

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

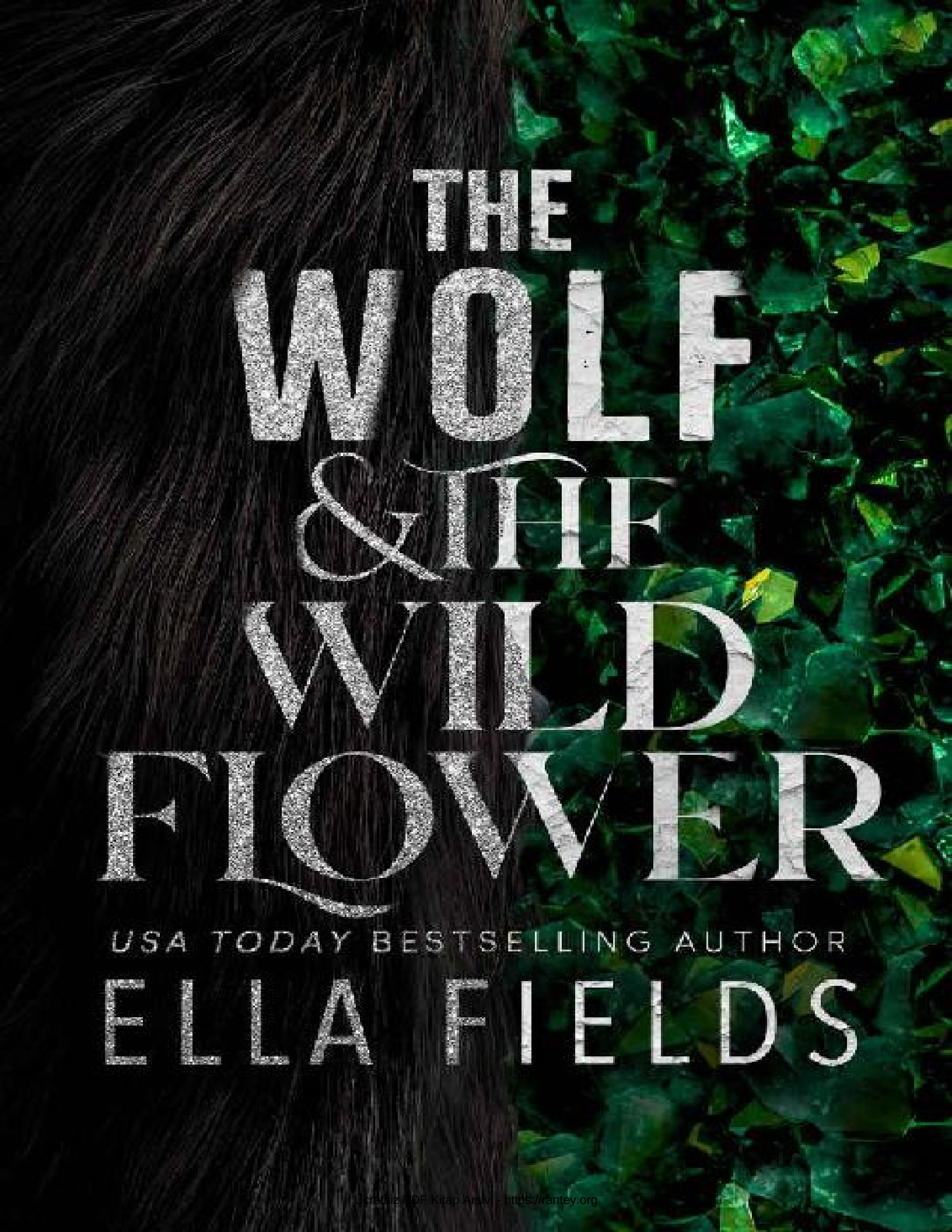
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE WOLF & THE WILD FLOWER

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ELLA FIELDS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE
WOLF
& THE
WILD
FLOWER

ELLA FIELDS

Telif Hakkı© 2022 yazan Ella Fields

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir inceleme içindeki kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, kopyalanamaz, yeniden satılamaz veya dağıtılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir.

İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: Jenny Sims, Editing4Indies

Biçimlendirme: Stacey Blake, Champagne Kitap Tasarım

Kapak tasarımı: Sarah Hansen, Okay Creations

Tekrar atmayı öğrenmek için kan kaybetmek zorunda kalan kalpler için

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK

SAYFASI

BİRİNCİ

BÖLÜM

BİRİNCİ

İKİ ÜÇ

DÖRT

BEŞ

ALTI

YEDİ

SEKİZ

DOKUZ

İKİNCİ BÖLÜM

ON ON BİR

ON İKİ ON

ÜÇ ON

DÖRT ON

BEŞ ON ALTI

ON YEDİ ON

SEKİZ ON

DOKUZ

YIRMI

YİRMİ BİR

YİRMİ İKİ

YIRMI ÜÇ YIRMI
ÜÇÜNCÜ DÖRT
YIRMI BEŞ
YIRMI BÖLÜM
ALTI YIRMI
YEDİ YIRMI
SEKİZ YIRMI
DOKUZ OTUZ
OTUZ BİR
OTUZ İKİ OTUZ
ÜÇ OTUZ DÖRT
SONSÖZ
AYRICA ELLA FIELDS TARAFINDAN

ÑART BÌR

THE BEGINNING

ONE

Aster

Uyuyan güneş meyhaneye yeni gelenlerin akın etmesine neden oldu.

Sohbetin hacmi arttıkça, kaçış için daha değerli anlar doğuyordu. Etrafımı saran sıradan hayatların kederlerine ve yükseklerine dalarken, gözlerim önümdeki bardaktaki altın sıvıya takılı kaldı.

Konu değişene kadar.

Bugün ilk kez kan döküldüğünden bahsedilmiyordu.

Savaş ve intikam üzerine fısıltılı ve neşeli konuşmalar yakındaki masalarda fazlasıyla rahat bir şekilde dolaşmaya başladı. Böylesine rahat bir dikkatsizlik, bu tavernada -Vordane şehrinde- bulunanların sevdikleri her şeyin yanışını izlemenin ne demek olduğunu hiç bilmediklerini açıkça ortaya koyuyordu.

Gece tam anlamıyla çiçek açıp içki dudaklarımı daha da gevşettiğinde, tahmin ettiğim ve duyduğum şey doğru çıktı. Ziyaret etmeyi seçtiğim bu krallık yakıyordu.

Hiç gerek olmamasına rağmen kanım her geçen dakika daha da soğudu. Burası benim şehrim değildi. Burası benim evim değildi.

Kendi evime dönme düşüncesi şarabımı doldurmamı sağladı, atmosfer değiştiğinde sürahi bir çınlamayla masaya çarptı. Seyrek mum ışığı titredi ve parladı. Hafif ama derinleşen bir uğultu, kaynağından dakikalar önce loş tavernaya sızdı.

Bir erkek kapıdan içeri itildiğinde müşteriler başlarını kaldırıp baktı, arkasından giren iki erkeğe hırlamak için döndüğünde bile gülüyordu.

Kurtlar.

Kokuları ve siyah tunikleri ile pelerinlerinin üzerindeki kraliyet ordusuna ait kıvrıl işaretler onları ele veriyordu. Bu bölgedeki kurtların çoğunun kralın kötü şöhretli lejyonlarındaki savaşçılar olduğu söylenirdi.

Korku ve dehşet, şehir sakinlerinden gelen buz katmanlı sıcaklığın baş döndürücü dalgasına karıştı. Çünkü tipik fae erkeği kılığındaki bu yaratıklar hiç de öyle değildi. İnsan sadece gözlemleyerek ve dinleyerek çok şey öğrenebilirdi ve şehre daha bu sabah geldiğimden beri Vordane Krallığı hakkında şaşırtıcı miktarda bilgi edinmiştim.

Bu kurtlar, komşu krallıkları Sinshell'deki ruhları ve geçim kaynaklarını parçalamaya kararlı hem kurtarıcılar hem de kâbus yıldızlarıydı.

Vordane kralının böylesi bir vahşetten ne elde etmeyi umduğunu anlamak bana düşmezdi. Yine de bir parçam, bu krallığın görünüşte umursamaz perilerine nefretten doğan kan dökmenin ne kadar yıkıcı olabileceğine dair bir fikir vermeyi arzuluyordu.

Kurtlara olan ilgi kısa sürede azaldı, çoğu yaratığın dikkati içkilerine ve arkadaşlarına geri döndü. Kapının yanındaki bir kabinde duvar boyunca oturan iki kadın birbirlerine daha da yaklaştı, gülümsemeleri ve kızaran yanakları savaşıllardan birinin onlara bir bakış atmasını sağladı.

Kadınların küflü havaya kattığı o tatlı kokulu mucizeye, o heyecana dair bir nostalji hissiyle kendi gülümsememi yaratmaya çalıştım.

Sallanıyordu, dudaklarım onlara verdiğim şarap kadehiyle kaynaşmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Süzdüm, sonra önümdeki küçük kâsedan bir avuç biberli fındık aldım. Gümüş saçlı barmen, gitmek için acele etmediğimi fark ettiğinde şarap sürahisiyle birlikte kibarca köşedeki yalnız masama getirmişti. Esrarengiz ama o kadar da imkânsız olmayan aromalı kuruyemişlerin tadı bizimkilerle aynıydı. Olmamasını ummuştum ama ummak boşunaydı.

Kaçabilirdim. Okyanusu geçip tanımadığım yabancıların arasında saklanabilir ve çaresizliğin beni kısa süreli kaçışımın yardımcı olacağına inandırmasına izin verebilirdim. Bunun daha az acı vereceğine ya da bir perspektif sunacağına.

Ama işe yaramamıştı. Henüz yaramadı. Belki de hiç işe yaramayacaktı. Ben de yedim ve içtim.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissedince başımı kaldırdım ve sadece bir kişi olduğunu gördüm.

Omuz hizasında koyu renk saçları ensesinde toplanmış bir erkek, kabinde altın saçlı bir kadının yanına oturmuştu. Adamın bir gözü yoktu. Kapalı göz kapağında şiddetli ve çengelli bir yara izi vardı.

Dişiler buna aldırıyor gibiydi, onlara baktığında geniş gülümsemeler sunuyorlardı.

Bahse girerim şekil bozukluğu kimseyi caydırmamıştır, her özelliği çekici bir şekilde vahşi kenarlarla yontulmuştur. Koyu renk saçları çene çizgisinin üzerine dökülmüştü. Yanakları, ona zarar vermeye çalışan pek çok muştanın paramparça olduğunu düşündürecek kadar gergin ve yüksekti ve tek gözü yağmurdan sonra yosunu andırıyordu.

Hem son derece korkunç hem de güzeldi.

Yıllarca tıka basa yediğim iki şey, şimdi kendimi tüm bunların kalp kırıklığından saklanırken bulmamı sağladı.

Evet, ondan hoşlanacaklar, diye düşündüm ve erkek dikkatini bana verdiğinde küçük bir gülümseme sundum. Ve öyle de olmalı. Daha güvenilir, biraz daha evcil bir şey aramadan önce onun olduğu her şeyin tadını çıkarmalılar.

Gözlerimi sürahinin koyu mavisine dikerek kadehimi yeniden doldurdum ve çenemi elime bırakarak küflü odanın diğer ucunda birbiriyle flört eden iki erkeği izledim.

Her yerdeydi.

Şehvet ve aşkın kaçınılmaz zehri. Gerçekten de istediğim kadar uzağa kaçabilirdim. Yabancı topraklarda, kim olduğumu asla bilemeyecekleri kadar kendime benzeyen varlıkların arasında saklanabilirdim. Ve kendimi dünyadaki tüm yalanlarla besleyebilirdim.

Ama tıpkı etrafımı saran yaratıklar gibi ben de hep geri kaçardım.

Hava, masamdaki boş sandalyenin itiraz etmesinden, zorla çekilmesinden ve ardından bir dev tarafından alınmasından bir saniye önce kıvrıldı ve uyarıda bulundu, tenimi soğuttu. "Acılarında boğuluyor musun?"

Onu.

Sesi alçaktı, denizin en karanlık derinlikleri kadar derindi ve kaba bir kesinlik taşıyordu. Pek çok kişinin görmezden gelmeye cesaret edebileceği bir ses değildi.

Yara izini incelemek için başımı eğdim. Kalın, acımasız kesik. "Tam bir savaş madalyonun var."

"Savaştan değil." Yaşadığı travmaya hemen değinmem karşısında şaşırmış gibi görünerek gerildi. "Şimdi soruma cevap ver."

Kaşlarımı kaldırdım, cüretkârlığı karşısında gizliden gizliye heyecanlandım. Yine de kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu beni daha da heyecanlandırdı. "Sana bir soru sorduğumu sanmıyorum."

Koyu renk kaşları aşağıya indi, dili dudaklarını ıslatmak için hızla dışarı fırladı. Güzel dudaklar. Kalın ama korkutucu kişiliğinden çalacak kadar dolgun değillerdi.

Birdenbire nasıl ilerlemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi bana bakmasına bakılırsa, muhtemelen ona istediği her şeyi kazandıran bir kişilik.

Onun işkencesine gülümseyerek son verdim ve sandalyeme geri yaslandım. "Sadece bir içkinin tadını çıkarıyorum."

"Sefalet kokuyorsun."

Durakladım, şarap dudaklarımın yarısına kadar gelmişti. "Bir avcıyız, öyle mi?"

Yavaşça sırtması ölümcül bir onaylamaydı. "Eğer ihtiyacın olan buysa."

İçimi kavuran, uzun süre soğuk kalacağını düşündüğüm şeyleri ısıtan enerji sarsıntısını durdurmak imkansızdı.

Dudakları yıkıcı bir sırtışa dönüşmeden önce burun delikleri bir an seğirdi. Kokusunu alabiliyordu. Gerçek bir yırtıcının.

Bir kurt.

Bu kadar kolay tepki verdiğim için utanmalıydım, hatta tepki verdiğim için bile. Ama bu erkeğin, doğru niyetle sarıldığı sürece her şeyi söyleyebileceğini hissediyordum ve çoğu kişi teslim olmayı tek seçenek olarak görecekti.

"Bir şeye ihtiyacım olduğunu sana düşündüren nedir?"

Dudaklarını büzdü, sonra bana sert bir bakış attı. Hayır, söylemesine gerek yoktu. Bardağıma gülümseyerek beklemeye devam ettim.

"Kokunu alabildiğimi biliyorsun."

Başımı salladım, sıvıyı döndürdüm. "Peki kokladığın şey tam olarak ne?" Tehlikeli bir oyun oynuyordum ama dikkatimi dağıtan bu durum beni umursamayacak kadar rahatlatmıştı. Artık sahip olduğum tek şeyin bu olduğuna inanmanın işkencesiyle geçen günlerden sonra sefaletin tek yoldaşım olmaması gerektiğini bildiğim için çok minnettardım.

Gözlerindeki parıltı yeterince uyarıcı olmalıydı ki, büyük bir ciddiyetle, "Bir sonraki yemeğim," dedi.

Burnumdan şarap fışkırdı. Öksürdüm, o kadar çok güldüm ki nefes alamadım.

Yabancı bu fırsatı değerlendirerek bana yaklaştı ve parmaklarıyla saçlarımdaki perdeyi araladı. Gıdıklayıcı, zar zor dokunuş, her hassas parçamın üzerinde bir okşamaydı. Gücü karşısında irkilerek tekrar öksürdüm.

"İyi misin?" Ağzı seğirdi. "Benim gibi bir piçin komik olduğunu düşünüyorsan gerçekten daha fazla dışarı çıkmalısın."

"Mükemmel," diye hırıldadım, gözlerimin altını sildim ve son bir kez öksürdüm.

Başını salladı, dudakları hâlâ kıpır kıpırdı ama uzaklaşmadı. "Gerçekten." Beni izledi, gözleri benimkileri çaldı ve daraldı. "Kimsin sen?"

"Çoğu erkek genellikle bir isim sorar."

"Yeni yatak arkadaşları bulma konusunda çok deneyimlisiniz, değil mi?"

Sanki cevabı zaten biliyormuş gibi, başımı salladığımda yüz hatları değişmedi. "Kendimi adanmış bir tip olduğumu kabul ediyorum." Şarabımı elime aldım, kolunu ateşle ısınmış bir battaniye gibi sandalyemin arkasında hissettim. Bir yudum aldıktan sonra dikkatlice yerine koydum ve "İçimde öyle olmadığına dair bir his var" dedim.

Islık çaldı. "Güzel ve yargılayıcı." Dudaklarım aralandı, parmaklarını çenemin altında hafifçe gezdirip sırtıttığında bir özür dökülmeye hazırdı. "Ve kesinlikle haklısın." Biraz daha güldüm ama "Bana adını söyle" dediğinde gülmem kesildi.

Tereddüt yoktu, yarı yalan pürüzsüzce söylendi. "Aster."

Başını eğdi, mırıldanarak söylediği sözlerle bir de sırtış eklendi. "Bir kır çiçeği." "Sevgili komutanım," diye bağırdı arkadaşlarından biri. "Üzülerek bildiriyorum ki

Artık gitmemiz gerekiyor." Diğeri güldü. "Hiç üzgün değilim."

Yanımdaki erkek kaşlarını çatarak kapıya baktı.

İki arkadaşı, bana katılmadan önce birlikte oturduğu dişilerle birlikte meyhaneden çıktı. Omuz hizasında saçları olan bir erkek sırtıttı ve kaba bir hareket yaptı, ama yanımdaki kurt gece avını kaybettiği için öfkelenmek yerine karşılık verdi ve onların gidişini izledi.

Boğazımı temizledim, en azından uzaklaşmak için bu fırsatı değerlendirmem gerektiğini biliyordum ama yapmadım. Sanki onun sıcaklığı benimkiyle kaynaşmıştı ve ayrılmak kışın kemiklerime geri dönmesini garantileyecekti. "Görünüşe göre bir sonraki yemeğini çalmışlar."

"Şimdi gel." Kurt gözlerinde hınzır bir parıltıyla bana baktı. "Seni fark ettiğim anda ikimiz de başka biriyle gitmeyeceğimi biliyorduk."

Gülümseyerek başımı eğdim, bu ısrarcı peri savaşıncısına karşı ne yapacağımı bilmiyordum ama ayağa kalkıp masaya birkaç bozuk para bıraktığında kendimi suçlu hissetmemem gerektiğinden emindim. "Benimle bir yürüyüşe çık."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Yatağına, sanırım?" Gözleri parladı ama sadece elini uzattı.

Sanki kimse için böyle bir şey yapmaya alışık değilmiş gibi, devasa, nasırlı ve sert bir şekilde aramızda asılı duruyordu. "Seni iyi biri olarak görmedim-

huyllu erkek." Yine de elimi onun elinin içine koydum.

Yuttum, nazik ama sert bir şekilde çekti ve ben de yerimden kalktım. Başım döndü, bana son birkaç saat içinde tükettiğim şarabı hatırlattı.

Hafif bir çekitirme daha ve elimi sert göğsüne koyup başımı arkaya eğerek onu görmek zorunda kaldım, "Ben terbiyeli olmaktan çok uzağım, kır çiçeği." diye mırıldandı. Başını eğdi, burnu saçlarımı sıyırdı. İnlediğinde ürperdim. "Bal gibi kokuyorsun."

"Başka bir şeyin kokusunu aldığını sanıyordum," diye takıldım, ama kelimeler sadece bir fısıltıdan ibaretti.

"Ondan da hâlâ bolca var."

Gülerek, kendimi hâlâ benimkini tutan elimi sıkarken buldum, parmaklarım sanki bu beklenmedik kurtarıcı olmadan karanlık hiçliğe geri düşecekmişim gibi gece yarısı siyah tüneliğin kaba kumaşına kıvrıldı. "O zaman biraz temiz hava alsam iyi olacak."

Sözüne sadık kalarak Vordane'nin nemli sokaklarına çıktık.

Benim geldiğim zamana göre daha az kümelenmişlerdi. Bazıları gruplar halinde içip gülüyor, diğerleri ise geç saatlere kadar dışarıdaki restoranlarda yemek yiyordu. Öğleden sonra yağın yağmurun nemi arnavut kaldırımlarında bir parıltı yaratmış, otlar, çalılar ve çiçekler çatlakları kaplamış ve vitrinler hala ışıltı ışıltı parlıyordu.

Beyazlar, sarılar ve maviler içinde titrediler ve sallandılar.

Elim kurdun kucağında sıkışıp kaldı. Kalbim paramparça ama ayakta kalmaya kararlı kaldı. Ve o, içimdeki merakı yatıştırdıkça, onun dışındaki her şeyi yavaş yavaş unuttuğumu hissettim.

Arkadaşının meyhaneden ayrılırken söylediklerini hatırlayarak sıcak sessizliği bozdum. "Bir komutan," dedim sanki bir şey biliyormuşum gibi. "Etkileyici." Ziyaret etmeye karar verdiğim bu krallığın hükümdarının komşu krallıktan intikam almaya kararlı olduğunu öğrenmiş olsam da başka pek bir şey bilmiyordum.

Başkalarının sorunlarıyla ilgilenemeyecek kadar çok canavarımız vardı.

Komutan tavus kuşu gibi caka satmadı, gerçi bunu yapabileceğinden de şüpheliydim. Ama elimi hafifçe sıktı. "Geri kalanınıza, belki." Ses tonunda alttan alta bir ilgisizlik ve başka bir şey vardı. Belki de rahatsızlık.

"Sinshell ile olan bu savaşta çok sayıda kardeşinizi kaybettiniz mi?"

"Beklediğimizden daha fazla," dedi sert bir sesle. "Ve içimden bir ses daha da kötüye gideceğini söylüyor." Sanki çok şey söylediğinden endişelenmiş gibi konuyu değiştirmeye çalıştı. "Seni neden daha önce görmedim?"

Ama henüz onu hangi yalanlarla besleyeceğime karar vermeye hazır değildim ve kaçınmak istediği şeyden kaçmasına izin vermeye de hazır değildim. "Kendi türünüze saldırmaktan hoşlanıyor musunuz?"

Kurt gerildi. Elimi bırakmasını ve hatta belki de öfkeyle bana bakmasını bekliyordum. Bunun yerine gözlerini dikip sokağın sonundaki pırıl pırıl nehre baktı.

Hemen ekledim, "Yani, bunun son derece zor olacağını varsayıyorum..."

"Yapmak için doğduğumuz şeyi yaparız," diye geçiştirdi, sesi kısık ve soğukkanlıydı.

"Koruyun ve hizmet edin. Kralımızdan çaldıkları ve halkımızdan aldıkları gelecek için onların kanını kurutacağız."

Başımı salladım, bu hikâyeyi uzun zaman önce babamdan dinlemiştim.

Bu diyardan bahsetme şekli, burada saklanmaya karar vermemin nedenlerinden biriydi. Ateşin üzerinde bana, ailesini hiç olmaması gereken bir savaşta kaybeden genç bir kızıl kralın hikayesini anlatmıştı. Nodoya kıtasını ikiye bölen vadinin karşısında yaşayan altın fae'lerle yapılan bir savaş.

Ciddi ve kültürü değiştiren bir kayıp.

Ne olursa olsun, bunun kralın şu anda yapmak istediği aşırılıkları gerektirdiğine inanmıyordum. Öte yandan, savaşın hiçbir zaman hiçbir şeyi çözmediğini ilk elden görmüştüm.

En yumuşak kalp, derdi Rorn, kalın bir nüfuz edilemez altın tabakasıyla sarılmış.

Yine de çabucak yolunu buldun, diye hatırlatmıştı ona, ondan kör edici bir gülümseme kazanmanın en emin yoluydu bu.

Elimi bir kez daha çekmem beni sahip olamayacağım düşüncelerden uzaklaştırdı. Henüz değil. Her şey henüz bu kadar tazeyken ve sindirmek için çok fazlayken olmazdı. Onun acısından başka bir şeye ihtiyacım varken olmazdı. "Az önce nereye gittin?"

Kurt komutan bizi küçük bir kitapçının önünde durdurmuştu. "Ne demek istiyorsun?" Dökülen kahverengi kapının üzerinde asılı duran ahşap tabeladaki solmuş kitap yığınına inceledim. Bana ait olmayan bir şehirde bir kapı. Bana ait olmayan bir erkek bana dokunuyordu.

Yaptığım şey yavaş yavaş etkisini gösteren bir zehir gibi içimde çalkalanmaya başladığında göğsüm soğukla doldu.

Ama ben uzaklaşmadan ve davranışım için bir bahane uydurmadan önce -ve gitmek için bir bahane- savaştının alçak tınısı spiralimi dondurdu. "Kalbin çarpıyor." Bir adım daha yaklaşarak bakışlarımı üzerine çekti ve başını eğerek beni inceledi. "Küçük bir intikamdan mı korkuyorsun, kır çiçeği?"

Kır çiçeği.

O zaman ismin ne anlama geldiğini anladım ve kendimi hem aptal hem de baş döndürücü bir şekilde sersemlemiş hissettim. Hoşuma gitmişti. Hoşlanmaya hakkım yoktu.

Elimi bırakmak için onun elini gevşettim.

Bunun yerine, kendimi onu çevirirken buldum. Küçük yara izlerini ve pürüzlü deriyi takip ederek, her biri üzerinde, hayatı boyunca bu izleri kazanmak için ne kadar yaralandığını merak ettim. Ve bundan aylar sonra, göğsümün içindeki hırpalanmış ve kanayan organın da aynı şekilde görünüp görünmeyeceğini merak ettim.

Hangi geleceğin beni daha çok korkuttuğundan emin değildim - iyileşme ve bağışlanmayla dolu bir gelecek mi yoksa solmaya devam eden bir varoluş mu?

"Aslında," dedim, kalbim hafif bir çarpıntıyla çarpıyordu. "İntikamın beklenmedik bir yanı olduğunu düşünmeye başlıyorum..." Haç şeklinde kabarık bir yara izinin üzerinde durakladım. "Allure."

Kurt, "Öyle mi?" diye homurdandı.

Parmaklarımı onun kalın parmaklarının arasından geçirdim ve dudağımı dişlerimin arasına alarak ona baktım. "Evet." Gözleri dönüyordu, göğsünün her sıg yükselişinde zümrüt rengi koyulaşıyordu ve yanağımı kavradığında uzaklaşmadım.

Gözlerimi kapatarak dudaklarının dudaklarıma düşmesini bekledim.

Sert, sıcak ve acil bir talep bekliyordum. Elde ettiğim şey, beni içine çekerken yumuşakça kayan, nazik, sarsılmış bir ipek baskısıydı. "Seni tanımak istiyorum." Fısıltıyla söylediği sözler ihtiyacım olan her şekilde ısıtıyordu. "Seni neden tanımak istiyorum?"

Buna cevap veremiyordum, ya da bunu düşününce neden daha çok yandığımı. Savaşa aç bu kurdun belki de daha önce hiç istemediği bir şekilde bir şey istemesi ve bundan dolayı kafasının karışması fikri.

Cevap veremezdim ama giderek daha fazla çaresiz kaldığım şeyi yapabilirdim

içi

n. Ben de onu öpebilirim.

Ellerim göğsünde geziniyor, geniş omuzlarını okşuyor.

Onları boynuna doladım ve bedenimi bedenine, dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Onun aksine, ben nazik değildim. Erimek istemedim.

Eğer bunu yapıyorsam, o zaman yanmak istiyordum.

Kan çekecek kadar morarmış olan ağzımı onunkiyle birleştirdim ve dilinin sıcaklığını ve kadifesini keşfetmek için açtım. Dişlerimiz birbirine kenetlendi, nefeslerimiz buluştu ve ellerimiz birbirini kavradı. Benimkiler boynunun ve başının arkasını kavradı, tırnaklarım şaşırtıcı derecede yumuşak saçlarından kafa derisine doğru ilerledi.

Bir kadına göre uzun boyluydum ama o benden bir kafadan daha uzundu. Kalçamı sıkan ve saçlarımı karıştıran eller, kalçalarımı kavrayıp beni yerden kaldırmak için uzaklaştığında bunun bir önemi kalmadı. İçgüdüsel olarak bacaklarımı onun beline doladım.

"Sana sahip olabilir miyim?" diye fısıldadı yanağıma, nazik sözcükler onun inatçı tutuşuyla şiddetli bir tezat oluşturuyordu. Gitmeme izin vermek istemiyormuş gibi beni tuttu, sertliği eteklerimin arasından göbeğimle buluştu.

Düşünmedim. Şüphelerin içeri sızmasına izin vermedim. Bana bakmak için geri çekildiğinde değil. O çaresiz bakış, gözlerindeki açlık, başka bir şey düşünmek bir yana, istemeyi bile imkânsız hale getirdiğinde değil. "Lütfen yap."

"Lanet olası yıldızlara şükürler olsun," diye atıldı, sözcükler dudaklarıma çarparken onunkiler benimkileri çaldı.

Nereye gittiğini tam olarak biliyor gibi görünerek, hiç duraksamadan yokuş yukarı yürüdü.

Bir arabanın tekerlekleri gıcırdayarak geçti ve muhtemelen diğer şehir sakinleri de yanımızdan geçti, ama uzaklaşmaya çalıştığımda reddedildim. Başımın arkasını tutarak beni hapsetti. Güldüm, hayır denmesinden hoşlandığımı fark edince şaşırdım.

Sarmal metal merdivenlerden yukarı süzüldük ve sonunda dudaklarını benimkilerden ayırdığında, karanlık bir dairenin kapısını tekmeleyerek açtı. Odunsu bir koku ve eski kitapların kokusu beni sardı. Kapıyı kilitlerken burnumu boynuna soktuğumda, onun olduğunu fark ettim.

Hafif bir nane izi, hayır, çam. Çam ve dumanlı bir şey, adlandırılmayan bir şey.

Bu bir ilaçtı. Doğrudan kafama giren bir iksir, beni kokuyla delik deşik olmuş devasa bir yatağa bıraktığında daha da kötüleşti. Odayı çevreleyen kitap raflarının tamamına bir göz atamadan kurt tepemdedi, bir elini bacağımda gezdirirken dikkatle bana bakıyordu.

Eteklerim onunla birlikte çekildi. Uyluklarımın tepesine ulaştığında nefesim de kesildi. Keskin bir şey tenimi sıyırdı.

Ne olduğunu anladığımda gözlerim büyüdü. Bir pençe. Gerçekten bir yabancıyla yatağa girdiğimi fark ettiğimde.

Bir kurtla yatacaktım.

İşte o zaman, o bu kadar yakinken, düşüncelerimde ve görüşümde ondan başka hiçbir şey yokken, bu yarattığı tamamen özümstedim. O her şeydi ve muhtemelen hayatımda ilk kez kendimi küçük hissediyordum. Kas üstüne kas yığan iri cüssesinin suçlusu oydu.

Bu gücün ardındaki kudret, yavaş yavaş büyüyen bir ateş gibi ondan yayılıyor ve görmezden gelinmesi imkânsız, doğaüstü bir enerji yayıyordu.

Zalim ve bilmiş bir dokunuşla sırtıttı ve diğer elini başımın yanına koyarak burun deliklerinden bir nefes verdi. "İç çamaşırlarına tahammülüm yok."

Gerçekten de merkezimin tam üzerinden geçtiler.

Pençe geri çekildi, yerine parmağının pürüzlü pedi tümseğimin tepesinde durdu. Gözlerini benden ayırmadan, açtığı yırtığın izini sürmeye devam etti. Titredim. Beni ayırdığında kalın bir şekilde yutkundu. "Yıldızlar, sırlısıklam olmuşsunuz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu kötü bir şey mi?" İkimiz de kötü olmadığını biliyorduk.

Sırtıttı, sonra açıklığıma ulaştığında inledi ve parmağı içeri kaydı. "Siktir." Dizlerinin üzerine oturdu, eteklerimi karnımın üzerine itti ve "Bu güzel kalçaları iyice aç" diye bağırdı. Açtım ve dişlerinin arasından tıslayarak nefes alırken göğsü yükseldi. "Daha geniş. Sikeyim evet." Başka bir iniltiyle, parmağıyla beni tembelce sikmeye başlarken gözleri yüzüme kaydı.

Parmağını çekip ağzına götürdüğünde kıvılcımlar alevlendi. Kalın parmaktan her lokmamı emerken bakışları benimkinden ayrılmayı reddetti. Başka bir ürperti tarafından saldırıya uğradım, bu seferki şiddetliydi, "Sanırım ben sadece..." diye fısıldadım. Yutkundum, uzuvlarım karıncalanıyordu. "Belki biraz."

Üzerime eğildi. "Zirveye mi ulaştın?" Bu bana kaşlarının çatılmasını ve karanlık bir kıkırdamayı kazandırdı. Bu ses çıplak kalçalarımıdaki tüyleri diken diken etti. "Şu anda emin olmana izin veremeyiz, kır çiçeği."

Yine bu isim, dokunuşunun geri dönüşü, avucunun üzerimde sürtünmesi ve parmağının içimde olmasıyla birleştiğinde, bana akıl almaz bir istek verdi. "Sana ihtiyacım var," diye mırıldandım. "İçimde."

"Bu bacakların titrediğini görene kadar olmaz."

Sesindeki hafif çaresizlik, kontrolünü neredeyse kıskanmama neden oluyordu. Dudağımı ısırarak elbisemin yakasını aşağı doğru çektim ve

Göğüslerim.

Kurt küfretti ama hareketleri durmadı. Bana daha fazla işkence etti, ellerim göğüslerimi kavradığında avuç içi bastırıyor ve parmakları kıvrılıyordu.

Neşe, daha önce hiç hissetmediğim bir yanma, gövdemden çekirdeğime doğru ilerliyor, beni cesaretlendiriyordu. *Bu yüzden olmalı, diye* düşündüm sessizce. İstedğin kişi olma, kendini tamamen bırakma özgürlüğü, insanların yabancılarla yatmaktan hoşlanmasının nedenlerinden biri olmalıydı.

Rorn'un bunu yaparak beni yok etmesinin nedeni bu olmalıydı.

Komutanın kalınlaşan sesi ellerimin gevşemesine neden oldu. "Yarı giyinik haldeyken beni bu kadar iyice soyarsan, bu elbiseyi senden kopardığımda neler olabileceği konusunda biraz endişeliyim."

"Onu mahvetmemelisin," diye soluk soluğa söylendim, panik sadece bu düşünceyle bile dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. "Başka arabam yok."

Gözleri kısıldı, merakı kabardı. Ama ben nefes nefese kaldım, yavaş itişlerine doğru eğildim ve vermek için zaman ayırdığı yüksekliğin peşine düştüm.

"Peki," diye kestirip attı aynı anda bana bir fiske vurdu.

Miyavladım, ellerim titriyordu, parmaklarım yatağa tutunmaya çalışırken kalçalarım titriyordu. Sıcak ağzı üzerime yapıştığında düşük inlemelerim kısa sürede sessiz bir çığlığa dönüştü, dili yaptığı şeyi kucaklamak için girişime daldı.

Kalçalarım başının üzerinde kenetlendi. Vücudum kasıldı, hisler çok fazlaydı.

Onları ardına kadar açtı ve beni tamamen paramparça etti, kemiksiz, kıvranan, başı dönmüş bir karmaşaydım.

"Tadı da bal gibi," dedi, saatler sonra gibi gelen birkaç dakika boyunca kendini zorlayarak. Belki de öyleydi. Bunu bilemezdim.

Tek bildiğim, ağzı beni öğrenmeyi bıraktığında, tekrar hazır olduğum, tekrar açgözlü olduğumdu, bu yüzden başı ulaşma mesafesine geldiğinde, yanaklarını kavramak için zayıf kollarımı kaldırdım. "Göster bana," dedim, gözleri benimkilere dikilmişti. "Tadım nasıl. İkimiz de nasıl tadıyoruz."

Dudaklarını dudaklarımın üzerinde kaydırmadan önce küfretti. İç çamaşırları tamamen kayboldu.

Elbisem yırtıldı, onun elleri sert, benimkiler ise aceleci bir şekilde kıyafetlerimizi çekiştirip durdular, ta ki bir saniyeden daha uzun bir süre ayrılamadan yatağın üzerinde yuvarlanana kadar.

Sırtıma doğru iterek, kalçamı kendi kalçasına geçirdi. Üzerime doğru gelen erkeğin içindeki kurt gözlerinden bana doğru parlıyor, feromonları pürüzsüz teninden sızıyordu. Alnı benimkine bastırıldı. Parmaklarım kayboldu, tonda kalçalarını, sivrilen yanlarını aradı ve kaydırıldı ve kollarındaki seğiren kas kütlelerinin üzerinde dolaştı.

"Şimdi seni becereceğim."

Sesim yabancı ve boğuktu. "Lütfen yap."

"Tatlı ya da nazik olmayacak" -kabaca nefes verdi- "bir dahaki sefere de olmayacak."

Kare çenesinin sert kesimini takip ettim ve ıslı kirpiklerinin dalgalanmasını izledim. "Bir gecede birden fazla kez sevişmeyi sever misin?"

"Evet," diye mırıldandı ve sikini merkezimdaki ıslaklığa doğru sürükledi. "Ama seninle ara veremem. Seni bir saniye bile yalnız bırakabileceğimden şüpheliyim." Şokumu fark ederek burnumu öptü, beklenmedik hareket göğsümü ısıttı. "Bu sorun olur mu?"

"İyiden de öte." Konuşma yeteneğim elimden alındığında konuşmamı ancak bitirebilmişim.

Akıcı ve kontrollü bir hamleyle vücudu benimkiyle birleşti.

Kendini içime oturturken yanağımdan uzun, çakıllı bir küfür aktı.

Boyuna ve çevresine aşındırdım.

Aşına olmadığım şey, bağlantının uyandırdığı garip duygulardı.

Doğru, şarkı söyledi. *Mükemmel*, *mırıldandı*. Göğsümde bir melodi uğuldu, sebebinin tanımadığım biri olduğunu unutturacak kadar coşkuluydu. Zevk kan dolaşımında patladı ve gıcıklayan parmaklarını tenime bastırıldı. Tüylerim diken diken oldu ve nefesim titredi.

Savaşçı içimden yavaşça çıktı, sonra tekrar içeri girdi ve kalçalarını çevirdi. İnledim ve ona göre şekillendim. Onun altında daha önce hiç olmadığı kadar çiçek açtım. Boğazından bir hırıltı koptu ve söz verdiği gibi yaptı...

Beni beklenmedik her şekilde mahvetti.

Dişleri dudağıma battı, dili tarafından çalınmadan önce kan birikti. Yutkunması ve onaylayan gürlemesi ateş dolu her uzvumda şarkı söylüyordu. Büyük avucu göğsümü kapatıp sıktı, sonra uzanıp yatak başlığını sıktı ve yatak duvarla buluştu.

Kitaplar raflarda takırdadı ve komodinden yere bir şey düştü.

Birkaç dakika içinde titremeye başladım, titremeye başladığımda sırtını tırmalıyordum. Yüzünü omzumla boynum arasına sokmak için ağzını benimkinden çekti. Dişler tenimi kavradı, tehdit ediyor ama daha ileri gitmiyordu. Isırıyor ve geri çekiliyor, vücudunun güçlü, hayvansı hareketlerini takip ediyorlardı.

Sessiz bir çığlık boğazımı parçaladı. Çok fazla olduğunda bacaklarım kalçalarının etrafında sıkıldı - vücudumun onunkine yoğun tepkisi karşısında zevkini homurdandığında.

O hırıltı daha da derinleşti. Daha ölümcül. Üstümde durup titrerken göğsünden fışkırdı, eli yanağımı ve çenemi kavramak için yatak başlığını terk etti.

Nefes nefese, dudaklarımızı birleştirmek için başını kaldırdı.

Zihnim dönüyordu. Kalp atışlarım hızlandı. Tırnaklarım yavaşça tenini terk etti.

Tamamen çözülmüştüm, o beni öperken tek yapabildiğim orada yatmaktı. Sert ve belli ki hâlâ aç bir şekilde dudaklarımı ayırdı ve dilimi yalamadan önce her birini kendi dudaklarıyla kapladı.

Soğuk içeriği yıkadı, o kadar kavurucuydu ki, geri çekildiğinde kendimi ona uzanırken buldum. "Şimdi dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum."

Tartışmadım. Tereddüt etmedim. Tam olarak istediği şeyi yapmadan önce ona ateşli bir bakış bile atmadım. Ona hiç meydan okumamış olmam, onu memnun etmek *istemem* ve bu kadar kısa sürede ona tekrar içimde ihtiyaç duymam beni endişelendirmekten daha fazlasını yapmalıydı. Bu beni hasta etmeliydi.

Hiçbiri böyle bir şey yapmadı.

Acı gelmeden önce ses yankılandı ve sonra ağzı oradaydı, tokatladığı yanağı sürükleyip yalıyordu. Mırıldandı, ovmak için eğildi. Sonra iki eliyle arkamı sıktı ve beni kendisine doğru çekti.

"Otur," dedi, arzuyla hırçınlaşarak ve arkamdan göbeğime saplanarak.

Yaptım ve elleri kalçalarımın onu yavaşça yutmama yardım etmek için ucu açıklığımla karşılaştığında uzunluğunu serbest bıraktı. "Güzel. Hem de çok iyi." Saçlarımı omzumun üzerinden kıvrarak kulağıma fısıldadı, "Her zaman böyle itaatkâr mısın, kır çiçeği?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

Dudaklarını tenime bastırırken hoş bir mırıltı eşlik etti. "Hiçbir şeyden senden zevk aldığım kadar zevk almamıştım."

Belimi saran kolu kavradım, yanıyordum ve bundan hiç bu kadar memnun olmamıştım. Damarlar ve kaslar dokunuşumun altında çıkıntı yapıyor, ağzı ve dili omzumun üzerinden kayıyordu. "Çok fazlaysa söyle bana."

"Bu çok fazla," dediğimi duydum düşünmeden, hemen ardından da "ama sakın beni göndermeye kalkma," dedim.

Ne demek istediğimi anlamış gibiydi ve sustu. Diğer eli göğsümün üzerinden çeneme doğru ilerledi ve çenemi çevirdi. Dudaklarına baktım, benim dudaklarımda olmalarını istiyordum. "O gri gözleri görmeme izin ver."

Ayağa kalktım ve sonra kirpiklerimi kaldırarak şaftının üzerine geri kaydım.

Eli bedenimden aşağı indi, benimki hâlâ onun kolunu tutuyordu ve bana dokundu. O kadar nazık ve hassas bir dokunuştı ki nefesim kesildi ve dudaklarına çarptı. Sorusu kısıktı, bakışları daralmış ve benimkini araştırıyordu. "Yıldızların neresinden geldin?"

Sadece gülümsedim ve kirli sakallı çenesini kavradım, sonra da ağzımı onunkinin üzerine koyarak merakını susturdum.

TWO

Aster

Öfke suçluluktan daha güçlüydü.

Yine de ikincisi devam etti. Kör bir bıçak gibi derimin altına sokuluyor, tam olarak nüfuz edemiyordu.

Ve böylece öfkeye sarıldım. Yatağın yanındaki pencereden uzaklaşıp beni tutan savaşçının içine yuvarlandığımda, göğsümden çıkıp her uzvuma zarar veren baş döndürücü çırpınışlarla karışmasına izin verdim.

Kolunu sıktı ve ben de bekledim. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamış olsam da, geceyi bir yabancıyla geçirdikten sonraki sabahın biraz gariplik getirebileceğini duymuştum.

Ama kurt gerilmedi. Kimi tuttuğunu ve ne yaptığımızı hatırlamak için bir dakikaya ihtiyacı yoktu.

Beni arkamdan kavradığında burnum göğsüne gömüldü, diğer eli altımdan kayarak saçlarıma dolandı. "Üç, iki, bir..." diye mırıldandığında sustum.

Tam o sırada dışarıdaki merdivenlerden gümbürdeyerek çıkan ayak seslerini duydum. "Scythe, ne oluyor lan?" Bağırarak söylediğim bu sözlere

gereksiz yere kapıya vurdu. "Serrin yine Dade'in kulağına senin tavırlarınla ilgili bir şeyler fısıldıyor. Kalk ve koğuşa git-" Ani bir duraklamanın ardından havlayan bir kıkırdama duyuldu. "İçeride *kim* var? Onları çoktan sokağa atmadıysan ekstra lezzetli olmalılar."

Kurdun pürüzsüz tenini ittim, göğüs kılları burnumu gıdıklıyordu ama o beni kendisine doğru geri itti. "Lejyonun seni bekliyor," diye fısıldadım, dudaklarım göğüslerinin üzerinde geziniyordu.

"Siklemek için çok geç," diye gürledi. "Zaten verecek bir şeyim de yoktu."

Gerçekten de, perdeler kapalıyken bile odaya süzülen ışık, öğle vaktine yaklaştığımızı anlamamıza yetti.

Bir gümbürtü daha, ardından "Siktir git, göt herif," ve sonra merdivenlerden aşağı vurma. "Bu sefer senin pisliğini temizlemeyeceğim."

"Scythe," dedim göğsüne, soru sormak için değil ama ismin tadına bakmak için. "Doğuştan gelen adın değil."

"Hayır," dedi, bana ne olduğunu söylemesini istemeyeceğimi bilecek kadar kısık sesle.

Bu iyiydi. O kendi sırrını saklayabilirdi, çünkü benim kendi sırrımı saklamaktan başka seçeneğim yoktu.

Kıçımı sıktı. Göğsüne doğru kıkırdadım ve elimin sırtının geniş bölgesine doğru kaymasına izin verdim.

Mırıltıya yakın bir ses çıkararak başımın üstündeki saçları karıştırdı ve beni daha sıkı kavradı. "Sana sarılmayı gerçekten seviyorum." Ne kadar basit kelimelerdi. "Ve bana karşı hissettiklerin." diye mırıldandığında kalbimde yarattıkları yangını, damarlarımdaki şiddetli koşuşturmayı garanti edemeyecek kadar basit.

Gözlerimi kapattım, teninin altına gömülmeyi ve yeniden başlamayı diledim.

Farklı bir hayat. Farklı bir erkek. Farklı bir anı koleksiyonu.

Farklı, geniş bir gelecek.

Cevap veremeyince parmaklarımı sırtında gezdirdim. Kasların arasındaki çukuntılara, omurgasının girintisine ve kalın bir yara izinin üzerine daldılar.

Kalçamı kaydırarak ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu daha iyi koklamasını sağladım.

Onun bana bilmeden bahsettiği yeteneğe ihtiyacım vardı. Unutabilme yeteneğine.

Yanağımın altında kalbinin temposu arttı. Bacağımı, aramıza uzandığında bana dokunabileceği kadar yükseğe kaldırdı. Beni hissedebiliyordu. Bana ne yaptığını tam olarak hissedebiliyordu. "Siktir, Aster." Yavaşça parmağını içimde gezdirdi. "Acımıyor mu?"

Uykunun, ses tonunu kalınlaştırması karşısında ürperdim. Her kelimeyi bir diğerine yuvarlayarak daha boğuk bir hale getirmesi. "Yeterince ağrımıyor."

Göğüsten gelen bir hırıltı ve sonra o parmak içime daldı. "Sırılsıklam. Seni isteklendirdim mi?" Yavaşça, delicesine yavaşça hareket ederek kıvrıldı ve büküldü, tekrar yapmak için geri çekilmeden önce alaycı bir hassasiyetle beni okşadı.

Sarsılmış bir nefesin ardından "Bekliyorum," diyebildim.

Sözlerinin etrafını bir gülümseme sardı. "En içten özürlerimi sunarım." "Eminim hiçbir şey için özür dilemiyorsundur kurt."

Kıkırdadı, alçak sesle ve derinden. "Bu konuda yanılmıyorum. Yuvarlan."

Ama her şeyin karanlık, sıcak, lezzetli ve güvenli olduğu yerde ona sıkıca bastırılmayı seviyordum. Bir yanılısama. Ötesinde beni bekleyen şeyi koruyan bir perde.

Dokunuşu çekirdeğimi terk ettiğinde gözlerim parlayarak açıldı. Yüzümü kavradı, saçlarımın bir kısmı parmaklarının arasından geçti ve burnu yanağıma sıyrana kadar eğdi. "Rahat mısın, kır çiçeği?"

Kıvılcımlar kalbimin atışının yerini aldı. Yuvarlanmak için kendimi yeterince uzun süre ayırmak bana bir kıkırdama daha kazandırdı.

Bakışlarım pencerenin yanındaki yırtık pırtık ekose koltuğa, sonra da yanımdaki komodinin üzerine özenle yığılmış kitaplara kaydı. Bu erkeğin parçaları azdı ama onları bir araya getirmek istememe yetecek kadar vardı.

Bacağıma kaldırıp göğsünü sırtıma yasladığında, sahip olmamam gereken boş düşünceler silindi. "Yıldızlar, bunu özliyordum," diye gürleyen bir ses omzumun üzerinden süzülürken, uzun aletini bedenime soktu.

Pürüzlü parmakları kolumda ve kaburgalarımda gezinirken, onunla dolu bir gecenin ardından uyum sağlamama izin vererek şişmiş bir an boyunca orada kaldı. "Belki beş saat oldu."

"Beş saat çok uzun." Parmakları karnımın üzerinden göğsüme doğru gıdıkladı, sonra sıktı. "Mükemmel boyutta." Göğüslerim aşırı büyük değildi, ama avuç içi kadar olduklarını düşünüyordum. O da bunu onayladı. "Sanki yaratılmışlar gibi ellerime oturdular."

Sen benim için yaratılmışken bağların hiçbir anlamı yok.

Rorn'un ateşli açıklamalarından birinin anısı zihnime, kalbime, ruhuma öyle bir şiddetle hücum etti ki inledim.

Neyse ki içimdeki kurt bunu zevk olarak algıladı ve hareket etmeye başladı.

Acele etmedi ve ben de onu yatağa itmek ve dikkatimi daha fazla dağıtması için onu zorlamak istedim. Yine beni şaşırttı, bir şekilde beni hiç tanımadan neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Dudakları omzumu nazik bir ateşle işaretledi. Kalçaları çılgın bir ustalıkla dönüyordu.

Çok geçmeden nefesim daralmaya, kemiklerim yanmaya ve titremeye başladı ve düşüyordum. Bu yabancıya içine suçluluktan çok minnettarlıkla düşüyordum, onun bilebileceğinden çok daha fazla minnettarlıkla.

Beni takip etmeden önce yakaladı, eli göğsümde ve karnımda dolaşırken vücutlarımız hala birleşmişti ve kısa süre sonra uykuya yenik düştüm.

Gri ve beyaz nevresimlere sarınmış bir şekilde yalnız uyandığımda, yırtık pırtık perdelerdeki aralıktan yıldız ışığı serpiliyordu.

Sırt üstü yuvarlandım, sonra dairenin içinde atan başka bir kalp hissedemeyince doğruldum.

Bırakıldığım yatak, dikdörtgen bir yemek masasıyla aynı alanı paylaşıyordu. Bir çalışma tezgahını andırıyordu, ahşap tablası yıpranmış, metal ayakları paslanmıştı. İki ucunda kırmızı boyası dökülmüş iki ahşap sandalye tünemişti. Arkasındaki kemerli kapıdan küçük bir mutfığa geçiliyordu. Dolapların pastel mavi ve krem rengi boya ları yer yer soyulmuştu; kiremitli tezgah ta bir set üstü ocak ve uyumsuz cam kavanozlardan oluşan küçük bir koleksiyondan başka bir şey yoktu.

Büyük boy yatağın kenarına doğru sürünürken uzuvlarım itiraz etti.

Onları gererek buruşuk çarşaflara, yastıklardan üzerlerine süzülen birkaç tüye baktım. Birkaç saat önce bir tanesini ısırığımı hatırlarken dudağımı çiğnedim, arkadan acımasızca girilirken karnım yatağın üzerindeydi.

Kesinlikle deneyimli ve talepkâr bir aşık. Kurt bunu saymaya cesaret edemeyeceğim kadar çok kez açıkça göstermişti. Yine de onun daha yumuşak, beklenmedik derecede sadık bir yanı vardı ve her şeyini bir başkasıyla paylaştığını düşündüğümde göğsüm kıpır kıpır oluyordu.

Kendimi azarladım ve elbisemi dokunmuş ve solmuş kızıl halıdan aldım. Onu onarmam gerekecekti. Gitmeden önce yıkanmam da gerekiyordu; yaralı gözleriyle uyumlu bir adı olan erkeğin kokusundan arınmak için.

Scythe.

Ama yaptıklarım dan sonra, Rorn'un yaptıklarından sonra eve dönme fikri göğsümü deldi. Bana acımasızca verdiği boşluğu doldurmak için asit yavaşça içeri sızdı.

Ayağa kalktım, buna izin vermek istemiyordum. Henüz değil. Ama kaçtığım şeylerin, bir kez bile kırılmayı beklemediğim şeylerin anıları dizlerimi titretti.

"Her şeyi mahvettin. Beni mahvettin. Her şeyi mahvettin."

"Öngörüsüz davranıyorsun. Hiçbir şey asla onarılamaz değildir Bloom."

"Öyleyiz, Rorn, ve sen kendinden başka kimseyi suçlayamazsın. Bunu istemiyorum. Bu şekilde değil."

Gözlerindeki korkunun yerini öfke almıştı. "Bu hayatı terk etmeyi mi düşünüyorsun? Beni terk etmeyi mi?" Rorn alay etti. "Bunun imkânsız olduğunu ikimiz de biliyoruz. Sana istediğin kadar zaman vereceğim ama verdiğin sözler de benim kadar kaçınılmaz."

Tutmadığı sözlerle ilgili bir karşılık veremedi gitmişti.

Kelimeler, diye düşündüm, Rorn'un kim olduğumu ve yapabileceğim her şeyi elinde tutuyormuş gibi benden uzaklaşmasının kırılğan görüntüsü karşısında kaybolmuştum, işe yaramazdı.

Çünkü kaçtığım erkek haklıydı. Ona artık birlikte olmadığımızı ve yaptıklarının akıl sağlığımı yitirene kadar affedilemez olduğunu söyleyebilirdim ama bunun hiçbir anlamı olmazdı.

Ben hâlâ ve her zaman ona aitim.

Çarşafı üzerime örttükten sonra elbisemi kucağıma serdim ve omuz ile göğüs kısmını onarmak için elimden geleni yaptım. Tamir konusunda pek deneyimli olmasam da, çocukluğumun yalnız kışlarında en azından annemin soyunun bu kısmından faydalanmaya kararlı olduğumdan, idare etmeyi öğrenmiştim.

Parmak uçlarımda ılık bir sıcaklık toplandı, yırtık kumaşın yıpranmış kenarları dokunuşumun nazikçe ikna ediciliği altında yeniden birleşirken sürünüyor ve sıkılaşıyordu.

Scythe dönmeden önce yıkanıp giyinmek ve kendimi gitmeye zorlamak için yaptığım planlar, odadaki hava yoğunlaştığında suya düştü. Gölgeler yemek masasının yanında toplandı, kalınlaştı ve dar siyah bir tunik ve deri yelek giymiş uzun boylu, inanılmaz kaslı bir erkeği ortaya çıkarmak için ayrıldı.

Kurt çarpıtabilir.

Soyunu düşünürken kalp atışlarım hızlandı ve muhtemelen asil kan izleri taşıdığı sonucuna vardım.

İçimden gözlerimi devirdim. Elbette o yaptı. Bir pençe hareketiyle cinayet işleyebilmesi yeterli değildi. Yıldızlar ona daha da ölümcül olma yeteneği verme ihtiyacı hissetmişti.

Yeleği gıcırdadı. Pırıl pırıl parlayan gümüş bir yemek tepsisini kaldırıp masayı işaret ettiğinde tuniğinin kıpkırmızı dikişleri pazularından patlamak üzereydi. Bakışları üzerimde gezindi, sanki her şeyimin hâlâ burada olup olmadığını kontrol eder gibiydi.

Gözlerini kırıştırdı, kabaca "Bir şeyler yemeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm" derken neredeyse utangaçtı.

Tabağı koruyan kapağı kaldırdığında tavuk ve kızarmış sebzelerden buhar yükseldi. "Nereden aldın bunu?"

"The Keep," dedi ve ben daha fazlasını soramadan çenemi çalmak için yanıma geldi. "Merhaba, kır çiçeği."

Başım geriye doğru eğildi ve başparmağı ağzımın altına değdiğinde dudaklarım aralandı. O çırpınma bir intikamla geri döndü. "Merhaba kurt."

Sırıttı, sonra elini bırakıp benimkini tuttu. Ayaklarıma doğru çekildim, çarşafı göğsümde tutuyordum ama nedenini bilmiyordum. Her şeyimi görmüştü - sadece bir yaratıkla paylaştığım parçalarımı.

Bir öpücük, yanağıma zar zor kondurulan bir yumuşaklık, hiç bu kadar tehditkâr hissettirmemişti. "Otur," diye emretti. "Ye."

Kalbim küt küt atarken yutkundum ve ona teşekkür ederek açtığı sandalyeye kaydım.

Beni kargaşamla ve bir anda yemeye o kadar da aç olmadığım lezzetli yemeklerle baş başa bıraktı, botları onu mutfağın yanındaki küçük banyo odasına taşıırken ahşap zeminde ağırlaşıyordu. Küvete dolan suyu ve ardından onun geri dönen adımlarını duyduğumda gözyaşlarım beklenmedik bir şekilde akmaya başladı.

Başımı eğdim ve tepsiden çatalı kaptım, tutarsız duygularımı daha iyi gizlemek için kendimi yemeye zorladım.

Peynir sosu evde tattıklarına hiç benzemiyordu, zengin ve kremalıydı ama otlı tavuğu bastırmıyordu. Açlık midemi guruldatan bir güçle geri döndü.

Kurt kıkırdayarak bana bir bardak su doldurdu. "En son ne zaman yemek yedin?"

Bir önceki sabah şehir pazarından aldığım biraz meyve ve ekmek ile meyhanede yediğim biberli kuruyemiş dışında hiçbir şey yememiştim. Yine de bunu söylemenin onu rahatsız edeceğini biliyordum. "Dün," dedim ve sandalyenin ahşabı inleyerek oturduğunda önündeki masadaki boş alanı işaret ettim. "Yemek yemiyor musun?"

"Keep'te yemek yedim," dedi ve suyu bana doğru itti.

Demek Vordane'nin kraliyet evine kale deniyordu. Minnettarlığımı ifade ederek gülümsedim ve bir yudum aldım, ama onun dikkatli bakışlarıyla karşılaşamadım. "Dağınıklığını düzelttin mi?"

Öfkelendi. "Dramatik, Fang'in soyadı."

Suyu yere bıraktım. "Peki seninki ne?"

Cevap vermeyince başımı kaldırdım ve ellerini masanın üzerinde birbirine kenetlenmiş halde buldum. Gözleri bu akşam evdeki pencerelerin vitrayları gibi daha parlak bir yeşildi. "Bir tane yok."

"Sana inanmıyorum." Ama ısrar etmedim ve bunun nasıl olacağını merak ederek yemeye devam ettim. Sadece teşekkür edip gidecek miydim? İkimiz için de garip olmaması için bir sonraki kayboluşuna kadar beklemem mi gerekiyordu?

Eve dönme zamanımın geldiğini söyleyecek cesareti kendimde bulamadan Scythe ayağa kalktı ve banyo odasına doğru ilerledi. "Sana bir banyo hazırladım."

Çatal sallandı, bir sonraki lokmamı verirken dişlerime çarparak takırdadı. Bir dolabı açıp bir şeyi sökmesini dinlerken yavaşça çiğneyerek kürekle yedim.

Kahretsin.

Yutkunarak biraz daha su istedim ve bardakta kalanları boşalttım. "Bunu ya da bunların hiçbirini yapmana gerçekten gerek yok," dedim, ses tonumdaki kibar güçle gurur duyarak. "Nezaketiniz için minnettarım ama buna gerek yok." Peçeteyi dudaklarıma götürerek ayağa kalktım ve ağzımı kuruladım. "Endişelenmenize ya da telaşlanmanıza gerek yok. Gitme zamanımın çoktan geçtiğini biliyorum."

Scythe banyo odasının yontulmuş kapı çerçevesine yaslanmak için döndü, büyük ellerinde küçük bir havlu tutuyordu. Havluyu büktü ve dudaklarını kıvrarak bana baktı. "Bunu daha önce hiç yapmadın."

Bu gerçeği sormak yerine dile getirme şekli biraz canımı sıktı. Omuzlarımı yukarı çektim ve ağzımı açtım.

Sırıtsı kelime çalan bir gülümsemeye dönüştü. "Gitmeni isteseydim, bunu bilirdin ve dün gece bunu yapardın." Omzunu hafifçe kaldırdı. "Ya da bu sabahın erken saatlerinde."

Gözlerimi kırptım, sonra kaşlarımı çattım. "Peki sen çoğu kadına böyle mi davranıyorsun?"

"Çoğunun umurunda değil," dedi dalgınca. "Ben eğlenceli biriyim, vahşi bir gezginim, evcilleştirilemezim." Gözlerini yarı yuvarladı. "Başka bir şeyi teşvik etmiyorum, bu yüzden"-yine omuz silkti-"iyi çalışıyor. Fang'in söylediklerine rağmen, onlar sadece..." Kirli sakallı yanağını kaşıdı. "Kendilerini dışarıda görüyorlar, gerçekten."

Koltukla masa arasında sıkışıp kaldığım yerde öfke beni şok etti. Nedenini bilmiyordum. Onu tanı mıyordum bile. Ama bildiklerimden daha fazla sınırlı istiyordum ve bu beni utandırıyor. Yine de yaptığım şeyi yapmak için yeterli değildi.

çoktan yapmam ve çekip gitmem gerektiğini biliyordum.

"Ama sen," dedi ben ince kararlılık kırıntılarıyla boğuşurken. "Sen farklısın." Aramızdaki boşluğu sildi. Havluyu masaya bıraktı ve başını benimkine doğru eğdi. "Şimdiden burada evcilleştirmeyi benim yapacağımdan şüpheleniyorum."

"Scythe," diye fısıldadım, elleri kalçalarımın kıvrımlarına mükemmel bir şekilde uyum sağladığında göz kapaklarım titredi. "Gerçekten gitmeliyim."

"Neden?" Dudaklarını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi ve derin bir nefes aldı. "Korkuyorsun." Durakladı, o keskin duyuları merhametli bir şekilde düşüncelerimi okuyamıyordu. "Neyden korkuyorum?"

"Sen," dedim ve bu bir yalan değildi.

Ona bakmama, beline dokunmama izin verdiğimde sırtıyordu. Kendi kendime bunun, ayaklarımın altında sallanmaya başlayan zemini sabitlemek için olduğunu söyledim. Bu tuhaf ama sarhoş edici savaşçıya dokunmak için kendime tehlikeli şeyler söyleyeceğimi zaten biliyordum.

Kendime, Rorn'un ihaneti olmasaydı asla burada olamayacağım için buna iznim olduğunu söyledim. Değişmiş-harap olmuş-geleceğimi yüzleşmek için daha katlanılabilir kılacaksa istediğimi alabileceğimi.

Kendime iyi hissetmeyi hak ettiğimi, nefes kesici bir sefaletten başka bir şeyle geçirmedığım günlerden sonra yaşadığımı hissetmeyi hak ettiğimi söyledim.

Scythe, parmaklarımın sırtının alt kısmına nazikçe dokunuşuyla seğirdi. Parmaklarının yardımıyla çenemi eğdim.

Başka bir öpücük, daha önce sahip olduğumdan daha yumuşak, anında en soğuk parçalarımı ısıttı. Kurt dudaklarımızı hizaladı, beni içine çekti, bastırdı, sonra ipeksi ağzını benimkinin üzerinde bir o yana bir bu yana sürttü. Burunlarımız çarpıştı, çenemin altındaki parmağı öylesine şefkatle okşuyordu ki, bir sıcaklık seli içimden geçip doğruca merkezime yayıldı.

Yaptığı şeyin kokusunu alınca ağzıma karşı gülümsedi. "Kal. Sadece bir gece daha."

Onu öptüm ve dişlerimi alt dudağının üzerinde gezdirdim, ağzının pürüzsüz, hafif kalınlığı çok bağımlılık yapıcıydı. "Sadece bir tane mi?"

"Sonsuza kadar ideal olurdu, ancak bunun için çalışacağız."

"I..." Kalbim duracak gibi oldu, sonra kükredi ve o ne yaptığını anlayamadan kaçtım. Boğazımı temizledim, çarşafı yere bıraktım ve havluyu aldım. "Bırak da yıkanırken bunu düşüneyim."

Bakışları arkamdan tenimi yakarken derin sesinde bir kahkaha tonu vardı. "Neye ihtiyacın varsa, kır çiçeği."

Banyo odası küçüktü ve çocukluğumuzda kulübede kullandığımız banyoyu andırıyordu. Küvet bir erkek için yeterince büyüktü ama yatağının aksine kesinlikle bir canavar değildi. Köşede, küvetle arasında kırık bir porselen sehpa üzerinde küçük bir leğen bulunan bir hela duruyordu.

Duvardaki küflenmiş ve yontulmuş fayanslara, kendimi bir daha içinde bulacağımı hiç düşünmediğim sığ alana geri dönmek yerine, eski bir parçam gülümseyerek uyandı ve küvete tırmandım.

Parmaklarım paslı kenarın üzerinden geçerek çatlak, krem rengi fayanslara doğru ilerledi ve arkalarında nemli izler bıraktı. Zenginlik ilahi bir şeydi, buna hiç şüphe yoktu ama bu sonsuz dramatik hayatta daha sade şeyler için de söylenecek bir şeyler vardı.

Döndüğümde Scythe yatağın ucuna oturmuş, elbisemi kucağına sermişti.

Düşüncelere dalmış gibi görünerek leylak rengi kadife korsajı ovuşturdu, iri parmakları fildişi kurdele bağlarını rahatsız etti. "Burada böyle bir gelinlik görmemiştim. Basit, çok yönlü," dedi kendi kendine, "yine de zarif bir şekilde güzel."

"Onaylamana sevindim ama onu geri almam gerekecek," dedim gülümseyerek. Gerçekten de onun kokusuyla ıslanmış kaba havlunun içinde kalmaktan son derece mutlu olurdum.

Başını kaldırdığında dudakları kıvrıldı, sonra ayrıldı. "Bilmiyorum," dedi, bakışları kıvrılan ayak parmaklarımdan bacaklarımdan üzerinde geziniyor, her şeyimi içine çekerken benimkine ulaşması zaman alıyordu, "Bence tek parça halinde kaldığından emin olmalıyız."

Gülmemek için dudaklarımı ısırdım.

"Görüyorum ki tamir etmişsin." Ayağa kalkıp kıpkırmızı halının üzerinden geçerek yemek masasına giderken, bu kaba sözlerde merak vardı. Orada elbiseyi dikkatlice bir sandalyenin arkasına örttü. "Çok iyi olmasa da." Bu bir hakaretten çok dürüst bir gözlemdi.

"İşe yarar." Daha fazla kırışmasını önlemek için giysiyi nazikçe düzeltmesi kalbimi yerinden oynattı. "Scythe." Genelde tam olarak ne hissettiğimi söylemekte zorlanmadığım halde bunu söylemenin neden bu kadar zor olduğundan emin değildim. Belki de istediğim bu olmadığı içindi. Gitmek istemedim. "Ben..."

Göz açıp kapayıncaya kadar hareket etti ve onu arkamda, ellerini kalçalarımdan üzerinde ve sıcak nefesini omzumda hissettim. Uzun süren bir öpücük

tenime bastırđı ve sonra gitti, ben dairesinin ortasında çırılçıplak dururken arkasında bir tıslama ve kısık bir kahkaha bıraktı.

Havluyu çalmıştı, bana elbisemi giymekten başka seçenek bırakmamıştı. Su sıçradı ve kendini sabunla kprttğn düşündüm, Beni bedeninden arındırdı, masanın önünde hareketsiz bıraktı.

"O elbiseye dokunursan, parçalanmış şeritler halinde senden düşene kadar pençelerini ona geçiririm."

Onu göremediğim için banyo odasına bakakalmıştım ama yine de kendini beğenmiş bir gülümseme takındığın biliyordum. "Giyecek başka bir şeyim yok, seni canavar. İ amaşırlarım mahvoldu ve uygun bir şekilde ortadan kayboldular."

Sesi memnun olmuş gibiydi. "En iyisi yatağı girelim o zaman."

"Bu kadar otoriter olmak seni heyecanlandırıyor mu?" Kralının lejyonlarından birinin komutanı olması, bunun doğru olduğ konusunda beni çoktan uyarmış olmalıydı.

Sorum bana zengin ama ne yazık ki çok kısa bir kahkaha kazandırdı. Bu ses göğsümü doldurdu. "Sadece sana ne yapmak istediğini hatırlatıyorum, çünkü kendini adamak için hl biraz yardıma ihtiyaın var."

O haklıydı. Hem ıldırıtcı hem de gülünçtü. Yine de elimi elbisenin üzerine koyduğumda, onu kapıp kulelerin yakınındaki ormanın تنها bir yerine geri dönüp giyebileceğimi bildiğim için tereddüt ettim.

Tamamen donup kalacak kadar uzun süre tereddüt ettim, beni bekleyen şey içime sızarken gözlerim kapandı.

Bloom, konuşmalız.

Biliyordum.

Günlerdir bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Rorn büyük bir asker rotasyonunu denetlemekten, ayrıldığından daha perişan bir halde dönmüştü. Vahşi bir tazı sürüsüyle karşılaşması dışında, neredeyse hiç çatışma olmadan başarılı bir yolculuk olduğ bilgisini almıştım.

Ancak bir hafta süren, sınırı aşan yeni bir ölümlü asker dalgasına karşı koruma sağlamak için asker değıştirme girişimi yine de yürek parçalayıcı bir şeye dönüştü.

Tam olarak ne olduğunu öğrendiğimde hayatta kalamayacağımdan emin olduğum için uzaklaşmıştım. Döndüğünde nehrin karşı kıyısında onu karşılamamı beklerken beni gördüğünde gerildiğinden beri her gün ondan kaçıyordum. O donmuş mavi gözler glmsememiş, onun eve dönüşünden beklediğim tipik rahatlamayla bana bakmamıştı.

İhtiyacım olan ve sevdiğim her şeyden arındırılmış ve bilmek istediğim hiçbir şeyle değiştirilmişlerdi.

Kaçınmak nafileydi. Sonunda köşeye sıkıştım, suçluluk duygusu onun taşıyamayacağı kadar fazlaydı, öyle görünüyordu. Bunu temizlemesi gerekiyordu.

İçini boşaltmak için beni yok etmesi gerekiyordu.

Ben de orada öylece durmuş, her kelimeyi göğsüme aldığım darbeler olarak algılamıştım. Ne ne kadar hızlı kan kaybettiğimi ne de bir sonraki nefesimi bulmak için nasıl mücadele ettiğimi fark etmemişti. Özürleri, sözleri ve affedilmez gerçekleri kusmakla meşgul olan Rorn beni neredeyse hiç fark etmemişti.

Suçunu bana yükleyene kadar, ikimizin de istediğini düşündüğüm tek şeyi ruhunu arındırma arayışında bana karşı kullanana kadar, sonunda harekete geçtim.

"Sürekli bebeklerden bahsetmek ve katlanmakta ısrar ettiğimiz ebedi hayal kırıklığı... Bir varise ihtiyacım var Bloom. Wistensia'nın bir varise ihtiyacı var. Mümkün olan her şekilde ilerlemeliyiz."

Bu sözler kalbimden söküp atamadığım bıçaklara dönüştü.

Ama çekip gitmemiştim. Rorn'un yavaşça genişleyen gözlerinin önünde, sadece ortadan kaybolmuştum.

Akşam karanlığında döndüğümde onu odamızdaki yatağımızın ucuna oturmuş, gözleri gölgelerle dolu bir halde buldum.

"Bloom," dedi ve hemen ayağa kalktı.

İşte o zaman ona artık birlikte olmadığımızı söylemiştim.

İşte o zaman yüzündeki endişeyi sıyrıp yerine soğuk bir öfke koymuştu; bir zamanlar umutsuzca arzuladığım her şeyi bana hatırlatmak için. Artık asla kaçamayacağım şeyin farkında olmamı sağlamak için.

Sonra onun ürpertici çıkışıyla tamamen ortadan kaybolmuştum.

İkimiz de daha önce Nodoya'yı ziyaret etmek için Gece Denizi'ni geçmemiştik.

Onun ihanetinden haftalar önce, kütüphanede dünyanın bilinen fae şehirlerini anlatan eski bir kitabı karıştırırken sırf merakımdan hedefimi bulmuştum. Babamın Nodoya'nın ilk savaşıyla ilgili anlattığı hikayeyi hatırlayarak kitabı yanıma alıp salonuma götürmüştüm.

Tarıftan yola çıkarak çizdiğim nehir kenarlı elmas şehir imgeleri ve denizden çıkarılmış bir mücevher sandığı gibi gökyüzüne doğru yükselen bir kara parçası haritası diğer resimlerin arasına sıkışmıştı.

Yani Rorn onları keşfetmedikçe ve çılgınca bir tahminde bulunmadıkça, nerede olduğumu asla bilemeyecekti.

Beni bulamazdı.

Gözlerimi kapattım ve derin, sarsılmış bir nefes aldım. Gözlerimi açtığımda nemli bir sandığa dönüşmüştüm.

Scythe çenemi hafifçe kaldırdı, yüz hatlarımı dikkatle incelemesi neredeyse komikti. "Aster, eğer gerçekten gitmek istiyorsan, seni lanet olasınca gitmen gereken yere götüreceğim. Seni doğruca evine götüreceğim." Dişleri alt dudagını sıyırdı. "Öyle demek istemedim."

"Sorun sen değilsin," dedim aceleyle. "Bu değil. Yemin ederim."

Kaşlarını indirdi, göğsünün sert iniş çıkışları yavaşça sakinleşti. Yanağımı avuçladı ve başparmağıyla bir damla gözyaşımı sildi. "O zaman az önce ne oldu?"

Elimi onunkinin üzerine kaydırdım ve sert vücuduna yaslandım. "Anılar." Kaşlarını çatı, bundan sonra ne söyleyeceğimi biliyor gibiydi. "Sorun değil." Elini tutup avucunu öptüm.

Bakışları biraz yumuşadı. O anda çıplaklığımız ortaya çıktı, burun delikleri açıldı ve ayaklarımı yerden kesip yatağa götürürken ciyakladım. Ortada, bedenimi kendine doğru kıvrırdı ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Yıldızlar içinde neden kaçıyorsun, kır çiçeği?"

"Her şeyi," diye itiraf ettim, başım onun kaya gibi sert pazusuna yerleşti.

"Kulağa umut verici geliyor," diye homurdandı, başarısızlığımdan rahatsız olduğu belliydi.

onunla paylaşmak.

Gülerek, onu görmek için başımı arkaya doğru eğdim ve kızgınlığı araştıran parmaklarımın altında kayboldu. Alnını, güçlü burnunun köprüsünü ve küçük çıkıntısını, sonra da pelüş dudaklarını izledim. Hem vahşi hem de zarıftı, işe yaramaması gereken bir çelişkiydi bu. Ama nasıl da işe yarıyordu. "Çok güzelsin."

"Bana daha önce böyle hitap edilmemişti ama teşekkür ederim." Ofladı pufladı. "Sanırım."

"Ciddiyim," diye ısrar ettim, şimdiden onun olduğu her şeyi parşömen üzerinde yeniden hayal ediyordum. İmkânsızdı, biliyordum, onun tamamını yakalamak. Yaralı göz kapağına ulaştığımda sustu. "Bunu bile."

"Yalancı," diye tısladı, elimi tuttu ve parmağımın ucunu ısırıldı.

Parmaklarımı yüzüne götürmek için elimi geri çektim ve o da sessizce güldü.

Yara izine dokunmaktan kaçındım ama mühürlü gözün köşesine dokunmaktan ya da acı çekmiş olma ihtimaline hayret etmekten kendimi alamadım. Travmatize edici.

Ne kadar uzun ve yakından bakarsam, birinin gözünü yüzünden ayırdığı o kadar belirginleşiyordu. "Bunu sana kim yaptı?" Çünkü sadece gözünü oymakla kalmamışlardı; bu savaşçı öyle bir vahşetle damgalanmıştı ki, bu onu öldürebilirdi.

"Biraz öfke mi seziyorum, kır çiçeği?"

"Söylemezsin. Söylemeyeceğini zaten biliyorum."

"Detaylar karanlık ve istesem bile paylaşmamın bir anlamı yok." İç geçirdi, parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve ellerimizi aramızda tuttu. "Gözlerindeki cinayet bakışını seviyorum." Dişlerini dudağının üzerinde gezdirdi. "Nadir, fırtınalı bir gün doğumu mavisi, ama bunu benim için harcama."

Onun içinde eridim ve tek gözü ısındı. "Göründüğünden çok daha tatlısın kurt."

Bir kahkaha attı. "Tatlı olmaktan çok uzak," dedi, sırtışı tam anlamıyla kurtçaydı. Parmak eklemlerimi öptü, sonra yüzümdeki saç tellerini almak için elimi bıraktı. "Uzun zaman önceydi. Gençtim, o yüzden idare ettim."

"Basitçe başardınız mı?" Biraz kuşkululu ve saklayamadığım bir şekilde sordum

O.

"Üzülme, kır çiçeği." Yanağımın kıvrımını okşayarak itiraf etti, "Onu hiç özlemedim, özlemem gerektiği şekilde özlemedim. İyileşmesi yerine gözümü kırpmadan seçebileceğim başka şeyler de vardı. Hepsi de imkansızdı, bu yüzden bir zamanlar sahip olduğum her şey olmadan, sahip olduklarımı daha iyi korumamı sağlayan bir saldırganlıkla yaşamayı öğrendim."

Ona doğru bastırdım, daha fazlasını istiyordum ama onu zorlamaktan daha iyisini biliyordum. "Sevdiklerinizi kaybettiniz."

Başını salladı ama bu konuda başka bir şey söylemedi. Parmağı ve gözü alt dudağımda gezinirken sesi sessiz bir gürültüye dönüştü. "Diğer duyularım daha da güçlendi; birlikte büyüdüğüm ve eğitim aldığım insanlarınkinden çok daha net. İçgüdülerim beni asla yanlış yönlendirmedi ve eğer kardeşlerimden iki kat daha fazla savaşmak zorunda kalmasaydım mümkün olan en yüksek rütbeyle yükselemezdim diye düşünmeden edemiyorum."

Gerçekten bir savaşçı.

"Şimdi," dedi, eli kıvrımlarımın üzerinde gezinerek popomu okşadı ve kavradı. "Seni o meyhaneye neyin getirdiğini anlat bana."

Söyleyemezdim. Ama belki de bunun bir yalan olmadığını düşünerek yalan söyleyebilirdim.

Hepsi.

"Ben de seni arıyordum" diye fısıldayarak onu öptüm.

THREE

Aster

Ertesi sabah saatlerce uyanık ve yalnız bir şekilde Scythe'ın dairesini kendi yaptığım bir hücreye hapsedilmiş gibi arşınladım.

Bu kurt hakkında daha fazla bilgi edinmek istediğimi ve kendi arkadaşlığıma ve onun getirdiği acıya dayanamadığımı kabul etmek -ya da artık olmayan bir eve dönme fikri- beni belime kadar uzanan saçlarımdan daha fazla düğümlemiş hissettirdi.

Bir önceki geceden kalan düğümlerden kurtulmak için parmaklarımı geçirdim ama kısa süre sonra takılıp sallandıklarında pes ettim. Giyindim, soyundum, tekrar giyindim ve ısırganlar göğsümü delip geçse de, sirke gözlerimi yaksa da eve doğru yol almaya başladım.

Zamanın gölgeleri beni saramadan durdum ve yapılmamış yatağın kenarına yığıldım.

Oturdum ve her şeyi unutmaya çalışırken hiçbir şeye bakmadım.

Kuş sesleri mutfak penceresinin bulanık camındaki çatlaktan içeri süzüldü ve dikkatimi bu yabancının evinin içindekilere yöneltti. Raflara dağılmış kitaplara ve yetersiz eşyalara.

Onu bir yabancı olarak düşünmenin adil olup olmadığını merak ettim. Bedenlerimizin birbirini öğrendiği onca yoldan sonra bu mümkün olabilir miydi?

Bol sırtlara, telkâri ve soluk yazılara ve bölünmüş kapaklara bakarken, bu erkeğin neden hiçbir zaman gerçekten bir yabancı gibi hissetmediğini merak ettim.

Kurt öğleden önce döndü, saçları terden sıırılsıklam olmuştu. Yemek masasında elinde bir kitapla kraker yediğimi gördüğünde muhteşem bir gülümseme gözlerini parlattı ve kalp atışlarımı hızlandırdı.

Dev koleksiyonunun çoğunlukla savaş ve hatta siyasetle ilgili metinler içermesini bekliyordum. Yarı yarıya yanılmışım. Şansa bakın ki, roman

Seçtiğim kitap kurgusal ve son derece sürükleyiciydi. "Gün içinde kitap okumayı neden bıraktığımı hatırlamıyorum," diye yüksek sesle selam verdim. "Bunu yapmak için daha fazla saat olduğunu bilmek çok daha keyifli."

Resim yapmakla yer değiştirdiğinde bu eğilimin söndüğünü tahmin ettim. Benim gibi biri için daha kabul edilebilir bir günlük eğlence.

Scythe mırıldandı. Bir anlık sessizlikten sonra, beni o kadar dikkatle inceliyordu ki, bakışlarından derimin yamalar halinde ısındığını hissettim, "Bunu sevdim," dedi.

Ne bunu ne de bir yanımın bundan hoşlandığını kabul etmeyi reddettim. Onun yerine, "Hiç yiyeceğin yok. Sadece biraz kuruyemiş ve kurutulmuş et ve"-içinde kalan birkaç krakerle birlikte kavanozu kaldırdım-"bunlar."

"Yemeklerimin çoğunu Keep'te yiyorum." Kitabı eline aldı ve kaşlarını kaldırarak başlığını inceledi. "En sevdiklerimden biri."

"Bana öyle söyleyeni seçmiş olabilirim."

"Yer değiştiremeyen biri için iyi bir burnun var." Kitabı elime geri koyarak önümde çömeldi ve kaba bir şekilde, "Öp beni," diye emretti.

Yaptım, anında nefesim kesildi. Her ne kadar nazik ve tatlı davranırsa da daha az sarhoş edici değildi. Beni sersemlemiş bir halde bırakan lejyon komutanı, deriyle kaplı eğitim kıyafetlerini çıkardı ve banyo odasına doğru giderken, "İzin ver de temizleneyim. Seni bir yere götürmek istiyorum."

Buranın yemekle ilgili bir yer olduğunu düşünerek yatağın üzerinde sabırsızlıkla bekledim ama kısa süre sonra umutlarımın yıkıldığını ve yerini beklenmedik bir şeyin aldığını görecektim.

Biraz aşk gibi bir şey.

Kuzeye, kraliyet kalesine doğru giden nehir boyunca sık bir orman parçası uzanıyordu. Ormanın içinde, geride bıraktığımız şehre giden nehir kenarındaki patikadan bir mil kadar uzakta, küçük bir kulübe bizi karşıladı.

Tereyağı taşından bir baca, ağaçların arasından güneşin altında göz kırpyordu.

Göğsüm sevinçli bir sıcaklıkla doldu, farklı bir yaşam öncesine dair nostaljik bir çekilme oldu. Beklemedim. Sarmaşıklarla kaplı bütünü görmek için yaklaştım. Yapraklar bacayı ve tahliye borularını çevreliyor, sarmaşıklar kemerli pencerelerin üzerine ve etrafına tırmanıyordu.

Kırmızı boyalı kapının rengi solmuştu. Bahçeler aşırı büyümüştü ve otların temizlenmesi gerekiyordu. İki eski püskü budama ağacının arasından başlayan parke taşlı yol çatlamış ve yosundan kayganlaşmıştı.

Ve tüm bunlar, ihtiyacım olacağını asla düşünmediğim en iyi ilaç biçimiydi.

Bahçenin içinde unutulmuş bir şekilde duran yosun kaplı kuş havuzundan çeşitli kuşlar yudumluyordu.

Yaklaştığını duymayacak kadar sessiz olmama rağmen, Scythe'ın arkamda durduğunu biliyordum. "Bu..."

Parmaklarım eteklerimi sıkarken, söyleyecek söz bulamayınca nazikçe, "İçeri gir," dedi.

İçeride, üç kemerli pencerenin arasındaki geniş dairesel odanın yarısını dallardan ve düzensiz ahşap levhalardan yapılmış kitap rafları kaplıyordu. Zümrüt yapraklı kıpkırmızı güller camlarını boyuyordu. Mutfak köşesi kapının yanında bekliyordu, tezgah ve tezgah fayansları kremi lavanta ve mavinin desenli bir karışımıydı.

Yuvarlak bir yemek masasının eğik tepesindeki ahşap kasede taze meyveler parıldıyordu. Daha önce buradaymış. Yarı kurulmuş masa ve ocağın üzerindeki tava da bunu doğruluyordu. Bu büyülü yer her neyse, onun yeri idi. Kokusu, her taşın çatlakları arasında çimentolanmış gibi yayılıyordu.

Raflara dönüp baktım ve "Daha fazla kitap" dedim.

"Henüz hepsini okumadım."

"Kralınız için günlerce yokken nasıl zamanınız olurdu..." Romanlara bakarken kalbimin sıkıştığını hissettim, onun dairesinde göz gezdirdiğim diğerlerinin içindeki başlık sayfalarına karalanmış bazı isimleri hatırladım. "Onlar senin değil."

Gözlemim ve suçlamam sessizliği davet etti.

Scythe nihayet konuştuğunda, ses tonu düzgün ve gerçekçi kaldı. "Kardeşlerimden bazıları baskınlarda mücevher ve diğer değerli eşyaları arar. Ben kitapları ve içkileri alırım." Yaptığı şeyi umursamıyormuş gibi görünen, gözlerimi çeken rahat bir çeviklikle lavaboya doğru ilerledi.

Kalp kırıklıkları. Evleri. Paha biçilmez eşyaları ve hayatları...

Kulaklarım geride bıraktıklarımın çılgınlıkları ve ıstıraplarıyla çınladı.

Suçluluk hastalığı, kendime hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimi ne kadar hatırlatırsam hatırlatayım, asla gitmeyecek bir ağırlıktı. İntikam uğruna hayatları ve geçim kaynaklarını nasıl katledebildiğini anlayamadım ve anlamayı reddettim.

Yutkundum, hoşnutsuzluğumu gizlemeye çalışıp başaramayınca sesim kısıldı. "Onlara nasıl sahip olduğunu sevdiğimi söyleyemesem de, bu kombinasyonu seviyorum." Onun ne olduğunu, çaresiz olduğu varsayılan ruhlara neler yaptığını hatırlamak beni iliklerime kadar ürpertmişti.

Scythe sanki bunu hissetmiş gibi bana baktı ama akıllıca bir şey söylemedi. Kıpırdamadan durdu ve bir sonraki hamlemi okunmaz ve acı bakla gibi yüz hatlarıyla bekledi.

Bana bu kadar dikkatle odaklanan erkek, gerçekte ne olduğunu gizlemeyi reddederken bakışlarımı kaçırmak için kendimi zorladım.

Avını gözetleyen bir avcı.

İstenmeyen soğuktan ve kalbimin artan temposundan kurtulmak için kulübeyi dolaştım. Birkaç dakika sonra, zihnim hala çaresiz ve ölmekte olanın dehşetiyle delik deşikken, merhametle sobayı yaktı, cızırdayan et kokusu hemen ardından geldi.

Krallığımızdaki çatışmalar suikast girişimlerinden düpedüz şiddet gösterilerine dönüştüğünde, babam savaşta hiçbir tarafın hatasız olamayacağını söylemişti.

Kralın gözde generali olarak, beni ormandaki sessiz hayatımıza bırakmak yerine, çalışırken kraliyet etkinliklerine götürmeye başlamak zorunda kalmıştı. O korkutucu, biçimlendirici yıllarda, olgunlaştığım yıllarda, kendimi bir prens olarak bulmuştum.

Ve babamın ölümünden önceki aylarda onunla evlenmeyi kabul etmiştim.

Babamın şimdi tüm bunlar hakkında ne düşüneceğini ve başına gelecekleri bir şekilde bilip bilmediğini merak ediyordum. Nişanlanmamızdan memnun görünmüyordu. Benimle ilgilenileceği için rahatladığını, güvende olacağını söylemişti, başka da bir şey söylememişti. Yine de, kendi avladığı taze bir geyik eti dışında, korkunç general hiçbir zaman çok fazla heyecanlanmamıştı.

Bir gülümseme dudaklarımı dişlerimden ayırdı.

Belki de bu yüzden Scythe gibi tuhaf bir isimle anılan bu kurda kendimi bu kadar yakın hissediyordum. Sadece babam gibi bir şekil değiştiren olduğu için değil, doğru ya da yanlış olmadığına dair samimi inançları nedeniyle de birbirlerine benziyorlardı.

Sadece görev vardı. Yapılması gerekeni görmek için ilkel bir sadakat. Yalan yok, oyun yok.

Mutfağın yanında, pencerelerin arasında iki deri koltuk vardı. Üzerinde kitaplar olan bir ağaç kütüğü çay masası olarak kullanılıyordu. Köhne yemek masasının altındaki büyük oval halının üzerinde yeni temizlenmiş bir çift devasa savaş botu duruyordu. Uzanmak ve yemek yemek için sadece iki sandalye vardı, bu yüzden savaşçının sık sık ziyaretçi kabul eden biri olmadığını varsaydım.

Herkese ay ve kek servisi yapan sert erkeği hayal ettiğimde bu fikir bile homurdanmama neden oldu.

Beni dūřuncelerimden kopardı. "Eęlenceli bir řey mi buldun?"

"Kesinlikle bir řey buldum," diye mırıldandım onun gōremedięi bir gūlūmsemeyle. "Ve gōrūnūře gōre o biraz çeliřkili biri."

ōfkelendi. "İçkiye dokunulmayacak."

"İki içmiyor musun?" Karmakarıřık zihnimi řōyle bir yokladıęımda, onu meyhanede içki içerken gōrdūęūmū hatırlamıyordum.

"Hayır. Oturun."

Kendimle ne yapacaęımdan emin olmadıęımı nereden biliyordu, bilmiyordum. Ama bunun o keskin duyularla bir ilgisi olduęunu dūřundūm. Bu yūzden bana sōyleneni yaptım, elinde bir tabakla dōndūęūnde yapacak bir řeyim olduęu için minnettardım. O kadar būyūk bir eldi ki, ortalama būyūklūkteki porseleni çok kūūk gōsteriyordu.

Bakışlarımı masaya, beni bekleyen atal bıçak takımına ve bir bardak suya diktim. "O zaman ondan kurtulmak daha iyi olmaz mı?" Kendimi durduramayarak nazikçe azarladım, "Ya da belki de hiç almamak."

ōnūme dev bir biftek koyarken dudakları kıvrıldı. "Bařtan ıkarıcı řeyleri her zaman elimin altında tutmanın bana daha iyi geldięini dūřūnuyorum."

Henūz bir řey yememiř olmama raęmen yutkundum ve geniř sırtına gōz kırpıtm.

Gōzlerimi onun akıcı hareketlerinden ayırarak hālâ kanlı olan eti dilimledim. Bu sonsuz yaşamın çoğunu onu izleyerek harcayabileceğimden korkuyordum. "Yani bu senin için bir tūr kiř inzivası mı?"

"Burası benim evim." Bir parça eti daha tencereye, bir tabağı da zaten sabunlu suyla dolu olan lavaboya attı. "Daire de benim, ama çoğunlukla..." Boğazını sevimli ve rahatsız edici bir şekilde temizleyerek sōzlerini bitirdi.

"Birini kaçırdığınız için ya da..." Sırıttım ve "Belki de birden fazla kişinin evinde?" diye değiştirdim.

"şehirde kalmam gerektiğinde kullanmak için."

"řehir buradan çok uzakta deęil," diye lūzumsuzca dūrttūm.

"Yaralandıęında ya da bitkin dūřtūęūnde ve evet," diye rahatladı, kollarını gōęsūnde kavuřturup lavaboya yaslandı, "sadece seviřmek istedięinde."

O kalın kollar, tuniğinin kıpkırmızı dikişlerini yırtmakla tehdit eden kaslar, neredeyse beni söylediklerinden uzaklaştırıyordu. Keşke öyle olsaydı. O alanı, o yatağı bir anıyla bile olsa paylaşma düşüncesi burnumu kırıstırdı.

İkiyüzlü, diye sessizce kendimi azarladım. Suç teşkil edecek derecede saçmalıyordum. "Bu yüzden seni buraya getirme zamanının geldiğini düşündüm." Daha yumuşak bir yol

Kendisi söylemeden önce buranın kimseyle paylaşmadığı bir alan olduğunu doğrulayan bir kırılmalığı ima ederek konuşmuştu. "Burada yaşadığımı pek kimse bilmiyor ve ben de böyle olmasını tercih ediyorum."

Yine de bunu benimle paylaşmak istedi. Kalbim çarptı ve titredi.

Başımı daha fazla belaya sokabilecek başka bir şey sormamak için yemek yedim. Zaten başımı çok fazla belaya sokmuştum. Bu durumdan dolayı minnettar mı olmalıydım yoksa aşırı derecede endişeli mi olmalıydım hâlâ emin değildim.

Benim teşvik ettiğim bir durum. Açgözlülükle kendime getirdiğim bir durum.

Kontrol edilemeyen bir hızla yemek yerken, ikisine de karar verdim ve tabağı yalamaktan kaçınmaya çalıştım.

Ben söyleyemeden burnumun dibinden kapıldı. Kaşlarımı çattım ama kendimi "Teşekkür ederim" demeye zorladım. Tabak bir süre sonra başka bir et dilimiyle geri döndü. Önce ona, sonra da kurda baktım, boyu yüzünden boynum tutulmuştu. "Ben çok yedim."

"Ye Aster," diye homurdandı ve kapıya doğru döndü. Kapıdan geçebilmek için eğilmek zorunda kaldı, nedenini bilmiyordum ama bunu o kadar komik buldum ki kahkahamı bastırmak zorunda kaldım.

Biraz gecikmiş bir minnettarlık göstermeye karar vererek tabağı, bardağı ve hatta suda beklettiği tencereyi bile fırçaladım. Hepsini kurumaları için tezgâhın üzerine koyduğumda dışarıdan gürültülü bir çatırtı geldi. Tozlu dantel perdeyi nemli parmaklarımla kenara ittiğimde, sarmaşıklar ve ormana giden yabani otlarla dolu patikadan başka bir şey göremedim.

Ben de ön bahçeden geçip kulübenin yan tarafına doğru devam eden sesi takip ettim. Kızılçam ağaçlarıyla çevrili küçük bir açıklıkta, gömleksiz bir Scythe baltasını kaldırdı ve bir ağaç kütüğünün üzerinde bekleyen odun yığınını indirdi.

Onu varlığım konusunda uyarmaya çalışırken nefesim dilimin üzerinde kuruyarak ağzıma yapıştı. Buna gerek yoktu. Orada olduğumu biliyordu ve dönerken ağzını sildi.

Bakışları vücudumda gezinerek yüzüme yerleşti. "Yeterince yedin mi?"

Başımı salladım, yavaşça nefesimi serbest bırakarak bir zamanlar ateş çukuru olduğu anlaşılan yeri çevreleyen bir grup kayaya doğru ilerledim. Oturmamı izledi, ellerim altımdaki pürüzsüz taşın üzerinde yayıldı, sonra kestiği odunları toplamaya başladı.

Güneş onu terletecek kadar ısıtmıştı. Yine de odunları, daha fazlasının yığılmış olduğu kulübenin yanına kolaylıkla taşıdı, teni kuruydu. Onu yakalamaya çalıştım, bilme ihtiyacını, ama belli belirsiz bir telaşla kaçtı. "Yeterince yedin mi?"

"Sen hâlâ horlarken Keep'te yemek yedim."

Şaşkınlıkla neredeyse ağaçların tepesine bağıracaktım,

"Ben horlamam." Homurdandı. "Tamam."

"Horlamıyorum." Rorn horladığımı hiç söylememişti. Sadece uyandığımda sanki uykumda korkunç bir türkü söylemişim gibi bana sırtıttığını gördüğümde milyonlarca kez sormuştum. Yine de, eğer mükemmel olduğu bir şey varsa, o da ikiyüzlülüktü.

Beni utançtan kurtarmaya çalışmasının hoş olduğunu düşünmek yerine, yeni bir öfke dalgası içimi tırmaladı.

Scythe baltayı kütükten bir bıçağın ısınmış tereyağını delmesi gibi çekti ve üstü kapalı bir mizahla, "O kadar da kötü değil, vahşi-" demeye başladığında komutanın gözünden kaçan çok şey olup olmadığını merak etmek zorunda kaldım.

"Yapma," diye uyardım kendimi durduramadan, parmaklarım kucağımda birleşip kenetlendi.

Başını eğerek bana döndü, baltası yanında gevşekçe duruyordu. "Ne yapmayayım?"

"Yalan."

Üç başarısız nefes boyunca beni izledi. Sonra başını salladı ve çarpık bir gülümsemeyle elindeki baltayı döndürdü. "Sarhoş bir yaban arısı gibi horluyorsun."

Karşılık olarak gülümsememek için dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım ve başarısız oldum. "Sanırım bu çok da korkunç değil."

"Bir kurt kampına kıyasla mı?" Genişçe sırttı ve baltayı bir halka şeklinde salladı. "Kulaklara saf mutluluk, yaban çiçeği," dedi huysuzca ve kesmek için başka bir odun parçası kopardı.

Onu izlemekten hoşnuttum, zaten sahip olduğumdan daha fazla şımartmanın yanlış olduğunu bilmeme rağmen, tam da bunu yaptım. Yine de kısa süre sonra, değişmez dikkatimi çeken şeyin sadece kaslarının esnemesi ya da ensesindeki deri kravattan kurtulup biberli çene çizgisini yalayan siyah saç dalları olmadığı anlaşıldı.

Bu oydu.

Bu az konuşan ve sert savaşçıyla ilgili bir şey beni rahatlattı ve onunla yatma isteğiyle hiçbir ilgisi olmayan garip bir sıcaklığa boğdu. Yine de yıldızlar sönene kadar onunla yatmak istediğimi ve bunu birçok kez yaptığım için pişmanlık duymadığımı inkâr edemezdim.

Yıldızlar beni kurtarır. Hissettiğim utanç, hiç utanmadığımdan kaynaklanıyordu. "Peki," dedi kurt beni biraz ürküterek, "bana neden bu kadar

Vordane'i ziyaret etmek?"

Şaşırmış bir halde aptalca, "Benim buralı olmadığımı nereden çıkardın?" diye sordum.

Cevap vermedi ve korku göğsüme hafifçe vurdu.

Biliyordu ve beni kızıl fae arkadaşlarından biri olarak göreceğine inandığım için kendimi daha aptal hissetmeme yetecek kadar kesindi. "Bu yüzden mi kalmama izin veriyorsun?" Tereddütle sordum. "Burada ne yaptığımı bilmek istediğin için mi?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap verip vermeyeceğini bilemedim.

"Kalmanı istememin nedeninin bu olmadığını çok iyi biliyorsun." Kaşlarımı çatıttım, midemde bir kıpırdanma başladı. Tahta kırılıp çimlere düşerken bir çatırtı yankılandı. "Ama bana bir şey söyle."

"Bilmek istediğiniz şey nedir?" Verdiği ciddi yanıt karşısında biraz fazla şakacı bir tavırla sordum.

Baltayı kütüğün içine bıraktı, bıçağı tahtaya saplanmıştı, sonra yanıma geldi. "Her şey, ama eve dönmeye karar verersen güvende olup olmayacağını bilmekle yetineceğim."

Koşmak kelimesi dikkatimi çekti ama gözlerim karın labirentinden geniş göğsüne doğru dans ederken, ona yapışmak isterken tutamadı. Her koyu renkli tüyü ve yara izini saymak için. Eğlenen bakışlarıyla karşılaştım ve utancın her tonunu hissetmem gerektiği halde özür dilemeden sırtıttım.

Cevap vermek için acele etmediğimde, dudaklarının gevşemesini izlerken, gerçekten umursuyor gibi görüldüğü gerçeğine hayret ederken eğlencesi düştü. "Güvende olacağım, kurt."

Rorn bana asla zarar vermezdi, fiziksel olarak değil. Başkasının incitmesine de izin vermezdi. Bir keresinde bunun onu büyüdü yaptığını düşünmüştüm.

Sonra kanamanın birçok yolu olduğunu öğrendim.

Scythe bir dakika boyunca beni izledi ve bana inanmadığını düşündüm. Kısa süre sonra belki de içimi gördüğünden korkarak

kayaya baktı ve uyluğumun yanında hafif bir çatlak izledi. "İstemiyorum ama gitmem gerekiyor."

Bir an sessiz kaldı ama bakışları hâlâ üzerimdeydi.

Kulübeye doğru yürürken dallar ve otlar çıtırdadı. "Belli ki buraya iyi bir sebep için gelmişsin, o yüzden bir süre daha kalmak istersen planlarını bozmama izin verme. Zaten Dade ve lejyonla ilgilenmem gereken bir sürü işim var."

Dade. Kralından bahsetme şekli beni endişelendirdi. Böyle bir yakınlık dostluğu ima ediyordu ve geç de olsa gerçekten de çok yakın olacaklarını fark ettim. Onlar kardeş kurtlardı.

Scythe'ı içeride takip ettim ve bir bardak su getirmeden önce ellerini yıkamasını izledim. "Daha fazla cinayet ve sakatlama mı?"

Gerçek gibi görünmüyordu. Artık onunla birkaç gece geçirmiştım. Böyle bir gaddarlığı yapabileceğini. Gerçekten de aptalın tekiydim. Görünüşe göre unutkan da. Çünkü yıllardır, özellikle de son zamanlarda, görünüşte iyi insanların korkunç şeyler yaptığına tanık olmuştım.

Belki de iyiler sadece çok fazla parıltılı deriye sahip yılanlardı ve kötüler daha güvenilirli.

Scythe musluğu kapattı ama bana bakmadan, "Muhtemelen sormasan daha iyi olur," dedi.

"Yine de sormaya gerek yok, değil mi?" Kapıyı kapattım ve kulübenin derinliklerine doğru yürüdüm. "Bildiğim zaman değil."

Sertleşti. "Üzgünsün." "Sadece anlamıyorum."

"Anlaşılacak bir şey yok, kır çiçeği. Bu bir savaş."

"Bir intikam arayışı," diye mırıldandım, parmaklarımı çalınan tüm kitaplarının sırtlarında gezdirirken. Sessizliği beni doğruladı. "Ama ne zaman bitiyor?"

"Öyle olduğunu söylediğinde."

O zalim kral oluyor. Dade. "O zaman ne yapacaksın?"

Anında cevap vermemesi beni duraksattı ve döndüğümde onu kollarını etkileyici göğsünün üzerinde kavuşturmuş beni izlerken buldum. Yüz hatları hiçbir şey ele vermiyordu, tabii o istemedikçe. Gerçekten de eğitimli bir canavardı. "Eğer hâlâ nefes alıyorsam, kralıma lejyon komutanı olarak hizmet etmeye devam edeceğim."

"Hâlâ nefes alıyor mu?" Ani ve mide bulandırıcı bir dehşetle sordum. "Neden böyle bir şey yaptın?" Nedenini bilmesem de öğrenmek zorunda hissettim kendimi. "Şüphesiz, bu durumdan hoşlanmıyorsun."

o."

"Dade'e hizmet etmek ve halkımı korumak mı?"

"Hayır," dedim odayı geçmek için acele etmeden. "Avlanmak ve incitmek kendi türünden."

İfadesi duygusuz kaldı. "Onlar altın fae'ler." Kelime *Altın* sanki lanetlenmiş gibi söylendi.

"Hepsi aynı Fae."

"Bir avcının evinde kalmaktan rahatsız mısın, kır çiçeği?" Gözlerimi kırıştırdım, gözlerini karartan bir parıltıyla ilerlediğinde durdum. "Çünkü seni buna zorlamıyorum."

Şok olmuş bir halde, acı içinde sustum. "Şimdi gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır." Yüzündeki kaplama çatladı, çenesi döndü. "Bunu istemediğimi biliyorsun."

"Hoşunuza gitmeyen soruları sormayı bırakmanız için mi?"

Ciddiyetle, "Bana ne istersen sorabilirsin," derken alını kırışmıştı.

"O zaman benim için rahatsız edici olanı tanımla," dedim, tam önümde durduğunda dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü.

"Kalbin hızla atıyor," dedi kurt, o kadar alçak sesle ki neredeyse çakıllı bir törpü gibiydi. "Ne zaman çok yaklaşısam."

"Öyle mi?" İkimiz de farkında olduğumu bilmemize rağmen fısıldadım.

Mırıldandı, parmakları benimkileri topladı ve beni göğsüne çekti. "Uçuyor..." Sıcak nefesi şakağımı yaktı ve saçlarımı karıştırırken "ya da tamamen durmak" diye mırıldandı.

"Şu anda ne yapıyor?" Atmayı bıraktığını hissettikten sonra bile sordum.

Parmakları benimkileri bırakıp yan tarafımda gezindi. Titredim. "Sana ne yapacağımı görmek için bekliyor." Dudakları yanağıma indi ve sesinde bir gülümsemeyle, "Nefes al, kır çiçeği" diye fısıldadı.

Yaptım ve hava akımıyla birlikte dizlerim titreyerek küçük bir ses çıktı.

Hızlı çıkışıyla birlikte alçak bir kıkırdama duyuldu, gölge dalları nefes nefese aldığım nefeslere karıştı.

Kurt gece yarısını geçene kadar dönmedi.

Uyumadığımı fark edene kadar dikkatlice yatağa tırmandı.

Hiç soru sormadı. Sadece beni kendine çekti, parmakları sırtımda ve saçlarımda gezindi. Hatırladığım son şey, gözyaşlarım yanaklarımda kururken nefesimin onun göğsünde akşam olduğuydu.

Sabah geç saatlerde uyandığımda Scythe gitmişti ve günü okuyarak ve düşüncelerimi sıralayarak geçirmeye çalıştım. Başarısız oldum. Endişe içimi burktu ve her nefes alışımı kısalttı. Ben de temizlik yaptım. Dolapları, pencereleri, tezgahı. Hiçbirinin bakıma ihtiyacı yoktu ama henüz hepsiyle yüzleşemiyordum.

Kendimi gitmeye zorlayamıyordum ve kalmamam gerektiğini bildiğim için rahatlayamıyordum.

Kurt geri döndüğünde kitap raflarının tozunu almayı yarılamaştım. Elimde bez, bir kadın sesiyle kapıya doğru döndüm ama kapı açılmadı.

"...tartışmıyorum. Sadece gizliliğin neden gerekli olduğunu anlamakta güçlük çekiyorum."

"Öyle işte."

"İnsanların yanlış şeyler düşünmesini mi istiyorsun? Çünkü bu çok acımasızca Scythe, senin için bile."

"Hayır, öyle değil..." Hırladı, sonra küfretti. "Bak, sadece birkaç lanet önlük yapmanı istiyorum. Hepsi bu. Başka bir şey istemiyorum. Senden onu Keep'e kaçırmayı istemiyorum."

"Peki Dade sırrınızı öğrendiğinde ne diyecek? Çünkü eninde sonunda öğrenecek."

Parmaklarım kıvrıldı, tırnaklarım kumaşa ve avucuma battı.

"Bu onu ilgilendirmez. Benden başka kimseyi ilgilendirmez," dedi Scythe, kelimeleri kırarak, sonra durakladı. "Kız bekliyor."

Bir saniye sonra kapı açıldı ve sanki söyledikleri tek kelimeyi bile duymamışım gibi gülümsedim, ama bunun beni tamamen ele verdiğini de biliyordum. "Ah, merhaba."

Uzun kahverengi bukleleri olan kıvrak bir kadın, elinde küçük bir çantayla kulübeye adım attı. Başını eğerek gülümsememe kendi güzel ve geniş gülümsemesiyle karşılık verdi. "Merhaba, gerçekten." Çenesini kapattığını belli edecek şekilde kaşlarını çatan Scythe'a bakarak homurdandı ve yemek masasına doğru yürüdü.

Kurt boğazını temizledi. "Bu Olivianna, kralın özel terzisi. Ondan senin için bir iki elbise dikmesini istedim."

"Aslında beş tane istedi."

Scythe ters ters baktı, elini saçlarının arasında gezdirirken çenesi kaskatı kesildi, bağlı olduğunu unutup kalın telleri serbest bıraktı.

Kralın terzisi mi?

Olamaz. *Oh yıldızlar hayır.*

Başım sallandı, panik ve üzüntüye benzer bir şey göğsümü nefes kesen bir mengeneyle yakaladı. "Hiç ihtiyacım yok," diye kekeledim. "İkiniz de çok nazıksınız ama gerçekten, ben iyiyim." Bunu benim için yapamazdı. Bu adil olmazdı ve son derece gereksizdi.

Scythe'ın gözleri kısıldı ve beni değerlendirdi. "O zaten burada ve birisi bebeğiyle ilgileniyor, bu yüzden zamanını boşa harcamamak en iyisi."

"O haklı." Olivianna altın sarısı gözleriyle günlerdir üzerimde olan elbisemi inceledi. "Bu son dakikada oldu, bu yüzden onu dükkânımın aşağısındaki fırına bırakmak zorunda kaldım. Acele etmezsem bütün gece karın ağrısından uyuyamayacak. Pilma onu minik midesinin hazır olmadığı ikramlarla şımartmaya bayılıyor." Çenesine vurarak, "Bu elbiseyi nereden aldınız?" diye sordu.

Ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim.

"Kadife ve pamuk." Gözlerini kırptırdı. "Dahice, ama giymeye devam edersen lanetleneneğin kesin." Bir *gümbürtüyle* küçük ama ağır çantasını yemek masasının üzerine bıraktı. Masa protesto için daha da eğildi. "En sevdiğin renk ne, Aster? Muhallebi ve leylak rengi olduğuna inanmayı reddediyorum."

Scythe, maalesef kaçırdığım bir konuşmada ona adımı bildirmiş olmalı.

Bir yandan neler olduğunu anlamaya çalışırken, bir yandan da elbisemin renklerine bakıp neyin yanlış olduğunu merak ediyordum.

"Eee?" Olivianna sordu.

Scythe tırnağını çiğnedi, bu hareket beni şok etti ve dilimi bağlı tutmaya yetecek kadar ondan farklıydı. Ama onu çalışmaya zorladığımda bir cevap bulamadım. "Bilmiyorum."

Terzinin eteklerindeki kahverengi ve bakırın parlak dizisi, elinde ölçü ipi ve kara kaşları havada, dönerken emrindeki bir şelale gibi onunla birlikte hareket etti. "Bilmiyor musunuz?"

Ona bakmaya cüret ettiğimde Scythe bana yine temkinli bir şekilde bakıyordu. Belki de yardım için. Emin değildim. Ama ona bakarken ağzımdan kaçırdım, "Yeşil. Zümrüt yeşili."

Olivianna'nın gözleri aramızda gezindi ve bizim duyabileceğimizi çok iyi bilerek, "Tabii ki öyle," diye mırıldandığında yanaklarım kızardı.

Kurdun dikkati yanmaya başlamıştı ama ben ona bakmayı reddettim. Onun yerine parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve bu terzinin küçük deri çantasında bir fırça olup olmadığını merak ettim.

Olivianna'nın ölçülerimi alabilmesi için teslim olup toz bezini bırakmamdan kısa bir süre sonra kapı kapandı.

Olivianna boğazını temizledi, kelimeleri zar zor duyuluyordu. "Sana iyi davrandı mı?"

"Evet," dedim hemen. "Çok."

Mırıldanarak ipi kalçalarımın üzerinde gezdirdi ve gülümsedi. "Sadece kontrol ediyorum."

"Neden buna ihtiyaç duyasın ki?" Sadece merak ettiğimi göstermek için ses tonumu hafif tutarak sordum.

"Birçok kurdun huyları ya da bencil pislikler olarak ünleri vardır," dedi, sesi umarım Scythe'in duyamayacağı kadar alçaktı. "Bir de dışarıdaki azılı komutanımız gibi her ikisine de sahip olduğu bilinenler var."

"İkisi de mi?" Burnu benimkine birkaç nefes yaklaştığında gözlerimi kıptım, bakmadan göğsümü ölçerken gözleri irileşmişti.

"İblisler," diye tısladı. "Arkasında birden fazla gölge var." Bakışlarım ondan ayrılıp kapıya yöneldi. "Gözü mü?"

"Kimse kesin olarak bilmiyor ama her ne olduysa yüzünde görebildiğimizden daha fazlasını bıraktı."

Masaya geri dönerek kalemini taşınabilir bir mürekkep şişesine batırdı ve ölçülerimi küçük bir parşömene not etti. "Bu kalçalar ve bu göğüs..." dedi omzunun üzerinden gülümseyerek. "Diğerleri olmasa bile, seni elinde tutmak için neden elinden geleni yaptığını anlayabiliyorum."

Kaşlarımı çattım, boynuma ve yanaklarıma sıcaklık yayılıyordu. "Oh, öyle bir şey değil
-"

Bana dönerek parmağını dudaklarına götürdü ve gözlerini Pencere. Kuzguni saçların kısa bir anlık görüntüsü beni gülümsetirken bu kurdun yıldızlarda ne aradığını merak ettim.

Olivianna'nın bir sonraki sorusuyla merak kısa sürede yerini dehşete bıraktı. "Nerelisiniz? Buralı değilsiniz, yoksa böyle bir elbiseyi daha önce görmüş olurdum." Dudaklarını bükerek tüy kalemin ucunu yanağına dokundurdu,

beni inceliyor. "Bir tarım bölgesi mi? Ama inanılmaz derecede iyi konuşuyorsun." Gözlerini omuzlarıma dikti. "Bu duruş. Regal, neredeyse."

Kanım çok çabuk soğudu, sıcaklık başımdan ayak parmaklarıma kadar hücum etti ve beni hiç hareket etmeden sallanırken bıraktı. "I..." Kelimeler kifayetsiz kaldı. Ciğerlerim boğazımla birlikte sıkıştı.

Burada olmamalıydım.

Ben ne yapıyordum? Bu kulübede, bu ormanda, bu krallıkta durarak, bu savaşçının bedenime girmesine ve bana hak etmediğim ya da ihtiyacım olmayan elbiseler almasına izin vererek-

Kapı açıldı. "İşin bitti mi?"

Korku ve rahatlama ile başım dönerken, Olivianna eşyalarına doğru döner dönmez kendimi sabitlemek için koltuğun arkasına uzandım. "Sanırım yeterince var." Eşyalarını topladıktan sonra komutana dikkatle, "Sende var mı?" diye sordu.

Scythe ona ters ters baktı ve o da zayıf bir kahkaha attı.

Anlayamadığım bir ifadenin ardından omzunun üzerinden göz kırparak seslendi: "Tanıştığımıza memnun oldum, Aster canım. Gelecek haftaya kadar denemeniz için bir şeyler hazırlayacağım."

Gelecek hafta mı?

Sözlerinin şoku, damarlarımdaki buzun yavaş yavaş çözülmesi, beni minnettarlık ya da veda edemez hale getirdi.

Kapanan kapı beni bir sarmaldan diğerine savurdu. Ona para ödüyordu, hem de kimin için çalıştığı ve ona şaka yollu söyledikleri düşünüldüğünde oldukça cömertçe. Muhtemelen asla giymeyeceğim pahalı kıyafetler satın alıyordu.

Ne yapıyordum lan ben?

Rorn'un yaptıklarına katlanamamam, burada kalmam ve bir şeyler yapmakta ısrar eden bu gizemli erkekten yararlanmam gerektiği anlamına gelmiyordu-

Parmaklar çenemi sıktı. Bir el belimi kavradı. "Nefes al." Nefes alamadım.

Yeterli değil. Ta ki beni koltuğa oturtmak için kaldırına kadar. Ama ellerim onun tuniğinden ayrılmayı reddetti, bu yüzden beni kucağına oturttu.

Umurumda değildi. Önemi yoktu.

Bu her neyse çoktan çok ileri götürmüştüm. Hayal edebileceğimden çok daha ileri. Ne yaparsam yapayım, hiçbir şeyden kaçamayacağım acı verici bir şekilde netleşiyordu. Her şey çok kapsamlı bir şekilde

Etrafıma dolanmış, ne yaparsam yapayım sıkıyordu. Sanki jiletli telle sarılmıştım ve kaderim sadece kanamaktı.

Ama yalnız değildim.

Belki de öyle olmak zorunda değildim. Belki de Rorn da böyle hissetmişti; neyin doğru neyin yanlış olduğunu hatırlayamayacak kadar çok parçaya ayrılmıştı.

Onunla empati kurmaya çalışmak, beni neden bu kadar onarılmaz bir şekilde incittiğini anlamaya çalışmak gözlerimin dolmasına neden oldu. Scythe'ı daha sıkı kavradım ve o da beni daha sıkı tuttu. Ben düzgün nefes almaya odaklanmaya çalışırken o da sırtımı ovdu.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece bana sarıldı.

Ben. Şehrine ve hayatına giren tuhaf bir kadın. Yine de onun kucağında yutulduğunda, her nasılsa, deliliğin hiçbiri delilik gibi gelmiyordu.

FOUR

Aster

Scythe'ın eşyalarını karıştırmak yanılttı, bu yüzden buna keşif demeye karar verdim.

Kulübenin arka tarafındaki kısa koridorda, dairesindekinden pek de büyük olmayan bir banyo odası ve tek kişilik bir yatak odası vardı.

İlk bakışta odanın inanılmaz derecede küçük olduğunu düşünmüştüm. Ta ki evindeki devasa yataktan daha büyük olan yatağın büyüklüğünü fark edene kadar. Dört erkeğe yetecek kadar büyük olan yatak, odadaki neredeyse tüm alanı kaplıyordu.

Bir peri kurdu için yeterince büyük.

İki yanında komodinler, yatağın arkasında kemerli uzun bir pencere ve kapının karşısındaki köşeye sıkıştırılmış bir çekmeceli dolap vardı.

Kulübenin kapısı açıldı. "Wildflower."

Zümrüt taşı hızlıca bulduğum yere geri koydum. Daha doğrusu, şifonyerinin üst çekmecesini tozdan arındırırken içinde hissettiğim yere. "Evet?"

"Aklını başına toplayıp kaçtığını düşünmeye başlamıştım," dedi Scythe ve şaka yapıyor olsa da bunların hiçbirinin mantıklı olmadığına farkındaydık. Birbirimizin tayınlarını biliyorduk ama sanki bunlarla sonsuza kadar hayatta kalabilirmişiz gibi geliyordu.

İkimiz de yapamayacağımızı biliyorduk.

"Birkaç gece önce aklımı kaybettim," diye hatırlattım ona nazlı bir gülümsemeyle.

Gözleri arkamdaki çekmecelere kayarak sırttı. Tekrar bana bakarak elini uzattı. "Gel bakalım. Seni besleme zamanı."

Elimi onun elinin içine koydum ve beni göğsüne doğru çektiğinde güldüm. "Bunu yapmayı seviyorsun."

"Hiçbir şey beni," -çenemi yukarı kaldırdı- "amını benimle ve mideni yemekle doldurmaktan daha mutlu edemez."

Titredim. Beyanı ne kadar ahlaksız ve çağdışı olursa olsun, yine de hoşuma gitmişti.

Bakışları benimkilerle dans ederken parmağının pürüzlü pedi çenemin altını okşadı. Dudaklarımız birbirine değmeden bir an önce elini yanağıma götürdü ve onun yerine beni içine çekti. "Çok uzun zamandır yoktum," diye fısıldadı sanki bunu dile getirmekten korkuyormuş gibi.

"Birkaç saatliğine gitmiştin," dedim hafifçe gülümseyerek.

Sakinleştikten sonra, ben kucağında otururken okuduğum kitaptan bir bölümü bana yüksek sesle okudu. Sonra bana bir banyo çizdi ve bir süre önce Keep'te beklendiğini açıkladı.

Yine de kapı aralığında oyalandı.

Dudaklarındaki ve çenesindeki sertliği fark edene kadar sadece beni soyunurken görmek istediğini düşünmüştüm. Parmaklarının kıvrımlarını ve geniş omuzlarının ağırlığını.

Sonra ona iyi olduğuma dair söz verdim. Gözlerinin beni nasıl incelediğine bakılırsa, bana inanmıyor gibiydi. Sanki beni izlemek ve içinde fırtına gibi koptuğunu hissedebildiğim sorularla boğuşmak onu daha da kötü hissettirmiş gibi, yüz hatlarını buruşturarak kapı çerçevesinden uzaklaştı ve gözden kayboldu.

Parmakları boğazımda, dudakları kulağımda gezinirken homurdanmaya başladı.

Anlamaya başladım ve kendimi sabitlemek için beline sarıldım ama nefesimin kesilmesine engel olamadım. "Daha önce hiç birini özledin mi kurt?" Cevabın ne olacağını sormadan önce biliyordum ama bencilce yine de duymayı arzuluyordum.

"Hayır." Açgözlülükle, bir sonraki nefesimde onun itirafını içime çektim, gözlerim kapandı. "Terliklerin kapının yanında." Beni banyo odasında yıkanmam için bıraktı ve endişe derimin altına bir buz tabakası gibi yerleşirken bile gülümsedim.

On dakika geçmeden ağaçların arasından ayrıldık ve elmas şeklindeki şehrin kalbine doğru yavaş eğimli tepeden aşağı indik.

Scythe'ın daha önce yaşadığım olaydan sonra dikkatimi dağıtmak ve kalbimi hafifletmek istediğinin farkındaydım, çünkü henüz birlikte dışarı çıkmamıştık. Farklı bir şey istemedim ya da alınmadım, çünkü beni kendi çıkarı için değil, benim çıkarım için sakladığını hissediyordum.

Ben ellerimi önümde gevşekçe kavuşturmuştum, o da ellerini iki yanında tutmuş, bazı tezgâhları ve dükkânları işaret ederek bana ne sattıklarını anlatıyordu.

Birçok satıcı ve yoldan geçen onu görünce saygıyla başını salladı ama bir o kadarı da korkudan olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde başını eğdi. Ne olursa olsun, Scythe kimseyi tanımadı.

Bu kibir beni rahatsız etti. Bunu söylemek için ona baktığımda, sadece bana baktığını gördüm.

Dikkatini hemen sokağa çevirdi ve beni bir at gübresi yığınının etrafından dolaştırdı.

İnsanlar fırınların ve restoranların önünde küçük gruplar halinde kümелendi. Taze ürünlerle dolup taşan arabalar yaya trafiğinde dikkatle ilerliyordu. Hamur, taze meyve, tarçın ve çiçek kokuları esen rüzgârda uçuşuyordu. Sokağın sonuna yakın bir ara sokaktan dönüp başka bir sokağa girdiğimizde taze deniz ürünleri, peynir ve şarap dalgasıyla karşılaştım.

"Balık mı?" diye sordu kurt, nehrin önündeki caddenin karşısındaki pazarlara bakarken merakımı fark etti. "Jayron eşsiz bir balık turtası yapar. Bazıları bunun büyükbabasının yarı balık olmasından kaynaklandığını söylüyor."

"Deniz adamı mı?" Hiç görmemiştim ama babam ben küçükken, ben doğmadan onlarca yıl önce nehirlerimizde yaşayan birkaç deniz adamının hikâyesini anlatarak beni sık sık eğlendirirdi.

Scythe bir omzunu kaldırdı. "Sorulduğunda asla yorum yapmaz, ama sanırım işlerin akmasını sağlamak için insanların konuşmasına izin vermeyi seviyor."

"Zekice." Kokunun cazibesine kapılarak dudaklarımı büzdüm. "Ama canım tatlı bir şeyler istiyor."

"Belki düzgün bir şeyler yedikten sonra," dedi, o kadar ciddiydi ki kahkahamı yuttum. Fark etti ve kaşlarını çattı. "Seni ne eğlendiriyor?"

Tezgâhtaki küçük kuyrukta durduğumuzda kendimi unutarak ona doğru eğildim. "Çok iddialısın ve bunu yapmamam gerekse de sevimli buluyorum."

"Sevimli mi?" diye sordu sanki ona ıslak çorap demişim gibi.

O zaman güldüm, kalın kolunu sıktım ve önümüzde duran iki dişinin bakışını kazandım. Doğrudum, geri çekilmek için hamle yaptım ama Scythe elini benimkine doladı.

Pürüzlü teni gıcıklandıkça midem açlıkla ilgisi olmayan nedenlerle isyan etti, parmakları önce yavaş bir niyetle benimkinin üzerinde kayıyordu

Onları birleştirdi. Ona bakmaktan kendimi alamadım. Ama satıcıyı selamlamak için çenesini eğdi ve elimi sıktı.

Aslında, benimle birlikte görünmekten hiç endişe duymuyordu. Sadece beni rahat ettirmek için beni takip etmeye çalışıyordu.

Beni yanında tutmak için.

Scythe yemeğimizi alırken ve nehir kıyısında yürürken yemeğimizi yerken gerginlik omuzlarımdan, neredeyse tüm benliğimden akıp gitti. "Kurtların balık sevdiğini sanmazdım."

Parmağını yaladı ve parmağının görüntüsü uzuvlarıma farklı bir gerginlik getirdi. "Bazıları arkaik zevklere takılıp kalmışken, diğerleri beyinlerini kullanıyor."

"Senin gibi," dedim sırtarak.

Dudaklarını ayırarak ağızıma baktı. "Benim gibi," dedi sonunda. "Bir şeyin tadı güzelse, onu yersin." Benim dudaklarım aralandığında sırtıttı.

Gözlerimi ondan ayırdım ve suya baktım, buna ihtiyacım vardı. Duyularımı şımarttıkça zihnim pamukla kaplanmış gibi hissediyordum, o vahşi sıcaklık midemden çıkıp yayılıyordu. Parmak uçlarımla bile ısındı ve uyuştu, neredeyse kaşınıyordu.

Su kısa bir soluklanma sağladı. O zamana kadar hiçbir şey beni evime özlem duymaya itmemişti ve öyle olsa bile bu, o tanıdık, büyüğü rahatlık için küçük bir dürtüden başka bir şey değildi. Dağların eteklerinde kilometrelerce uzanan, ormanın içinden kıvrılarak denizle buluşan cam nehir için.

Önümüzdeki nehir kraliyet mavisiydi. Güneş ışığı hafifçe vuran yüzeyinden kıvılcımlar halinde yansıyor.

Gençler küçük iskelelerden birinin üzerine oturmuş balık tutmaya çalışıyorlardı. Gülümsedim, arnavut kaldırımının yerini otlara ve eğrelti otlarına bıraktığı yerde yavaşladım. "Kayısı mı kullanıyorlar?"

Yemeğini çoktan bitirmiş olan Scythe, gözlerini kısarak gençlere doğru bakarken parmaklarındaki artıkları yaladı. Ben bir an nefes almakta zorlanırken o ofladı. "Onları son gördüğümde küp şekerdi."

"Birileri çok eğleniyor," dedim boğuk bir kahkaha atarak. "Onları yanlış bilgilerle besliyor."

"Bebek mi istiyorsun?"

Soru o kadar ani oldu ki hareket etmeyi tamamen bıraktım.

Scythe da durdu, gözleri kısılmıştı ve sanki yersiz konuştuğundan endişelenmiş gibi değerlendiriyordu.

Neredeyse acı verici hale gelen pençeleme ihtiyacı kayboldu ve beni iliklerime kadar üşüttü. Yine de belki de, sadece çok kapsamlı bir iş yapmıştım.

İçimde bir türlü dindiremediğim o farklı özlemi görmezden gelmeye çalışıyordum. "İstiyorum," diye itiraf ettim, tüm mizahım kaybolmuştu. "Yine de yıldızların benim için sakladığı şeyin bu olup olmadığını bilmiyorum."

İkimiz de sözlerimin gebe kalmayı denediğimi ya da başaramadığımı ima ettiğini biliyorduk ama o neyse ki boğazını hafifçe temizleyerek buna izin verdi. "Neye sahip olacağına sadece yıldızlar karar vermez, Aster."

Islak görüşümü filme aldı, ama sanki her zaman onunmuş gibi elimi tuttu ve nehirle çevrili caddenin sonundaki az sayıdaki ağaca doğru ilerlemeye devam ettik. Şehrin yukarısındaki kulübenin bulunduğu ormandan daha ağaçlık ve daha sıkı. Ağaçlar görebildiğim kadar uzanıyor, bu şehrin dışını eski nöbetçiler gibi tıkıyordu.

Onlara girmedik. Scythe sola döndü, sonra ben sokağın köşesindeki bir arabadaki çiçekleri koklayıp incelerken sabırla bekledi. Nadir renkleri hakkında gevezelik ederken satıcı gülümsedi ama Scythe'ın formu arkamdaki tezgâhı kararttığına kaskatı kesildi.

"Şu tüylü kahverengi olanlar," dedi ve vitrinin tezgahına birkaç bozuk para attı.

Dişi çiçekleri topladı ve elini sallayarak uzatmadan önce onları sicimle bağladı. Sırıttım, çiçekleri burnuma götürdüm ve içime çektim. "Daha önce hiç bu renkte viyola görmemiştım."

"Saçına benziyor," diye mırıldandı Scythe o kadar hızlı mırıldandı ki neredeyse kaçırıyordum.

o.

Parmaklarım yaprakları okşarken, kalbimin şöyle durmasını sağlamaya çalıştım

Bir arabanın yanından geçip başka bir ara sokağa girdik ve şehrin merkezine doğru ilerledik.

"Hala tatlı bir şeyler istiyor musun?"

"İyiyim," dedim ama hiç de öyle değildim - iç organlarım daha önce hiç hissetmediğim bir kaosa dönüşmüştü. Bu durum beni tek bir duyguya odaklanamaz hale getirmiş, sanki yakında uyanacağım bir rüya aracılığıyla hayatımdan kaçmışım gibi havada asılı kalmama neden olmuştu. "Sadece tatlıya düşkünüm."

"Büyürken tatlılardan uzak durdunuz mu?"

Çiçeklere doğru sıırıttım. "Babam biraz basit bir erkekti."

"Ne istersen ye," dedi sıırıtarak, ben ona baktığımda. "Artık küçük bir çocuk olmaktan çok uzaksın."

"Gerçekten de öyle. Aslında, sizden daha yaşlı olup olmadığımı merak ediyorum."

Çoğumuz binlerce yıl yaşayabildiğimiz için, bu kıtadaki peri kanından gelenler için de yaşın bir sorun olmadığını varsayıyordum. Ama seçiyordum, yıpranıp yıpranmayacağını görmek istiyordum. Bu kadar sıkı tutunmamam gereken bu yerden kaçmam için bana bir sebep vermesine ihtiyacım vardı.

Ama görünüşe göre iğnelerim çok körmüş.

"Geçen hafta itibariyle otuz yıl," dedi. "Bu senin için yeterince deneyimli mi?" Dirseğimden tuttu, beni koyulaşmış çamur ve bozulmuş süt birikintisinin etrafında çekiştirdi. Beni kendine çekerek fısıldadı: "İkimiz de öyle olduğunu biliyoruz."

En son ne zaman yanaklarımın bu kadar sık kızardığını hatırlayamıyordum. Ondan beş yaş büyük olduğum düşünülürse, çok sık. Scythe beni ara sokaktaki bir oyuğa sürüklediğinde, arkamızdaki buğulu pencereden yükselen buhar benden vahşi bir gülümseme ve ardından kahkaha kopardı.

"Ağzını aç" dediğinde duvara yaslanmıştım, çiçekler elimde gevşiyordu.

Sertleşmiş bir tatlı dilimin üzerine yerleştirildi, bakışları dilimin etrafında kıvrılırken ısındı. Elleri yüzümü çevreledi. Dudakları dudaklarımın üzerine düştü. Dayanılmaz bir şekilde hareketsiz, boğazını kaplayan alçak bir gümbürtüyle beni içine çekti. Sert bir nefes verdikten sonra, diliyle ağzımı açarak tatlıyı kendi dilinin içine aldı.

Taşın içinde eriyip gitmeme fırsat vermeden beni ara sokaktan sokağa doğru çekti.

Hâlâ sersemlemiştim, zihnim geride bıraktığımız pencereler kadar buğuluydu.

Sanki biliyormuş gibi, "Bana nereli olduğunu söyle" diye sorarak bundan yararlandı. Bunu o kadar aniden söylemişti ki, bilmemenin onu rahatsız ettiği açıktı.

"Wistensia," dedim ve sonunda söylediğim için biraz rahatlamış olsam da bu açıklama bir şekilde ihanet gibi geldi.

Aniden sokağın sonunda durdu ve gözlerinden taşan sorularla bana döndü. "Gece Denizi'nin karşısında."

Başımı salladım.

Başını eğdi. "Neden buraya geldin?"

"Bir mola için, diyebiliriz sanırım." Bu bir yalan değildi ve neyse ki geniş omuzları bir parça düştüğünde bunu hissetmiş gibiydi.

Yine de bakışlarında temkinli bir parıltı vardı. "Bundan çok daha fazlası olduğunu biliyorum."

Gözlerimi indirdim ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. Canavar beni izledi, sessizliğimi sürdürmemle merakı yerini şüpheyeye bıraktı.

"Aster, buraya yelken mi açtın?" Başımı salladım ve kaşlarının düzleştiğini görmek için yukarı baktım. "Çarpıtmışsın." Cevap veremeyince, "Yüksek soydan geliyorsun," diye onayladı.

Bu her anlama gelebilirdi. Bu gerçeğin fazlasıyla farkındaydı.

Soylarında az da olsa asıl köken bulunanlar bazen bizim türümüzün çoğunun sahip olmadığı yeteneklerle doğarlardı. "O zaman sanırım sen de öylesin," diye karşılık verdim, çünkü o da bir yerden başka bir yere gitmek için enerji yarıklarını manipüle edebiliyordu. Büküm yapabiliyordu.

İfadem çenesinin sertliğini kırdı ve o ilerleyip başını eğerken avuçlarımı arkamdaki kaba taş duvarın üzerine yaydım.

Hareket saf yırtıcıydı.

Elleri taşa bastırırken ve kolları beni hapsederken kendimi hiç bu kadar küçük, hiç bu kadar av gibi hissetmemiştim. "Güzel." Burnunu kullanarak çenemi yukarı kaldırdı, sonra çene çizgimin üzerinde gezdirdi. "Sırlarını sakla," diye fısıldadı sertçe. "Şimdilik." Dudakları çeneme tırmandı, benimkilerin üzerinde gezindi. "Aç o güzel ağzını."

İçgüdüsel olarak ve anında yaptım. Bir başka sertleştirilmiş tatlı, bu sefer ayrılan, onun dilinden bana geçti.

Elini uzattığını görmemişim, hissetmemem gereken her şey ve henüz kavramaya katlanamadığım sonuçlar yüzünden dikkatim dağılmıştı. Dudaklarının benimkilere mükemmel bir şekilde oturmasına, her kayan okşayıştaki yumuşak ama inkar edilemez iddiaya çok bağımlıydım.

"Bir gece daha," diye homurdandı, talebi daha çok bir yalvarış gibiydi. Şimdiden nefesim kesilmişti, ölümümün derinliklerine düştüm. "Bir gece daha."

"Tavuk mu sığır eti mi?"

"İkisi de," dedim, neden sorduğunu bilmeden ve çıplak bacaklarıma baktım. Parmaklarım üzerime geçirdiğim tuniğin üzerinde gezindi. Yemek sandalyesinin arkasında kurumaya bırakılmıştı, malzemesi ağırdı ama rahatsız etmiyordu.

Birkaç dakika önce kulübeye dönmüştük, Scythe'ın bakışları aç ve elimi tutuşu hiç değişmemişti.

Ağaçlar. Neredeyse kapıdan geçememeyi bekliyordum. En azından eteklerim belimdeyken kapıya doğru itilmeyi.

Ama çürümüş, ayak parmaklarını kıvıran bir sırtıyla, dolaptan bir şişe şarap almam için beni serbest bıraktı. "Bu çalıntı değil" diye homurdanarak yemek masasının üzerine koydu.

Bana bir bardak doldurup ateşi yakarken göremediği için şükrederek gülümsedim. Fazla bir şey değildi, sadece bir yorumdu ama beni dinlediğini göstermişti.

Sessizliğini sürdürünce, masanın üzerindeki süt sürahisine yerleştirdiğim viyolalarla uğraşmayı bıraktım. Benim için bıraktığı şarabı aldım ve "Ya sen?" diye sordum.

"İkisi de," diye homurdandı.

"Yine mi acıktın?" Sırıtarak sordum.

"Görünüşe göre sonsuza dek," diye mırıldandı, o kadar alçak sesle ki neredeyse yakalayamayacaktım. "Altın mı gümüş mü?"

Tereddüt ettim ve birlikte yaptığımız onca şeyden sonra birkaç önemsiz sorunun gerçekten bir zararı olup olmayacağını merak ettim. "Silver." Ben de kendimce bir soru sormaya karar verdim. "Mavi mi yeşil mi?"

Tek duyduğum yutkundugumdu. Şarap kadehi dudaklarımda tünerken, bana cevap vermeyeceğini düşünerek banyo odasına giden kısa koridora döndüm.

Sonra sonunda yaptı. "İkisi de değil. Çıplak mı giyinik mi?"

Güldüm, tüm vücudumla ve şimdi onun bu oyununu anlayarak. "Zekice."

"Cevap değil."

"Bu taş ne için?" Yatak odasından çıkıp koridordan banyo odasına geçerken gözlerimin onun mükemmel poposuna, kaslı kalçalarına takılmasını engellemek için sordum. "Çekmecende duran."

"Burnumuzu sokuyorduk, değil mi?" Ama sesi hoşnutsuz gelmiyordu. Sadece eğleniyordu. Su şıpırdadı, ardından sessizlik geldi, sonra, "Buraya gel."

Parmağımı şarap kadehinin yontulmuş kenarında gezdirdim. "Bu bir cevap değil."

Fazlasıyla düşkün olduğum bu canavarın neredeyse boş sayılabilecek dolaplarında oldukça endişe verici miktarda içki vardı. Koleksiyon hakkında daha fazla bilgi vermesi için ona baskı yapmamıştım ve şarabı sunduğunda da itiraz etmemiştim.

Kendime onun şeytanlarının, bağımlılıklarının ve hayatının beni ilgilendirmediğini hatırlattım.

Yine de daha fazlasını bilme, mümkün olduğunca çok şey bilme arzusu bana eziyet etmeye devam ediyordu. Sanki gitmeme izin veremeyeceğimi bildiğim bir yolda çekiştiriliyormuşum gibi, yol ayrımında kalmaya çalışıyor ve başarısız oluyordum. Asla kaçamayacağım şeye geri çekilmeden önce kendimi aptalca şımartma dürtüsüne karşı bir savaş.

Kaybettiğim bir savaş.

"Buraya gel, cevap vereyim."

Kaşlarını çattım, gölgeli banyo odasının içinden su damlıyordu. Gerçekten de komutan.

Sedir ve yulaf kokulu köpükler küvetin kenarlarında köpürüyor ve çatlak tavana doğru süzülüyordu. İki köşeden mum ışığı titriyordu.

Elimde şarap, bir omzumu kapının pervazına yasladım ve gözleri kapalı olmasına rağmen dudaklarının kıvrılmasını izledim. "Burası rahat görünüyor."

"Taş, annemden bana kalan tek şey."

"Duygusal o zaman," dedim şarabımdan bir yudum alarak. Başka bir hazine ya da portre görmediğim için haklı olmam gerektiğini biliyordum.

İnledi, üst gövdesini küvetin içine daha da sıkıştırırken dev bacakları yarı açıktaydı. "Eğer böyle adlandırmak istiyorsan. İstedğin yere eğilmek gibi bir alışkanlığın var mı?" diye sordu. "Yoksa bu ilk sefer miydi?" İçimden bir ses bunun kendimi ilk kez ortadan kaldırışım olmadığını zaten bildiğini söylüyordu. "Bazen, ben sadece..." Tırnağımı

cam. "Başka bir yeri ziyaret etmem gerekiyor."

"Mola vermek için," dedi gözleri açılarak. "Başka bir kıtada. Nasıl?"

Warp etmek için bir bölgeye aşına olmanız gerekirdi. Daha önce hiç güvenli bir şekilde görmediğiniz bir yere gitmeyi umamazdınız.

"Aslında çok fazla başka yerde bulunmadım ama çok okurum ve resim yoksa anlatılanları çizerim. Detaylı görüntüler genellikle yeterli oluyor."

"Bu duyduğum en iğrenç numaralardan biri, tehlikeli olduğunu söylemiyorum bile." Ama sırtıyordu, kurt gibi ve belli ki ilgisini çekmişti. Sonra kaşlarını indirerek, "Neden ortadan kaybolma ihtiyacı hissediyorsun, kır çiçeği?" dediğinde sırtışı azaldı.

Ne söyleyeceğimi bilemediğim ama ona bir şeyler vermek istediğim için "Hayatta kalma" dedim.

Bakışları hemen karardı ve ben de o endişe ve öfke dalgalarını serbest bırakamadan gülümsedim. "Öyle bir şey değil." Ben doğru kelimeleri bulmaya çalışırken o bekledi. "Kendimi bunalmış hissettiğimde, bazen başka bir yere gitmek iyi geliyor."

"Mantıklı" demeden önce uzun bir süre sessiz kaldı.

Ve bunu söyleme şekli, nazik ve onaylayıcı, kralı için yürüttüğü korkunç görevlerin sadakatten daha fazlasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etmeme neden oldu.

"Buraya gel," dedi tekrar.

Sırıttım, biraz daha içerken şarabın arkasına gizledim. "Ama manzaranın tadını çıkarıyorum."

Her ne kadar şakayla karışık söylese de, son derece ciddi bir şekilde, "Dokunmak varken neden izleyesin ki?" dedi.

Biraz öksürerek homurdandım. "Ben de şarabın tadını çıkarıyorum."

Gözlerinin yeşilinin mum ışığında daha da parlaması tenimin seğirmesine neden oldu. "Tunik sana çok yakışıyor." Vücudumu durgun bir şekilde süzdü, çıplak bacaklarımın üzerinde durdu. "Özellikle de benimkine."

Çok büyük kumaşın göğsümün üzerinde açıklık bırakmadığından emin olmaktan kaçındım, öyle olup olmadığını umursamadım.

Kurt bir elini yüzünde ve koyu renk saçlarında gezdirirken hava daha da ısındı, her nefes daha da yakıcı oldu. Kalın teller başının üzerinden geriye doğru kayarak vahşi yüz hatlarının her bir parçasını gözler önüne seriyordu. Alnında boncuk boncuk biriken su, kayadan yontulmuş yanaklarından aşağı kayarak ayrık dudaklarına yerleşti.

Ona her uzun bakışında göğsümün neden d a h a da şiştiğini çözmeye cesaret edemiyordum. Beni çoktan elde etmişti, hem de pek çok kez. Yine de bana baktığında, sanki ilk kez oluyormuş gibi baş döndürücü bir beklentinin acele ağırlığı beni hem yakmak hem de boğmakla tehdit etti. "Ben..."

Yutkundum ve döndüm. "Şimdi gidip şarabımı bitireceğim."

Su çarptı. Sırtımda zarif bir hareket. Sonra dişler boynumu sıktı. "O kadar hızlı değil."

Scythe küvete geri tırmanıp beni de yanına alırken ciyakladım, su sıçradı ve alt bedenimi sardı. Belinin ve göğsünün üzerinden kaydım. "Yıldızlar, *çıldırдың mı?*"

Beni kendine çekerken yanağımda bir homurtu titreşti. "Görünüşe göre."

"Sanırım öyle." Onun ne demek istediğini anlayarak arkama yaslandım, yarı sıırıslıklam olmuş tunik ağırlaşıyor ve çekiyordu. "Bahse girerim hiçbir şeyi bu kadar uzun süre saklamamışsındır."

Önce göğsüme, sonra da şarabımın kalıntılarına batırdığım parmaklarıma bakarkenki sessizliği, böyle bir şey söylediğim için kendimi aptal gibi hissetmememe neden oldu. Parmaklarımı kadehten kaldırarak bir tanesini pazusundan aşağı doğru sürükledim, pürüzsüz cildin her bir parçasını ezberlerken çukurları ve çıkıntıları izledim.

Amaçsızca şarabı toplamaya ve açıkta kalan her yerine yaymaya devam ettim. Göğsündeki koyu renkli tüyler parmaklarımın ucunda gıdıklanıyor, kalbinin yavaş ritmik atışları yıpranmış düşüncelerimi sakinleştiriyordu.

Sesi kalınlaşmıştı. "Şarabı onaylamıyor musunuz?"

"O kadar şiddetle onaylıyorum ki, bunu onayladığım başka bir şeyle paylaşmayı arzuluyorum." Kirpiklerimi kırıştırarak usulca ekledim, "Ve oldukça da yüksek."

Sırıltısı göz kamaştırıcı ve lanetli.

Ona dokunmak da bir o kadar tehlikeli olsa da kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. Bizi asla terk etmek istemeyen açlığa rağmen hareketsiz kalarak ve her an daha da rahatlayarak, ben onu vanilya buzlu şarapla boyarken sessizce beni izledi.

Sürekli planlar, endişeler ve güvenceler olmadan var olmak hoşuma gitti.

Kendimi en son ne zaman bu kadar rahat hissettiğimi hatırlamaya çalıştım ama başaramadım ve bu savaşçı kurtla aynı havayı solumak bile içimdeki tüm kanı kabartırken bunun nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalıştım. Elimde tutmama izin verilen hiçbir şey değilken.

O hem rahatlık hem de kaostu. Olduğumu sandığım her şey için bir tehditti. Ve fethedebileceğim hiçbir şey.

Teslim olmamı istedi ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Verdiği her yumuşak nefes ve kapladığım her santimlik tenle zihnim daha da sakinleşti. Gözlerim, hevesli parmaklarımın ardında bıraktığı tüylerin izini sürdü.

Scythe, "Ruhunu kim yaraladı, kır çiçeği?" diye sertçe sorarak beni beklenmedik bir huzurdan mahrum bıraktı. Elleri kalçalarımaya yapıştı. "Bana adını söyle, ben de tarihten silinmesini sağlayayım."

Gülümsedim ama buna nasıl cevap vereceğimi düşünürken bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemedim. "Sanırım bu benim aptalca beklentilerimdi."

Uzun süre hiçbir şey söylemedi. Sanki bu konuda konuşmak istemediğimi biliyormuş gibi kalçalarımı nazikçe sıktı, şok edici derecede yumuşak ifadesi gözlerimin dolmasına neden oldu. "Benden senin hiçbir parçanı incitmememi bekle."

"Scythe." Kıpırdamadan durdum, hem ısındım hem de ürperdim. Ama o beni susturdu ve "Sen bir sanatçısın" dedi.

"Komik," diye karşılık verdim kuru bir sesle, sonra başımı kaldırıp baktığımda yüzünde mizahtan eser olmadığını gördüm. Ciddiydi. Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım ve göbeğime yaslanmış seğiren sertliğin üzerinde hareket etmekten kaçındım. "Beni ne ele verdi?"

Gözlerini kırıştırdı. "Yüz hatlarınızdaki hafifleme." Bununla da kalmadı. Elime uzandığında su sıçradı, parmaklarımı dudaklarına götürürken büyük olan elini yuttu. O, "Parmaklarının ve bileğinin hareket etme şekli. Kalbinin temposunun yavaşlaması."

Parmaklar ve kalp durakladı. "Peki sen bu kadar ince şeyleri nereden biliyorsun?"

"Mariana," dedi, bu isim beni sarstı. "Çizim ve resim yapmayı seviyor."

Kaşlarımı kaldırdım, kıskançlık göğsümün içinde istenmeyen bir ziyaretçi gibi çiçek açıyordu.

Damarlarıma yayılıp uzuvlarımı sertleştirmeden önce sırttı. "O benim için bir nevi anne, kır çiçeği."

Bu bilgiden memnun olarak gülümsedim. "Daha fazla," diye fısıldadım, korkmuş ve çaresiz bir halde.

Bunu hissetmiş gibi her bir parmağının ucunu öptü, sonra onları şarap bardağına geri koydu. Ben tenini süslemeye devam ederken o konuştu. "Mariana Fang'ın annesi."

"Geçen sabah kapıyı çalan kurt mu?"

Onaylarcasına mırıldandı. "Haşere kelimenin tam anlamıyla bir kardeş gibidir. Beni Mariana ve kocası Berk büyüttü." Durakladı. Daha fazlasını söyleyip söylememeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim ve sonra tereddütünü düşündüm. "Ben çok küçükken beni yanlarına aldılar."

Kayıp gözüne bakarak başımı eğdim ve çenesinin sertleşmesini izledim. Demek ki bu çoğu kişiyle paylaştığı bir şey değildi, diye tahmin ettim, yara izlerinin bununla bir ilgisi varsa tabii.

Ve onun sessizliği, kesinlikle öyle olduklarını açıkça ortaya koydu.

Parmaklarımı yakalayarak tekrar ağzına götürdü ve ovuşturdu. "Seni yatağa götürmeme ve sana kitap okumama izin ver."

Sözlerinde hâlâ kederli bir şeyler olsa da bir kez daha gülümsedim ve şarabı küvetin dışındaki fayansların üzerine koydum. "Henüz değil. Önce" - parmaklarımı kurtardım ve dişleri onları hafifçe ısırduğında ürperdim- "Seni temizlemeliyim."

Başımı gövdesine doğru eğip şarabın her damlasını yalamaya başladığımda küfretti.

Dilim göğsünün lezzetli kıvrımlarında ve derin yarıklarında gezindi. Karın kaslarına ulaştığımda nefesi içimde hissettiğim bir gümbürtüye dönüştü. Elimi sikinin etrafına saramadan önce Scythe küfretti ve "Kollarını kaldır" diye emretti.

İsteksizce doğruldum ve bana söyleneni yaptım.

Islak tunik bedenimden çekildi. Bir tokatla küvetin yanında yere düştü. Her yanan nefesi bölen saniyeler boyunca, kurdun tek gözü göğüslerimin üzerinde gezindi, dudağı dişlerinin arasına sıkıştı.

İri bir el kalçamdan göğsüme doğru yükselirken hareketsiz kaldım. Nasırlı parmağı gıcıklıyor, meme uçlarımın onun dikkatini çekmek istercesine boncuk boncuk olmasına neden olan zar zor bir dokunuşla okşuyordu. "Neden böyle kutsandığımı bilmiyorum," diye mırıldandı, parmağı göğsümden çeneme doğru ilerliyordu. Bakışlarımı kaldırdığımda onun da beni beklediğini gördüm. "Ama işleri berbat ettiklerini anlamalarına kesinlikle izin vermeyeceğim."

Gülümsemek için can atarken, dokunuşu yanağıma ulaştığında gülümseyemediğimi fark ettim. Parmakları elmacık kemiğimin kıvrımları üzerinde fısıldarken gözlerim kapandı. Gözlerimi açtığında dudakları aralandı ve kaşları aşağı indi. "Çok güzel," diye mırıldandı.

Sevilmenin ne demek olduğunu hissetmiştim. Dahası, o kadar sık beyanat vermenin ne demek olduğunu biliyordum ki, önemli olanın kelimelerin kalitesi olmadığını fark etmemiştim.

Şimdiye kadar.

Ta ki bu kurt, sanki tahrikini doyurmaktan daha fazlasına ihtiyaç duyuyormuş gibi, sanki bana hissettiklerini kelimeler olmadan anlatması gerekiyormuş gibi bedenimi kendi bedenine toplayana kadar.

Sanki kelimeler bunu anlatmaya yetmiyormuş gibi.

Kollarım boynuna dolandı ve beni banyo odasından çıkarırken ağzı benimkiyle birleşti. Bizi yatak odasına götürmedi. Kulübeye döndüğümüzde yaktığı ateşin önüne indirdi.

"Güzel kığın üşüyecek," diye uyardım, köprücük kemiğindeki kokusunu içime çektim ve elleri yanlarımdan aşağı ve yukarı doğru tüylendiğinde titredim

Sırtımı. Bacaklarımı beline dolandı, siki karnıma yaslandı.

Omzumu öptü. "Çabucak ısınır." Güldüm. "Şimdi ısınacak mı?"

Mırıldandı ve beni kendisine daha sıkı bastırdı ve birkaç dakika boyunca sadece bana sarıldı. Parmaklarının ve ellerinin vücudumdaki nazik hayranlığı kanımı hem sıvılaştırdı hem de yoğunlaştırdı. Ona karşı eridim ama huzursuzlanmaya başlamıştım, "Beni becerecek misin?" diye mırıldandım.

"Yakında," diye homurdandı.

Kaşlarımı çatarak başımı boynunun kıvrımından kaldırıp ona baktım. Gözlerim kısılinca sıırttı. "Aç mısın, kır çiçeği?"

Saçının kalın bir tutamını yüzünden çektim ve kulağının arkasına sıkıştırırken yanağının şiddetli kenarını izledim. "Artık ne olduğumdan pek emin değilim."

Gözlerim ve parmaklarım onun zalim güzelliğini keşfederken, tamamen hareketsizleşerek dikkatle beni izledi. Bir dakika sonra altımda gevşedi. "Bu kötü bir şey mi?" diye gecikmeli olarak sordu.

Ağzında durakladım ve gülümseyip parmağımı gür alt dudağının üzerinde gezdirdiğimde dudakları aralandı. "Öyle hissettirmiyor." Alnımı onunkine yaslayarak dudaklarımı yanağında gezdirdim. "Önemli olan tek şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum."

Sert nefesi kesildi. Burnunu kendi burnumla okşadığımda sırtımdaki eller titredi ve sonra ellerimi omuzlarına koyarak kendimi yukarı çektim.

Aletini vücuduma sokmak için aramıza uzandı. Üzerine eğildim, yavaşça gerilirken ve doldurulurken dişlerim dudağımı yakaladı. Çenemi tutan Scythe dudağımı çözdü ve inledi. "Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti."

Hafifçe başımı sallayarak onayladım, kollarım tekrar boynuna dolandı.

Kalçalarımı kavradı ve ağzımı kendi ağzıyla çaldı. Onun diline açıldım ve kendi dilim ile karşıladım. Kalçalarımın yavaşça sallanışıyla eşleşen geçici dokunuşlarla, ben onun tamamını vücudumun içinde çalıştırmaya çalışırken düello ettiler ve dans ettiler.

Scythe küfrederek başımın arkasını kavradı ve çenemi öptü. Kolu belimi sıkıca kavradı ve beni üzerine doğru itti.

Yanıkla, her damarı dolduran ateş patlamasıyla inledim ve sırtım yükselirken boynunu ve saçlarını kavradım. Alçak bir hırıltı ve sonra geriye doğru eğildim, onun her santimini almaya zorlandım. Dudaklarının ve dilinin aç sıcaklığı her yerdeydi -göğüslerimde, köprücük kemiğim ve sonra boğazımda.

Beni üzerinde asılı tutan kurt, beni sikinin üzerinde sallamak için belimdeki kolu kullandı. Beni kendisine doğru bastırdıkça yanık giderek büyüyen bir cehenneme dönüştü ve derinlere gömülmeye devam etti.

Kalın saçlarını çekiştirdiğimde, yakınlığı geri istediğimde, ağzı boğazımı terk etti, ama vücudumu terk etmedi. Beni yere yatırırken bizi bir arada tuttu, başımı geniş avucunun içine aldı. Kolunu başımın yanında, ateşin ısıttığı taşın üzerine koyarak kendini üzerimde tuttu.

Bacaklarım kıcının üzerine tırmadığında burun delikleri alevlendi, ayaklarım güçlü kalçalarının her dönüşünde kazıyordu. Ağzının benimkinde olmasını istiyordum ama bundan da öte, sonunda yavaş itişlerden oluşan bir ritme başlamak için geri çekilerek beni mahvedişini izlemek istiyordum.

Parlayan bakışları yüzümde sabit kalırken, ateş ışığı kaslarının gölgelerini ve çenesinin sertliğini vurguluyordu. Ellerim kollarındaki şişkin kütlelerin üzerinde gezindi ve titredi. Sırtının üst kısmına ulaştım, sonra küfrederek donakaldım.

Scythe kıkırdadı, alçak sesle ve gırtlaktan, bedenime girerken daha sert vuruyordu.

Inledim, kalçalarım titriyordu.

Burnunu yanağımda gezdirdi. "İyi miydi?"

Yutkundum, "Evet," diye nefes verdim, itişleri tekrar yumuşadığında. "Scythe, ihtiyacım var..."

"Henüz değil," dedi ve ben bir kez daha kucağına oturana kadar ayağa kalktı. Nefesim hızlı ve yakıcı bir şekilde içimden çıkıyordu. Yüzümün yan tarafını kavradı, kalın parmakları saçlarıma dolandı ve burnumu öptü. "Nefes al, kır çiçeği."

Derin bir nefes aldım ve bıraktım. Her parçam uyanmış, zonkluyor ve çaresizdi. "İşte bu," diye mırıldandı kabaca, başparmağı elmacık kemiğimi ovuyordu. "Şimdi öp beni."

Dudaklarını dudaklarımla sıkıştırdım ve göğüslerimi göğsüne bastırdım. Sırtımı okşadı ve diğer koluyla belimi sıkarken boynumun altından tuttu. Üst dudağımla ısırıktan sonra "Şimdi sik beni" diye emretti.

Kıpırdandım, beni görmezden geldiği zevk dalgasının tepesine çıktığımda rahatlama baş döndürücü bir hızla içimi sardı. O kadar şiddetli bir rahatlama ki, mümkün olan en iyi şekilde acıttı.

Ağzına karşı haykırdım.

Kıkırdaması hınzırcaydı, parmakları saçlarımı ve sırtımı okşarken memnun bir şekilde gürlledi.

Kendimi tam olarak toparlayamadan tekrar yere yatırıldım.

Sadece üstümdeki erkeğin homurdanan canavarı ve benden çıkardığı zevk sesleriyle bozulan bir sessizlik içinde, bana bir mola verene ve kendi kurtuluşunu bulana kadar iyice incelendim ve becerildim.

Nefes nefese ona bakarken istediğimden emin olmadığım bir erteleme.

Daha sonra, ay gökyüzünde o kadar yükselmişti ki yatağın arkasındaki pencereden görünmüyordu, bu ezici bağlılığın ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Scythe'ın başı, parmaklarım kalın saçlarında daha iyi gezinebilsin ve her bölümde durup karnımı öpüp içine çekebilsin diye kucağımda yatıyordu.

Sessiz ama sağlam bir güvenle okuyordu. Derin sesinin temposu beni hipnotize etti. Öyle ki, sesine ve dudaklarının her kelimenin etrafında şekillenmesine kendimi kaptırdığım için hikayenin izini kaybettim.

İstemeyi hayal edebileceğim hiçbir şey değildi, yine de kendimi onun her parçasından rahatça büyülenmiş buldum.

Bu sadece şehvet değildi ve artık buna dikkat dağıtma da diyemezdim. Saç çizgisi boyunca küçük bir yara izini takip ettiğimde, bunun artık intikam olmadığını da biliyordum.

Bu bir saplantıydı.

FIVE

Aster

Scythe ertesi günün büyük bir kısmında lejyonuyla ilgilenmek zorunda kaldı ve beni bir kez daha kulübesinin sıcaklığında düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Bu kez panik ataklarıyla savaşmak yoktu ama yine de onun yokluğunda hissettiğim korku saldırısını görmezden gelme arzusu vardı. Kitap okumaya çalıştım ve başarısız oldum, bu kitabı benimle birlikte okumasını beklemeyi tercih ettiğime karar verdim. Sonra banyo odasını temizlemeye karar verdim.

Temizlik malzemelerini mutfak lavabosunun altındaki dolaba geri koyduğumda neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Berbat bir şarkıcısın."

Yanaklarımdan ayak parmaklarıma kadar kızararak, gülerek yavaşça ayağa kalktım. "Biliyorum."

Scythe beni izlemek için yaslandığı kapıdan sıyrıldı ve ne kadar ilerlediğini sadece yıldızlar biliyordu.

Parmaklarını yanaklarımdaki sıcaklığın üzerinde gezdirdi ve sırttı. "Öp beni." Ayak parmaklarımin üzerine kalktım ve dudaklarımin onunkilere bastırdım. Beni içine çekti, ağzını ayırdı ama yine de benimkinin altında kaldı. Geri çekilirken dudaklarını yanağıma değdirdi ve "Yine de duymak istiyorum" diye fısıldadı.

"Şarkı söylemem mi?" Kapıda botlarını tekmelerken kafam karışmış bir şekilde sordum. "Çıkardığınız her ses, yaptığınız her şey..." Sinsi sinsi banyo odası. "Hepsine ihtiyacım var."

Beni orada bıraktı, kulaklarımda kalbimin durmuş, gök gürültüsü gibi atan sesi yankılanıyordu, sünger hala elimdeydi. Süngere baktım, sonra tekrar salona döndüm, bu kadar az kelimenin -bu kadar basit ifadelerin- nasıl olup da yıllarca içtenlikle söylenmiş sözlerden daha derine inebildiğinden emin değildim.

Sinirlenmişim ama bunun kurtla bir ilgisi olmadığını biliyordum, süngerdeki her damla suyu sanki başka bir erkeğin kalbiymiş gibi sıktım.

Sadece parmaklarıma kramp girdiğinde derin bir nefes aldım ve kendimi birkaç tane daha almaya zorladım.

Süngerini pencere kenarına koyup ellerimi yıkadım, sonra kitabı koltuktan kaptığım gibi Scythe yıkanırken yatak odasına götürdüm.

Birkaç dakika sonra nemli ve çıplak bir halde içeri girdi. "Seni rahatsız eden ne?"

Nereden biliyordu ki... Başımı salladım. "Hiçbir şey," dedim ve tek bir kelime bile okumamış olmama rağmen sayfayı çevirirken içimi çektim. Bekliyordum. Bekliyordum, içim içimi yiyordu ve kendi derimin içinde rahatsızdım.

Scythe oflayıp pufladı ve komodinin üzerine bir hançer bıraktı. Yavaşça kitabı elimden aldı ve onun boyutlarında bir yaratığın sahip olmaması gereken bir zarafetle yatağa tırmandı. Kucağını sıvazladı ve ben tekrar başımı salladım.

Kaşlarını kaldırdı ama ben onun yanında yatarken itiraz etmedi.

En son okuduğumuz yeri açarak, "Söylediğim şey miydi?" diye sormadan önce uzun bir süre sayfaya baktı. Yüzümdeki buruşuk ifadeyi görünce çenesindeki kalınlaşan sakalı kaşdı. "Şarkı söyleme yorumu."

"Hayır," dedim hemen.

Çok sevimli bir şekilde kararsız görünen Scythe, çatık kaşlarıyla bana baktı. "Daha dikkatli olmam gerektiğini biliyorum ama öyle yapmak istemedim..."

"Dikkatli mi?"

Bir elini salladı, iç çekerek inledi. "Dürüstlüğü bir pislik olmak için bahane olarak kullanmamalıyım."

Elimde olmadan güldüm ve doğruldum. Kitabı alıp yatağın üzerine koydum, sonra battaniyeleri aşağı çektim ve bacaklarını açarak aralarına sığdım. "Sen bir pislik değilsin."

Kurt sırttı. "Yalan yok, kır çiçeği."

"Değilsin," dedim, burnumu onun burnuna dayamak için üzerine sürünerek. "En azından benim için değil. Alınmadım. Şarkı söyleyemem ama şarkı söylemeyi seviyorum, yani önemli olan tek şey senin şarkı söylemeyi sevmen."

Dudağını çiğnedi, gözleri benimkileri arıyordu. "Emin misin?"

Onu öptüm. "Söz veriyorum."

"O zaman seni rahatsız eden ne?"

Beni üzmediğine gerçekten inanması için bir şeyi itiraf etmem gerektiğini biliyordum. "İnanılmaz derecede romantik değilsin," dedim ve kaşlarını çattığında güldüm. "Ama korktuğum şey bu değil."

ve belki de"-onu usulca öptüm-"benim ihtiyacım olan şey tamamen başka bir şey."

Birkaç saniye öylece baktı ve sonra o da beni öptü.

Uzaklaştım ve bacaklarının arasına yerleşmek için vücudundan aşağı doğru çekildim. Elimi sikine doladığımda dişlerinin arasından tısladı. "Seni neyin korkuttuğunu söyle bana kurt."

"Hiçbir şey."

Kaşlarımı kaldırdım ve dilimi ereksiyonunun tabanında gezdirdim. Küfür etti ve gerildi. Gözlerim onun sertleşmiş yüz ifadesindeyken, dilimi şaftına doğru sürükledim ve şişmiş kafasına ulaştığımda durdum. "Hiçbir şey yok mu?"

Yumrukları yanında çözüldü ve yüzümden bir tutam saçı kaydırmak için uzandı. "Sanırım seni ilk gördüğümde bu değişti."

"Seni korkutuyor muyum?" Şaşkınlıkla sordum. "Beni dehşete düşürüyorsun, kır çiçeği."

Gözlerimi kırıpıştırdım, onu okşarken ve yalarken bunu özümsedim.

Ondan böyle bir itiraf gelmese bile, bu kudretli yaratığın dizlerinin arasına çömelmişken, devasa formu onunla istediğim gibi oynamama ve onu kızdırmama izin verirken, kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

Ve ben onu yutabildiğim kadar yutarken, o altımda inleyip titrerken boğuluyor ama bırakmak istemiyordum, bu duyguyu kaçtığım krallıktaki her şeyle ve kim olduğumla karşılaştırdığımda bunun saçmalığını fark ettim.

Scythe'ın parmakları saçlarımı çekiştiriyordu. Elleri, vücudundan zorla aldığı zevkin son damlasına kadar ağzımı ona doğru itti ve çekti. Yutkundum ve doğruldum, o da öyle yaptı.

Kalın parmakları karışık saçlarımı omuzlarımın üzerinden süpürdü, sonra çenemi yakaladı. Başparmağı ağzımdan akan tohumları sildi. Dudaklarıma odaklanıp onları boyadı, "Yala" diye emrederken sesi kısıktı.

Her dudağımı yavaşça yaladım ve karnıma doğru sertleştiğini hissettim.

Bundan sonra ne yapacağımı söylemesini beklemedim. Yanında dört ayak üzerine döndüm ve sırtımı dikleştirdim. Kurt kıkırdadı ve arkamdan bana dokunmak için uzandı. "Bir şeye ihtiyacın var mı, kır çiçeği?"

"Çok yorgunsan kendim de yapabilirim kurt."

Bir anda ayağa kalktı ve ben de yatağa doğru sııttım. Sonra kıcıma şaplak atıldığında ve bir parmak içime sokulduğunda nefesim kesildi. "Bu kadar tahrik olmuşken bunu yapamazsın."

"Hayır," diye kabul ettim.

"Ağzım mı, sikim mi?"

"Sikim."

İnledi. "Bir daha söyle."

"Sikini içine sok..." İstirabıma son verip merhametle içimi doldurduğunda komutum iniltili bir nefese dönüştü.

"Daha iyi misin?" diye sordu ve ben ona karmakarışık bir yanıt verince bir kıkırdama daha hediye edildi.

Hızlı ve derin itişlerle beni, durakladığında ulaşması engellenen hızlı bir yıkıma teslim etti. İtiraz etmek üzereyken, kalçalarının üzerine yaslanıp saçlarımı bir kenara topladığında yukarı çekildim. "Kırıldığında seni tutmak istiyorum," diye mırıldandı omzuma ve gerçekten de kolu karnımı sardı.

İçimde sallanırken ve omzumun kıvrımını öperken onu kavradım. Dişleri tenime battı, acısı dudakları ve diliyle yatıştırıldı. "Benim için şarkı söyle, kır çiçeği."

Seçtiği kelimelere güldüm, ama işaret parmağını klitorisimin üzerinde kaydırmak için aşağı uzandığında bir inilti tarafından çalındı ve kırıldım. Ben titrerken ve kapalı göz kapaklarımın ardında yıldızlar görürken beni kendine çekti, boynumu ve omzumu öptü.

"Bu normal değil, değil mi?" Yutkunarak hırıldadım.

Scythe mırıldandı, eli karnımın üzerinde kayarak göğsümü avuçladı. "Normal bir şey mi istiyorsun?"

Kendimi tutamayarak gülümsedim ve "Aslında biliyorum" dedim.

Sustu ama sadece bir anlığına. Çenemi tutarak ağzımı kendine çevirdi ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak kavisin izini sürdürdü. Sorusu tereddütlüydü, sessizdi. "Doğal olana razı olur musun?"

Lupin gözlerini ve sert yüz hatlarını incelerken kaşlarımı çattım. "Neden?"

Gülümsemesi, sahip olduğumu bilmediğim bir şeyi ortaya çıkardı ve kırdı. "İkimiz de hiçbir şeyin bu kadar doğru hissettirmediğini biliyoruz." Beni derinden ve damgalayarak öptü ve ben de minnettar oldum.

Buna ne diyeceğimi bilemezdim - çürütülemezken nasıl çürüteceğimi bilemezdim.

Bedenimi çok erken uyandıran telaşsız bir ustalıkla beni üzerinde gezdirdi. Ona yaslandım, beni tutmaya ve tatmaya devam ederken kirli sakalları gıdıklanıyordu ve kalbimin yavaşlamasını bekledim.

Hiç olmadı.

Sanki kaçtığım bu yeni dünyada zaman diye bir şey yokmuş gibiydi. Bu ya da belki de ikimiz de yüzlerce yıl yaşayacak olsak bile bunun çok kısa olduğunun farkındaydık.

Beni besleyip suyumı verdikten saatler sonra, uyumamız gerekirken, kurt bana okumakta olduğu kitabı komodinin üzerine koydu ve bana baktı. "Normal senin için ne anlama geliyor?"

Yorgunluk beni gizlemişti ama henüz ele geçirmemişti ve bu yüzden bulanık zihnime giren ilk şeyi söyledim. "Tavuklar."

"Tavuklar mı?"

Onu daha iyi görebilmek için kolunun kucağında geriye yaslandım. "Tavuk sevmez misin kurt?"

Yüzünü buruşturdu. "Yemek için, evet."

Güldüm. "Onları evcil hayvan olarak istiyorum." Bunu yüksek sesle hayal ederek, "Etrafta dolaşmalarını, toplamam için yumurta bırakmalarını istiyorum..." dedim. Parmaklarımı çatık kaşlarının üzerinde gezdirmek için uzandım. "Onları pişirirsin tabii ki."

Yüz hatları yumuşayarak ofladı. "Elbette." Elimini tutup öptü. "Başka ne var?"

"Belki bir sebze bahçesi."

Parmak eklemlerimi dudaklarına sürttü. "Zaten onlardan bir tane var." "Sanırım verilemez durumda."

"Ben hallederim."

Göğsüm sıkıştı. Karnıma doğru yuvarlandım, yarı yarıya onun üzerine yayıldım. "Yapar mıydın?"

Scythe parmağıyla burun kemiğimin üzerinde gezindi. "Evet." Yüzden fazla anlama gelen tekil bir kelime.

Tehditkâr duyguların yükselişini bastırmaya çalışarak gözlerimi bir süreliğine kapattım, sonra açtım ve sordum: "Ya sen? İdeal normalin hayatının geri kalanında kralın için avlanmak ve öldürmek mi?"

Belki de onun ne olduğunu, ne yaptığını ve ne yapmaya devam edeceğini kendime hatırlatarak içimde yüzeye çıkardığı her şeyi düzleştirmem haksızlıktı ama denemeliydim.

Scythe dişlerini yaladı ve hiç istifini bozmadan yanağımı okşadı. "Onaylamadığımı biliyorum ama başka bir seçeneğim olsaydı bile yine de liderlik eder ve korurdum. Ben bir kurdum. Bu benim kanımda var."

Elini tuttum ve savaşta pürüzlenmiş tenini öptüm. "Onaylamadığım şey liderlik etmek ve korumak değil." Avucunu öpmek için elini çevirdim. "Ama olsun, ideal dünyanda hâlâ kralına hizmet ediyor olacaksın."

"Bu ideal değil, Aster."

Ona kaşlarımı çattım. "Ama-"

Beni üzerine çekti. "Her gün uyandığımda gördüğüm ilk şeyin sen olacağını bilene kadar olmaz."

Gözlerimde yaşlar birikti.

Fark ettiyse de bir şey söylemedi. Beni öptü ve ben de ona izin verdim. Verdiği her şeyi açgözlülükle aldım, çünkü acımadan çaldığı parçalarımı yerine koymak için hepsine ihtiyacım olacaktı.

Komutan şafaktan önce kralının yanına çağrıldı.

Ertesi akşamın derinliklerine kadar dönmedi, nemliydi ve temiz bir tunik ve pantolon giymişti. Sanki beni savaş ya da diğer şiddet olaylarından korumayı düşünmüştü.

Güzel, diye düşündüm sırtarak, yine de bakır bir duman gibi üzerine yapışmıştı. "Senden çılgık atarak kaçacağımı mı sanıyorsun, kurt?"

"Seni avlardım." Sesi hafif olabilirdi ama içinde sarsılmaz bir uyarı barındırıyordu.

Konudan uzaklaşmanın akıllıca olacağını düşünerek bir ürpertiye karşı koydum. En azından biraz. "Botların hâlâ çamurla ve birinin iç organlarıyla kaplı."

Onları tekmeleyerek küfretti. "Yapmak zorundaydık-"

"Biraz daha altın periye terör estirmek mi?" Yanıt vermemesi ve yüz hatlarının düzleşmesi yeterince doğrulayıcıydı. Yatağa doğru kaydım, ses tonum zehirli bir ısırıkla şekerlenmişti. "Tekrar söyle bana, benim canavar savaşçım, bu zavallı yaratıklar sana tam olarak ne yaptı? Kralına değil," dedim ağzını açtığında, "ama sana?"

Cevap veremedi, belki de her ne sebepten olursa olsun tamamen kabul ettiği bir Şey olmadığını kendine bile itiraf etmek istemedi, çenesi sıkıldı. "Böyle Şeylerden bahsetmemeyi tercih ederim." Konuyu saptırmaya çalışarak ve neredeyse başarak, "Hl beni giyiyorsun," diye grlerken gözleri parlıyordu.

Gerçekten de tuniğine hl çok düşkündüm. Gülümsedim. "O gölgeli köşelere bakmak suçluluk duygusuna iyi gelmiyor, değil mi?"

"Ne demek istediğinden emin değilim." Hanerini ve birkaç bozuk parayı komodinin üzerine bıraktı. "Suçluluk duygusu ve ben birbirimizden çok uzak dururuz. Ayrıca bugün çok az insan öldü. Hatta bazılarını geri getirdik."

"Sorgulamak için mi?"

Scythe ofladı pufladı. "Teslim oldular. Şimdi burada, Vordane'de barınmaları sağlanacak."

Şaşkınlığımı gizlemeyi başaramadım. "Hepsini katletmeyeceksen Sinshell'den intikam almanın ne anlamı var?"

"Hepsini almak için, kır çiçeği, değer verdikleri her Şeyi," dedi soğuk ve sade bir sesle. "Bize yaptıkları gibi."

Şu kelimeler. Sonunda hep aynı Şey mi oldu diye merak ettim; bir hükümdarın kan dökme arzusu.

Doğrulup başımı eğerek Scythe'ı inceledim.

Kaşlarını kaldırdı, ne yaptımığı görmek için beklerken sonsuz bir sabırla içi

n. Parmağımla onu daha yakına çağırdım.

Gözlerini kıstı ama yüz hatlarının yoğunluğu yavaş yavaş eridi. tuniğini ve pantolonunu çıkarırken. Metanetli ve sert, tüm fiziği ağız sulandıracak kadar etkileyici, yatağın önünde çırılçıplak duruyordu. "Neye ihtiyaın var?"

Bunu beklemiyordu, bu yüzden "Benim için değişmene ihtiyaım var" demek beni heyecanlandırdı.

Kaşlarını attı. "Yer değiştirmek için mi?" Başımı salladığımda gözlerinde bir Şaşkınlık belirdi. "Daha önce hiç canavar formunda fae görmedin mi?"

"Gördüm," dedim, hem de defalarca. "Ama seni hiç görmedim."

Gözlerini kırpıştırdı. "Emin misin?"

Başımı salladım. "Seni görmek istiyorum." Sert bir nefes verdiğinde yatağın kenarına doğru süründüm. "Beni korkutamazsın, kurt."

Sırttı.

Bir kalp atışı sonra, gözlerimin önünde yeniden biçimlendi. Birkaç gece önce beni karanlık tavernada bulan erkek, gölge dalları ve eğri büğrü, çatlak hareketlerle ortadan kayboldu.

Onun yerinde duran, ağzı başıma kadar uzanan ve vücudu yatak odasının kapısını kapatan dev bir siyah kurttu.

Yara izi, kayıp gözü ve diğerinin şiddetli yeşili, kalbinin hızlı atış temposunun yanı sıra değişmeden kalan tek şeydi.

Arka ayaklarını indirip oturduğunda nefesim dudaklarımda çiçek açıp patladı.

Uzun, püsküllü bir kuyruk sallandı. Pembe bir dil dışarı fırladı ve kocaman, hançer gibi keskin beyaz dişleri bir anda ortaya çıktı.

"Yıldızlar," diye nefes verdim. "Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyorsun." Ve bu doğrudu. Bir kurtla birlikte büyüdüğüm için, yıllarım boyunca pek çok peri kurdu görmüştüm ama hiçbirini beni yoğun bir parıltıyla izleyen kurdun yanına bile yaklaşmamıştı.

Tanıdığım tüm fae canavarlarından çok daha büyüktü, ortalama bir kurdun neredeyse iki katı büyüklüğünde olmalıydı. Ondan çatırdayan, tehditkâr bir ateş gibi yayılan enerji çoğu kişinin kaçmasına neden olurdu.

Bu beni daha da yaklaştırdı.

Parmaklarımı kulaklarının kadifesinde gezdirecek kadar yaklaştım, arkalarındaki ve başının üstündeki kürkün yoğun yumuşaklığını yavaşça keşfettim. "Bir yele," diye fısıldadım. "Kürkten bir taç." Parmaklarım geri çekildiğinde burnu parmaklarımı dürttü ve ben de gülerek merakla dev ağzını inceledim.

Burun deliklerinden ılık bir hava fışkırdı, ardından memnun, gürleyen bir hırıltı geldi.

Kafası benimkinin iki katı büyüklüğünde ve burnu neredeyse ön kolum kadar uzun olmasına rağmen o burnu öpme arzusu beni ele geçirdi. Dudaklarım burnunun üstündeki kürke dokunduğu anda kalbim durdu.

Ve ellerimin altında eridi.

Niyetini anlayamadan yatağa sırt üstü uzanmıştım. Scythe üzerimde belirdi ve tuniği bedenimden çekip çıkardı. Düğmeler patladı ve kumaş hızlı bir çılgınlıkla yırtıldı.

Altında hiçbir şey yoktu ve muhtemelen bunu zaten biliyor olmasına rağmen, bu onu inlemekten ve ellerini bacaklarımdan yukarı ve kalçalarımın üzerine sürüklemekten alıkoymadı. Onları genişçe itti. Başparmakları iç kısımlarına doğru sürüklendi ve merkezime ulaşip beni açtıklarında nefesim kesildi.

Gözlerinde bir açlıkla öne doğru eğildi ve kaygan etimin üzerine sıcak bir nefes üflledi.

Nefesim kesildi ve ellerini karnımın üzerinden göğüslerime doğru itti. Sıktı, sonra dirseğine kadar alçaldı ve başparmağıyla meme ucumu daire içine aldı, bakışları benimkilere sabitlenmişti. "Bir kurdu öpmemen gerektiğini bilmelisin."

"Normalde yapmadığım pek çok şeyi yapıyorum," dedim düşünmeden.

Scythe gözlerini kıstı. "Öyle mi?" Parmakları karnımın üzerinde kayarken kirpiklerimin dalgalanışını izledi, daireler çizdi ve ona ihtiyacım olan yere kadar gıdıkladı. Kalçalarım onun işaret parmağını giriş yerimde karşılamak için yükseldiğinde ağzı kıvrıldı ve "Benden hoşlanıyor musun?" dedi. Benim bir cevap vermekte zorlanışımı izleyerek oynadı ve alay etti.

İnledim ve o da teslim oldu, homurdanarak parmağını içimde kaydırды, "Kahretsin, bu mükemmel amcığa takıntılıyım. Öp beni."

Başının arkasını kavrayarak ağzını ağzıma getirdim ve tam da bunu yaptım, sürtünme, bükülme hareketleriyle sallandım ve asla durmasını istemezken çok daha fazlasını istedim.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, parmağını çekip çıkardı ve kalçalarını benimkilerle aynı hizaya getirdi. Dudaklarımız ayrılmayı reddetti, eli benimkini aradı ve yavaşça, işkence edercesine bedenime girerken ikisini de başımın üzerinde sıkıca kavradı.

"Daha fazla mı?" diye mırıldandı ama tek yapabildiğim titremekti, dudaklarım onunkilere değerken titriyordu. Sırıttı, bakışları acı bakla gibiydi. "Çok şişmişsin, kır çiçeği. Sikimi saf, kan fişkirtan altınla ıslatıyorsun." Titredi, dişleri dudağımı yakaladı.

Ona dokunmaya çalıştığımda eli benimkinin etrafında daha sıkı kenetlendi, hareket etmesine ihtiyaç duyuyordu.

Sonra yaptı. Alnı benimkine değdi, merhametle beni tamamen doldururken dudaklarının arasından benimkine insanlık dışı bir ses düştü. İşkence dolu saniyeler geçti, gözlerindeki ışıltı hınzırca ve bilerek parlıyordu. O kadar çaresiz olduğumu, kalçalarımın vücuduna tırmandığını biliyordu ki, hareket eder etmez...

Ağlamamı ağzıyla örttü, beni parçalara ayırarak fısıldadı, "Bu iyi bir küçük çiçek. Gel." Ben titrerken ve inlerken üzerimde tekrar titredi. "Yıldızlar, beni öldürüyorsunuz."

Sonra gerçekten hareket etti, ani ve ikna edici. Beni öptü ve tam olarak neye ihtiyacım olduğunu bilerek içimde hareket etti. Bir yuvarlanışıyla

Kalçalar, her zevk noktasının uyanmasını, acıkmasını ve spazm geçirmesini sağlayan dikkatli bir germe ve doldurma.

Bu hayattaki çoğu şeyden -ne hissettiğimden, kime ihtiyaç duyduğumdan ve neyi asla yapmayacağımdan- her zaman safça emin olmuştum.

Yine de Scythe'ın ağzı öpmek, emmek ve boynumu ısırarak için benimkini terk ettiğinde ve "Sadece bir gece daha istemiyorum, hepsini istiyorum Aster" diye fısıldadığında, olduğum her şey, her zaman olacağımı düşündüğüm her şey yok oldu.

Bir zamanlar olduğum kişinin yerine, yaralı, bereli, birine ve bir şeylere aç yeni bir ruh yeşerdi.

Ama gece yarısı yaklaştığında ve asla yetenekli bir yabancından fazlası olamayacak bu erkeğin üzerine yarı örtülü bir şekilde uzandığımda, parmaklarımız karnının üzerinde birbirine dolandığında ve bana okuduğu kitap yatakta unutulduğunda, ağlama isteğimi bastırdım.

Eskiden olduğum dişi gitmiş olabilirdi, başka bir erkeğin eylemlerinin acımasızlığı altında paramparça olmuş olabilirdi, ama bu dökmeye başladığım deriyi bırakabileceğim anlamına gelmiyordu.

Ondan sonsuza dek saklanamazdım.

Çok daha uzun sürerse, Rorn'un kırsal bölgeden geçip tehlikeli, savaşın harap ettiği topraklara girmeyeceğini biliyordum ama günleri hesaplayacaktı. Daha önce hiç bu kadar uzun süre ortadan kaybolmadığımı fark edecekti.

Çok uzun süre sonra avlanmaya başlayacaktı.

Seni avlardım, demişti beni o kadar yakın tutuyordu ki yabancı olduğumuza inanmak zordu.

Gözyaşı tehdidi kuvvetle ilerledi.

Bunun olmayacağından emin olmalıydım.

Vordane ve onun acımasız kralı ve altımdaki kurt, krallığımızın hayatta kalması için çok fazlaydı. Eğer Rorn buraya gelirse, savaşçılarımızı ve öfkesini getirirse.

Tüm bunlardan ne çıkacağını sadece yıldızlar bilebilirdi.

Bir zamanlar hoş karşıladığımız ve güvendiğimiz insanların nefretinden zar zor kurtuluyorduk. Fae'lerin kurnaz ve intikamcı doğasından sağ çıkamazdık.

Gözlerimi kapattım, nefes alış v e r i ş l e r i m i düzene soktum ve isteksizce sonun başlangıcını çağırdım. "Scythe?"

Mırıltılı bir ses çıkardı.

"Gitmeliyim kurt..." Kalın kalın yutkundum. "Ve yakında."

Gerildi. "Neden?" Hırıltılı, uykudan kalınlaşmış bir ses.

Yalan söylemek zorundaydım ve öyle de yaptım. "Muhtemelen üzgün olan evcil bir rakunum var."

Parmağı belimde hareketsiz kaldı. Okşamaya devam etmesi için kıpırdanmak yerine, eğlenir gibi bir ses çıkarıp "Rakun mu?" demesini bekledim.

"Adı Nibbles." Yüz ifadesini okumak, bana inanıp inanmadığını görmek için koluna yaslandım, bir yanım umutsuzca inanmamasını umuyordu.

Homurdandı ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Tamam, ama o bir rakun." Kelimeleri yavaşça söyledi. "Muhtemelen iyidir."

Beni az öncesine göre biraz daha sıkı tutan erkeğe baktığımda, bu mümkün olsa da, gözlerindeki inatçı parıltıyı görünce içimi çektim.

Bunu benim için kolaylaştırmasını istiyorsam gerçeği söylemenin zamanı gelmişti. İkimiz için de, gerçekten.

Ve umutsuzca bunun daha kolay olmasını istedim.

Eğer bilseydi, kesinlikle karşı çıkardı. Hatta o kadar sinirlenirdi ki hemen gitmemi isterdi. O zaman eve, önümüzdeki soğuk gecelerde beni sıcak tutacak anılardan başka bir şey olmadan dönebilirdim. Başka hiçbir şeye gerek kalmazdı. Tutamayacağım bağlar için.

"Scythe," dedim nazikçe. Belki de fazla nazikçe.

Tekrar gerildi. Bahane edemeyeceği ve görmezden gelemeyeceği bir şey söylemek üzere olduğumu hissetmiş gibi, her kelimesi kırılmıştı. "Ne oldu?"

"Benim rakunum yok." Ona bakamadım. Bunun beni korkak yaptığını biliyordum ama onun tepkisinin anısını da yanımda taşıyamazdım. "Benim bir kocam var."

Nefes almayı kesti, odadaki her hava zerresi onunla birlikte durdu. Sonra öksürdü ve "Az önce *koca* mı dedin?" diye mırıldandı.

Korku onun sıcaklığından ayrılmamı ve doğrulmamı kolaylaştırdı. Beni durdurmadı, kendisi de yatağın kenarına doğru yuvarlandı.

Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Siktir." Soluk ay ışığı pencereden süzülerek sırtındaki sıkılı kasları gösterdi. "Bir şeye bulaştığını biliyordum ama..." İnledi ve burnunun kenarını sıktı. "Siktir, Aster."

"Özür dilerim." Kelimeler, tutamadığım bir su gibi döküldü içimden. "Bana ihanet etti ve ben ne yapacağımı, nasıl nefes alacağımı bile bilemedim."

onun yanına yaklaştım, bu yüzden kaçtım ve sonra-"

"Sonra beni bir meyhanede buldun ve bahsettiğın o intikamı almaya karar verdin."

"Hayır." Başımı salladım ama şimdi yalan söyleyemezdım. "Yani evet, öyle başlamış olabilir..." Serbest bırakmamam gereken başka kelimeler de titreyerek döküldü. "İkimiz de bunun artık o kadar basit olmadığını biliyoruz."

Scythe kuru ve sert bir kahkaha attı, sonra ayağ a kalkıp çekmecelerden birini yırtarak açtı. "Haklısın, hiç de basit değıl." Çekmeceyi tahtayı çatlatacak kadar sert bir şekilde çarptı, sonraki sözleri hırıltılıydı. "Sen *evlisin*, Aster." Bacaklarını zorlayarak bir pantolonun içine soktu, sonra da yerden tuniğı kaptı.

Ne yaptığından emin değıldim ama daha iyi bir kaçış umamazdım ama şimdi böyle biteceğini düşünmek beni hasta ediyordu. Günlerin değıerli koleksiyonu, hayat değıştiren geceler...

Hepsi mahvoldu.

Yine de ağzımı açtığımda söyleyecek bir şey bulamadım. İhtiyacım olan şey buydu. Olması gereken buydu. İşe yarıyordu. Daha iyisi olamazdı.

Yapamazdım. Bu sadece imkânsız değıldi, aynı zamanda bu şekilde olması gerekiyordu. "Gerçekten üzgünüm," diye mırıldandım. "Gerçeğı sakladığım için." Geri kalanı için özür dilemeyi kendime yediremiyordum - onunla geçirdiğim ve yanlışlıkla çaldığım zaman için.

Yapabilsem bile, yapmazdım.

Sanki bunu hissetmiş gibi, Scythe kapı aralığında döndü.

Sert yüz hatlarını sertleştiren öfke, bana bakarken hafifledi. Adını söylemeye başladım, sıkılı parmaklarım yatağın üzerinde açıldı, ama yavaşça göz kırptı ve başını salladı.

İntikam benim bahanem olabilirdi ama bizi bir araya getiren tamamen başka bir şeydi.

Zamanlamasında ve sunumunda acımasız ve adaletsiz bir şey.

Gölgeler odanın köşelerinden ayrılmaya başladı ve etrafında tül den şeritler gibi şekillendi. "Sadece..." Bana acı dolu son bir bakış attıktan sonra sert bir nefes verdi. "Bilmiyorum, Aster. Bir dakikaya ihtiyacım var."

O gider gitmez benim de gitmem gerektiğini bilmeme rağmen gitmedim. Bencil ve umursamaz bir aptal gibi bekledim.

Gecenin geri kalanında ve gelen günün erken saatlerinde kaldım.

Ancak güneş tam tepeye ulaştığında, kendimi bir kez daha yemek sandalyesinin üzerine özenle örtülmüş olan elbisemi giymeye zorladım.

Ancak o zaman asla kaçamayacağım bir kadere tamamen teslim oldum. Eve döndüm.

SIX

Tırpan

Evliyim.

Lanet olası evli.

Başına kötü bir şey geldiğini biliyordum. Şehirdeki ve kırsaldaki tavernalarda pek çok sefil ruh saklanıyordu ama Aster'inki kadar boğucu bir kalp acısıyla karşılaşmayalı uzun zaman olmuştu.

İlk başta meyhanedeki kadınlardan birini kapıp kaçmak istemiştım ama sonra loş odaya baktım. Böylesine boğucu bir kıyametin kaynağını görünce, yanımda oturan bir kadın olduğunu bile unutmuştım.

Sefil biri olabilirdi ama hayatımda gördüğüm en güzel şey de o değildi.

Onu istemiştım. Onu almıştım. Onu sahiplendim. Sırları ve sorunları ne olursa olsun, onun benim olduğunu düşünmüştım.

Reddedilemez olduğunu.

Belki de hâlâ öyleydi. Belki de sadece zor soruları sormam, bir şekilde nasıl ilerleyebileceğimizi bulmam gerekiyordu.

Ona ihanet ettiğini, bu kocadan kurtulmam gerektiğini söylemişti. İhanetinin, o pisliği benim için terk edeceği anlamına geldiğini varsayamazdım ama sormazsam bilemezdim. Sorun şu ki, soramayacak kadar öfkeliydim. Bu en kötü durum senaryosundan bir çıkış yolu düşünemeyecek kadar şok olmuştu.

Ben de aynı meyhanede oturmuş, iki pencere arasındaki aynı köşe masaya bakmış ve onu orada hayal etmişim. Her şey farklı olsaydı ne söyleyebileceğimi hayal ettim - eğer en başından beri onun için konuşulduğunu bilseydim.

Ama o geceden beri ondaki değişimi ya da geçirdiğimiz süre boyunca aramızdaki geri dönülmez çekimi hayal etmeme gerek yoktu.

Birlikte.

Kararlı bir şekilde, bir sürahi su ve bir tabak tavuğu mideye indirdikten sonra, Aster'e dönebilmek için lejyonumu halletmek üzere Keep'e doğru yola çıktım. Konuşacaktık. Bana her şeyi anlatacaktı ve bir şekilde bu işi çözecektik.

Kaleden ya da kardeşlerimden ayrılmak için hiç bu kadar acele etmemiştim. Ev, uyuyacak bir yerden başka bir şey değildi. Beni hem kurtaran hem de mahveden aynı rutinlere dönmeden önce dinlenebileceğim bir yer.

Ama Aster beklerken, bunu yapabileceğim en kısa sürede kendimi ortadan kaldırdım.

O günün de öncekiler gibi geçeceğini düşünmek hataydı. Kulübeye vardığımda orada değildi.

Yatak yapılmıştı. Okuduğumuz kitaplar raflardaki yerlerine geri dönmüştü. En son kullandığımız birkaç tabak tezgâhın üzerinde kuruyordu. Ballı kokusu her şeyin üzerine sinmişti.

Dışarı çıktım ama kokusu eskiydi. Kulübeyi kapıdan terk etmemişti.

Bu da onun çarpık olduğu anlamına geliyordu.

İçeri döndüğümde beni tam olarak nerede bıraktığını buldum. Parmaklarım, elbisesinin sandalyeye asılı olduğu yemek masasının yanındaki ince havaya uzandı, kalbim boğazıma oturdu.

Benim için bir lütuf olduğuna inanmamam gerektiğini bildiğim lanet sadece...

Öylece gitmişti.

"Ben de mantıdan hoşlanmadım," dedi Berk, inleyerek benimkinin yanındaki koltuğa çökerek. "Çok tuzluydu."

Sırıttım. "İyiydiler."

Mırıldandı. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama iliklerime kadar işleyen soğuğu hâlâ üzerimden atamadığım için sinirlenerek ateşe bakmaya devam ettim. "Her zamankinden daha garip davranıyorsun. Nedenini paylaşmak ister misin?"

Geçen haftaki aile yemeğimizden bu yana ne kadar çok şeyin değiştiğini derinden hissetti.

Onun geldiğini görmemiştim. Beklenmedik bir şekilde, paha biçilmez bir şey bulmuştum ve ne olduğunu ve onu korumak için daha ne yapabileceğimi anlayamadan onu kaybetmiştim.

Gitti.

Birine anlatmak anlamsızdı. Tahammül edebileceğimi düşündüğümünden daha fazlası olduğunu söylememe gerek bile yok.

Bunun yerine, "Yani Mariana'yı Fang'ın bir sonraki görevine katılmana izin vermesi için ikna edemedin mi?" diye sordum.

Fang bu akşam yemeğe gelmemişti, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte lejyonuyla kuzeydoğuya yapacağı yolculuğa hazırlanmakla meşguldü.

Mariana ayak diremekte haklıydı.

Son otuz yılın büyük bir bölümünü yeniden yürümeyi öğrenerek geçirmiş olan savaş gazisi kocası ve arkadaşının lejyonlarımızla hiçbir yere gitmeye hakkı yoktu. İlk savaş sırasında omurgasından yaralanıp boynu kırıldıktan sonra, kanımızın, büyümüzün ve zamanın yapabileceği çok şey vardı. Berk'in hâlâ zar zor hareket edebildiği günler oluyordu.

Berk alay etti. "Ne düşünüyorsun? Ve konuyu değiştirme. Canımın sıkkın olması sabırlı olduğum anlamına gelmez. Çıkar ağzındaki baklayı. Dans etmekle ilgilenmiyorum."

"Yine de savaşta oğluna ve bir lejyon savaşçıya katılmak istiyorsun." Öfkesini hissederek ona baktım ve elimde tuttuğum suyu yudumladım, dikkatimi dağıtacak kadar ısrırgan bir şey olmasını diledim.

Hiçbir şey yeterli olmazdı.

Tahmin ettiğim gibi Berk ters ters bakıyordu ama gözleri yüzümde gezindiğinde çenesi gevşedi. "Sonunda böyle bir ukala olacağını bilseydim, seni o kumsalda kanlar içinde bıraktırdım."

İkimizin de saçmalık olduğunu bildiğimiz şeylerden bahsettiğinde her zaman yaptığım gibi sırttım.

Gözleri seğirdi, bakışları yumuşadı. "Oh, siktir git."

"Yıldızlar," diye bağırdı Mariana. "Kulaklarımızı bu kadar bolca zehirlemek zorunda mısın Berk?"

Elini sallayarak oturma odasının kapısını kapattı. "Altmış iki yıl. Şimdiye kadar beni rahat bıraktırdı sanırsın."

"Bundan çok hoşlanıyor," dedim ve göğsümdeki organı bir gerginlik büktü. Biraz daha içtim ve çıtırdayan alevlere baktım.

Birkaç dakika boyunca tek ses ateşten geldi, ikimiz de onun cazibesine kapılmıştık.

"Kim o zaman?"

İrkilmedim. Gözümü bile kırpmadım. Eski bir komutanın dikkatli bakışları altında hiçbir şeyi ele vermemem gerektiğini çok iyi biliyordum. "Kim?"

"Aptal numarası yapma. Senin bir aptal olduğunu zaten biliyorum." Kıkırdadım. Bayat ses hızla kesildi.

Suyun son damlasını da geri fırlattım ve tekrar viski içmeyi diledim. Yanık, yüzeye çıkardığı düşünceleri öldürmeye yetmeyecekti. Önceki geceyi ve bugünü, her dakikamı Keep'te geçirerek kaçarak ve kaçarak geçirdiğim anıları.

Nerede olduğum önemli değildi. Gri gözler uykuda ve uyanık olduğum her saatte beni kovalıyordu.

Onları unutamıyordum -onun hiçbir parçasını unutamıyordum- ve asla unutamayacağımı biliyordum. Çıplak omuzları ve göğüsleri üzerinde tüy gibi yumuşak, parmaklarımın arasında dolaşan ve nemli karamel saçları. Göğsümü daha önce hiç hissetmediğim bir sevinçle dolduran gizemli gülümsemesini. Kalbimin atışını sürekli tetikleyen kahkahası. Rüya görürken kollarımdaki rahatlatıcı ağırlığı.

Daireyi ya da kulübeyi henüz terk etmemiş olan lanet olası bal kokusu ya da onun tadı - o şeker bağıcıklı zehir.

İçimde kükreyen kederin ortaya çıkmasını engellemek için aldığım acımasız eğitimin her zerresini kullandım.

"Hiç kimse," diye mırıldandım sonunda, sesime güvenebileceğimi hissettiğimde. "İkimiz de böyle bir yola asla girmeyeceğimizi biliyoruz." İçi boş sözler, yine de onları inanarak söylemişim. Bir hafta öncesine kadar ben de bundan emindim. Şimdi, yıldızlar bunu bir sonraki gün doğumundan daha kesin hale getirmişti.

Berk bir süre öylece oturdu, parmaklarını kolçağın üzerinde gezdirdi. "Bazen bunu isteyerek yapmayız." Sesini alçalttı ve sandalyenin koluna doğru eğilerek fısıldadı: "Bu bize zorla yaptırılıyor ve yol boyunca sürükleniyoruz."

Yardım edemedim ama homurdandım.

Yüzünü buruşturarak arkasına yaslandı, oturma odasının kapısı açıldı.

Mariana'nın elinde bir tepsi çay vardı, kahverengi gözleri arkadaşına sabitlenmişti. Tepsiyi aramızdaki masaya koyarken, "Umarım o sandalyeyi seviyorsundur," dedi. "Üzerinde uyuyacaksın."

"Gerçekler acıdır, tatlım," diye arkasından şarkı söyledi Berk, ama sesi zayıftı.

"Uh-huh." Kapıyı çekip kapattı. "Sabah sırtın da öyle olacak."

Berk küfretti ve gözlerini kapattı.

Aster gittiğinden beri ilk kez ciddi bir şekilde güldüm, ancak kısa süre sonra ayıldım.

Merakına yenik düşmenin zamanı gelmişti. Sadece birazcık. Sadece yoluma devam edecek kadar ve bana bıraktığı artan acının dinmeden önce kısa sürede zirveye ulaşmasını umacak kadar. "Orada olup bitenler hakkında çok şey duydun mu?"

Berk homurdandı ve gözlerini açtı. "Nereye?"

Dişlerimi sıkmaktan kendimi alıkoydum. "Nerede olduğunu biliyorsun." Adadan uzak bir akrabasıyla hâlâ gündelik temas halinde olduğundan birden fazla kez bahsetmişti. Günlerini dolduracak pek bir şey bulamayan gazi, herkesin işini bilmeyi kendine iş edinmişti.

"Ah, doğru." Sandalyede doğruldu. "Pek bir şey değişmedi. İnsanlar hâlâ ortalığı karıştırıyor. Kan dökülmeye devam ediyor." Koyu renk gözleri beni inceledi. "Neden?"

Sorusunu duymazdan geldim. "Hâlâ mı?"

"O insan kral, ailesinin ölümünün intikamı alınana kadar durmayacak," dedi, sanki aptalmışım gibi, sonra elini uzattı. "Onun soyuyla en ufak bir bağı olan herkes yok edildi."

"Yine de bir şekilde hayatta kaldı."

"Zümrüt fae'ler onun öldüğünü düşündü elbette, ama bir ordu kurup ailesinin kalelerinden birini geri alacak kadar güçlenene kadar adanın katledilmiş topraklarında büyüdüğünü duydum. Adı neydi? Merlin mi?"

Omurgam kilitlenmeye başladı.

Berk çarpık burnuna vurarak, "Hayır," dedi. "Marvis? Stars, bilmiyorum. Bunun gibi aptalca bir şey."

"Yani durmayacak." Bunu düşünerek dişlerimi yaladım. "Tam olarak ne kadar intikam istiyor?"

"Kim bilir, ama tüm bunların süresi ve zümrüt kralın hala yaşadığı göz önüne alındığında, hala başaramadı."

Boş olduğunu unutarak suyum yudumlamaya gittim.

"Bir zamanlar barış içinde yaşadıklarına inanmak zor, şu insanlar ve zümrüt fae'ler," dedi Berk gergin bir dakika geçtikten sonra. "O cahil perilere sundukları ticaret ve eğlence için insanlar uzunca bir süre hoş karşılanmış, hatta *kutlanmıştı*."

"Tıpkı altın asillerin Errin'dekileri cesaretlendirdiği gibi," dedim, Nodoya kıtımızı ikiye bölen vadinin karşısındaki iki krallığa atıfta bulunarak. İnsan bölgesi olan Errin, kıtanın bir bölümünü Sinshell'in fae krallığıyla paylaşıyordu.

Berk başıyla onayladı. "Bu onların kışını yırtıp atacak, bekle de gör."

Gerçekten de sessizce onayladım.

"Hikayenin çoğunu biliyor musun?" Berk sordu.

Konuşmak için can attığını bildiğimden başımı salladım. Berk'in keyif aldığı çok az şey kalmıştı ve bunlardan biri de hikâye paylaşmaktı.

Doğrudan konuya girdi. "Görünüşe göre, Zümrüt Adası'nı kasıp kavuran vebadan ilk ölenlerden biri bu Marvis'in büyükbabasıymış. Sevgi dolu komşular ve yoldaşlar daha sonra düşman oldular. Bizler hastalıklara yenik düşmeyiz, bu yüzden elbette suçlu fae'lerdi. İnsan soylular ve krallıklarındaki pek çok kişi, periler tarafından lanetlendiklerine inandılar ve misilleme yapmaya başladılar. Zümrüt kral yeni insan krala giderek bu çılgınlığa bir son vermek için yardım istedi, ancak o ve savaşçıları öldürüldü ve oğlu Helvectus kral olarak taç giydi."

Sandalyede yer değiştirmekten kaçındım.

"Ancak bu veba insan canı almaya devam etti. Helvectus onların keder ve öfkelerini barış görüşmeleri ve çözüm önerileri gibi inceliklerle bastıramadı, genç kral da rahmetli babasının sabrını gösteremedi. Hastalığın yayılmasından korkan daha fazla insan, Zümrüt Adası'nı bu tür kötü yaratıklardan temizlemeye yardımcı olmak için komşu ölümlü topraklardan gemiler dolusu geldi." Berk kuru ve hırıltılı bir kahkaha attı. "Büyük bir hata, çünkü Helvectus'un canına tak etmişti."

"Demek Marvis'in ailesini yok ettiren merhum zümrüt kralı oydu," diye gereksiz yere onayladım.

Berk ateşe bakarak başını salladı. "Bıkan Helvectus, akrabaları da dahil olmak üzere her birini kendisi öldürdü, sonra da kardeşleriyle birlikte saraylarını yerle bir etti. Birkaç yıl ortalık duruldu ama Marvis ve ordusunun büyümesi ve bu küstahlığın Kral Helvectus'u yakalaması an meselesiydi..." İç çekerek elini salladı. "Daha sonra küçük kardeşi kral olarak taç giydi. Ve kraliyet kanı kalmayana kadar bu böyle devam edecek."

Bir dakika daha sessizlik içinde geçti ve sonra sessizce ekledi, "Kral Marvis'in ailesinin intikamını almak istediği söylenebilir ama

Bazı şeyler intikamdan daha değerlidir. Birçok ölümlü, korku içinde yaşamak istemedikleri için komşularının periler olmasına tahammül edemez."

İkimiz de bu gerçeğe yakıcı anlar boyunca oturduk, kalbimin yavaş gümbürtüsü beni sakinleşmem için uyardı. Ateşten uzaklaşmam için. Aptalca teşvik ettiğim tüm bu konuşmadan.

Bu hastalıktan daha önce hiç hissettiğimi hatırlamıyordum.

"Gerçekten de sona ereceğini sanmıyorum," diye mırıldandı Berk. "Savaş. Ta ki bir taraf diğerini tamamen fethedene kadar. Ölmeyen haşereler gibi. Nefes alan birkaç kişi bırakırsın" -çenesini kaplayan kılları kaşıdı
-"Kendine yüzlerce dolar daha kazanırsın."

Orada otururken içimi kemiren endişe öfkemi bastırmaya çalışıyor, hiçbirinin ortaya çıkmaması için elimden geleni yapıyordum.

Aster beni tam olarak nerede bulacağını biliyordu. İsteddiği zaman bana gelebilme yeteneğine sahipti.

Yine de dönmeyeceğini biliyordum.

Onu seçmişti. Kocasını. Hak etmeyen aptal bok parçası her kimse.

Muhtemelen bilmemem en iyisiydi ve bana kaçtığı hayat hakkında neredeyse hiçbir şey anlatmamıştı. Lanet olası yıldızlar dokunulmaz bir kaderi nasıl da teslim ediyorlardı. O yerin topraklarına bir daha ayak basmaya cesaret edemeyeceğimi kendileri de çok iyi biliyorlardı.

Yapamayacağımı. Onun için bile.

"Yıllardır Wistensia'yı sormuyorsun," dedi Berk, fısıltının biraz üzerinde bir sesle.

*Senden çığlık atarak kaçacağımı mı
sanıyorsun, kurt? Seni avlardım.*

Ateşe baktım, çaya dokunulmamıştı ve soğumaya başlamıştı. "Biliyorum."

SEVEN

Aster

Kulelerdeki odalarımıza geldiğimde Rorn'dan hiçbir iz yoktu.

Öğleden sonra olduğu için burası onu bulabilecekleri en son yerdi. Ama kulelerde hiç bulunmadığını, nihayet cesaretimi toplayıp aşağıya indikten sonra fark ettim.

Jade ailesinin kâhyası Theenon yemek salonunun penceresinden dönmüş, turuncu-kahverengi gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Majesteleri." Gülümsedim ve uzun, boş meşe masaya oturdum. Ani dönüşümden ve yokluğumla ilgili bir açıklama yapmamamdan sersemlemiş gibi görünerek, "Bunca zamandır gökyüzünün neresindeydin?" diye mırıldandı.

"Sadece ihtiyacım vardı..." Burnumu kısıtım. "Biraz temiz hava."

"Temiz hava mı? *Altı gün* oldu," diye vurguladı, karşısındaki sandalyenin arkasındaki budaklı tahtayı sıkarak. "Bu ortadan kaybolma eylemlerinize alışmış olabiliriz kraliçem ama bu seferki çok fazlaydı. Rorn mezarlığa çağrılmadan önce vahşi bir haldeydi."

Her şeye rağmen telaşla kaskatı kesilmekten kendimi alamamıştım. "Şehir mi?" Birkaç aydır adanın iki krallığı arasındaki tahrip edilmiş toprakları koruyan savaşçılara yardım etmesi gerekmemiştir. Geri dönme ihtiyacı duyması hayra alamet değildi ve muhtemelen yanında yardım edecek çok sayıda savaşçı vardı.

"Duymadınız mı? İki tabur üç gün önce deniz mağaraları üzerinden mezarlığa girdi." Tiksinti dolu bir ses çıkardı ve bir elini kel kafasının üzerinde gezdirdi. "Kana susamış haşareler."

Yutkundum ve başımı salladım. "Hayır, duymamıştım." Daha fazla konuşmak istemediğim anlaşılınca Theenon

Baş aşçımız Dudley'e döndüğümü haber vermek için mutfağa gitti.

Ve kendimi temizlemek için odalarımıza gitmiştim. Sanki banyo yapmak bir fark yaratacakmış gibi.

İç çekerek suyun derinliklerine doğru kaydım. Evime.

Rorn bunu benim için mahvetmişti, ama şaşırtıcı bir şekilde hala devam ediyordu - rahatlık, memnuniyet duyguları. O kadar ki, hızlı bir uyuşukluk beni ele geçirdi ve güçlü eller tarafından soğutulmuş sudan çıkarıldığımda irkilerek uyandım.

Uykunun puslu havasına hapsolmuşken unutmak çok kolaydı. Onun yaptıklarını ve benim o zamandan beri yaptıklarımı görmezden gelmek. Burnumu onun keskin kış kokulu boynuna sokmak ve kolumu omuzlarına atmak çok kolaydı.

Rorn, hâlâ beni tutuyordu, yatağa doğru eğildi.

Ağır göz kapaklarımı zorla daha geniş açtım. "Dönmüşsün."

Aceleyle aldığı nefes, içinde fırtına gibi kopan gerginliği ve endişeyi ele veriyordu. "Bunu senin için söylemeliydim." Boğazı düğümlendi. "Bloom, nerede-"

"Mezarlık," dedim, ihanetlerden bahsetmek istemiyordum - kurdun kokusu hâlâ tenimde asla kurtulamadığım bir lanet gibi duruyordu. "Theenon bana şehre döndüğünü söyledi. Neden döndün? İstediklerinin bu olduğunu biliyorsun, seni arkanda yeterli güç olmadan yakalamak. Bu kadar uzağa gitmeyi bırakmalısın."

"Sadece küçük bir dalgaydı." Jade hattını küle çevirmeyi uman silahlı katiller asla küçük bir şey olarak değerlendirilemezdi ve o da bunu biliyordu, ancak yine de küçümsemekte ısrar etti. "Tehdit azaldı."

Tehdit asla hafiflemeyecekti.

Biz yaşadığımız sürece, Wistensia Krallığı ve Zümrüt Adası'nın büyük bir kısmı, türümüzden nefret eden ve korkanlar tarafından katledilmeye devam edecekti.

Sessizlik odanın içine süzüldü. Çatlak, kemerli pencerelerden içeri giren akşam esintisiyle gelen geç baharın ılık notaları bile ikimizin de üzerini örten soğuğu yok etmeye yetmedi. Kanım çamur gibi yoğunlaştı, gözlerimi çekip avuç içlerimi onlara gömmek için ayağa kalktığımda gözlerim bulandı.

Bunu yapamazdım.

Bunu yapamazdım ama yapacak başka bir şey de yoktu. Başka bir yol yoktu.

Ben bir kraliçeydim. Sorumlulukları olan bir hükümdar. Kalbi paramparça olmuş bir ruh. İstemeye cesaret ettiğim her şey bana verilmiş bir hayalperest.

Neye mal olacağını bilmeden intikam peşinde koşan tipik bir hain peri aptalıydım.

Ve şimdi, boğucu bedeli ödeme zamanı gelmişti.

"Astrantia." Ayağa kalkıp pencereye doğru yürürken Rorn'un yumuşak tınısı ve uyarısının içindeki soru beni endişelendirmiş olmalıydı. "Yorgunsun. Yatağına dön."

"Yıkanmalısın," dedim, uyuşmuş bir halde camdan nehre gözlerimi kırpıştırarak. Gözlerim nehrin tepelerin eteklerindeki kıvrımlarını takip ediyordu; her iki taraftaki orman parçalarının arasından çimenlerin arasında mücevherli bir yılan gibi. "Ölüm kokuyorsun."

Sefalet kokuyorsun.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve irkildim. Loş ışığın ve o kibirli, kurt gibi sırtışın ilk görüntüsünün zihnimden silinmesini zorladım.

Ama çok uzun sürdü, her sığ nefeste yakan zehirli bir tat bıraktı. O kadar uzun sürmüştü ki, kralımın arkamdan geldiğini hissetmemiştim.

"Seni seviyorum," dedi Rorn, parmak uçları kollarımda gezinirken. Nemli saçlarım omzumun üzerinden kayarak ağzının diğerinin çıplak tenini sıyırmasını sağladı. "Yıldızlar, sizi çok seviyorum." Sesini sertleştiren pişmanlık ve inanç neredeyse ona geri dönmeme neden oluyordu.

Neredeyse.

Hayatım üzerine yemin ettiğim bu erkeğe gözlerimi kırpıştırarak döndüm ve daha önce binlerce kez yaptığım gibi önümde duran şeye hayret ettim.

Buz mavisi gözleri, yüz hatlarında gezinen gözlerimi takip ederek parlıyordu. Uzun, ince burnu savaştan dolayı morarmıştı ama çoktan iyileşmişti ve yumuşak, esnek dudakları kısa bir nefes patlamasıyla ayrıldı.

Başparmaklarımla yanaklarının keskin yükselişini izledim, şaşkınlığım dehşetle birleşince köreldi. Parmaklarım kaşlarının kalın kemerleri üzerinde gezindi, omuzlarının üzerinde dans etmek için esintiyle hışırdayan saçlarıyla aynı is tonundaydı. Uzun kirpikleri avucumun içinde tüylendi.

O her zaman görkemliydi. Yıkıcı bir şekilde ilahi.

Ve ben on yedi yaşındayken dudaklarımız ilk dokunduğu andan itibaren o benim olmuştu.

Yattığı kadın bunu biliyor muydu?

Tüm varlığımı ona teslim ettiğimde ne kadar genç olduğumun farkında mıydı? Ona böyle mi dokunmuştu? Yıldızların onun için yeterli olduğunu nasıl düşünebileceğini merak ederken, onun her şeyini takdir ederek mi?

Sadece bir kralla değil, uykusunu lekeleyen ve gözlerinden sürekli renk çalan eylemlerle kararmış bir ruhla yattığını biliyor muydu? Onun sadece paha biçilmez bir sanat eseri, şehvet duyulacak genç bir tanrı olmadığını, aynı zamanda işe yaramaz bir kraliçenin tüm evreni olduğunu biliyor muydu?

Kim olduğuna dair tüm sebepleri mi?

Bu dişi her kimse, benim dünyam haline getirdiğim erkeğin tadını çıkararak beni nasıl geri dönülmez bir şekilde kaybedeceğini biliyor muydu? Onun olmayan bir şeyi çalarak?

"Bloom, bir şey söyle," diye homurdandı Rorn ve bileklerimden tutarak yüzüne dokunmamı nazikçe engelledi. "Nerelerdeydin?"

Beni artan bir öfkeyle incelerken burun deliklerinin alevlenmesi, benden *bir şey* talep etmek için ağzını açmaya cüret ederken güzel gözlerinde parlayan sabırsızlık...

Beni gülümsetti.

Bu manzara karşısında ağzı kapandı ve ellerimi göğsünde gezdirirken ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim.

"İyi hissettirdi mi kralım?" Kulağına mırıldandım. "Hayatında yaşadığın en büyük heyecanlardan biri gibi hissettirdi mi?" Parmaklarım göğsünden aşağı kaydı.

Pantolonunun bel bandının üzerinde durduklarında Rorn'un vücudu gerildi.

Bir parmağımı bir kalçamdan diğerine sürükledim. "Yıldız tozuna dönüşüp bir daha asla geri dönemeyecekmişsin gibi hissettin mi, çünkü o kadar..." Boynuna doğru nefes verdim. "Lanet olsun," diye inledim, "heyecan verici mi?" Cevap vermeyince alçak sesle ve espri yapmadan güldüm ve sonra geri çekildim.

Buza dönüşecek kadar parlak mavi gözleri benimkilere battı. "Sen yapmadın." O derin, zengin ve asil sesi çatladı. "Bana yapmadığını söyle." Zaten bildiği bir şeye inanmakta zorlanıyormuş gibi kaşlarını çatı. "Benimle oyun oynama Astrantia."

Adrenalin hızla azaldı. Kısa süreliğine verdiği tatmin de öyle. İhtiyacı olan tek onay benim cevapsızlığımdı.

Ama öfkesi alevlenmeden önce ona sordum: "Suçluluğunu bir silah gibi ayaklarımın dibine fırlattığın gece bana ne dediğini hatırlıyor musun?" Onun aksine, bahaneler uydurmazdım. Ama tıpkı onun beni suçladığı gibi ben de onu suçlayacaktım.

Ben. "Sana ihtiyacın olanı vermedeki başarısızlığımı bana hatırlattığından eminim. İhtiyacın olan her şey olmaya çalışarak geçirdiğin yıllardan sonra, bu bozuk diyarı düzeltmeye çalışırken sana arzu ettiğin varisi vermek için umutsuzca çabaladıktan sonra, senin yanında geçirdiğim onca yıldan sonra..."

Yutkundu, sesi çok sertti.

"Bunca yıl, Rorn." Sesim bir törpüye dönüştü. "Tüm sevgim ve sarsılmaz bağlılığım, lanet olası rahmimden başka *hiçbir şeyi* önemsemediğimi, bu yüzden ıstırabımızın sona ermesini sağlayacağını söyledin." Burnumu çektim, fısıldadım ve hepsini tekrarlamanın tadından nefret ettim. "Gerekirse tekrar yapacağını da söyledin. Sanki bu beni bir şekilde minnettar kılacakmış gibi. Sanki bir varise bana olduğundan daha fazla ihtiyacın olduğunu görmeyecekmişim gibi."

"Bloom, bu doğru değil. Yaptığım her şeyin sebebi sensin."

Bir zamanlar buna inanmış olabilirdim. Uzun süre boyunca, onun hain ağzından çıkan her kelimeye körü körüne inandım.

Parçaladığı parçalarım, sadece acıyı hafifletmek için bile olsa, hala yapabilmeyi diledi.

"Yalancı. Onu becerirken aklından geçen en uzak şey bendim. Ne beni ne de bu krallığı düşündün," diye çıktım, sesim yükselmişti. "Kendinden başka kimseyi düşünmedin."

"Astrantia," diye homurdandı, kimsenin duymasını istemediği için fısıltıyla homurdandı. "Kızgınsın ve acı çekiyorsun, bu yüzden anlamayı reddediyorsun." Ona hırlamak için ağzımı açtığımda ellerini kaldırdı. "Bir bebeğe olan ihtiyacımız yolumuzdan sapmamıza neden oldu. Stars, şimdi bunun ne kadar doğru olduğunu göremiyor musun?"

"Senden başka bir şey görmedim-"

Benim üzerimden konuştu. "Bu seni yok edecek, Bloom. *Bizi* yok edecek." İç çekti ve sesini alçalttı. "Kendimi bu kadar kaba bir şekilde açıklamamın yanlış olduğunu kabul ediyorum ama en iyisinin bu olduğunu söylemekte haklıydım. İstedığımızı elde etmek için farklı bir yaklaşım benimsememiz gerekiyor. Dürüst olmak gerekirse bu kadar basit-"

"Basit mi?" Neredeyse bağıracaktım. "Ne cüretle-"

"Bloom, lütfen anlamaya çalışırsan-"

"Yeter. Artık aynı zehirli bahaneleri duymayacağım." Parmağımı göğsüne sapladım. "Başkasının yatağını ısıttığım için beni suçladın, benim aptal kralım, şimdi de?" Gülümsemem kalbimle birlikte sarsıldı. "Şimdi ben de aynısını sana yapacağım."

O beni durduramadan oradan ayrıldım. Gözlerimden yaşlar sel olup
akmadan önce.

Ayak sesleri taş merdivenlerde takırdadı.

İki yaz önce küçük bir ölümlü asker birliği tarafından kulelere saldırıldıktan sonra halıların çoğu kaldırılmıştı, bu da buz gibi aylarda kayadan oyma duvarların daha da soğuk olmasına neden oluyordu. İnsanların hepsi koridorlarda ve merdivenlerde katledilmişti, Rorn daha odalarımızın kapısını açmadan önce, elinde kılıcı ve yarı çıplaktı.

Eğer yakından bakarsanız, harcın içindeki kızıl lekeleri hâlâ görebilirdiniz.

O insanlar duvarlarımızı aşan ilk ve son insanlardı. Son ölenleri, kulelerin ötesindeki kuzey dağlarına tırmandıklarını söylemişti. Yoldaşlarının çoğu yolculukları sırasında düşmüş, tehlikeli ve sarp arazide kaybolmuştu. Geriye, evimizin içinde daha fazla muhafızla karşılaşmadan önce arka avludaki muhafızlarımızın göğüslerine demir oklar atacak sadece on iki kişi kalmıştı.

Artık dağlarda sürüler halinde yaşayan şekil değiştiren nöbetçiler vardı.

Theenon resim salonumun açık kapısını bir kez çaldı.

"Majesteleri, sizi bahçelerde yürüyüşe çıkarabilir miyim?"

"Bugün olmaz, Theenon."

Güneş başının parıltısıyla ışıldarken oyalandı. "Çok güzel bir gün."

Bacaklarımı pencere kenarındaki koltuğun üzerine kıvırdım, gülümsedim çünkü bunun farkında olduğumu biliyordu. "Biliyorum."

Telli kaşları çatıldı. "Öğle yemeği o zaman?"

Başımı salladım, o da eğilip gitti.

Kapıya baktım, gözlerim bronz kapı koluna kilitlenmişti. Belki de korkunun suçu vardı ama bunu daha önce nasıl göremediğimi anlayamıyordum. Neden aşkın beni ne kadar yalnız bıraktığını, bir zamanlar sahip olduğum enkaza umutsuzca tutunmaya çalışana kadar fark etmemiştim.

Birkaç gün önce Wistensia'ya döndüğümünden beri, şafak sökerken kuleleri çevreleyen çayırlarda yürüyordum. Her zamanki gülümsemelerle karşılaştım.

Yoncaları ve kır çiçeklerini amaçsızca kopardığım için bahçıvanlardan ve diğer çalışanlardan.

Renklerle dolu kulelere, denemek için yeni bir yeminle yeniden girmiştim. Rüya görmeyi, uyumayı başaramadıktan sonra uyandığım her sabah, bu yeminin daha da güçlendiğini hissettim. Sanki zamanın geçmesi için yeterince uzun süre dayanabilirsem sonunda başarılı olabilmemiş gibi.

Ama Rorn'un bana düğün hediyesi olarak hazırladığı odalara, ışığın her değişen tonunu yakalamak için özenle yerleştirilmiş şövalelere ulaştığımda, kendimi bir kez daha karanlığa gömülürken buluyordum.

Yine de kaldım, çoğunlukla boş olan kalenin sessiz koridorlarına inmeye cesaret edemedim. Soğuk, yankılı odalarda ve personelin tanıdık ama sürekli değişen yüzlerinde hiçbir rahatlık yoktu.

Prences bile olamamıştım. Sadece bir kraliçeydim. Çok uzun yıllar boyunca.

Geriye dönüp baktığımda, Rorn'dan önce kim olduğumu hatırlamakta zorlanıyordum. Gençtim. Belki de babamın uyardığı gibi çok gençtim. Dikkatsizdim, kesinlikle, yine de kendime çok güveniyordum.

Ama Rorn'u ilk gördüğüm andan itibaren aşık olmuştum. Parmaklarıma dokunduğu andan itibaren sabırsızlanmıştım. Dudakları benimkilerle ilk kez buluşmadan önceki o kalp çarpıntısı dolu dakikadan itibaren kendimi onun kollarında bulmuştum.

Sonsuza dek onun kollarında.

O çalışırken ben de onunla birlikte çalıştım. O antrenman yaparken, ben de onunla birlikte antrenman yaptım ya da önümdeki harikayı parşömen üzerinde taklit etmeye çalışırken onu izledim. Seyahate çıktığında, mesafe ve risk ne olursa olsun ona hep eşlik ettim.

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde her şey değişmişti.

Yavaş erozyon beni hiç endişelendirmemişti. Hayatımla ilgili daha fazla hayal kurmaya kararlıydım - rahmimin dolmasını sabırsızlıkla beklerken göremediğim bir geleceğin vaatlerine kendimi kaptırmakla yetiniyordum.

On altı yaşında babama mücevher balosunda eşlik ettiğimden beri Rorn Jade bildiğim, istediğim tek şeydi ve sonuçlarını bir kez bile umursamamıştım. Kendimi bir ruha böylesine uç noktalarda bağlamanın tehlikesini bir kez bile kabul etmemiştim. Bunun için hiçbir nedenim yoktu.

Ta ki bana çok fazla verene kadar.

Şimdi, ben burada kalırken o dışarıdaydı. Bir zamanlar olduğumuz her şeyle baş başa.

Rüya görerek geçirilen günler, bizden başka hiçbir şeyin olmadığı ve dünyanın ayaklarımızın altında beklediğine inandığımız aylar, Rorn'un ağabeyi Helvectus'un Bone Cove'daki savaşta öldürülmesiyle karanlığa gömüldü. Helvectus ve az sayıdaki askerleri, limanda ziyarete gelen yetkilileri karşıladıkları sırada pusuya düşürülmüştü.

Hiçbir uyarımız yoktu. Daha fazla savaşçı gönderecek zamanımız yoktu. Onları durduracak zamanımız yoktu.

Elliden fazla ölümlüden oluşan bir birlik, görünürdeki neredeyse her yarattığı öldürdü. Daha sonra iç kesimlere doğru ilerlemeye hazırlanmak için kamp kurmadan önce sahil şehrimizi yok ettiler.

Başımı dayadığım pencerenin ötesinde, köyleri ve tarım arazilerini içeren kilometrelerce uzanan yeşilliğin ötesinde, vadiler ve evlerden oluşan çorak bir arazi ve çok uygun bir şekilde adlandırılmış yıkılmış bir şehir uzanıyordu. Burayı yok eden insan askerleri yenilgiye uğratıldıktan sonra ilk kez gördüğümde, belki de birileri biliyordur diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Belki de atalarımız, adanın bazı bölümlerine isim vererek hayat verdikten sonra, bir zamanlar geniş olan caddelerin ve kalabalık dükkânların sonunda neye dönüşeceği konusunda uyarılmışlardı.

Bu yüzden buraya Mezarlık Şehri adını vermişler.

Çünkü burası artık kavrulmuş toprak ve kumla kaplanmış enkazdı, birçok ruhun kemikleri sonsuza dek yıkıntıların altında sıkışıp kalmıştı.

Gerçekten de uyarılmıştım, diye düşünmüştüm on sekiz yaşında kumlu bir tepenin üzerinde dururken. Yeni evlenmiş ve tehlikeli bir şekilde aşık olmuştum, Helvectus'un ölümünden sadece birkaç hafta sonra tüm yıkımı içime çekmiş, iliklerime kadar sarsılmıştım.

Bir ismin içine sarılmış bir kehanet.

Gülsem mi ağlasam mı yoksa her ikisine de teslim mi olsam emin değildim. Çünkü krala dönüşen prensimi ilk kez gördüğüm o mücevher balosunda ben de bir uyarı almıştım.

Saf kızıl gözleri ve saçları olan büyücü kadın beni gerçek aşkımın bir peri kralı olacağı konusunda uyardığında, bir kez bile ağabeyi Kral Helvectus'a bakmamıştım.

Kalbim biliyordu. Sadece Rorn olabilirdi. Bu yüzden onun uyarısını büyümlü bir kader olarak kabul ettim ve elimden gelen her şeyle karşıladım.

Karşılığında bana her şey verildi ama sonunda elimde hiçbir şey kalmadan çürüyecektim.

İstediğimiz gibi yaşayacağımıza aptalca inanmıştım. Macera, saklanma ve aşk için özgür iki ruh. Rorn bir gün kral olacaksa, o günün ancak ikimiz de hazır olduğumuzda geleceğini düşünmüştüm.

Bir savaşçı tarafından hayalperest olarak yetiştirildim ve sık sık beni hikayelerim, resimlerim ve vahşi hayal gücümünden başka bir şeyle baş başa bırakmak zorunda kaldı.

-Kalbimin benden bu kadar uzaklaşmasına izin verdiğim için kendimi hiç bu kadar saf hissetmemiştim.

Rorn ve en güvendiği adam gece karanlığında geri döndüler ve beni taht odasında gafil avladılar.

Üç çift göz üzerime dikilince ayak sesleri kesildi.

"Majesteleri," dedi Rollins hızlı bir selamla. "Sizi gördüğüme sevindim." Küçük bir gülümsemeye zorladım ve yüzbaşı omzunun üzerinden işaret etti. "Ben de tam kışlaya doğru gidiyordum."

Haritacımız ve Rorn'un uzun zamandır arkadaşı olan Halthorne yavaş davrandı. Sonunda kral ve kraliçesi arasında yükselen tansiyonu hissederek, akıllıca bir şekilde izin istedi.

Kapılar kapandı.

"Merhaba,
kocacığım."

Rorn bana öylece baktı, yüzü ter, güneş ve bir parça öfkeyle gölgelenmişti.

"Söyleyecek bir şeyiniz yok mu?" Tahtımın kolçağının ucundaki altından yapılmış güle dokundum. Resmi toplantılar ve ziyaretçiler dışında artık bu boş, ruhsuz odada çok nadiren oturuyorduk.

Rorn gitmek için döndü.

Hâlâ çok öfkeli o zaman, diye tahmin ettim.

"Yakında etkisi geçer." Kendime engel olamadım; cazibesine karşı koyamadım. "Öfke. Yakında bu güzel uyuşukluk sisine gireceksin. Hatta kendini kısa süreliğine de olsa unutmaya muktedir bulabilirsin."

"Yıldızlar, Astrantia." Rorn döndü, taş zeminde hışımla ilerlerken çizmeli adımları yankılanıyordu. "Zehirli sözlerle bana daha fazla eziyet etmeyi mi düşünüyorsun?"

Elimi çenemin altına koyarak bir parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Suçlarınız yüzünden yeterince işkence gördüğünüze inanıyor musunuz kralım?"

Öfkesi azaldı, kaşları aşağı doğru çekildi. "Kastettiğim bu değildi-"

"Bir şey bilmek istiyorum." Ayağa kalktım ve önünde durmak için merdivenlerden indim.

Büyüyen ereksiyonunu avuçlamak için aramıza uzandığımda gözleri parladı.

"Bu güzel aleti seçtiğin bu kadının içine soktuğunda seni affedeceğimi mi sandın?" Tırnağımı kaya gibi sert çıkıntının üzerinde gezdirdim. "Sana olan sevgimin o kadar büyük olduğunu ve acınası mantığının mükemmel bir anlam ifade edeceğini mi düşündün?"

Rorn kaskatı kesildi ve bir adım geri çekilmek için kıvrıldı.

Pantolonunun üzerinden onu sıktım ve tısladı. "Tıpkı baban gibi olabileceğini mi düşündün? Kendine çok düşkün bir eş bulabileceğini ve bu kulelerin dışındayken canının istediğini yapabileceğini mi?"

"Bunların hiçbirini düşünmediğimi biliyorsun," dedi dişlerinin arasından. "Hiç de öyle bir şey değil."

"Haklısın," dedim düz bir kahkaha atarak. Onu bırakarak kapıya doğru yürüdüm. "Böyle bir şey düşünmek için beni düşünmen gerekirdi."

Taht odasının kapıları sert bir rüzgârla çarpıldı. Çarpıtmanın yanı sıra, hava manevrası yapmak Rorn'un tek sihirli yeteneğiydi ve güçlü kraliyet soyundan gelen artıklar olarak gördüğü şeylerin ona verilmiş olması onu sonsuza dek rahatsız ediyordu.

Sıcak varlığı arkamda belirdi. "Bunu bizim için yaptım. Senin için yaptım. Bu yüzden, kendini bir başkasına verdiğine dair iddialarınla beni incitmek için yalan söylediğini kabul edecek ve buna bir son vereceksin."

"Neyi durduracaksın?" İlgisiz bir şekilde sordum.

Elleriyle kalçalarımı kavradı ve beni döndürdü. "Beni cezalandırıyor. Beni uzaklaştırıyor."

"O zaman bana sebep vermemeliydin." Vücudu tarafından kapılara doğru zorlandım, göğsünü ittim. "Bırak beni."

Gözleri parladı, niyetle ışıldıyordu. "Asla."

"Düşünmeye bile cüret etme-"

Ben konuşmamı bitiremeden ağzı benimkini çaldı, dudaklarının şiddetle aralanması beni yakıcı anlar boyunca işe yaramaz hale getirdi.

Mutluluk ve işkencenin bir ve aynı olabileceğini hiç bilmiyordum. Ta ki onun dokunuşunun, yanağımdaki ve kalçamdaki sahiplenilen ellerinin kalp parçalayan aşinalığı altında tutuşup parçalanana kadar. Tadı, keskin tatlılığı hem zehirledi hem de canlandırdı.

O, içimdeki tükenmekte olan ruhun panzehiriydi ama aynı zamanda onun yavaş yavaş ölmesine de neden oldu.

Ateş, boğazımdan yukarıya doğru evcilleştirilemez, küçümseyici kelimeler şeklinde bir iz bıraktı. "Dudaklarının dokunuşu bir başkasının yaptıklarını silmeyecek." diyerek nefesimi tuttum.

Rorn dondu kaldı ve bu onu yalnız bırakıp söylediklerimin çifte anlamıyla boğuşurken sisin içine sürüklenmem için tek ihtiyacım olan şeydi.

EIGHT

Aster

Kalp kırıklığının incelikli bir yanı yoktu.

Duvarlarda geziniyor, beni dışarıda kovalıyordu; ne güneş ne de yağmur her şeyin rengini değiştirebiliyordu.

Vordane'den döndüğümünden beri geçen haftalarda, bir kalbin çürümesinin tüm dünyayı etkileyebileceğini öğrenmiştim. Öyle bir gücü vardı ki, etrafımdakiler bile sık sık rahatsızlıkla gerilirdi.

Theenon beni daha seyrek kontrol etmeye başladı. Bunu yaptığında, duygularımı dizginlemek için elimden geleni yapıyordum, benden aynı reddedişleri beklerken onun taşa dönüşmesini engellemek için.

Günler bizi minnettar olamayacağımız kadar belirsiz bir geleceğe taşımak için ilerledikçe, kalp kırıklığı yeni ama aynı derecede ölümcül bir şeye dönüşmeye başladı. Özlem, hüznle iç içe geçmişti ve hüzn, gideremediğim bir ihtiyacı karşılıyordu.

Azalacağını düşünmüştüm. Scythe'dan uzakta geçen her gün ve gecenin beni rahatlamaya benzer bir şeye doğru götürmesini bekledim. Bunun yerine, huzursuz ve kayıtsız istek ve üzüntü döngüsü, boşluğa doğru kayıp giden her günün her saatinin her dakikasında tekrarlandı.

Önümdeki şövalenin üzerinde kurdun yelesinin düz fırça darbelerinde kaybolurken, göğsümde büyüyen yanmanın kemiklerimin içinde yavaşça seyahat eden ağrıyla karşılaştığında daha da kötüleşip kötüleşmeyeceğini yarı merak ettim.

İntikamımı yeniden canlandırmak için neye teslim olduğumu öğrenirse Rorn'u daha fazla yaralama riski olduğunu biliyordum. Yüzünü, uzun siyah saçlarını, yosun yeşili gözlerini ve o dolgun, yumuşak dudaklarını boyamaya cesaret edemedim. Göz kamaştırıcı, kurt gibi sırtışını ve gözlerinin parıltısını parşömene dökmeye de cesaret edemedim.

Böyle bir şey yapma düşüncesi -onu bir daha asla gerçekten göremeyecekken görme düşüncesi- dizlerimin bağını çözdü ve ciğerlerimi sıktı.

kendi yaptığım mengene.

Hayır, kendimi inkâr etmek sadece bu kadarını hak etmeyen Rorn'u korumak için değildi.

Kendini korumak içindi.

Bu yüzden onun yerine Scythe'ın kurt formunu boyadım, kanımın ısınmasının görünen her kürk parçasıyla tenimi zorlamasını beklemiyordum. Her zaman olduğu gibi, tamamlamaya yaklaştığımda ellerim titredi. Ama bu sefer parşömeni şövaleden koparıp lime lime etmekten kendimi alıkoydum.

Aç mısın, kır çiçeği?

Burnumdan nefes alarak fırçayı bulanık su dolu kaba bıraktım ve pencereye geçerek ay ışığının nehrin üzerindeki ağaçların gölgeleriyle dansını izledim.

Kuleler sessizdi ve Rorn'un aşağıdaki kattan gelen yumuşak horultuları merdiven boşluğunu dolduruyordu.

Salonumun altındaki oturma odasında şezlonga yayılmış yatıyordu, masanın üzerinde haritalar ve boş şarap kadehleri vardı. Onu dinlenirken izlemek, yanağını örten siyah saç tellerini, göğsünün ritmik yükselişini ve düşüşünü hatırlamak kolaydı.

Bu genç krala, kendisinden neleri çalacağını bilmeden önce bir krallık ve onu koruma görevi verildiğini hatırlamak.

Babası da genç bir kraldı. İnsanlar ve periler arasındaki beklenmedik vahşeti sona erdirmeye çalıştığında henüz yüz elli yaşına bile gelmemişti. Barış istediği için -insan soyluların tüm şiddeti durdurması ve halklarının başına gelen veba için suçu fae'lere atması- yanına sadece muhafızlarını almıştı.

Önceki insan kralın kalesine kabul edildikten sonra öldürüldü.

Portresi şöminenin üzerindeki duvarda, ilk doğan oğlu Helvectus'un yanında asılıydı. İkiz bakışları bana dikilmişti, ikisi de yıldızlardan etkilenmişti, bir gözleri koyu mavi, diğeri ise zümrüt yeşiliydi. Nadir bulunan bu küreler alfa kralının bir işaretiydi.

Helvectus, uzun altın rengi saçları ve uyumsuz gözleriyle, en son bu kulenin merdivenlerinde yanımdan geçerken olduğu gibi şimdi de bana bakıyordu; bir gözünde görevin karanlığı, diğeri ise fesatlığın ışıltısı vardı.

Helvectus hiç evlenmemişti. Ne çiftleşmiş ne de üremişti.

Rorn bunun, kardeşinin kendisine dilediği kadar yatak arkadaşı bulma eğiliminden kaynaklandığını söylerdi. Ama bir keresinde Helvectus'un Theenon'a, kendisinin ve babasının bilmeden bu aileye ve adaya yüklediği lanete hiçbir eşini, karısını ya da çocuğunu maruz bırakmayacağını itiraf ettiğini duymuştum.

Bir zamanlar Rorn'un kardeşinin bu yüzden bencil olduğunu düşünmüştüm. Hiçbir zaman ima etmemiş olsam da, hayatını yaşama şeklinden dolayı onun son derece iğrenç ve çekilmez olduğunu düşünmüştüm. Şimdi, belki de bencil olanın biz olduğumuzu anlamaya başlıyordum.

Bedeli ne olursa olsun daha fazlasını arzulayanlar.

Onca yıl önce, Rorn hükmetmeye hazır olduğuna yemin etmişti. Ama şimdi ona bakınca, geldiğimiz noktadan kaçamayınca, belki de hazır değildi. Belki de hâlâ değildi.

Bir varise ihtiyacı vardı. Bir halefe ihtiyacımız vardı. Eğer bize bir şey olursa

-Eğer bu krallığın kuleleri ve koruması yanlış ellere geçerse.

Artık onu geri almak için yeterli sayıda insanımız kalmamıştı.

Çok fazla kişi ölmüş ya da aileleriyle birlikte daha güvenli topraklara kaçmıştı. Bir zamanlar binlerce fae halkıyla kaynayan bir ada şimdi yüzlercesine düşmüştü.

Her şeyin kaybıyla yüzleşirken kırık bir kalp hiçbir şeydi.

Ne olursa olsun, onu görmek bile pençelerimi göğsümde gezdirdi. İğrenme ve mide bulandırıcı bir şey, öfke ve kızgınlık arasında bir şey ciğerlerimi oydu. Taş kapı çerçevesinden sıyrıldım ve üst kata, boyalarımın yanına çıktım. Resim yapmak için değil, uyumak için.

Eve geldiğimden beri yatağımıza dönmemiştım ve görünüşe göre benden uzak durmak için elinden geleni yapan Rorn beni ikna etmeye çalışmamıştı.

Home.

Konforu artık rahatlatmıyordu. Artık her şeyin bir şekilde yoluna gireceğine dair hatalı, geçici vaatlerle parıldamıyordu. Zaman bunu yapmanın hiçbir yolu olmadığını kanıtlamıştı. Artık karnımızı doyuracak bir umut yoktu. Düzeltilemeyecek kadar farklı parçalar halindeydik.

Ve sonunda, bunların hiçbirisi önemli değildi. Ben hala bir eştim. Daha da önemlisi, hala bir kraliçeydim.

Hala sıkışmış durumdaydım.

"Biliyor musun, bana söylediğinde sana inandığımdan tam olarak emin değildim." Rorn'un ses tonunda, farkına varmadığı bazı anlar boyunca beni izlediğini gösteren bir keskinlik vardı. "Bana böyle bir şey yapabileceğine inanmıyordum, hem de sırf inat olsun diye."

İrkilmedim ama fırçayı su dolu tencerenin içine koydum ve kocamın buz gibi gözleriyle karşılaştım. "Artık biliyorsun."

"Bana inadına ihanet ettin," dedi tekrar, yüz hatları kuşkuyla çarpılmıştı. "Ama ben sana *senin* için ihanet ettim."

Ona yavaşça göz kırparken gülmek için kendimi zor tuttum. Her zaman böyle küstahça kuruntulu muydu, yoksa şimdiye kadar bunu göremeyecek kadar aşık mıydım diye sormaktan kendimi alamadım.

Bunun yerine ellerimi boya lekeli eteklerime sildim ve "Biliyorsun asla kabul etmezdim..." dedim. O öfke çukuru beni ele geçirmeden kelimeleri zar zor söyleyebildim. Birazını serbest bırakarak teslim oldum. "Sana bir varis verememenden daha fazla beni yok etme gücüne sahip bir şeyi asla kabullenemem."

Rorn'un çenesi tıkırdadı. Kapalı dudaklarının ardında dili dişlerinin üzerinde geziniyordu.

Genellikle temiz tutmak için büyük çaba harcadığım kirli eteklerime baktı. "Kimdi o?" dedi sonunda güvenmediğim bir sakinlikle.

"Tanıdığın kimse yok."

"Astrantia," diye uyardı.

İsmimin hırıltılı bir şekilde kullanılması nefesimi kesmiş ve yüzümü ona dönmek için taburenin üzerinde kaymışım.

Salonumun kapı çerçevesine yaslanmış, saçları ve tuniği yağmur damlalarıyla tozlanmış ve bakışları sabit, çenesini açtı. "Sana son bir kez soracağım."

Telaşlanmalıydım, hatta korkmalıydım.

Göğsümde uyanan o sızıdan başka bir şey hissetmedim. "Neden?"

"Neden?" diye tekrarladı sert bir kahkahayla. "Çok iyi biliyorsun ki Sana dokunmasına izin verdiğin anda onun ölümüne söz vermiş oldun."

Başımı salladım ve bu düşünceye hafifçe gülümsedim. Rorn'un azılı bir savaşçı olduğu kesindi, ama değişim yeteneği ona diğer savaşçılara verildiği gibi verilmemişti.

Bu yüzden onun şansını beğenmedim. Her iki erkeğin de kendilerini yaralaması fikri de hoşuma gitmedi. "Hâlâ oradasın o zaman."

"Orada mı?" diye sordu sinirlenerek. "Nerede?"

"Öfke," dedim ve şövaleme geri döndüm. Onun ötesine, cumbalı pencereye bakarak boynumu hafifçe yuvarladım. "Yakında geçecek."

Dişlerinin gıcırdadığını neredeyse duyabiliyordum. "Onun kim olduğunu bilmek istemeyeceğim bir günün geleceğine gerçekten inanıyorsan, o zaman gerçekten de bir başkasıyla birlikte olduğun konusunda yalan söylüyorsun ya da benim kim olduğumu unutmuşsun demektir."

"Unutmadım," dedim, nazik ama kararlı bir şekilde. "Sadece siki ve gururu uğruna kendi kalbimi bu kadar kolay hiçe sayabilecek bir erkekle evlenmeyi kabul ettiğimi hatırlamıyorum."

Uzun bir sessizlik dakikası çığlık attı ve boğuldu.

"Lanet olası adı Astantia," diye emretti Rorn, her kelimeyi ender rastlanan, endişe verici bir keskinlikle telaffuz ederek. "Şimdi."

"Bilmiyorum," dedim, yarı gerçek dudaklarımdan kolaylıkla döküldü. "Bilseydim bile fark etmezdi. Hiçbir şeyi değiştirmezdi." Kucağımdaki boya lekeli parmaklara bakıp sırtarak güldüm, ses boğuk ve ıslaktı. "Onu asla bulamayacaksın, Rorn."

Zümrüt kral hırladı ve bir anda odayı geçti.

Boynumu kavradığında sersemlemiş bir nefes boğazımda hapsoldü. Öfke gözlerini, her özelliğini beyazlattı ve dalga dalga yayıldı. "Onu bulacağım ve bulduğumda..."

Tam da öfkesinin ve gücünün onu ele geçirmesine izin vereceğini ve boynumdaki tutuşunu sıkılaştıracağını düşündüğüm anda beni öptü.

Moraran eller beni tabureden kaldırıp pencere kenarındaki koltuğa oturttu. Kalçalarıma erişmek için eteklerimden tutuyorlardı, çok hızlıydılar, duramayacak kadar biliyorlardı. "Bunu yaptığımda," diye devam etti, "sözlerimi unutma, karıcığım, seni almamı izlerken kan kaybından ölecek."

"Rorn." İçimi bir korku kapladı, ciğerlerimdeki havayı boşalttı. "Rorn, yapamayız," diye homurdandım, dizini koltuğa koyup beni kendine doğru çekerek yaklaştırdığında.

"Yapabiliriz çünkü sen benimsin." Bacağımlı beline doladı, dudakları benimkilerle savaşıyordu. Enerjisi bulanıklaştı ve benimkiyle çarpıştı. Alma, silme ve yok etme arzumuz ve ihtiyacımız bizi nefessiz bıraktı ve ısırdı.

Aleti pantolonunun içinden bana sürtündü, sallandı, bastırdı ve kıvılcımlar toplayarak onları uçurdu. Kan ağzımı doldurdu, yanlıştın ekşi tadı ve mükemmelin en tatlı dokunuşu.

Çözölmeye başladım. Acımasız ağız tüm sesleri ve nefesleri hapsederken, göğsünden gelen hınzır bir gümbürtü, o inlediğinde ve ben sıkıldığında kesildi. Zevk dalgası içimde doruğa ulaşmadan hemen önce, Rorn pantolonundan kurtulmak için geri çekildi.

Nefes al, kır çiçeğı.

Soğuk beni tepeden tırnağı ıslattı. İstenmeyen hazzın bulanıklığını yarararak hırladım ve Rorn'u bedenime giremeden iterek uzaklaştırdım.

Gitmedi.

Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir zalimlikle bana baktı.

Sonra ağzımı çaldı ve ben kendimi bitmek bilmeyen mahvoluşuma kaptırmamaya çalışırken sikini yumruklayarak pompalamaya başladı. "Kendini inkâr mı edeceksin?" diye fısıldamak için ara verdi, dudakları yanağımdan boynuma doğru geziniyordu. "Boşalman gerek Bloom. Kokusunu alabiliyorum. Teninin titreyişinde hissediyorum."

Sis tamamen dağıldı ve bu sefer itmedim ya da mücadele etmedim. Sadece pencere kenarındaki minderli koltuktan kalktım, ani ve umursamaz bir tavırla.

Horozu hâlâ elinde olan Rorn dizlerinin üzerine çöktü, arkasındaki şövalenin fırçalarını yere düşürdü ve bir küfür savurarak yere düştü.

İkimiz de nefes nefese kalıp bakarken sessizlik kükredi.

"Buna bir son vermeliyiz. Haftalar oldu Astrantia. Biz bu karmaşadan çok daha fazlasıyız ve ikimizin de bunu hatırlama zamanı geldi." Bu sözler bir emirden çok bir yalvarış gibiydi. "Beni affet," diye emretti, dizlerinin üzerinde bana doğru sürünerek.

Gördüklerim karşısında gözlerim büyüdü. "Rorn..."

"Beni affet ve seni affetmenin bir yolunu bulabileceğimi biliyorum."

Başım sallandı. Kulağı çok kolay, çok cazip bir şekilde yapılabilmış gibi geliyordu. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedim, gözyaşlarım sesimi çaldığı için zar zor bir sesle.

"Birbirimize yardım edeceğiz." Ayağı kalktı ve yanaklarımı kavradı, onları boyayan ıslaklığı fırçaladı ve "Bunu atlatacağız" diye söz verdi. Başımı salladım, inanmadığım halde ona inanmak istediğimi fark ettim. Ona hiç inanmıyordum. "Atlatacağız."

Elimi onun yanağının üzerine koydum. "Rorn."

"Denemeliyiz, Bloom. Denemek zorundayız. Kendimiz için değilse bile bu yıldızlarla lanetlenmiş krallığın iyiliğı için."

O haklıydı.

Sorumluluğun ağırlığını bana karşı kullandığı için hatalıydı. Bana tuzağa düştüğümü hatırlattığı için. Ama bu doğru olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bu şekilde devam edemezdim.

İçten içe, bunun beni mahvetmeye devam edeceğini biliyordum. Tüm olanları kabullenmeye başlamalı ve ilerlemeliydim. Kendime affetmenin zaman aldığını ve tek gözlü kurdu gerçekten istemediğimi söylemeliydim. İsteddiğimi düşünmek için sebeplerimin haksız olduğunu.

Scythe'ı istedim çünkü o yasaktı.

Onu istedim çünkü henüz bana ihanet etmemişti. Onu istedim çünkü bana söz verdiğim aşkımın yüzeyini nadiren kazıdığı şeyleri hissettirdi. Onu istedim çünkü şehvet içindeydim ve daha fazlasını arıyordum. Onu istedim çünkü tercih edebileceğimi düşündüğüm bir hayatı temsil ediyordu.

Kurt, gerçek olanın acısını unutturmaktan başka bir şey değildi.

Bu gerçektir. Onarılamayacak şekilde kırılmış olabilirdi ama hâlâ benimdi. Tüm bu kırık parçalar hâlâ bana aitti. Bu kral her zaman olması gerektiği gibi hâlâ benimdi. İsteddiğim tek şey oydu. Sahip olabileceğim tek şey oydu.

Başka her şey geçici ve imkânsızdı.

NINE

Aster

Umut güneş ışığında parıltıyor, yanaklarımı ve göğsümü ısıtıyordu.

Yokuş aşağı inen patika iyice aşınmıştı, kır çiçekleri eteklerimde dalgalanıyordu. Korumalarım kendi aralarında konuşarak arkamdan yürüyorlardı. Aldırmadım ve sepetime koymak için daha fazla çiçek koparma isteğine direndim, çünkü eski bir arkadaşımı görmeye gidiyordum.

Shayleen nehrin karşısındaki köyde yaşıyordu ama tezgahının köprüünün yanındaki pazarda kalıcı bir evi vardı. Onu en son gördüğümünden beri çok uzun zaman geçmişti ve haftalarımı sadece ıstırabımla geçirdikten sonra, Rorn'la evlendikten sonra geride bıraktığım parçalarımı yeniden ziyaret etmek için belki de çok geç olmadığına karar verdim.

Rorn, bir başkasıyla sağlayamadığım varisi yaratmaya çalışmak şöyle dursun, başka bir dişiye bile fazla yaklaşmayacağına söz vermişti. Ona inanmıştım. Ona inandım ama o beni affetmeye ne kadar hazır görünse de ben onu affedemiyordum.

Belki de onu asla affetmeyecektim.

Odalarımıza dönmeye çalıştım ama aramızdaki buz gibi mesafeyi kapatma girişimi, ne yaptığım ve kiminle yaptığımı dair yeni bir sorgulamayla sonuçlanmadan önce sadece birkaç saat dayanabildim. O zamandan beri resim salonuma çekilmiştim.

Akşam yemeği genellikle sessizlik içinde geçerdi; kahvaltı, her gece uykusuz kaldıktan sonra geç saatte uyandığım için unutulmuş bir anıydı.

Kaybolduğumuzdan korkuyordum. Eylemlerimizin altında bir yerlerde, kim ve ne olduğumuzu kaybetmiştik.

Dün akşam yemekte Rorn'a bunu söylediğimde, "Yani yeniden inşa ediyoruz" diye karşılık vermişti. Masada elimi tutarak yumuşak bir içtenlikle, "Sadece yeniden başlarız," demişti.

Birbirine geçmiş parmaklarımıza bakıyordum, gözlerim kurumuştı ama gözyaşı tehdidi boğazımı sıkıyordu.

Başka bir seçenek yoktu. Başka bir şey yoktu. Sadece ikimiz umutsuzca, olanın ve başkalarının iyiliği için bir şeylere tutunmaya çalışıyorduk.

Ben de tatlıdan sonra satranç oynamayı kabul ettim.

Çoğunlukla sessiz ve gergindik ama ateş oturma odasını ve şarap bedenlerimizi ısıttıkça gülümsemeye başladık. Gülmeye başlamıştık. Ve Rorn dudaklarını yanağıma hafifçe değdirerek bana iyi geceler dilediğinde, parmakları saçlarımın arasından kolumun üst kısmına doğru ilerlediğinde, bunu hissetmişim.

Bunu şimdi de hissediyordum - aşağıya doğru inen patikanın kayalık yamaçlarında yürürken göğsümde hafif bir umut parıltısı vardı, nehrin kenarındaki pazar artık görüş alanımdaydı.

Köprü atlar ve arabalarla doluydu, direklerin ve parmaklıkların etrafı yeşilliklerle kaplıydı. Tüccarlar ve siviller, kendilerini kuzey ormanları üzerinden adanın güneyine götürecek olan kaya yüklü yollarda yürüyorlardı. Yapraklar kıvrımlı ahşap üzerinde dans ediyor, toynakların ve çizmelerin altında çıtırdıyor ve nehir kıyısı boyunca ıslak yığınlar halinde toplanıyordu.

Göğsümde artan bir hafiflikle birlikte bir gülümseme çiçek açtı. Taze meyve ve sebzeler ile tavuklu börek, küçük tezgâhlardan esen rüzgârda uçuşuyordu.

Aralarından geçtik, Illon bir arabadan elma aldı ve satıcıya iki bakır attı. Diğer iki muhafız, turta almak için durduğumda bana yetişti ve çevremizi dikkatle inceledi. Tehlikenin kulelere, hatta bu kadar yakına gelmeyi başardığı birkaç sefer göz önüne alındığında, muhtemelen endişelenmelerine ya da beni takip etmelerine pek gerek yoktu.

Ama yine de olmuştu, bu yüzden hâlâ temkinliydim. Kapısının iki yanında ayçiçeklerinin dans ettiği paslı kulübeye ulaştığımızda dışarıda bekleyerek sundukları mahremiyet için müteşekkirdim.

İçeride, Shayleen'in kalan stoklarının ezici parfümü beni içine çekti. Derin derin içime çektim ve parmaklarımı bir kadife çiçeği kümesinin üzerinde gezdirdim. Onları görünce elimi geri çektim.

Viyolalar.

Onları görmek hem gözlerimi hem de kalbimi yaktı.

Küçük dükkânın arka tarafındaki kapıdan beyaz-sarı saçları kafa derisine yakın kesilmiş bir kadın girdi. "Shayleen," dedim, göğsüm sıkışmaya devam ederken bile anında gülümsedim.

Kalçasındaki bebeği düzelttiğinde bu his daha da kötüleşti, tombul yumruğu ağzındaydı. Gözlerini kırıştırtarak bana baktı ve elindeki kovayı yere bıraktı. "Aster, aman Tanrım." Reverans yaparken gözleri büyüdü. "Özür dilerim, Majesteleri."

Ona el salladım. "Gereksiz." Birbirimize baktık ve hazırlıksız geldiğim için kendimi tekmeleyebilirdim. Ne diyeceğimi bilemediğim için. "Çok uzun zaman oldu, biliyorum ama bir merhaba diyeyim dedim..." Sepeti kaldırdım. "Ve tavuklu turtaya karşı koyamadım."

Şaşkınlığı geçince başını salladı ve zayıf bir gülümseme sundu. "Konu turta olduğunda kimse Jon'u geçemez."

"Hiç kimse," diye onayladım ve bakışlarım kucağındaki bebeğe kaydı. "Tebrik ederim. Adı ne?"

"Quain," dedi. "Ve teşekkür ederim. Evde iki tane daha var. Beatrice neredeyse dört yaz oldu ve Santon da iki yaşında."

"Kocanızla birlikte mi?"

"Hayır, o öldü," dedi ve öyle bir hızla söyledi ki, sanki bu kelimenin dudaklarına değmesini istemiyordu. "Annesi artık benimle yaşıyor. Onlara o bakıyor." Quain'e hüzünle gülümseyerek, onun alnındaki asi sarı tutamlardan bazılarını fırçaladı. "Bu bir süre daha süttten kesilmeyecek, o yüzden kalçamda kendine kalıcı bir yuva kurdu."

"Çok üzgünüm, Shayleen."

"Ben de," diye fısıldadı ve kapının yanındaki pencerenin önündeki tezgâha doğru ilerledi. Oğlunu orada bir battaniyenin üzerine koyarak, zarar görmüş çiçeklerin yapraklarını ayıklamaya ve küçük çuvalları açmaya başladı.

Bundan sonra ne söyleyeceğimi, söylenecek başka bir şey olup olmadığını ya da varlığımın bu ruhun ihtiyacı olan şey olup olmadığını bilmiyordum. Nedenini bilmiyordum ama "Savaşta mıydı?" diye sordum.

"Kısa bir koşudan dönüyordu ve onları kıyı şeridinde gördüklerinde geri dönmek için çok geçti. Kralın devriyesi rıhtıma ulaşmadan saatler önce o ve mürettebatının çoğu katledildi."

Kocasının bir balıkçı olduğunu biliyordum ama onunla hiç tanışmamıştım. Asla da tanışmayacaktım.

Shayleen'i peri masalı prensimin haberiyle son kez ziyaret ettiğimde ikimiz de çok gençtik. Belki de ne kadar genç olduğumuzu tahmin edemeyecek kadar gençtik.

Her zaman evimiz dediğimiz bu yerde hayatın ne zaman ne yapacağı belli olmazdı. "İyi misin?" Ne teklif ettiğimi bildiğini bilerek sordum.

"Bir teslimat gönderilmesini sağlayabilirim ve sizin-"

"Kralın hepimize para vermeye gücü yetmez Astrantia. Bunu herkesten daha iyi biliyorum. Ayrıca"-bir sapı diğerleriyle dolu bir tepsiye attı ve bir kâseden tohumları saymaya başladı-"iyi idare ediyoruz. Çoğunun aksine."

Ses tonu, zamanımı diğer dullarla ve şu anda ebeveynsiz olan gençlerle ilgilenerek daha iyi geçireceğimi ima ediyordu. Yaptığımı ona söylemedim. Yetimhanenin idaresinin ve fonlarının Theenon, kral ve benim tarafımdan bizzat denetlendiğini.

Ama bu yeterli değildi. Şiddet sona ermedikçe hiçbir şeyin yeterli olmayacağını artık görebiliyordum. Bir varisin yardımı olmazdı. Sadece bu kalp kırıklığını miras alacaklardı.

Shayleen'in oğlu bana gülümsediğinde ona baktım, dişsiz, yeni ve pembe yanaklı.

"Aster?"

"Hmm?" Gözlerimi bebekten ayırıp açık pencereye kırptım, güneş ışığı gölgeli kulübenin aksine kör ediyor ve bulanıklaştırıyordu.

"İyi misin? Biraz solgun görünüyorsun."

Boğazımı temizledim ve başımı salladım. "İyi, özür dilerim."

"Üzülme."

Gülümsedim ama dikkatini tekrar görevine vermişti ve karnım ağırlaşmış, göğsüm sıkışmıştı.

Bir an geçti, ardından çok daha fazlası geldi ve Shayleen sonunda nazikçe, "Bu küçük cinim tekrar huysuzlanmadan önce bu tohumları gerçekten düzenlemeliyim," dedi.

"Yardım edebilirim," dedim ve içimdeki sinsi çalkantıyı dindirip dindirmeyeceğini görmek için sabırsızlandığımı fark ettim.

"Buna izin veremem kraliçem, ama teklifiniz için teşekkür ederim."

Gülümseyip reverans yaptıktan sonra oğlunu tezgâhtan kaldırdı ve ben geldiğimde düşürdüğü kovayı geri aldı.

Görünüşe bakılırsa, hoş karşılanmış olsam bile, hoş karşılanma süremi aşmıştım, bu yüzden içim buruk bir şekilde kapıya yöneldim. "Kendine iyi bak, Shayleen."

"Aster," diye seslendi.

Elimle gözlerimi güneşin sert ışığından koruyarak geri döndüm. "Kendine iyi bak, tamam mı?"

Kaşlarımı çattım ama yüz ifadesini okuyamadan gitmişti.

Kulelere dönüş yolculuğu sessizdi ve beni kendi düşüncelerimle baş başa bırakan erkekler için bir kez daha minnettardım. Dikkatimin dağılması kesinlikle işime yarayabilirdi ama ağzımı açacak olsaydım ne olurdu emin değildim.

Feryat ya da çığlık.

Saklambaç oynayarak, kelebek yakalayarak ve saçlarımızı çiçeklerle örerek geçirdiğimiz yıllar, aşk, tehlike ve sihirle ilgili kurgusal hikayelerle birbirimizi eğlendirirken hala en güzel anılarımda kaldı.

Büyürken babam kulelerin eteklerindeki ormanda komşumuz olmamasına dikkat etmişti ama ben yine de haftada birkaç gün köydeki derslere katılıyordum. Shayleen, generalin kızıyla arkadaşlık edecek kadar cesur olan tek kişiydi ve gelecekteki kocamı görür görmez o yıllara dayanan arkadaşlığı aptalca bir kenara itmiştim.

Belki de hayat bizi iki farklı yöne çekecekti, yine de bu ani yalnızlık hissinin benden başka kimsenin suçu olmadığını hissetmekten kendimi alamıyordum. Haftalardır kalbimi soğuk bir şekilde sarmasını görmezden geliyordum ama bugünden sonra artık görmezden gelemezdim.

Yalnızdım ve bu muhtemelen değişmeyecekti, bu yüzden kendim için üzülmemin bir faydası yoktu.

Artık onunla barışmanın zamanı gelmişti.

Erkekler gevezelik edip gülerek tarlaları geçip kulelere giden batı yoluna doğru ilerliyordu. Bulutlarla tozlanmış gökyüzüne doğru uzanan oniks mızraklar gibi parlayan kayadan oyma nöbetçiler, çocukluğumda özlemle baktığım adanın kuzey yarısını izliyordu.

Artık onlar benim evimdi.

Üç kare kuleden en küçüğü, zümrüt Rosetta pencerelerini göremeyecek kadar yeşilliklerle kaplıydı; yanındaki iki kule ise birbirinin aynasıydı.

Derenin üzerinden boş avluya geçişi sağlayan küçük köprüye ulaştığımızda, soldaki dev kuleye bakmak için durdum. Salonumun ve odalarımızın bulunduğu kuleye.

O oradaydı. Onu hissedebiliyordum.

Gürül gürül akan suyu geçerken, eteklerimi yolun üzerindeki çakıl taşlarından uzaklaştırdım ve o küçük umut kıvılcımının geri dönmesini diledim. Bir şekilde daha da kuşatıcı hissettiren hüznü bastırması için onu teşvik ettim.

O hâlâ benimleydi. Kralım. Asla eskisi gibi olmayacaktı, biliyordum ama belki de olmamalıydı.

Belki de, diye düşündüm, selam verip kışlaya giderken muhafızıma başımı sallayarak, bir şekilde bunu eskisinden daha da iyi hale getirebiliriz. Belki de acımızı alıp öyle müthiş bir şey yaratabiliriz ki, herkes için dokunulmaz oluruz. Düşmanlarımız için bile.

Rorn'un dediği gibi yeniden inşa edebilirdik. Kıvılcım geri geldi ve gülümsedim.

Üst katta, Rorn'un gerçekten de bizim odamızda olduğunu fark ettim. Başını öne eğmiş, yatağımızın ucundaki sandığın üzerine oturmuş, ellerini dizlerinin arasında kavuşturmuştu.

"Umarım açsındır." Bana bakmayı reddedince kaşlarımı çattım. "Rorn?"

"Hiç de değil." Hışırtilı, esprisiz kahkahası kalbimi parçaladı. Titreyen elini alnına götürdü, sonra küfredip bıraktı. "Bloom, bunu nasıl söyleyeceğimden pek emin değilim..."

Oda dönüyor, güneş ışığı gölgeyle karışıyordu.

İtiraf ağzından çıkamadan kır çiçekleri sepeti ve tavuklu börek yere düştü.

"İşe yaradı." Kırmızı çerçeveli bakışları, benimkilerle buluşmak için yaptığım karmaşadan kalktı. "Varisimi taşıyor."

NART WWO

ROTTEN GOLD

Aster

Bana hiç benzemiyordu.

İnce, kuzguni saçlı ve geniş gözlü yaratığı ilk gördüğümde düşünebildiğim tek şey buydu.

Hiçbir şey.

Bunun beni endişelendirmesi mi yoksa memnun etmesi mi gerektiğini bilmiyordum. Yine de memnun olmam bekleniyordu sanırım. Çünkü Rorn'un ihaneti gerçekten de boşa gitmemişti.

Artık her döngünün kısır gelişi boyunca acı çekmeme gerek kalmayacaktı. Artık içimdeki bozukluğu bulup düzeltmeleri için şifacılar yalvarmak zorunda kalmayacaktım, çünkü onlar bana sürekli olarak her şeyin böyle olduğunu söyleyeceklerdi - ve türümüzden çok fazla kişi için.

Boş bir rahmi olmayan dişiye kulelerin birinci katının altındaki personel odasında bir oda verildiğinde ne olduğuma karar veremedim.

Tek bildiğim mutlu olmadığımды.

Kocamın tohumu bu yabancınn bedenini doldurmuştu. Ona ait olmayan bir erkek, bu hırsıza asla benim olmayacak bir şey vermişti.

Haftalardır onu sadece uzaktan görüyordum.

Aynı süre boyunca, resimlerle kalarak Rorn'un dokunuşundan ve arkadaşlığından kaçınmıştım. Solmuş kalbim ve boş düşüncelerimle baş başa kaldığımda, hiçbir şey hissetmemenin tuhaf duygusuna yenik düşmüştüm.

Ne kadar özür dilersem de hiçbir şey değişmeyecekti. Kralımın dizlerinin üzerinden gözleri yaşla dolmuş bir şekilde bana baktığı, görmeyi hiç düşünmediğim birkaç sefer bile içimde umursama cesaretini uyandıramadı.

Theenon günlerce beni kontrol etmek için merdivenlerden çıkmadı, bunun yerine muhafızlardan ya da mutfak görevlilerinden birini yemeğimi getirmesi için gönderdi.

Birçoğuna dokunulmamıştı. Yemek yeme arzusunu bulmak günlerimi almıştı. Hayatta kalmak, her ne için hayatta kalıyorsam, sonunda beni küçük meyve ve ekmek ısırıklarını yutmaya zorladı.

Tırpan ay cumbalı pencerenin köşesinde duruyordu.

Minnettar olmam gereken bir şey vardı. Bu kadar hayati olduğunu bilmediğim bir şeyi özlemenin verdiği acı ve his, Rorn'un hamile sevgilisinin gelişyle nihayet ortadan kalkmıştı. Kurt için özlem duymaya yer yoktu.

Ama minnettar değildim.

Ben sadece... hiçbir şeydim.

Elimi bile sürmediğim akşam yemeğim kapının yanında bekliyordu. Yemeği daha sonra, kule sakinleri uykudayken mutfaklara teslim edecektim ve sanki bana hiçbir şey zarar vermeyecekmiş gibi koridorlarda dolaşabilecektim.

Ayak sesleri üzerine bakışlarım yavaşça salondan kapıya doğru kaydı.

Theenon. Ağzı ince bir çizgi halinde kazınmıştı, aralık bırakılmış kapının önünde dururken ellerini önünde kavuşturmuştu. "Majesteleri," dedi, gözleri değerlendiriyordu.

Tekrar pencereye, ötesindeki topraklara baktım.

Belki dışarıda bir yerlerde işe yarayabilirim. Kraliçe unvanının bu kraliyet kulelerinde pek bir şey ifade etmediği hiç bu kadar açık olmamıştı. Belki saçlarımı keser ve farklı giyinirdim. Belki bir süreliğine başka bir şey olmayı deneyebilirdim.

Hayatımdan kaçmaya çalıştığım son seferde neler olduğunu hararetli bir renkle hatırlayarak bu düşüncüyü bastırdım. Bu, yalnızlığımın ve yorgun ruhumun beni baştan çıkarmaktan hoşlandığı bir başka gereksiz meraktı.

"Seni görmek güzel," dedim, düz olduğunun farkındaydım. "Keşke aynı şeyi ben de sana söyleyebilseydim."

Bu sese şaşırarak homurdandım. "Biliyorum. Yıkanmam gerek." Muhtemelen birkaç gün olmuştu. Hatırlayamıyordum. Yıkanacak enerjiyi bulduğum zamanlarda, merdivenlerden odalarımıza çıkmadan önce kralın çoktan gittiğini öğrenene kadar beklerdim.

"Hayır," dedi Theenon. "Bu salondan ayrılmanız gerekiyor. Size mahremiyet ve manzara değişikliği sağlamak için aşağıdaki misafir odalarında bir banyo hazırladım."

"Theenon," diye başladım.

"Çoktan bitti. Suyu israf etmek mi istiyorsunuz?"

"Başkasına verin."

Uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra içini çekti. "Pekâlâ."

Suçluluk duygusu gözlerime battı ama onları kapattım ve başımlı serin cama dayayarak pencere kenarındaki koltuğa uzandım.

Birkaç saat sonra su ve tuvalet ihtiyacıyla uyandım. İkincisini kullandıktan sonra yemek tepsimi topladım ve mutfaklara geri götürmenin muhtemelen güvenli olduğuna karar verdim.

Dolambaçlı merdivenlerden aşığı inen her adımda gölgeler daha da derinleşıyor, dışarıda uğuldayan r zg r taş ve pencereler arasındaki çatlaklardan içeri sızarken yeşil duvar halısı hışırdıyordu. Bayat yaz havasının üzerinde yağmur belirdi. Koridorun duvarlarındaki apliklerde alevler parıldıyordu.

Kalbim kapana kısılmış bir kuşun kanatları gibi pır pır etti.

   kuleyi birbirine bağlayan büyük balo salonunu atlayarak k  k kulenin koridorunda aceleyle ilerledim. Aşığıdaki personel odasından yumuşak mırıltılar duyuluyordu ve hepsinin şu anda aralarında yaşayan hamile kadınla arkadaş olma fikri üzerine düşündüm.

Tanıştırılmamıştım. Adını  ğrenmemiştim. Dinlememiştim. Bilmek isteyeceğimi düşünmemiştim.

Rorn buna cesaret edemezdi ama bana neyi tercih edebileceğimi sormayı aklına bile getirmemiş olması da derin bir yara açtı. Sanki iki sevgilisi her zaman ayrı tutulmalıymış gibi.

Hayvanlar kendi kafeslerinde.

Halkımızın -herhangi bir kimsenin

-Bize ne olduğunu bilmek ve şimdi neye indirgendiğimi öğrenmek...

Parmaklarım tepsiyi sıktı. Bunu memnuniyetle karşıladım. İçimdeki  fke metali ısıtmak için akarken neredeyse g l mseyecektim, uzuvlarımı yakan öfke için ş krediyordum.

Koridorun sonunda sola döndüm ve mutfaklara inen merdivenleri kullandım. Yarı yer altındaydılar, personel odaları daha da aşığıda ve merhametli bir şekilde boştu.

Yemek artıklarını gübreye sıyırdım ve bulaşıkları lavabonun yanına koyduktan sonra hızla bir sürahi su çaldım ve aceleyle merdivenlere geri döndüm.

Onun yerine şarabı almalıydım ama bunu en son yaptımıda biri ispiyonlamıştı. Bunun  zerine Rorn endişelenerek salonumu ziyaret etmeye karar vermişti. Onun endişelenmesini istemiyordum. Artık benim iyiliğimi düşünmesi için çok geçti. Dahası, onu görmek istemiyordum.

Kaçınmak nafileydi. Sadece çok uzun süre oynanabilecek bir oyun.

En alt basamağa ulaştığımda kanım dondu. Sesi koridorun yukarısından geliyordu, kısık ve öfkeliydi.

Mutfakta taş duvara yaslandım, sürahi beni duyduklarımın bir şekilde koruyabilecekmiş gibi göğsüme sıkıca sarıldı.

"Bunu bana sen yaptın ve sanki bunu kendime ben yapmışım gibi beni buraya atıp saklamayı mı düşünüyorsun?" Kadın sesi fısıltının biraz üzerinde tısladı, "Sanki bunları ben istemişim gibi?"

Rorn, "Sanki bu konuda hiç söz hakkın yokmuş gibi konuşuyorsun Carelda," diye karşılık verdi.

Carelda.

Bu isim içimde bir savaş çanı gibi çınladı ve kalbimden geriye kalanları oydu.

"Sorun ne?" Carelda yarı güldü. "Bu bebeğin senin için anlamı bu mu? Senin için ne ifade ettiğim mi? Biz öylece saklanabileceğin bir sorun değiliz Rorn. Bu korkunç derecede zalimce ve ben zalim bir erkekle yattığımı hatırlamıyorum."

"Ben sizin kralınızım ve bana başka bir şey olarak hitap etmeseniz iyi olur."

Sessizlik küflü havayı dondurdu. Nefes almayı bıraktım, bunu yapmak için verdiğim mücadelenin beni ele vermesinden korkuyordum.

"Ve ben senin bir sorun olduğunu hiç söylemedim," diye tekrar konuştu, şimdi daha yumuşaktı. "Ama sana sahip olduğundan daha fazlasını verdim, evli bir erkek olduğumu düşünürsek adil olduğunu düşündüğümünden daha fazlasını. Bu gerçeği unutmuş görünüyorsun."

"Oh, şimdi hatırladın mı? Çünkü o üç gece boyunca kendinizi unutarak etkileyici bir iş yaptınız *kralım*." Rorn cevap vermeye çalıştığında Carelda onun yerine konuştu. "Kraliçe biliyor mu?"

Duvardan aşağı kaydım, taş geceliğimi yırttı ve kollarımın derisini sıyırdı.

Üç gece.

Carelda.

"Aster seni ilgilendirmez ve ondan bir daha asla bahsetmemen akıllıca olur." diye alçak sesle hırlarken buz gibi tepkileri şimdi sıcak görünüyordu. Adımları koridorda kesik kesikti.

Üç gece.

Carelda arkasından seslendi. "Bunu istemiyorum." İfadesinden kalp acısı ve çaresizlik damlıyordu, öyle ki kendi kalbim daha da sıkıştı.

Yanıt.

Rorn'un adımları durakladı. "Her şeyi istiyorsun. Bunu kendiniz söylediniz." "Ama bunun şu anlama geleceğini düşünmemiştim..."

Durakladı, sessizce bitirdi, "Ben

hiç düşünmedim."

Rorn sessizdi, sonra adımlarının sesi tekrar duyuldu. Birkaç dakika sonra daha yumuşak ayak sesleri merdivenlerden aşağıya yöneldi ve ardından bir kapı kapandı.

Koşarak lavaboya gittim ama yediğim az miktardaki yemek yerinden kıpırdamayı reddediyor, midemi bulandırıyor ve hiçbir şey yiyemeden boğulmama neden oluyordu. Aklımda sürekli bir düşünce dolaşıyordu.

Kimdi o?

Artık bilmiyordum. Çünkü o hatırladığım gibi biri değildi.

Geçtiğimiz aylarda tanıdığım erkek yalancı, acımasız bir pislikten başka bir şey değildi.

Eğer Rorn bebeği Carelda'dan alıp öylece bırakmak niyetindeyse, bunu kesinlikle ona söylemediği açıktı. Ve son zamanlarda ondan tanık olduklarımdan sonra, ona hiçbir şey söylemeye niyetli olmadığına dair üzücü bir his vardı içimde.

Hiçbirimizle ne yapacağını bilmediğini.

ELEVEN

Aster

Urina terasın kapısında, "Onu kimse görmedi, gördüğünü iddia edenler de hayalet gibi göründüğünü söylüyor," dedi. "Kimse onu doğru dürüst göremeden ya da onunla konuşmadan oradan oraya savrulup saklanıyor."

Fregson ses tonunu umursamadan, "Biliyorsun babası da tuhaf biriydi," dedi. "Her zaman çok sessiz ve soğukkanlıydı."

Urina homurdandı. "Tuhaf biri değildi ama gerçekten de onda farklı bir şeyler vardı. Her halükarda, kraliçemizi her gün o ormanda kendi başının çaresine bakması için bırakması muhtemelen meselelere yardımcı olmadı." Yüzünü buruşturdu. "O çok gençti. Şimdi ona bir bakın."

"Sence kendisiyle bağı mı kaybediyor?" Su şırıldadı. Bir çınlama sesi duyuldu.

Sonra Urina nazikçe, "Birçok kişi böyle fısıldıyor ve çoğunlukla şaka amaçlı olsa da haklı olabileceklerinden korkuyorum" dedi.

Başka bir yeri temizlemek için harekete geçtiklerinde sesleri soldu.

Havuz ile terasın hemen ötesindeki gül yatağı arasındaki çimenlerin üzerinde olduğum yerde kaldım. Ay ağırdı ama bahçelere açılan kapıların önünden geçerken kimsenin dikkatini çekecek kadar dolgun değildi.

Nöbetçilerden bazıları durakladı, hatta biri bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu, ancak bunun dışında arazide ve tepelerde devriye gezme görevlerine devam ettiler.

Ben de ay ışığında dışarıda oturmayı tercih etmenin daha sağlıklı bir seçenek olduğunu düşünüyordum.

Parmaklarımı bana doğru yaklaşan gülün sapında gezdirirken, karşılık olarak titremesini izledim. Belki de gerçekten aklımı kaybediyordum. Belki de uzun zaman önce başlamıştı. Tüm bunlar için bir cevabım, belki de bir panzehirim olması beni rahatlattı diye düşündüm.

Ulumalar sessizliği bozdu.

Birbirleriyle iletişim kuran savaşçıların yankısı tipik olarak her organı sıyıran bir bıçak gibiydi. Babamı ve hiç sahip olmadığım ama yine de kaybettiğim bir başka erkeği hatırlatırdı. şimdi, Vordane'de geçirdiğim o değerli günlerin hatırasının ortaya çıkmasına izin verdiğimde, bu ulumalar bir yanık üzerine merhem gibi bir şeydi.

Beni götürmelerine izin verdiğim gibi.

Eğer dikkatli olmazsam, duygularım beni boşluğa sürükleyecekti - doğrudan o kitaplarla kaplı kulübeye, buruşuk yatak takımlarına, çarpık yemek masasına ve kk banyo odasına. Teslim olma düşüncesini aklımdan bile geiremezdim.

Bir mola gerçekten olduğu gibi kalmalıdır.

Ayağa kalkarak, beyaz gllerin oluşturduğu dairesel sıraların arasından geçip orta kuleye doğru yürüdüm. Çoğu kişi akşam için dinlenmeye çekilmiş olurdu ve her gece uyumaya çalışmadan önce dışarıda vakit geçirmenin yardımcı olduğunu fark ettim.

Kapıların yanındaki iki aplikten alevler yükseliyor, giriş holünün geri kalanı sessizleşiyor ve yerini gölgelere bırakıyordu. Onları kralın kulesine doğru daha derin karanlığa kadar takip ettim. Bizim kulemize. Benim sığınma ve kargaşa yerim.

Merdivenlerle buluşmak için koridorun sonunu döndüğümde omurgam kilitlendi.

Orada, üzerinde yırtık pırtık bir gecelik, omuz hizasındaki saçları loş ışıkta parıldayan Carelda duruyordu.

İsli kirpiklerle çerçevelenmiş, iri ve canlı bakır gözlerini bana dikti. İnce ama mkemmел biçimli dudakları aralandı. O güzel gözleri doldu.

İstemesem de kendi gözlerimin de aynı şeyi yaptığını hissettim. Gözyaşlarının acısı karnına düştüğünde daha da kötüleşti.

Hırsız koruyucu elini oradaki şişliğin üzerine koydu ve dünyam daha da altüst oldu.

Boğazımı temizledim ve gözlerimi kırpıştırdım, kendimi "Merhaba" demeye zorlarken çenemi kaldırdım.

Carelda usulca küfretti, sonra da reverans yaparken gereksiz zrlер mırıldandı.

Gülümsedim. Kısa sürdü ve bu yabancı hareket tahmin ettiğimden daha fazla canımı yaktı. Sesim kısılmıştı ama neyse ki kelimelerim anlaşılırdı. "Formalitelerle uğraşmamıza gerek yok."

Hafifçe kaşlarını çattı.

Karışmış saçlarımı kulağımın arkasına attım. "Sen benim kocamın..." Syleyemedim. Kelime dışlerime çarpıyor, gitmeyi reddediordu.

"Majesteleri, ben..." diye söze başladı, gözleri dolmuştu.

"Yapma," diye ısrar ettim. "İkimiz de üzgün olmadığını biliyoruz, üzgün olman da gerekmiyor." Kalın kalın yutkundum. "Sen kutsanmışsın." Sonra zorla gülümsedim ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Ama izin verirsiniz..."

Başka bir şey söylemedim, gerçekten denesem daha fazlasını söyleyemezdim ve aceleyle yukarı çıktım.

Bu sefer kapıyı çalmadı.

Rorn duraksamadan içeri girdi, ama beni şezlongda görünce salonun ortasında durdu.

Ona bakmadım. Soğuk çayımdan arta kalanlara baktım. "Kral."

"Yıldızlar, Bloom. Sen..." Yutkundum.

"Büyüleyici görünüyorsun, biliyorum," dedim kuru bir sesle, sonra çayı yudumladım. "Dalkavukluğa gerek yok."

Sessizliği üzerine başımı kaldırdığımda onu sırtırtırken buldum. "Yapma bunu."

"Ne yapacağım?" diye sordu.

İçimi çektim. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" "Evet," dedi hemen. "Sana."

Kaşlarımı çattım, ağzındaki ve gözlerindeki endişeyi fark ettim. Sonra güldüm.

Ayağa kalkıp öğle yemeğiyle dolu masanın etrafında dönerken ve ölü çiçek ve parşömen yığınlarını karıştırırken soğuk ve kırık bir ses döküldü içimden. "İstemediğin hiç bu kadar açık olmamıştı."

"Bunun sizin için son derece zor olduğunu biliyorum, ancak bunun hiçbir şeyi değiştirmedigini biliyorsunuz."

"Bu mu?" Tükürdüm. "Her şeyi değiştiriyorlar," diye bağırarak kendimi şaşırttım. Göğsüm kabarırken, o orada durup beni izlerken, beni değerlendirirken, benden yarattığı enkazın altında bir yol ararken sakinleşmeye çalıştım. "Her şey, Rorn."

"Bebeği doğuracak ve sonra-"

"O mu?" Tekrar ettim. "O senin değerli varisini taşıyor. Evliliğinizi yıktı. Tüm hayatımızı değiştirdi." Nefes nefese kaldım. "Onun lanet adını söyleyeceksin."

Onun gözler daralmış, kelimeler Şimdi
gıcırdadı. "Carelda değil hiçbir şeyi değıştirmedir.
Bebeği doğuracak ve sonra da gidecek."

"Hayır," dedim.

Şok oldu, gözlerini kırptıştırdı. Neredeyse gülüyordu. "Hayır mı?"

"Kelimeyi daha açık söyleyemezdim, kralım." Rorn
başını salladı. "Korkarım anlamıyorum."

Ona bakarken, belki de hiçbir zaman anlayamayacağı acı verici bir şekilde
belli oluyordu. "Sadece git, lütfen."

"Seni nihayet iyileştirmek için ne yapabileceğimi öğrenene kadar olmaz-"

"Hiçbir şey," diye tersledim ve bu sabah hazırladığım şövaleye doğru
döndüm.

"Yapabileceğiniz hiçbir şey yok, bu yüzden lütfen yanlış endişelerinizi ve can
sıkıcı sorunlarınızı başka bir yere taşıyın."

"Astrantia, ne yapacağım ben? Söyle bana," dedi şok edici bir şekilde kısık
sesle. "Eğer Carelda'nın gitmesini istiyorsan, söyle bana ve ben de bunu hemen
yapayım."

Geri döndüm. "Ne yapacaksın?"

Kaşlarını çattı, başını salladı.

Çay fincanını kaptım ve odanın diğer ucuna gönderdim.

Eğildi. Duvara çarptı. Gözlerini kocaman açmış bana bakarken porselen ve
çay taşa sıçradı.

"Ne yapacaksın?" Güldüm. "Ne yapmam gerekiyor?" Ona doğru ilerledim,
hırslayarak, "Söyle bana, Rorn. Lanet yıldızlar içinde nasıl böyle devam etmem
gerektiğini söyle çünkü ciddiyyim..." Tunüğini kavradım, zümrüt rengi dikişler
koptu. "Bilmek istiyorum dediğimde ciddiyyim."

"Bloom," diye mırıldandı, gözleri ıslaktı.

Onu salladım, bir santim bile hareket ettiremedim. "Bilmem *gerek* çünkü
hiçbir şey yok. *Hiçbir şeye* indirgenmiş durumdayım." Burnumu çektim ve
fisıldadım, "Her şeyimi aldın, sahip olduğum her şeyi, her şeyimi ve en kötüsü
de ne?" Bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzölüşünü izledi. "Sadece
sana izin verdim. Ben sadece..." Bu ayıltıcı gerçek beni tüketti, parmaklarımın
tutuşu gevşedi. "Bunun yıldızların kaderi olduğuna inanarak, her şeyin başıma
gelmesine izin verdim."

Gitmek üzereyken Rorn bileğimi yakaladı, ama ben kurtuldum ve
merdivenlerden aşağı koştum.

"Bloom," diye kükredi, beni takip ediyordu ve
kaçamayacağım kadar hızlıydı. Ben de elimde kalan tek gücü
kullandım, ortadan kayboldum.

Rıhtım boştu.

Yalnız bir tekne bağlıydı ve sakin dalgaların üzerinde sallanıyordu.

Adanın bu kısmı tamamen boştu, şehir ve liman hâlâ harap haldeydi. Odun, taş ve atılmamış çeşitli eşyalar kıyı şeridini ve ötesindeki ara sokakları kaplamıştı.

Denizden gelen tuzlu esintiyle birlikte Mezarlık'ta ürkütücü bir sessizlik hüküm sürüyordu. Sessizdi ama durgun değildi. Her bir yıkık dökük dükkânın ve devrilmiş kırık arabanın altında, burada katledilenlerin kemikleri ve ruhları yatıyordu.

Onların da kapana kısılp kısılmadığını merak ettim. Belki bir gün bu şehir yeniden inşa edildiğinde bir nebze huzur bulabilirlerdi.

Belki de sadece kalmayı tercih ediyorlardı.

Bir zamanlar şehrin ana caddesi olan yerde derinlere doğru ilerlerken gözlerimi yerden ayırmadım. Son ziyaretimde, oyuncakların ve portrelerin görüntüsü derimin altına öyle bir işlemişti ki, her birinin neye benzediğini asla unutmamıştım.

Unutmamızı istemediler, demişti Rorn. Böyle bir yıkımın bir daha asla yaşanmamasını sağlamamızı istiyorlardı.

Ve başarmıştık da, ama zar zor. Şehrin ve çevresindeki kasaba ve köylerin kuşatılması hiçbirimizin hazırlıklı olmadığı bir şeydi.

Bir zamanlar dost olarak gördüğümüz insanların daha kötüsünü başaramamış olmalarının tek nedeni, bizim türümüze bahşedilen yeteneklerden ve güçten yoksun olmalarıydı - ve şimdi ormanlarda ve kıyı şeridi boyunca duyabildiklerim yüzünden. Devriye gezen kurt birlikleri.

Uzaktan bir kamp ateşinden yükselen dumanın belli belirsiz kokusu geliyordu. Ona doğru yürüdüm. Onları ziyaret etmek için değil, sadece bir şeyler yapmak için.

Çıplak ayaklarımın altında kum, cam ve taş çıtırdıyordu. Öyle olmasını ummama rağmen, caddenin sonuna ve sahil yoluna doğru devam ederken hiçbir şey hissetmedim. Birbirine bağlı kırık dökük dükkân yığınları kısa süre içinde boşaltılmış ve yıkılmış evlere dönüştü.

Kuzeydoğuya, denize bakarken onu hissedebiliyordum. Kemiklerde bir çekiş. Okyanusun üzerinde fısıldayan rüzgâr şeklinde bir ruh şarkısı. Geri dönmenin cazibesi. Kaçtığım şeye doğru koşma ve bir daha asla bu hayata dönüp bakmama arzusu.

Onu daha iyi görmezden gelmek için kulelerin dağlık arazisine doğru yola çıktım.

Aylar geçmişti. Muhtemelen hayatına devam eden bir erkek için bana ait olmayan bir ülkeye dönmenin pek bir anlamı yoktu. Sahip olamayacağım bir şeyin hayallerine ve anılarına teslim olmanın pek bir anlamı yoktu.

Çünkü benim gibi bir hükümdarın görevlerinden kaçabilmesinin tek yolu ölümdü.

Duyduğumda ormana vardığımdan beri yapraklar hala ayaklarımın üzerinde dans ediyordu

o.

Bağırıyor.

Bir ağaca yaslanarak savaşçı kervanının geçmesini bekledim. tarafından. Havaya kan bulaşmıştı. Bazıları yaralanmıştı.

Her zaman Zümrüt Adası'na ilk giriş noktası olarak kabul edilen şehirde hiçbir hareketlilik olmamıştı. Gerçi avcılar genellikle daha iç kesimlerde dolaşırdı. Önceki çatışmalardan kurtulanlar, bize saldırıp hayatta kalmak için daha fazla şansa sahip olmak ya da Pelvorn'daki krallıklarına güvenli bir şekilde dönmek için katil insan dostlarından daha fazlasının yollarını kesmesini beklerdi.

Savaşçılar-kurtlar-genellikle onları bu olmadan önce bulurlardı. Ancak bu, hepsinin böyle şeylerden zarar görmeden kurtulduğu anlamına gelmiyordu.

Sessizce yola doğru yaklaştım.

İki, belki de üç peri at sırtında yokuş yukarı çekiliyordu. "Önden koş Malex," diye bağırdı içlerinden biri. "Onları geleceğimiz konusunda uyar, hazır olduklarından emin ol." Sonra sesi kısıldı ve "Dayan Vee, beni duyuyor musun?" gibi bir şey mırıldandı. Sadece bekle."

Mirasları tarafından kendilerine bahşedilmediği sürece, çok az zümrüt kurdu bükülebilirdi.

Babam kendi soyumuzdaki o atanın kim olduğunu hiç bilmiyordu, ama her zaman yıldızlar tarafından bu şekilde kutsanmış olanların bunu olmayanlara yardım etmek için kullanmaları gerektiğini söylerdi.

Son zamanlarda onun onurunu korumak konusunda oldukça kötü bir iş çıkarmıştım.

Sadece ne söyleyeceğini, beni şimdi görebilseydi yüz hatlarına yerleşecek sert ifadeyi düşünmek bile...

Kendimi gösterdim, yolda karşılarına çıktığımda savaşçılar küfredip durdular. "Majesteleri? Siz ne-"

"Onu bana ver."

Ne yapmak istediğimi anlayınca yaşadıkları şok yerini rahatlamaya bıraktı.

Korku dolu kokusuna bakılırsa muhtemelen eşi olan erkek, yaralı dişiye nazikçe bana getirdi. Çok fazla harcama yapmanın nezaketi

zaman boşta kaldığında onu hareket ettirecek gücüm yoktu ama onu sıkıca kendime çekebildim. Boşluk içeri girerken erkeklere başımı salladım. "Gidin."

Kalp atışları zayıftı. Saç örgüsüne ve zırhına kan bulaşmıştı. Çoğu çoktan kurumuştu ama revirde görüldüğümde ve şaşkın şifacılar hemen harekete geçip onu en yakın yatağa götürdüğünde, önlüğümün her yerinde taze kan bulmak için aşağı baktım.

Yutkunarak ellerimi üstümde gezdirdim ve onları takip ettim. "İki kişi daha geliyor ama Vee en kötüsü."

Yaşlı şifacı Nesalla, duvarda sıralanan yirmi yataktan birinde ona katıldığında tereddüt etti. Yarışı dinlenen hastalarla doluydu. "Kraliçem, minnettarım ama ihtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

"Yardım etmek istiyorum."

"Ah." Yatağın yanındaki dolapta bandajları çözerken başka bir şifacı geldi ve çok hareketsiz olan kadının zırhını çıkarmaya başladı, durakladı ve bana göz kırptı. "Oldukça yetenekliyiz Majesteleri. Teşekkür ederim."

"Öyle olduğunu biliyorum." Elini tuttum ve sıktım. "Ama yardım etmeme izin vereceksin."

Nesalla'nın kurnaz bakışları beni yakından incelerken yumuşadı. Bir süre sonra elimi çevirerek içine bir kap yamalı krema koydu ve karşılığında sıktı. "Tamam kraliçem."

Kuşkusuz, herhangi bir şeyi iyileştirme konusunda pek becerikli değildim, ancak ayaklarım üzerinde hızlıydım ve yapabildiğim her şekilde faydalı olmaya istekliydim.

Karyoları temizlemek, yatak ve sargılardaki irin ve kanı yıkamak olsa bile. Revir çok dolu olmadığında çoğu ne kadar sıradan olsa da bu görevler, inatçı pençelerle oyalanan akıl sağlığının tamamen kaçmasını engelliyordu.

Saklanacak yeni yerler, bir tür amacım varmış gibi hissetmemi sağlayacak görevler bulmaya devam edemeyeceğimin farkındaydım. Ama benim için başka ne olduğundan emin değilken yapabileceğim başka ne vardı, ondan da emin değildim.

Rorn beni şifacılarından ve onların büyüleyici ilaç ve iksirlerinden uzak tutmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Her ziyaretinin arasına bir gün daha ekledikçe, bu bir gün sayma oyununa dönüştü. Bazen onu görmeden önce bir hafta geçiyordu. Bazen de onu sadece görüyordum. Beni izler ve sonra giderdi.

Ve sonunda oldu.

Carelda, Theenon tarafından ağlayarak ve karnını tutarak revire getirildi. "Geliyor," dedi kâhya.

O.

Neye sahip olduğunu nasıl bildiğini bilmiyordum. Belki de bir anne sezgisi. Muhtemelen hiçbir zaman kesin olarak bilemeyeceğimi, kendim de asla deneyimleyemeyeceğimi hatırlatması, ayaklarımı odalardan çekmeye zorladı.

Saatler geçti ve akşamın şafağıyla birlikte kilometrelerce öteden duyulabileceğine bahse girebileceğim çığlıklar geldi.

Kulemizin merdivenlerinde oturup ay yükselirken ve yıldızlar arkamdaki pencerenin çiçekli yeşil camında parıldarken bekledim.

Rorn beni orada buldu, elinde bir kadeh şarapla yorgun ve buruşuk görünüyordu. Arkamdaki salonun açık kapısına baktı, sonra başını eğdi. "Neden burada oturuyorsun?"

"Pek emin değilim." O içerken kaşlarımı çattım. "Neden Carelda'yla birlikte değilsin?"

Bana bakışında sitem ve şaşkınlık vardı. "Benim yerim onun yanı değil."

İstesem de bunu kibarca söyleyemezdim ve söylemek de istemedim. "Ama o senin oğlun."

Kendisine bir oğul armağan edildiğini yalanlamaması, bunu zaten bildiğini gösteriyordu. "Dinlendikleri zaman onunla buluşacağım." Bana ve salona doğru yürüdü, sonra yukarıdaki odalarımıza doğru devam etti.

Ama çenesinin sertleştiğini ve gölgeli gözlerinin karardığını gördüğüm ıstırabı görmezden gelemedim.

"Rorn." Geri dönmedi ama durdu. "Yıldızlar, Rorn. Git ve onunla birlikte ol. Bunu istediğini söyleyebilirim, bu yüzden inatçı bir korkak olmayı bırak."

Sert bir kahkaha attı ve bana ters ters bakmaya başladı. "Yanılıyorsun ve bunu önermekle tamamen haddini aşıyorsun..." Durdu ve sert bir nefes verdi. Ardından bir inilti geldi. "Siktir, Astrantia." Gözlerimiz kilitlendi, onunkinden azap akıyordu.

Sonunda hareket etti. Şarabından kalanları bana uzattı ve merdivenlerden inmeye devam etti.

Gidişini izlerken, beni dinlediğine mi sevindim yoksa dinlemiş olmasının ne anlama geldiğine mi karar veremedim. Taşa yaslandığımda şarap elimde ısındı.

Carelda'nın çığlıkları gece boyunca devam etti.

Doğum yapmak, bir bebeği sadece doğurana kadar taşımak, peri kanından gelenler için daha yüksek risk taşıyordu. Kendi annem beni doğurduktan sonra ölmüştü. Belki de beni taş basamaklara bağlayan, uzuvlarımı uzun süredir uyuşturan şey buydu.

Onu hiç tanımamıştım ama yine de bu hayatımdan ne çıkarabileceğini hayal etmekten kendimi alamıyordum. Vermek için kendini feda ettiği hayatı.

Uyandığımda şarap basamakların çatlaklarından sızıyordu, kadeh elimden düşmüştü. Gün doğumunun ilk ipuçları kulelere sızdı, kısa süre sonra da başka bir şey onu izledi.

Yeni bir hayatın büyüğü, yürek parçalayan feryadı.

TWELVE

Aster

Daha az solgun görünen ama daha az bitkin olmayan **Rorn**, oğlu doğduktan iki gün sonra salonumu ziyaret etti. "Onunla tanışmak ister misiniz?"

Az önce çiğnediğim üzüm yutkunurken boğazıma yapıştı. Kaseyi yanımdaki şezlonga bıraktım ve şimdi ne yapmam gerektiğini anlamaya çalıştım. Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ama bu yeni ve masum bir ruhun suçu değildi.

Ben de biraz su içtim ve başımı salladım.

Ne de olsa benden beklenen buydu.

Rorn'un gözleri parladı, dudakları başka bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı. Ayağa kalktım ama hareket etmedim, o da ağzını kapattı.

Onu aşağıya ve kulelerin alt katlarına kadar takip ederken, *akıllıca*, diye düşündüm. Eğer başka bir şey söyleseydi, muhtemelen salonda kalırdım.

Saçlarının yıkanmaya ihtiyacı vardı, ama omuzları gevşek ve yüksekti ve aynı kibirli zarafetle yürüyordu.

Gururlu bir kral. Gururlu bir baba.

Mutfaklara ve personel odalarına giden merdivenlere ulaştığında gözlerimdeki yanma geçti. Demek ki onları hâlâ saklıyordu. Duyduklarımdan çok korkmuştum; yeni doğmuş bir bebeğin ağlamaları geceleri hâlâ çok uzaktı.

Loş merdiven boşluğuna göz kırptım, neyin daha iyi olacağını düşünemediğim için hareket edemedim. Odalarımızda bir yer mi? Yatağın ucundaki sandığın üzerinde duran ve bir gün kendiminkini de koyacağımı hayal ettiğim bebek sepeti mi?

Kahkahalar, mırıldanmalar ve kısa bir ağlamanın eşlik ettiği sesler merdivenlerde yankılandı.

Rorn küfretti. "Bloom, bekle."
Salona dönerken beni takip etmemesini umarak "Başka bir gün," diye yalan söyledim.

Keskin bir çığlık beni istemediğim uykumdan uyandırdı ve kanımı dondurdu.
Bir bebeğin çığlığı değildi.
Şezlongdan fırlayarak salondan çıktım ve merdivenlerden aşağı indim ki bir ses daha duydum, hemen ardından bağıarak yalvarışlar geldi.
Kargaşa kulelerin girişinden geliyordu.
Geçmeme izin vermek istemeyen ama bunu gönülsüzce yapan bir grup muhafız kenara çekildi ve Rorn'un yolun ortasında durduğunu gördü.
Nefesim o kadar hızlı kesildi ki, kulaklarım kalp atışlarımdan dolayı çınlamaya başladı.
Eşyaları çakıl taşlarının üzerine saçılmış olan Carelda iki muhafız tarafından zaptediliyordu. Kralın birkaç adım ötesinde yavaşça durduğumda geldiğimi fark eden Carelda, "Onu tutup beni tutamazsınız," diye homurdandı. "O benim." İki erkek onu bekleyen arabaya götürmek için uğraşırken yüzü ıslaktı, ateşliydi ve dişlerini gösteriyordu.
"Ona iyi bakılacağına söz veriyorum," diye söz verdi Rorn, yine de perişan haldeki kadına bakmadı bile. Ellerini arkasında kavuşturmuş, yolu kaplayan ağaçlarla konuşuyordu.
Onlara baktım, sıkan, morartan tutuşu parmaklarını morartıyordu.
Yıldızlar, o...
Ama öyleydi.
"Bana ihtiyacı var," diye bağırdı Carelda. "Sütüme ve dokunuşuma... Bunu yapamazsın Rorn. Dur." Geriye doğru sendeledi ama muhafızların tutuşu düşmesini engelleyecek kadar sıkıydı. "Lütfen," diye bağırdı ve tanık olduğum birkaç savaşta hiç böyle bir acı duymamıştım. Yaralılardan değil. Ölenlerden değil. Yas tutanlardan bile.
Kanımın çalkalanmasına ve kükremesine neden olan, gittikçe artan bir davul sesi, kendi sesimle birleşmek için içimden geçti. "Bırak onu," dedim daha bir şey söylemeyi planladığının farkına varmadan.

Ama sesim kırılıyordu. Görmezden gelindim.

Rorn muhafızlara başıyla işaret etti ve onlar da bir kez daha kıvranan yeni anneyi arabaya bindirmeye çalıştılar.

Carelda bacaklarını salladı ve çıplak ayaklarını açık kapının iki yanına dıktı, kesime götürülen bir hayvan gibi uluyor ve çırpınıyordu.

Bir adım öne çıkarak, bacağını arabadan ayırmaya çalışan Malex'e, "Onu çöz," diye emrettim.

Diğer savaşçı Pandel kendi çabalarını durdurunca durmak zorunda kaldı. Benden krala baktı, kararsızdı ve çizmelerinin içinde kaydı.

Çakıl taşlarının üzerinde yürüdüm ve neredeyse bağırıyordum, "Ona elini çek dedim."

Onlar Rorn'dan daha fazla talimat alamadan hırladım ve aceleyle giyinmediğimi unutarak cüppemin bağlarını sıktım. "Kendinizden utanmalısınız." Ama onların sadece kralları tarafından verilen emirlere itaat ettiklerini biliyordum.

Gerçek aşktan çok zorbaya dönüşen bir kral.

Pandel'in tutuşu gevşedi ve Malex'i geri ittim. "Ellerini çek. Şimdi."

Carelda öne doğru tökezledi ve koluma ve elime yapıştı. Tırnakları sanki şimdi bana yalvaracakmış gibi kazıyor ve kesiyordu. Onu susturdum ve başımı salladım.

Rorn ses tonunu sakın ve nazik tuttu, sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi. "Astrantia, sanırım şimdi salonuna dönsen iyi olur. Kendine çeki düzen ver, ben de öğle yemeği getirilmesini sağlayayım."

Kalbimin kırık sözüne doğru döndüm, ama yüz hatları hala soğuktu. "Sen sevgiliden kurtulurken benim de tazelenmemi mi istiyorsun?"

Çenesi büküldü. "Git, Astrantia."

Güldüm. Ses beni şaşkına çevirdi. Muhafızlar ve Carelda'nın yanı sıra neler olduğunu görmek için yakınlardaki görevlerini bırakmış olanları da sersemletti. "Sanırım sonunda yapacağım. Aslında, sanırım Carelda ile gideceğim ve bir daha asla dönmeyeceğim."

Rorn'un gözleri ateş mavisi parladı. Bir uyarı.

Beni istediği kadar uyayabilirdi. Ben de Carelda'nın bileğini tutarak onu uyardım. Birlikte kulelerin içine girdik.

Kralın altını oymak ve bunu pek çok gözlemcinin gözü önünde yapmak ağır sonuçlar doğurabilirdi. Ama bana zarar vermek için yapabileceği başka bir şey olmadığını o da benim kadar iyi biliyordu.

"Çekilmez, dayanılmaz, iğrenç..." Salonumun dışındaki sahanlıkta volta atarken kelimeler durduramadığım bir serbest düşüşle içimden yuvarlanmaya devam etti.

Carelda titreyerek izledi. Sonra donup kaldım ve "Bu taraftan" diye mırıldandım.

Başka çaresi kalmayan Carelda beni aşağıya, onun için düşündüğüm odaya kadar takip etti. Onu yakınımda tutmak muhtemelen bir hataydı. Kral oğlunu yanında isterken ve bir zamanlar doymak için can attığı dişi artık gözünün önünden kaybolmuşken, bunu umursayacak enerjiyi kendimde toplayamıyordum.

"Nerede o?" Misafir odasının kapısını iterek açtım.

Aşçı Dudley, sanki onu takip ediyormuş gibi, devasa kollarında telaşlanan minik bir bebekle altımızdaki merdivenlerde belirdi. "Bağışlayın beni kraliçem." Eğildi. "Ama hanımefendinin odasında kaldı ve ağlamaya başladı. Durmayacak. Başka ne yapacağımı bilemedim..." Ciyaklayan bebeğe elini uzattı.

Carelda hıçkırarak oğlunu kucağına aldı. Başını çenesinin altına sokup gözlerini kapatırken bir teşekkür mırıldandı.

Onu içine çekerken yüzünde hiç bu kadar rahatlamış bir ifade görmemiştim. Bir hoşnutluk, o kadar nadir ama o kadar somut bir huzur ki neredeyse dokunabilirdim, yumuşayan uzuvlarından damlıyordu, vücudu yavaşça bir yandan diğer yana sallanıyordu.

Dikkatimin üzerlerinde olduğunu hisseden Carelda gözlerini açtı, kalın kirpikleri sıırılsıklamdı.

Boğazımı temizledim ve tüm bu kaostan kaçıp mutfağına çekildiği için minnettar görünen Dudley'i başımla selamlayarak gönderdim.

Misafir odaları biraz tozluysa da onun dışında temizdi ve ben de yatağın ve oturma alanındaki sandalyelerin üzerindeki örtüleri kaldırmaya başladım.

"Hep böyle miydi?"

Bu beklenmedik ve belirsiz soru beni sarstı ve rüya gibi zamanların anılarına geri götürdü. Rorn'un önce balo salonunun öbür ucundan, sonra da o günden sonra her odadan bana nasıl baktığını hatırlayınca elimde olmadan ona "Hayır," dedim. İçimi çektim. "Her zaman değil."

Bunu bir dakika boyunca düşündükten sonra, şimdi kralımızı bu kadar değiştirecek ne olduğunu merak ettiğinden şüpheleniyordum. Çünkü Rorn'un ilk karşılaşmalarında ona karşı zalimden başka bir şey olmadığından da şüpheleniyordum.

Bebek önce bir öksürük, sonra da bir feryat kopardı; minik kafası annesinin göğsünün üzerinde sallanıyordu.

"Neden?" Carelda onu bağrına basarak sakinleştirdi.

Tüylü kuzguni saçlarını, Carelda'nın göğsünün üzerinde yayılıp kıvrılan küçük ellerini görünce kalbim ısındı. Ona cevap veremediğimi fark ettim, bunun yerine "Ona ne isim verdin?" diye sordum.

Şaşkınlık bir an için kaşlarını çatı. "Oh, şey..." Parmaklarını onun başının üzerinde gezdirdi. "Bir tanesine karar veremedim." Sessizliğim üzerine ekledi: "Bunun korkunç olduğunu biliyorum. Günlerdir bizimle birlikte."

"İsim önemlidir. Acele etmeyin."

Theenon bebeğin sepetiyle geldi ve onu pencerenin yanına koymadan önce selam verdi.

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye tekrar sordu.

Dolaptan iki battaniye aldım ve bir tanesini açarak sepetin içine yerleştirdim. "Alternatifini mi tercih edersin?" Odayı geçerek diğer battaniyeyi Carelda'nın oturduğu koltuğun önündeki küçük masanın üzerine serdim.

"Tabii ki hayır, ama-"

"O halde lütfen cevaplayamayacağım ve cevaplamak istemediğim sorular sormayın." Doğrudum ve etrafıma bakındım, sonra Carelda'ya baktım. Yanakları hâlâ yaşadığı kargaşadan dolayı kızarmış, gözleri yorgunluktan bulanık ve morarmıştı. "Gitmeye zorlanmayacaksınız. Theenon eşyalarınızı geri aldıracak ve ihtiyacınız olabilecek her konuda size yardımcı olacak."

Kapının yanında duran görevli, ona zayıf bir gülümseme verdiğimde başını salladı. Gözleri öyle bir parlıyordu ki göğsüm acıyla geriliyordu. "Elbette kraliçem. Ne arzu ederlerse."

Tam yukarı çıkıyordum ki Carelda beni durdurdu ve yumuşak bir sesle "Teşekkür ederim" dedi. "Kraliçem" dediğinde yürümeye devam ettim.

Bakmadım ve ona bakamayacağımı biliyordum.

Bakışlarını sırtımda hissedince kalbim yavaşlarken gözlerimi kapattım, sonra açtım ve tırmanmaya devam ettim.

Rorn beni salondaki şezlongda bekliyordu, parmakları alnındaydı. "Az önce ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

"Egon başka bir yerde kendini yatıştırmak zorunda kalacak." Pencereye tünedim ve dün orada bıraktığım muzı açtım. "Hiç havamda değilim."

Ben gözümü kırpamadan meyve elimden alındı, Rorn'un burnu benimkinden bir santim uzaktaydı. "Aşkımızın ölümü için beni suçlayabilirsin ve kendi kabahatlerine rağmen bu suçu üstleniyorum, ama bu?"

Bekledim, yarı korkulu yıldızların büyümesini, *hatta belki de ısınmayı* diledim.

-Gözlerindeki öfkeden.

Ama "Bu bizi birbirimizden daha da uzaklaştıracak Astrantia," dediğinde hiçbir şey hissetmedim. Cevap veremeyince başını öne eğdi. "Belki de aksini düşündüğüm için aptalım ve gerçekten istediğın de bu."

"Kralım," dedim, kaba bir şekilde değil. "Aramızdaki mesafe aylar önce çok açıldı ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Gözleri yüzümde gezindi. "Beni kastetmediğın kelimelerle cezalandırıyorsun."

"Hayır." Parmaklarım onun saçları dökülmüş çene çizgisinde gezinirken dudaklarımı hüznölü bir gülümseme kapladı. "Ben sadece gerçeğı söylüyorum."

Kirpikleri dalgalandı. Dokunuşumu geri çektiğimde doğruldu. "Seni tekrar mutlu görmek için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyorsun."

"Carelda'ya bu şekilde davranmak..." Başımı salladım ve yumuşak bir sesle "Bu o değil" derken gözlerine baktım.

Bakışları yere kaydđ. Sözleri bir fısıltı gibiydi. "Seni kaybettim." "Rorn."

Ayağı kalkarak ona yaklaştım ve kısılmış gözlerini inceledim. "Sen kendini kaybettin." Elini tutup sıktım. "Bul onu." Geri adım attım. "Ve çok geç olmadan."

Alçak bir hırıltıyla gitmişti.

THIRTEEN

Tırpan

"Komutan," diye seslendi Tres. "Gidiyor muyuz?" "Ben gidiyorum. Dilediğinizi yapabilirsiniz."

Biz gelmeden önce köy çoktan boşaltılmıştı ve bazı evlerin durumuna bakılırsa birçoğu uzun süredir boştu. "Lanet zamanımızı boşa harcıyoruz."

Ama tamamen değil.

Bu zor bulunan altın fae topluluğunun geride bıraktığı birkaç eşya arasında yeni kitaplar bulmuştum.

Tres lejyonun geri kalanına "Dağılın," diye seslendi.

Avucumdan alevler fişkırdı. Kralımızinki kadar şiddetli olmasa da yeterliydi. Gösteriş yapmak işime gelmezdi. Alevi köyün doğu çevresindeki ahırlara doğru fırlattım, böylece yakınlardaki herhangi birinin dönüp bakabileceği ekinleri yok edeceğinden emin oldum.

Ve böyle devam etti.

Çalmak ve yok etmek için uçuşumun doğusunda bir başka görev ve ardından eve doğru uzun bir yürüyüş. Birçoğu yapamazken, Kaleye geri dönerek kardeşlerime saygısızlık etmedim. Aciliyet yokken olmazdı. Buna gerek yoktu.

Beni hiçbir şey beklemiyordu, hep aynı boktan şeyler dışında. Ama şimdi, kralımız kendine bir eş bulmuştu.

Daha da kötüsü, altın bir tane. Dade'in odasının hemen yanındaki özel fırfırlı odasına kapanan Sinshell prensesi henüz kaderiyle barışmamıştı. Aksini ne kadar istese de Vordane'ın kralına borçluydu.

Onu suçladığımı söyleyemem. Onun değerli krallığının pek çok bölümünü mahvetmiş ve harap etmiştik. Ve buna devam edeceğiz. Her ne kadar

Sebep.

Ama içimden bir ses, kralımızın prensese olan saplantısı yüzünden bu nedenin -yani hayatının amacının- çok geçmeden tükeneceğini söylüyordu.

Kuğuyu sevmediğimi söylemek hafif kalırdı. Gerçi bunun nedeninin her şafak vakti yataktan kalkmamı sağlayan tek şeyin sonu olması mı, yoksa Dade'le birlikte beni bir yıldan uzun süredir iyileşmeye çalıştığım nedenlerden dolayı hasta etmesi mi olduğundan henüz emin değildim.

Neşeyi tatmıştım. Onun geçici büyüünde yıkandım, bir şekilde onu evcilleştirebileceğime inandım. Elimde tutabileceğime. Benim yapabileceğime. Hızlı yokluğunda, neşenin bu dünyadaki diğer her şey gibi olduğunu öğrenmişim - sizinle yol aldıktan sonra sizi çürümeye bırakacak başka bir zehir türü.

Devam etmek istedim. Devam etmem *gerekliyordu*.

Dade'in kendisini ailesinden, Vordane'i de önceki sevgili yöneticilerinden mahrum bırakanlardan aldığı intikam, bazılarımız için intikamdan daha fazlasını ifade ediyordu.

Bu bir kaçıştı. Keder ve öfkeden çok daha fazlası için bir çıkış noktasıydı. Onsuz ne halt edeceğimden emin değildim. Topraklarımızda devriye gezen ve küçük kavgalarla uğraşan bir lejyona mı komuta edecektim? Bir kadının evinin penceresine çarpıp kimin gönderdiğinin kokusunu alacağı umuduyla Gece Denizi boyunca taşlar mı atardım?

Delilik.

Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi dişiye, bu sonsuz yaşamda aynı mekânı paylaşmak istediğim tek yaratığa karşı uykudan fazlasını kaybetmişim. Neredeyse aklımı kaçıracaktım.

Ve o zamandan beri onu arıyordum.

İki gün sonra Keep'e vardık, yorgun, huysuz ve Kral Dade'i hiçbir yerde bulamadık.

Savaş odasına girip toplantı masasının üzerindeki saçma sapan yığınlar küfrettiğinde Fang, "Prensese şehre gezmeye götürdü," dedi.

"Umarım çok güzel vakit geçirirler," dedim alaycı bir tavırla ve sandalyeye çöküp raporumu yarı buruşuk bir parşömen parçasına yazmaya başladım.

"Dokunaklı," dedi Fang, bıçağının ucunu vadinin kuzey ucu boyunca bir sonraki haftanın devriyesi için isim listesinde gezdirirken. "Şu Prenses Opal..."

"Naif ve güvenilirmez," dedim yardımsever bir şekilde.

"Peki, tamam." Fang sandalyesinde arkasına yaslandı ve başını eğerek beni inceledi. "Benim yüzümden kendini tutma."

Parşömene baktım. "Şu lanet sırtışı suratından sil." "Yap beni, yaralı surat," diye alay etti Fang, ben de hırladım. Kıkırdadı.

"Haksız değilsin ama kuş onun eşi. Bu yüzden verebileceği herhangi bir zararın büyük bir önemi olmayacaktır."

Homurdandım, hem de çok yüksek sesle. "Sen yıldızlarla lanetlenmiş bir aptalsın." "Öyle olsa da, ben hâlâ haklıyım."

Ben yazmayı bitirirken uzun dakikalar sessizlik içinde geçti. Sonra neredeyse okunaksız olan raporu arkamdaki mantar panoya asmak için ayağa kalktım. "Hiç biriyle çiftleştiniz mi?"

İkimiz de bilmediğini biliyorduk ve bu yüzden sessiz kaldı.

Kapıya ulaşmıştım ki Fang, "Peki ya sen?" dedi. Soru şakayla sorulamayacak kadar gecikmiş ve dikkatliydi.

Aster gittikten sonra aylarca düşüncelerimin derinliklerini araştırmaya çalışmıştı ama nafile. Aynı çatı altında olgunlaşırken en kötüsünü yaşadığı ruh hallerime boyun eğerek çoktan pes etmişti.

"Hayır, ama kuğu yine de bağı reddedebilir." O başka bir şey sormadan yoluma devam ettim ve şehre geri döndüm.

Rüzgar uyarıyı taşıdı.

Kardeşlerimin çoğunun görmezden gelmek istediği şiddetli bir okşayış. Koşullar göz önüne alındığında, onları suçlayamazdım.

Ancak bazılarımız bunu yapmamıştı ve harekete geçmemiş olsaydık durumun ne kadar daha kötü olabileceğini ölçmek için zaman yoktu.

Karanlığın örtüsü altında sürüler halinde geldiler.

Gemilerinin koyda ve kıyı şeridi boyunca konuşlanmış savaşçılarımız ve casuslarımız tarafından görülmemiş olması sadece iki anlama gelebilirdi. Hepsi çoktan ölmüştü ve bu insan askerler gelişlerini mükemmel bir şekilde zamanlamışlardı.

Çünkü kralımız ve lejyonlarımızın yarısı burada, Vordane'de değildi.

Sinshell'e Dade'i herhangi bir suiistimalden korumak için gelmişlerdi çünkü Dade eşinin kuşuyla, yani prensesleriyle evlenmeye kararlıydı. Hepimizin bildiği kadarıyla, aralarındaki bağı hâlâ kabul etmemiş olan bir prensesle.

O yıldızlarla lanetlenmiş bir aptaldı.

Ve korktuğumuz gibi, görünüşe göre onların ekmeğine yağ süren bir aptal. Sinshell Krallığı, Dade'in kendilerine zarar verdiği gibi ona da zarar vermek istiyordu, bu yüzden umutsuzca aradıkları barış ve intikamı almak için prensesleriyle evlenmesine izin verdiklerini hepimiz biliyorduk.

Ancak altın olanların böyle bir güce sahip olduğunu asla tahmin edemezdik.

Dade'i Sinshell'de hapsedeceklerini, yabancı askerlerin de sanki anahtar kendilerine verilmiş gibi krallığında gezineceklerini.

Sıradan askerler değil. Kendilerine benzemeyen her şeyi öldürmek için yanıp tutuşan ölümlü askerler.

Dade'in ailesini mahveden krallığın yıllarca süren kontrollü zulmü, her santimi kendi ellerimizle yapılmış, şimdi devasa bir karmaşaya dönüşmüştü.

Kılıcım bir baltayla buluştu. Diğer elimdeki pençeler, çığlık atan başka bir askerin yüzünü aşağı çekmek için açıldı. Kan benimkine sıçradı ve kolumun altından aşağı aktı.

Hem insan hem de fae uzuvları ve cesetleri, köylerin açıklıklarını ve şehre doğru uzanan yolları süslüyordu. Büyüyen yangınlar yenileriyle birleşti. Alevler, çığlıkların ve feryatların kakofonisiyle birlikte daha da yükseliyor gibiydi.

Ölümlü askerler topraklarımıza akın etmeye devam ettikçe, bunun onlar açısından sadece şanslı bir tesadüf olmadığı anlaşıldı. Dikkatlice kurgulanmış bir kargaşaydı.

Dişiler ve yavrular ormana kaçtı, kaçmayı başaramayanlar ise sığır gibi ağıllara dolduruldu.

Beni indirmeye kararlı bir sonraki asker kalabalığını tekmeleyerek ve keserek geçtim ve sonra uzaktaki ağıla doğru ilerledim. Bıçaklarım iki adamın arasında belirir belirmez saplandı. Arbaletleri de onlarla birlikte düştü ama arkalarındaki adamların okları havada uçuştı.

Kapana kısılmış dişilerden bazılarıyla beceriksizce temas kurup askerlerin üzerine saldırdıklarında kükredim. Ses merhametle kardeşlerimin yardımını çekti ve kırmızı gözlü gece kana susamış karanlık bir sise dönüştü.

Kanla yıkanmış dehşet evimizin üzerinde sürünüyordu, daha önce savaşta duyduğum hiçbir şeye benzemeyen bir sarsıntı.

"Sen," dedi şahdamarına sapladığım bıçağın altındaki insan müsveddesi yerden. "Parçalanmış kafana karşılık bir sandık altın."

Dikkat dağıtmak istediği gibi işe yaradı. Çok geç fark ettiğimde ve yeterince hızlı hareket edemediğimde bir topuz yan tarafımı sıyırdı.

Hırlayarak, kanamayı daha iyi durdurmak için kurt formumu aldım ve pisliğin göğsüne saldırdım. Sonra da boğazını parçaladım. Arkadaşları daha kolay bir av arayan korkaklar gibi kaçıştı ve ben de bir sonraki insan sikik grubuna ilerlemeden önce geri döndüm.

"Kaçması gereken sensin kurt," diye alay etti hâlâ ölmemiş olan aynı insan.

Geriye döndüm, dumanlı rüzgâr gözümü yakıyordu.

Boğazından bıçaklamayı henüz bitirmediğim adam ağzından kanlar akarak homurdandı, "Ölü bir hediye..." Öksürdü. "O yara izi."

Soğuk uzuvlarımda hızla ilerledi ve kalbimin atışını durdurdu. Yaklaştım ve alçak sesle homurdandım, "Seni kim gönderdi?"

Kanla kaplı dişlerini göstererek sıırttı, sonra tekrar öksürdü. "Zaten biliyor gibisin."

Dişlerim gıcırdadı ama havaya karışan bir metal ıslığı beni yana doğru çömelitti ve beni öldürmeyi hedefleyen aptal, onun yerine yoldaşının acısına son verdi.

Ne yaptığının farkına varınca, benimle alay etmeyi düşünen adamın üzerinde hareketsiz kalmak gibi ölümcül bir hata yaptı, eli şokla silahından düştü. Kalkmasına fırsat vermeden arkasından bıçağımı karnına sapladım ve sonra ben de aptalca donup kaldım.

Doğudan uluma sesleri
geliyordu. Dade.

Sonuçta kapana kısılmadık. Kral ve lejyonlarımızın geri kalanı dönmüştü.

Rahatlama bana yenilenmiş bir enerji patlaması sağladı. Ama gelen bir hançerle karşılaşmak için kılıcımı savurduğumda ortaya çıkan katliama bakarak, kralımızın bunun gerçek bir tuzak olduğunu bilmesini umabilirdim.

Ve daha fazlası değil.

FOURTEEN

Aster

Aylar, kulelerin koridorlarında yürümeyi öğrenen bebeğin dengesiz hızıyla akıp geçti.

Onları odamda kapalı kalarak, resim yaparak ya da revirde çalışarak geçirdim. Bu yüzden Rorn'u nadiren görüyordum ama sevgilisini çok gördüm. Carelda ya oğlunun peşindeydi ya da onu taşıyordu ve zaman geçtikçe garip bakışlarımız ve karşılaşmalarımız kısa sürede zayıf selamlaşmalara ve gülümsemelere dönüştü.

Bebeğe Helvectus adı verilmişti, Rorn'un kardeşi merhum kralın adı. İsme karar verenin Rorn mu yoksa Carelda mı olduğunu duymamıştım. Şüphelerim vardı, kralın meseleleri kendi ellerine almasının nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum.

Çünkü en iyisini o bilirdi. Hem krallık hem de kalplerimiz için.

Zaman, Carelda'nın sadakatsiz bir erkeğin davranışları için suçlanamayacağını kabullenmemi biraz daha kolaylaştırmıştı. Evli olduğunu bilse bile, ki kesinlikle biliyordu, nefrete yerim kalmamıştı. Kralın kendisine bile.

Azalan enerjimi ve bir zamanlar olduğum kişiden geriye kalan parçaları sadece ilerlemeye devam etmek için kullanıyordum. Yine de neden ayakta kalmaya mecbur hissettiğimi merak ettiğim günler oldu.

Bana bağımlı kimse yoktu. Beni kaybettiğine ağıt yakacak kimse yoktu. Beni umursayabilecek tek bir kişi bile artık geceleri bana eşlik eden yakıcı bir anıdan başka bir şey değildi.

Günlerimi bu şekilde geçirdim - hiçbir zaman gerçekten sahip olmadığım bir şeyin acı veren kaybından ve bir zamanlar sadece benim olacağına inandığım bir şeyin kaybından kaçınarak.

Gece rüyalar içindi.

Bazen acı içinde uyanık yatarken gözyaşı dökerdim, onun birçok kez hayatına devam etmiş olacağını bilirdim. Bazen de yastık ve battaniyelerle boğulmuş kahkahalar ve iniltieler getirirdi. Ne yaparsam yapayım, ne kadar resim yaparsam yapayım, ne kadar içerssem içeyim ya da ne kadar faydalı olmaya çalışırsam çalışayım, kurt içeri sızmanın bir yolunu bulurdu.

Her zaman ve tekrar ve tekrar, kaçınılmaz hayaller gelirdi.

Tek başıma uyanır ve ayağa kalkacak gücü bulmak için mücadele ederdim. Tek başıma, kendimi yemek yemeye zorlardım. Hareket etmeye. Beni neredeyse bütünüyle yutan o sinsi karanlığa teslim olmaktan başka bir şey yapmak için.

Halkımıza yönelik saldırılar ve kraliyet topraklarımızı ihlal etmeye yönelik başarısız görevler azalmıştı.

Rorn ve savaşçıları ölümlülerin sonunda bize eziyet etmekten vazgeçtiklerine inanmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlardı. Kuleleri uzun süredir boğan tedirginlik kısa sürede yerini istikrarlı, tereddütlü bir sabırsızlığa bıraktı.

Neredeyse iki ay boyunca tek bir çatışma rapor edilmemiş olsa bile, hepimiz bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyorduk.

Nesalla'nın sesi koridorda daha da yükseldi. "Ne demek istiyorsun? Tabii ki bu konuda bir şeyler yapıyor. Yapmak zorunda."

Carelda'nın sessiz yanıtını duyunca yuvarladığım temiz sargı bezi sepetinden geri çekildim. "Bana hiçbir şey söylemedi ama haftalardır konsey odasında kilitli tutuluyor ve bu konudan bahsediliyor."

Bir başka şifacı Milla, "Onlar bizden daha iyi diyorum," diye yorum yaptı. "Yıldızlar beni affetsin ama bu ertelemeye çok ihtiyacımız var."

"Denizin ötesinde akrabaların yokken bunu söylemek senin için kolay," diye tersledi Nesalla, revirin kapısına yaslanıp bir elmayı ısırırken. "Bunların hepsinin sona ermesi gerekiyor, nokta. Onlar meşgulken hemen harekete geçmeli ve buna bir son vermeli."

"Neden bahsediyorsun?"

Hiçbiri aylardır çoğunlukla sessiz kalan kraliçenin sohbetlerini bölmesini beklemiyordu. Gerçekten gerektirmeyen işleri benim organize etmeme ve istenmeyen bir refakatçi gibi sürekli dikkatimi verecek bir şey arayışında olmama alışmışlardı. "Majesteleri." Nesalla gözlerini kırıştırdı, sonra tekrar kırıştırdı. "Biz de tam adada ne kadar sessizlik olduğundan bahsediyorduk. Nasıl..." Yüzünü buruşturdu. "Alışılmadık bir şey, ben sanırım."

Carelda şifacıya kaşlarını çattı ve Helvectus'u kalçasının üzerine kaldırdı.

"Rorn var olmuştur katılıyor hepsi bunlartoplantılar ile onun Konsey,

ölümcül teröristlerin nerede olduklarını ve olası yeni motivasyonlarını tartışıyoruz."

"Bulunduğu yer," diye tekrarlardım ve yaklaştım. "Yeni nedenler mi?"

Carelda, Milla ve Nesalla'ya bir bakış attıktan sonra başını salona doğru sallayarak onunla birlikte yürümemi işaret etti. Gözler üzerimize dikilmiş, bekliyor ve bekliyordu. Muhtemelen kocamın oğlunun annesini terslememi bekliyorlardı.

Ona katılmak, yargılarında yanıldıklarını kanıtlamak bana küçük bir tatmin duygusu veriyordu. Varsayımları için onları suçlayabileceğimden değil. Bu duygu, küçük de olsa, o kadar şaşırtıcı, o kadar yabancıydı ki, tatmin edici bir şey hissetmenin nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum.

Helvectus ciyaktadı, bana ıslak bir sırtış atmak için başını yana atarken pembe yanakları yükseldi. Onu görmek, kime ait olduğunu bilmek acı veriyordu. Ama en çok acıtan şey, ona karşı asla kötü bir şey hissedemeyeceğimi bilmektir.

En çok acı veren şey, güvenli bir mesafeden de olsa onu sevdiğimi fark etmektir.

Gülümsemesine karşılık verdim ve sonra gözlerimi ileriye dikerek bizi selamlayarak geçen muhafızlardan birine başımı salladım.

Carelda onun duyamayacağı bir yere gelmesini bekledi. "Hel dün gizlice odalara girdi. Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama ölümlülerin gerçekten de yollarına devam ettiklerini duyduktan sonra koridorda oyalandım."

"Taşındı mı?" Buna kendimi zorlukla inandırabildim.

Carelda kıvranan oğlunu yeniden düzelitti. "Elbette gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor, bu yüzden daha fazlasını öğrenmeyi umarak kaldım çünkü bana söylemiyor."

"Rorn krallık meselelerini nadiren kendi..." Neredeyse karısı diyecektim ama karısı değildi.

Öyleydim.

Ve bu tamamen doğru değildi. Bir zamanlar, yıllar önce olmasına rağmen, ne kadar saygısız ve hassas olursa olsun aklımdan geçen her düşüncüyü bana anlatırdı.

Anlayan Carelda hızını yavaşlattı. "Ben de öyle keşfettim. Ama insanlar eğlenceyi başka bir yerde bulduysa, buna memnunum. Yeterince katlandık."

Ayak sesleri ilerideki merdiven boşluğunda yankılandı. Olabildiğince sessiz bir şekilde, "Ama nereye gittiler?" diye sordum.

"Gece Denizi'nin ötesinde. Kesin olarak bilmiyorum." Merdiven boşluğuna baktı, sonra durdu. "Sadece bir kuğu ile ilgili bir şey olduğunu"

altın giysiler."

O kadar şaşırmıştım ki neredeyse gülecektim, yüzümü buruşturdum ve dudaklarımı ısırdım. Carelda omuz silkti.

"Biliyorum ama ben de aynen böyle duydum."

"Ama Marvis böyle bir saçmalığı nereden duydu ki?" Ne yazık ki bu saçmalıktan başka bir şey değildi. Bizim gibiler, çaresizleri cezbedip baştan çıkarmak ve bilgeleri ayıklamak için masallar ve efsaneler uydurmakta ustaydı.

"Ölümlü kralın bu diğer diyarda casusları olduğunu ya da oradaki insanlarla temas halinde olduğunu varsayıyorum. Rorn, saldırıların gerçekten durduğu anlaşıldığında ne bulabileceklerini görmek için kendi casuslarını güneye gönderdi."

Casuslarımızı Pelvorn'a, Marvis'in bölgesine göndermişti. Devasa bir riskti ve yıllardır almamıştı.

Yaklaşan ayak sesleri karşısında ikimiz de kaskatı kesildik.

Rorn, Rollins ve babamın yerine geçen savaş generali Jyll yanında olduğu halde merdiven boşluğunun tabanını yuvarladı. Sonra sırtı bize dönük olarak durdu.

Rorn yavaşça döndü. Dudakları aralandı ve gözleri kısıldı. Aramızda bir ileri bir geri baktı, selamlaması daha çok bir soruydu. "Hanımlar?"

Parmaklarımı Helvectus'un yumuşak saçlarında gezdirirken Carelda'ya minnettar bir gülümseme sundum, onun gevezelikleri beni revire kadar takip etti.

Rorn'un oğlu ve sevgilisiyle ilgilenmesini beklerdim, çünkü o ve Carelda Helvectus'un iyiliği için bir tür yapmacık anlaşma yapmış gibi görünüyorlardı.

Ve bu saçma sapan kuğu işini araştırmak için kütüphaneye kaçmak için zamana ihtiyacım vardı. Çünkü eğer Rorn gerçekten bir erteleme yaşadığımızı, hatta belki de kan dökülmesinin sona erdiğine inanacak kadar buna inanıyorsa, o zaman belki de her şeye rağmen bir şeyler vardır.

Kesin olan bir şey vardı: Bu kuğu her kimse, ölümlü olmadığı belliydi. Bu da Marvis ve askerlerinin kana susamışlıklarını başka bir fae'nin yaşadığı kıtaya taşımış olabilecekleri anlamına geliyordu.

"Bloom."

Aylar önce benden ümidini kesmişken beni takip etmeye cüret etmesine şaşırmış bir halde, sanki görünmez bir akıntıya karşı dönüp kocamla yüzleşmek için kendimi zorluyormuşum gibi hissediyordum. Eğer kulelerde ona rastlarsam, o zaman ters yöne doğru ilerleyecektim. Tabii önce o yönünü değiştirmese.

Korkudan değildi. Onu görmeyi hazmedemediğim için değildi.

Çünkü artık onun yakınında var olmak için içimde savaşıacak enerjim kalmamıştı. Ama ondan uzakta geçirdiğim zaman

katlanılabılır. Kaçma içgüdüleriyle savaşıırken kalbim sıkışıyor ve bedenim kıvrılıyordu.

Rorn yutkundu, boğazı düğümlendi ve ben dürtüye boyun eğmeden önce konuştu. "Nasılsın?"

"Tamam."

Gözleri üzerimde gezindi. "Biraz daha iyi görünüyorsun."

Kaşlarım havaya kalktı.

Rorn küfretti. "Özür dilerim, ben sadece..." Söyleyecek hiçbir şeyim olmadığı ve bunu onun için kolaylaştırmak istemediğim için bekledim. Hafifçe kahkaha atarken dişleri parladı. "Görünüşe bakılırsa beni hâlâ uygun kelimelerden yoksun bırakıyorsun." Gözlerini dikip baktı, belki de bekliyordu ama boşunaydı.

Tatlı sözler söylemekte ustaydı, ama ben sadece bu kadar olduğunu öğrenmişim.

"Seni özlüyorum," dedi sonunda nefes verirken, omuzları düşmüştü. "Yıldızlar, sizi çok özlüyorum."

"Ben de seni özlüyorum," dedim ve bu bir yalan değildi. Ayrıca hiçbir şeyin değişeceği anlamına da gelmiyordu.

Bir zamanlar kaderimdeki sihre inanarak mutluluk içinde yaşadığım yalanı özlüyordum. Bazı günler kendimi yemekhaneye, bahçelere ve hatta odalarımızın kapılarına bakarken buluyor, nostaljiyle kıvranıyordum. Ciğerlerim kanayana kadar çığlık atma ihtiyacıyla titrememe neden olan bir intikamla ağrıyordu.

Çünkü her şey bir yalan olsa da, şimdi ve buranın boşluğuna tercih edilebilirdi.

"Benimle akşam yemeği ye." Huysuz, aceleci bir istek. Gözlerim büyüdü. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum-" "Lütfen."

Benim için ne kadar kötü olsa da bir fırsattı. Marvis hakkında daha fazla şey öğrenmek için bir şans. Kuğu hakkında cevaplar aramak için.

İnsan ordularının nereye yelken açtığı umurumda olmamalıydı ama artık umurumda olacak pek bir şey yoktu. Bu yüzden merakımı yatıştırıracaktım. "Tamam."

FIFTEEN

Aster

Kütüphane pek işe yaramadı ve zamanım hızla tükendi.

Daha sonra geri dönmeye karar vererek, incelediğim kitapları salonumdaki masanın üzerine bıraktım ve kralla buluşmaya hazırlandım.

Aşırıya kaçmak istemesem de yine de biraz çaba gösterdim. Kayısı rengi dökümlü bir elbise seçtim. Tuniği andıran kolları bileklerime kadar uzanıyordu; bileklerimi koyu turuncu renkte pamukla kelepçelemiştim ve bu da bol korsajdaki soluk boncuk işlemeleriyle uyumluydu.

Rorn zaten yemek salonundaydı, ellerini arkasında kavuşturmuş pencereden dışarı bakıyordu.

Onu daha önce gördüğüm kahverengi pantolonu giymişti ama zengin zümrüt renginde düğmeli bir gömlek giymişti. Görünüşe göre o da bir tür çaba sarf etmek istemişti, ancak onun nedenlerinin benimkiler gibi olduğundan şüpheliydim.

Geldiğimi hissedince pencerenin açık vitrayına doğru mırıldandı: "Bunu bir daha asla yapamayacağımızdan korkuyordum."

"Birlikte yemek yemek mi?" Masaya doğru hareket etme düşüncesi uzuvlarımda içinde yağlı bir çamuru yuva haline getirirken, hâlâ kapı aralığında sabitlenmiş bir şekilde sordum.

Ona bu kadar yakın zaman geçirme düşüncesiyle.

Rorn ofladı, dudakları kıvrıldı ve kendi sandalyesinin yanındaki sandalyeyi açmak için masaya doğru yürüdü. "O da var ama ben açık pencereden bahsediyordum, ki o artık pek çok pencereden biri. Tehlikeyi uzak tutmak için kaybettiğimiz bir başka basitlik."

Çıplak ayaklarımı hareket etmeye zorlayarak başımı salladım. "Peki bu tür basitliklerin ne kadar süreceğine inanıyoruz?" O beni bekleyen bıldırcın, limonlu kuşkonmaz ve patatesten oluşan yemeğime yaklaştırmak için ben de bu fırsatı değerlendirdim.

"Sanırım bekleyip göreceğiz," dedi ve yerine oturdu.

Her birimize birer kadeh şarap doldurmasını izledim, kan kırmızısı sıvı bardağın kenarlarına sıçrarken neredeyse hipnotize olmuş gibiydim.

Eliyle tabağımı göstererek "Ye," diye teşvik etti. "Harika kokuyor ve görünüyor."

"Gerçekten de öyle," diye onayladım, ona bakamıyordum.

Sanki o da bunu biliyormuş gibi yemeğini oydu, kuştan buhar yükseldi ve sonra durakladı. "Sen de öyle."

Bu ona istediği şeyi kazandırdı, gözlerim yemeğimden kalkıp onun.

Bir şey söylememi bekliyordu. Yapamadım. Belli belirsiz bir gülümsedi, gözlerinin mavisini aydınlatan bir dikkatle yüz hatlarımı incelerken kelimeler bulamadı.

Bakışlarımı yemeğime çevirdim ve midemin kaldırabileceğinden pek emin olmasam da yemeye başladım.

Sessizlik, pencerenin ötesindeki dağ zirvelerine doğru süzülen bir gece şahininin çağrısından daha yüksek sesle haykırıyordu. Kral bu sessizliği boğazını hafifçe temizleyerek bitirmeyi tercih etti. "Seni ve Carelda'yı birlikte gördüğüme şaşırdım."

"Biliyorum."

"Neyi tartıştığınızı sorabilir miyim?"

Çatal bıçağımı bıraktım ve şarabı aldım, dürüstçe cevap vermeden önce ağgözlü bir yudum yuttum. "Sen, tabii ki." Şarabı yudumlarken gözlerim ona kaydı ve düşük kaşlarını ve sert çenesini görünce tekrar gülümsedim. "Korkma, seni yatağa atma konusunda notlarımızı karşılaştırmayacağız."

Sövdü, bıçağı bir çınlamayla tabağına düştü. "Astrantia."

"Yine de oldukça hoş biri," diye itiraf ettim, kendime engel olamayarak. "Cazibesini görebiliyorum."

"Onu o zamandan beri sikmedim..."

Bir yudum daha aldım ve kaşlarımı kaldırarak "Ne zamandan beri?" diye sordum.

Sessizliği ve gözlerini yemeğine verirken yüz hatlarının kümelenmesi midemi bulandırdı.

Güldüm, ses ekşiydi ve midemdeki çalkantıdan uzaklaşmamı sağladı. "Kulelere geldiğinden beri onu beceriyorsun, değil mi?"

"Birkaç ay boyunca değil," dedi ve bunu söylemek zorunda kalmaktan bile nefret ettiğini gösterecek kadar sertti. Gözlerini bir fırtına kaplamıştı, elindekileri bana geri verdi. "Seni özlediğimi söylediğimde ciddiydim. Sana ihtiyacım olduğunu ve seni istemekten asla vazgeçmeyeceğimi biliyorsun."

"Ama asla sadece ben değil," dedim, bunun gerçekliği kristalleşip göğsüme bir kat daha harç eklerken. Birkaç dakika cevap vermedi ve atal bıçak takımını kavrayan uzun parmaklarının kenetlenmesinde yalanın inşa edildiğini gördüm. Bunu istememiştim. "Sorun değil. Güzel yalanlar istemiyorum."

Kaşlarını attı. "Ama beni yanlış anladınız."

Başımı salladım. "Bence ne istediğini tam olarak anlamayan sensin ve belki de bu ikimizin de fark ettiğinden çok daha uzun süredir böyle."

"Sana ne istediğimi söyledim."

"Anlatmak ve göstermek tamamen farklı şeylerdir kralım," dedim kırıcı olmamakla birlikte ve biraz daha şarap itiğimde midemin rahatladığını fark ettim. "Duygularını çok iyi idare eden biri olmadınız hiç."

"Bloom..." diye uyardı ve şarabını aldı. Bardağa bakarak i geçirdi. "Boş ver."

Sonunda bilmek istediğim şeyi sormak için cesaretimi toplayana kadar gergin dakikalar boyunca sessizce yemek yedik. "Yani Marvis ve orduları..." şarabı biraz daha yudumladım, ben yutkunup boş bardağı yere bırakırken Rorn ağzıma bakıyordu. "Sadece ortadan kaybolduklarını mı varsayacağız?"

"Tüm bunlar için endişelenmenize gerek yok."

"Ama bir zamanlar anlatırdım," dedim beklenmedik bir yumuşaklıkla ve devam ederken gözlerini gözlerime dikerek, "Eskiden bana her şeyi anlatırdın."

Sanki bunu kabul ediyormuş gibi yüzü düştü. Sanki benden uzun zaman önce uzaklaştığını daha önce fark etmemiş gibi. Acımasız bencilliği olmasaydı ona acırdım.

"Yıllar." Bıçağı daha derine sapladım. "Beni günlük işlerimize karıştırmayı Carelda'dan çok önce bırakmıştın, Rorn."

Gözlerini kırıpıştırdı, kirpiklerini indirdi. "Biliyorum." Dişlerini yaladı ve aramızdaki masaya fırlattığım şeyin onu konuşmaya teşvik edip etmeyeceğini görmek için bekledim, ama konuştuğunda pek tatmin olmadım. "Benim," diye başladı, sonra durdu ve kendini düzeltti. "Casuslarımız Pelvorn'dan Marvis'in bayrağını taşıyan gemilerin başka bir kıtaya yelken açtığı haberiyle dneli çok olmadı."

Pelvorn, sakinleri bize eziyet etmeyi bir aile geleneği haline getirmiş olan adanın insan krallığıydı. "Bütün bir filo mu?"

"Birden fazla," diye onayladı. "Daha fazla gözetim, gözlerini daha kazançlı bir girişime diktiklerini ortaya çıkardı."

"Peki bu girişim nedir?"

Kaşlarını kaldırdı ve bana bakarken şarabını dudaklarına götürdü. "Nodoya."

Yüzümden okunuyordu, biliyordum, her ne kadar gizlemeye çalışsam da başarısız bir kalp atışı için çok geç kalmıştım.

Gökyüzünün altında Marvis ve takipçilerini o kadar doğuya ve çoktan vahşileştirdikleri kıtadan çok daha büyük bir kıtaya yelken açmaya neyin teşvik edebileceğini hayal etmeye çalışmamın yardımı olamazdı.

Dikkatle ama elimden geldiğince dikkatsizce gözlerimi Rorn'unkilerden ayırdım ve "Orada ne bulmak istediklerini biliyor musun?" diye sordum.

Cevap vermek için acele etmedi, kadehini yere bıraktı ve zümrüt rengi masa örtüsünün üzerinde bir o yana bir bu yana çevirdi. "Birkaç şey," diye mırıldandı dudaklarını kıpırdatarak. "Bunların arasında, giysilerine altın dokuduğu söylenen bir peri prensesi de var."

"Altın mı?" Carelda'dan çoktan duymuş olmama rağmen sordum.

Mırıldandı, gözleri sürekli çevirdiği bardağın sapına sabitlenmişti. "Ayrıca bir kuğuya da dönüşebilir." Gülümsedi, nefes verirken soluk soluğa bir kahkaha attı.

"Ama kesinlikle bir efsane."

"Çoğu efsane gerçeklerden türetilmiştir ve Nodoya'nın altın dokuyan son altın fae'sinin gerçekten de bir kuğuya dönüşebildiği söylenir, ancak bu tür yetenekler elbette ciddi sonuçlar doğurur ve bu yüzden tükendi."

"Tükenmiş mi?"

Sanki transa geçmiş gibi, hem huşu içinde hem de benim göremediğim bir şeyi görüyormuş gibi açıkladı: "Eninde sonunda, böyle efsanevi güçlere sahip olanlar kendilerini pervasızca harcayabilirler. Kadim ve zamanı düzelten bir parıltı onları pekâlâ güçsüz kılabilir. Birini iyileştirmek istediklerinde onları ölüm noktasına kadar zayıflatacaktır."

"O zaman ölümlüler değerini kaçınılmaz olarak kaybedecek bir yaratıktan ne isteyebilir ki?"

Rorn kirpiklerini sabit tutarak ve parmağıyla camın üzerindeki buğuyu takip ederek, "Bu gerçekleşmeden önce toplayabildikleri kadar altın toplayabilirler sanırım," dedi. "Nodoya'nın iki fae krallığı savaş halinde, ama onlar didişirken, güneydeki Errin adındaki yalnız küçük insan krallığı da kendi planlarını yapıyor gibi görünüyor."

"İnsan krallığı," diye tekrarladım, sözünü ettiğim şeyi hatırlayınca hızla göz kırptım. O kadar uzun zaman önceydi ki, sadece bir rüyaydı. Yine de bu planların ne olabileceğini anlamam sadece bir anımı aldı. Bu bilgi mideme taş gibi oturdu. "Errin kraliyet ailesi Marvis'in yardımını mı istedi?" Ağzımdan kaçırıldım, sonra başımı salladım. "İki fae krallığına karşı harekete geçmek için mi?"

"Özellikle bir tanesi," dedi, sesi soluğu çıkmıyordu, gözleri şarabın üzerindeydi. "Gerçi Vordane krallığının ve onun zorba hükümdarının, kendilerine bir ton altın toplamak ve yapmaktan en çok hoşlandıkları şeyi yapmak için sadece bir bahane olduğundan şüpheleniyorum..." Gözleri yükseldi ve gözleri şaşırtıcı bir güçle üzerime düşerken sandalyesinde doğruldu. "Perileri avlamak."

Öne doğru eğilip dirseğini masaya dayadığında, bir parmağı temiz traşlı çenesini okşarken her özelliğimi değerlendiren soğuk bakışları altında ciğerlerim sıkıştı.

Bunca zaman sonra bile hâlâ hissedebiliyordum. Rorn'unkini değil, Scythe'inkini. Kaldığım süre boyunca kalınlaşan kıllar. Parmak uçlarımın altında, boynuma ve omuzlarıma, karnımın ve uyluk içlerimin narin derisine sürtünürken hissettiklerim...

Ayağa kalktım, sallanıyordum ve göğsümdeki gürültülü yankıyı artık gizleyemeyeceğimi biliyordum. Öylece oturamazdım. Burada olmazdı. Hiçbir yerde oturamazdım. Şimdi olmazdı. Bir daha asla yapmayacağıma dair sessizce yemin ettiğim şeyi yapmak zorundayken olmazdı.

Gitmek zorundaydım. Geri dönmek zorundaydım.

Rorn'un eğlenen sorusu beni kapıya kadar takip etti. "Nereye gidiyorsun?"

Korkuyu körükleyen tüm bu bilgileri açıklarken onunla yemek yediğimi neredeyse unutmuştum. "Yapmam gereken bir şey var."

"Ne gibi?"

Havalı ses tonu yalan söylemenin boşuna olacağı konusunda uyarıyordu. "Rorn, onları bilgilendirmeliyiz. Ben-"

Kapılar kapandı.

Rorn ayağa kalkarken sandalyesi arkamdaki taşın üzerinden kaydı ve ben önümdeki ahşap bariyerlere baktım. Bir kapının beni durduramayacağını biliyordu ama beni bu kadar tehlikeli bir şekilde hareketsiz tutan şey neden beni tuzağa düşürmek istediği idi.

Yavaş, ölçülü adımlar arkamda tıkırdadı. "Onlara bir şey söyleyebilsek bile, ki söyleyemeyiz," dedi Rorn. "Neden söyleyelim ki? Şimdiye kadar kimse yardımımıza gelmedi."

"Rorn," dedim, neredeyse yalvardım. "Gitmek zorundayım."

"Saçmalama. Ayrıca, artık çok geç. Biz bu haberi duyduğumuzda, gemiler muhtemelen çoktan Nodoya kıyılarına varmışlardı." Yüreğim burkuldu.

Neredeyse sormaya dayanamayacaktım ve s o r m a m a da gerek yoktu. "Bu haberi ne zaman duydun?" Günlerdir biliyordu. Muhtemelen haftalardır.

Gözlerim kapandı. Bu, savaşın çoktan başlamış olduğu ya da daha kötüsü anlamına geliyordu.

Çoktan bitti.

Nefesim göğsümde sıkışmış, bana verilmeyen bir cevap bekledim.

Rorn içi boş, uğursuz bir kahkaha atarak arkamda durdu. "Orada ikamet ediyor, değil mi? Üzerinde yavaş yavaş eriyip gittiğin şu erkek."

"Boşa mı harcıyorsun?" Onunla yüzleşmek için döndüğümde inanamayarak sordum.

"Beni duydun," diye dişlerinin arasından itti. Burnunun ucundan bana baktı, gözlerinin içinde bir öfke bulutu dönüyordu.

Kelimeler tısladı ve parmağımı ona doğru sapladım. "Sahip olduğumuz her şeyi yok eden kişi sen olduğun halde beni sadece ismen tutuyorsun. Bunca zaman sonra bile, işinize geldiğinde tekrar tekrar işleyeceğiniz suçlar için hala bağışlanma bekliyorsunuz. Ve denemiş olmama rağmen..." Göğsüm şiddetle inip kalkıyor, sesim titriyordu. "Denedim Rorn ve elimde kalan tek şey bu, bu yüzden seninle hiçbir şey yapmadım."

"Ama tek sebep bu değil, değil mi?"

Pislik.

Geri adım attım. "Siktir git, Rorn."

"Ama yapmayacaksın, değil mi?" Sırıttı. "Beni hiç sikmeyeceksin. Her gece bir başkasının hayaliyle ölürken olmaz." Eğer görevi beni öfkelendermekse, işe yarıyordu ve o da bunu biliyordu. Ben kapalı kapılara dayanıp ateşler içinde kavrulana kadar ilerledi ve hararetle fısıldadı: "Beni kandırmayı, sevgilini benden sonsuza dek saklamayı düşündün ama ben bunu gördüm."

Ne demek istediğinden emin değildim ve başı benimkine yaklaştığında onu tokatlamaktan bir nefes uzaktaydım, cevap veremedim.

"Hadi Bloom." Kahkahası alçak ve karanlıktı. "Onun kim olduğunu bulamayacağımı mı sandın? Sana bulacağıma söz verdim." Keskin gülümsemesi, ağzını tekrar açmaya cüret ettiğinde kemiklerine kadar işleyen bir nefretle beni kör etti. "Onun ve Vordane'nin resimlerini aylar önce keşfetmiştin ve bu habere verdiğin tepki şüphelenmeye başladığım şeyi daha da pekiştirdi. O orada ve şimdi" -bir parmağını yanağımda gezdirdi, dudakları ağzımın köşesine ulaştığında alaycı bir ifadeye büründü

-"Şimdi kendi halkına ihanet edecek kadar onun hayatından korkuyorsun."

"Onlara asla ihanet etmem." Onlar için söylediği şeyi yaptığım halde nasıl böyle bir şey söyleyebildi - kısa bir sonsuzluk için boşa gitti. Ona ve bu lanetli krallığa kalbimi vermiştim.

Beni burada tutan, kaçamadığım bu yere bağlı olan ruhumun bir parçasıydı.

Rorn dudak büktü. "Kazandığımız bu barışı bozmak bir hainin işidir."

"Öyleyse kafamı kes ve bu işi bitir," diye hırladım, çünkü önce beni bulması gerekiyordu.

Ama enerji ve zaman şeritlerini çağırmaya, beni tekrar görebileceğime inanmaya asla cesaret edemediğim bir krallığa geri götürmeleri için onları manipüle etmeye çalıştığımda, hiçbir şey olmadı.

Rorn sırıttı. "Sana asla zarar veremem, bunu biliyorsun." Boş bardağımı masadan almak için masaya geri döndü. "Yani denize açılmak istemiyorsan, ki buna kesinlikle izin vermeyeceğim, burada kalacaksın..." Şarap kadehini masaya bıraktı. Paramparça oldu, yüzünde daha önce görmediğim zehirli bir ifade vardı. "Ait olduğun yere, Astrantia. Çünkü uzun ömrümüzde sadece geçici bir baş belası olan bu hırsız erkeğin aksine, ben seni seviyorum ve bize ihanet etmene izin vermeyeceğim."

Kaybolmak için tekrar tekrar denerken parmaklarım boş bir sıcaklıkla karıncalandı. Panik korkumu arttırdı ve sesimi yükseltti. "Ne yaptın sen?"

"Kendine ihanet etmene izin vermeyeceğim."

"Rorn," diye fısıldadım, etrafımdaki ince havayı incelerken boğuluyordum, umutsuzca kalınlaşmasını istiyordum. Beni kucaklamasına ve buradan uzaklaştırmasına.

"Bana ihanet etmene izin vermeyeceğim."

Ona doğru koştum, gömleğini yumruklarımla kavrarken hırladım. "Bana ne yaptın sen?"

Yavaşça ve gülümseyerek parmaklarımı gömleğinden ayırdı ve ağzına götürdü. Yaptığı her şeyi anlamaya çalışırken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken onları öptü.

Bir daha asla yapamayacağım her şeyi.

"Seni kurtardım," dedi usulca, çok basitçe.

Güçsüz ve dehşetle eriyerek vücudundan yere doğru kaydım. "Su dileği," diye bilgi verdi. "Ürettiği bilinen tek dereden. Ormandan sadece birkaç kilometre uzakta büyüdüğü için bunu iyi biliyorsun, benim cesur, sevgili karım."

Birini geçici olarak yeteneksiz hale getiren tatsız bir iksir. Bu sıvıyı sağlayan yosun yasadışı ilan edildi ve birçok yosun yok edildi.

Yüzyıllar önce çok uzun süre istismar edildikten sonra.

Şarap. Şaraba ilaç koymuş.

Rorn üzerimden geçip kapıya doğru yürüdü. "Etkileri yaklaşık bir hafta içinde geçecek ve o zamana kadar..." Nefesini bıraktı, sesi sertleşti. "Artık kendini tehlikeye atmanın bir anlamı olmadığını anlayacaksın."

Kapılar kapandı.

Saatler iki güne dönüştü. Yemekler salonuma sadece eşim tarafından getiriliyordu.

Beni bırakması ve bu acımasız cezayı sona erdirecek bir çare bulması için ona yalvarma girişimlerim sayısız kez başarısızlıkla sonuçlandıktan sonra, teslim olmaktan başka çarem kalmamıştı.

Volta attım ve ağladım. Onu görmezden geldim. Ondan nefret ettim.

Yaptığı her şeyin adaletsizliği, sorumluluk ve önceden haber verilmiş bir aşk yüzünden katlandığım her şey...

O kadar derin bir nefrete dönüştü ki, göğsümden yavaşça yankılanan yanıkla tenim uğuldadı. Ruhumun derinliklerindeki bir yerden.

Derimi tırmalamadan oturamaz hale gelene kadar birikti ve büyüdü. Uyumadım. Volta attım ve resim yaptım.

Theenon'un bile beni ziyaret etmesine izin verilmedi. Yalnızdım ama eskisi gibi değil. Şimdi, kralımın sözde bağlılığının soğuk kucağında yalnızdım, acı çekiyordum ve diri diri yanıyordum.

Ve ben de serbest bıraktım. Her şeyin. Bastırdığım, görmezden geldiğim ve aylarca boşuna mücadele ettiğim her şey.

Her tarafım titrerken, yeşil gözlü bir kurdun birçok resminden birini buldum. Ondan vazgeçtiğim için yarım bırakmak zorunda kaldığım birçok resimden biriydi,

Yapmak zorunda olduğuma inanıyordum, beni istemeyeceğine inanıyordum. Hâlâ istese bile, asla yürümeyeceğine. Onu terk etmek en iyisiydi.

Beni istememesinin artık bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey onun yaşamasıydı. Böylece resmi şövalenin üzerine koydum ve yüzümdeki ıslaklığı sildim ve sonra onu tamamlamanın ıstırabına yenik düştüm.

Eğer ona ulaşamazsam, eğer Vordane'a taşınan bu savaş onu alırsa, o zaman en azından onu görürdüm. Bana ne yaparsa yapsın onu unutmayı reddettim. Zaten unutmaya çalışmak hiç işe yaramamıştı.

Ona hayat veren her titreşim fırça darbesi içimdeki temel bir şeyi parçaladı. Onu görmek bile -asla sahip olamayacağım ve bir daha asla göremeyeceğim şeyi görmek- içimde onarılamaz bir şeyi çatlattı.

Ama duramadım. Bitene kadar olmazdı. İçimdeki o varlık tamamen açılana kadar olmazdı.

Nefes al, kır çiçeği.

Katliam her damara hücum etti. Fırça titreşen parmaklarımdan düşene kadar her kasımı kasıldı.

Ta ki dizlerimin üzerine çökene, başım çıkış gücüyle geriye savrulana kadar. Patladı.

Gözlerimden, yanaklarımdan yaşlar aktı. Çılgılık çılgılığa pişmanlık ve öfke parçalarına dönüşerek patladım.

Odadaki tüm cam eşyalar da öyle.

Hançer gibi keskin parçalar halinde her yere uçarak benimle birlikte çılgılık attı. O kadar gürültülüydü ki, içine girilecek boşluk sadece oluşmakla kalmadı, apliklerdeki alevleri ve pencerelerin camlarını patlatan bir rüzgâr fırtınasına dönüştü.

Bağırışlar boşlukta yankılandı ama ben çoktan kurtulmuş ve içmem için kandırıldığım iksire rağmen bir şekilde yaratmayı başardığım delikten düşüyordum.

Salonun kapısı çarparak açıldı ve bulanık muhafızlarımızın gözleri önünde kaybolurken gülümsedim.

Nefes nefese, bir kurdun küçük dairesindeki devasa yatağın önünde yere düştüm.

SIXTEEN

Aster

Kulaklarım çınladı. Görüşüm bulanıklaştı.

Gözlerimi kırptırdım ve uyuşmuş ellerimi yüzüme sürttüm, sonra keskin bir şey yanağımı kesince irkildim.

Bardak.

Bir parça avucumun kenarına saplanmıştı. Onu çekip kurtardım ve ellerimi üzerine koyup öne doğru eğildiğimde ne acıyı ne de parmaklarımdan halıya doğru akan kan damlasını hissettim.

Gözlerimi kapattım ve kükreyen kalbimin yavaşlamasını, gözyaşlarımdan akmamasını diledim.

Düzgün görebilecek ve düşünebilecek kadar sakinleştüğimde gözlerimi açtım ve dairenin yankılanan sessizliğinin içeri sızmasına izin verdim. Kokusu anında bir merhem ve bir zehirdi.

Kapı kapalıydı.

Yanımdaki yatak, içinde dolanmayı hayal ederek sayısız gece geçirdiğim nevresimlerle yapılmıştı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve titreyen bacaklarımdan üzerinde yükselmek için yatağın ucunu kullandım. Mutfak köşesi, tıpkı bir buçuk yıl önce olduğu gibi el değmemiş görünüyordu.

Hareket ettim, boş banyo odasına doğru yürüdüm ve sonra yatağa geri döndüm.

Sahibine evli olduğumu söylediğimden beri gözle görülür tek fark kitaplardı. Daha fazla kitap vardı. Bazıları yemek masasının üzerine yığılmıştı, sanki kurdun zaten kalabalık olan raflarda onlara yer bulacak zamanı ya da eğilimi olmamıştı.

O burada değildi.

Yavaş bir gümbürtü kafamın içinde sekti ve kalın bir şekilde yutkundum. Başka bir yere gitmek hiç canımı yakmamıştı. Gençken ve boşluğa girmeden önce niyetimi açıkça belirtmeyi başaramadığım zamanlarda bile.

Ormandaki kulübemizin yakınından ayrılmaya çalışırken aynı ağacın dibine çarpmıştım.

Babam saatlerce güldüğü için bu hem alnımda hem de egomda bir morluk bırakmıştı ama başka bir şey bırakmamıştı.

Asidik bir film dilimi kapladı. Her düşüncemi bir sis kapladı.

Mutfakta, lavabonun yanında bir sürahi su duruyordu. Ne kadar zamandır orada olduğu umurunda değildi. Tezgâha yaslanırken yarısını içtim. Her yudumda kulaklarımdaki çınlama azaldı ve dışarıdaki şehrin sesi yavaşça yükseldi.

Bekleyebilirdim ve az önce bir iksirin üzerimdeki bağlarını kırdığımı düşünürsek bunu yapmak akıllıca olurdu. Böyle bir şey yapmanın etkilerinin ne kadar süreceğine dair hiçbir fikrim yoktu - saatler mi yoksa günler mi sürerdi ya da başka yansımaları olur muydu?

Ama gitmek zorundaydım. Onu bulmak zorundaydım.

Sürahiyi bıraktım ve nemli arnavut kaldırımli sokaklara inen merdivenlere yöneldim.

Puslu bir yağmur yağıyor, zaten dengesiz olan dünyamı gri bir kasvete bürüyordu. Merdivenlerin dibindeki korkuluklara tutundum, başım dönüyordu ve göz kırparak gözümü açmaya çalışıyordum.

Taş dolu arabalar geçip gidiyor, iri yarı, zırhlı savaşçılar da onları takip ediyordu. Bazıları omuzlarında kürekler, bazıları ise inşaat malzemesi çuvalları taşıyordu.

Hepsinin yanlarından ve sırtlarından kılıçlar ve bıçaklar sarkıyordu.

İçlerinden biri yoldaşıyla birlikte havlarcasına bir kahkaha attıktan sonra havayı kokladı, keskin ela bakışları bana yöneldi. O bakarken rüzgâr kızıl saçlarını yanaklarına doladı ve gözlerinin altındaki koyu gölgeleri ortaya çıkardı.

Kıpırdamadan ona baktım, içimden Scythe'ı sormak geldi. Her şeyin bitip bitmediğini ve çok geç kalıp kalmadığımı sormak istiyordum.

Ama bilinmeyenin korkusu beni tamamen, nefes nefese hareketsiz tuttu.

Kurt savaşçı, grubu ilerlerken dikkatini benden ayırdı ve ben hırıltılı bir nefes verdim. Öksürdüm ve sesimi elimle bastırdım. Dudaklarıma ve yanağıma ıslak bir şey bulaştı. Onları kovalayabilirdim. Onlara komutanın nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını sorabilirdim. Muhtemelen neden bilmem gerektiğini soracaklardı. Hatta belki de kim olduğumu öğrenmek isteyeceklerdi.

Umurumda değildi. Bu yüzden buradaydım. Bilmek zorundaydım. Korku, onun iyi olduğundan emin olma ihtiyacımın önüne geçemezdi. Bu yüzden kurtları yokuş aşağı takip ettim, elbisem rüzgârda dalgalanıyordu ve adımlarım düzensizdi.

Gözler boğucu bir battaniye gibi üzerime düştü. Ben tökezleyerek geçerken bazı dükkân sahipleri ve vatandaşlar konuşmalarına ve hareketlerine ara verdi. Dişlerimi sıkarak yürüyüşümü düzeltmeye çalıştığım da mideme kramplar girdi ve görüşüm bir kez daha tersine döndü.

Enkaz çıplak ayaklarımı kesiyordu. Ama arabalar hala görüş alanımdaydı. Eğer kendimi-

"Aster?"

O kadar ani durdum ki neredeyse düşüyordum.

Kadın küfrederek kolumdan tuttu ve bir tentenin altına girmeme yardım etti.

Scythe'ın kardeşleri olarak arabanın sokağın sonundaki kavşaktan geçip ormana doğru ilerleyişini çaresizce, bulanık gözlerle izledim.

"Neredeler..." Savaşçılara el sallayarak başladım. "Onlara ihtiyacım var."

"Yıldızlar ne için?" Dişi vahşi elimi tuttu, sonra onu kaydırды kolumu arkama koydum. "Nehrin aşağısındaki yıkık köye doğru gidiyorlar. Kanaman var, Aster."

Küçük bir çocuğun sesi sisi yararak geldi. "Anne?"

Belki de oradaydı. Bu yıkık köyde. Belki hala onlara ulaşabilirim.

Ama sis dağılıp nefesimi topladığımda, belki de onlara ihtiyacım olmadığını fark ettim. Kumdan yapılmış göz kapaklarımı yavaşça kırıştırdım ve beni tutan dişiye baktım. "Olivianna."

Saçları daha kısa görünüyordu ama bu oydu.

Bal rengi gözleri yüzümde geziniyor, pembe dudaklarını endişe kaplıyordu. Terzi başını salladı. "Nerede olduğunu sorardım ama şu anda birileri gelip kendi sorularını sormadan önce seni düzeltmemiz gerekiyor." Arkamdan sokağa doğru attığım üstünkörü bir bakış, meraklı gözlerin hâlâ üzerimde olduğunu doğruladı.

Olivianna'nın yardımıyla topallayarak kavşağa vardık ve köşeden sola dönerek mavi süslemeli beyaz bir kapıya yöneldik, oğlu cevaplayamadığı sorularla peşinden geliyordu.

Olivianna eteğindeki gizli cepten bir dizi anahtar çıkarırken bir elimle kapının pervazına dayanarak kendimi sabitledim.

Üzerimizdeki bir tabela rüzgârın şiddetiyle sallanıyor, gıcırđıyordu. Üç ya da dört yaşından büyük olmadığı anlaşılan küçük erkek, annesinin dükkânın kapısını açmasıyla başını annesinin eteklerinin arkasından eğdi. Obsidyen gözleri burnumu sızlatan bir şüpheyile beni süzdü.

Olivianna içerde, malzeme açısından darmadağınık dükkânın köşesindeki kadife şezlonga oturmama yardım etti. Önünde metal bir masa, iki yanında da çiçekli kumaştan iki koltuk duruyordu. Altıgen masanın üzerinde cam bir vazoda taze lavanta ve lavanta kokulu mumlar duruyordu, ezici koku küçük alana nüfuz ediyordu.

"Kapıyı kapat ve kilitle, Ryon," diye talimat verdi altın sarısı buklelerini kaşıyan ve kapı aralığında beni izleyen küçük çocuğa. "O zaman neden yukarı çıkıp boya kalemlerini alıp misafirimizin resmini çizmiyorsun?"

"Kanaması var," dedi küçük Ryon, kapıyı kapatıp kilitlerken bana kaşlarını çatarak. "Neden? Daha fazla kötü adam mı? Gittiklerine söz vermiştin."

"Öyle ve neden kanaması olduğunu henüz bilmiyorum ama güzel resimlerinizden birinin onu daha iyi hissettirmek için uzun bir yol kat edeceğini biliyorum."

Oğlu hareket etmeyince Olivianna ellerini kalçalarının üzerine koydu. Sırtını bana dönerek oğluna göremediğim bir bakış attı.

İçini çekti, salınan önlüklerin yanından geçip tahta basamakları çıktı.

Olivianna döndü, menekşe rengi kat kat fıfırlar belinden dönen bir şelale gibi dökölüyordu. Hipnotize olmuş bir halde görüşümü netleştirmeye çalışarak gözlerimi kırptım, baktım ve biraz daha kırptım. Elastik bel bandının içine soktuğu krem rengi bluzu kanla beneklenmişti.

"Bluzunu mahvettim," diye mırıldandım.

Olivianna kaşlarını çatarak ona baktı. "Nereye kaybolduğunu söyleyerek bunu telafi edebilirsin. Elbiselerin hâlâ bende, biliyorsun." Eteklerini toplayıp yukarı çıkarken, Scythe'ın ondan bana elbise yapmasını istediğinde nasıl telaşlandığımı hatırladım. "Beşi de toz topluyor ve depomda çok ihtiyaç duyduğum yeri kaplıyor."

Suçluluk duygusu kabaran tenimi iğneledi.

Giderek artan bir ışık gözlerimi pencereye çekti ve güneş kara bulutları yararken içim burkuldu. İnsanlar geçip gidiyor ve sokaklarda kümelenerek hayatlarına devam ediyorlardı. Bu bana bir nebze umut verdi ama Olivianna bir tas su ve bir bezle döndüğünde "O iyi mi?" diye sormama engel olacak kadar değil.

"Uzan," dedi ve ben de memnuniyetle uzandım. Bez daldırılıp sıkılmadan ve koluma bastırılmadan önce suyun çay ağacı aroması beni acıya karşı uyardı. "Tırpan mı?"

"Evet," dedim tıslayarak, Olivianna şu ana kadar fark etmediğim kesikleri temizliyordu.

"Tamam tanımla," dedi homurdanarak, ama beni beklerken bulunca iç çekti. "O gayet iyi. Şimdi bana ne olduğunu anlat."

Rahatladığımı gizleyemeyerek, çökmekte olan bedenimden düşmesine izin verdim. "Bir iksiri kırdım," diye itiraf ettim bir an sonra. "Sanırım."

Altın rengi gözleri benimkilere dikildi. "Nefes aldığın için şanslısın." Her nefeste zorlansam da buna itiraz etmedim. Beni daha fazla soruyla sıkıştırdı ama artık onun yaşadığını bildiğim için yorgunluk her taraftan saldırıyor, görüşümün kenarlarını karanlıkla renklendiriyordu.

Farkında gibi görünen Olivianna mırıldandı: "Çoğunlukla çizikler var ama elin..." Kendi elinde çevirerek dilini gıdıkladı. "Yardıma ihtiyaç duyacak kadar derin. Yardım edebilir miyim?"

Elimden geldiğince başımı salladım, gözlerim kapandı. "Demek geldiler."

Kesiği temizledi ve bez şıprıdayarak kâseye düşerken "Kim?" diye sordu.

"Marvis'in ölümlü ordusu."

Uzun bir duraklama oldu, Olivianna'nın dokunuşuyla elime bir sıcaklık yayıldı. Cildim yeniden dikilmeye başladı ve buna tanık olmak için gözlerimi zorla açmaya çalışsam da, parlak bukleli başından başka bir şey seçmekte zorlandım. "Sen Nodoya'dan değilsin, değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadım, dikkatinin yüzüme kaydığını hissettim. Ama gözlerimi açık tutamıyordum. "Affet beni, bir süredir uyumadım."

Olivianna bana bakmaya devam etti, açıkça nedenini sormak istiyordu. Aklına gelen her soruyu sormak istiyordu. Ama yüksek sesle nefes vererek rahatladı. "Uyu, uyandığında konuşabiliriz."

Sadece burada olduğumu ve onun hayatta olduğunu bilmek yeterliydi ve bu yüzden savaşmayı bıraktım.

SEVENTEEN

Tırpan

Çenemdeki tüyleri okşayarak Dade'e dik dik baktım. "Kapılarına dayanmalı ve ne halt düşündüklerini bize anlatmalarını talep etmeliyiz."

"Ve başka neler planlıyor olabileceklerini," diye ekledi Fang.

"Talep etmekten kastım, işe yaramaz krallarını öldürmek, kraliçeyi ve prensesleri bildikleri her şeyi anlatana kadar coşkulu balo elbiselerinden asmak."

Fang hançeriyle bir elmayı oymaya ara verip gözlerini bana çevirdi. "Ne giydiklerini gördün mü?"

Omuz silktim. "Bir ya da iki kez."

Homurdandı ve meyveye yaptığı işkenceye devam etti. "Peki onları tavana asacağız ama yüzlerini kaplayan o şatafatla nasıl konuşacaklar?"

"Haklısın," dedim, istemediğim halde sırtarak. "Eteklerinin arkasını göremezsek, içlerinden birinin kafasına hücum eden kan yüzünden ölüp ölmediğini anlayamayız."

Fang kıkırdadı. "Bir trajedi."

"Bitti mi?" Dade, doğrulan ve hançerinden dişleriyle bir parça elma koparan Fang'ın yanındaki sandalyesine yaslanırken kaşlarını kaldırarak konuştu.

Öylece bakakaldım, kralın ağzından çıkacağı kesin olan yavan emri bekliyordum.

Dade, söyleyebileceği her şeye inancımın az olduğunu hissetmiş gibi, tüm dikkatini bana yöneltti. "Onları rahat bırakacağız."

"Onları bırakıyoruz..." Başımı salladım ve öne doğru oturdum. "Ne oluyor lan?" Neredeyse iki haftadır bu lanet toplantıyı bekliyordum.

İnsan askerlerin sonuncusu da kaçmış, yakalanmış ya da öldürülmüştü - ve bu, katlandığımız her şeye verdiği cevap mıydı?

"Sakin ol," diye mırıldandı Fang, her zamanki gibi mantığın sinir bozucu sesi. "Sen yanmadan önce bırak o konuşsun."

Ama ben kralımıza bakmaya devam ettim. Kısa bir süre önce eşinin, yumuşayan kışını yaşayanlar diyarına geri çeken tanrısal olmayan bir parıltıyı serbest bırakmasından önce ölüme girmesine tanık olduğum aynı kral.

"Sizi öldürmeye çalıştılar," diye gereksiz yere hatırlattım ona. "Hiç tereddüt etmeden öldürebildikleri kadarımızı öldüreceklerdi ve bunun nedeni, yönetmeyi hak etmediklerini kanıtladıkları bir krallıktaki o lanet olası kalede oturmaları ve bizim de onları öylece bırakacak olmamız mı?" İnanılmaz bir şekilde sordum.

"Henüz yeterince bilgimiz yok," dedi savaş odasının kapısından gelen yumuşak bir ses.

Yıldızlar, bu bok gittikçe daha iyi olmaya devam etti.

Fang ve ben şaşkınlıkla Opal'ın elinde dumanı tüten iki fincan çayla odaya girip birini arkadaşının önüne koymasını izledik.

Fang boğuk bir öksürükle güldüğünü belli etmedi ama ben hiçbir şey saklamıyordum. Kuğu eteğinin gizli cebinden bir küp şeker çıkarıp kralımızın çayına koyduktan sonra yanına otururken Dade'ye açıkça sııttım.

Kral bana baktı ve ateş mavisini gözleriyle tek kelime etmemem konusunda uyardı.

Beni uyarmasının, onu didikleme isteğini daha da dayanılmaz hale getireceğini bilmeliydi. "Ben de senin zaten yeterince tatlı olduğunu düşünüyordum, vahşi kral."

Dade'in dişleri zalim bir gülümsemeyle parladı. Bir uyarı daha.

Opal sandalyesini çekerek hareketsiz kaldı. "Bir tepsi bulamadım," dedi. "Ve ikinizin de çay sevip sevmediğini bilmiyordum..."

Fang, altın saçlı yeni kraliçemize acıdığı belli olan bir tavırla, "İlerisi için söylüyorum, iki şeker alıyorum," diye ekledi. Dade'in çay fincanını kendisi için kapmaya çalışırken sııttı. "Ama şimdilik bir tane yeter."

Dade hırladı, pençeleri kınından çıktı ve Fang'ın parmakları arasında tereyağı gibi ahşap masaya düştü. "Geri çekil."

Fang kıs kıs güldü ve dikkatini tekrar elmasına vererek parmaklarını dikkatlice kurtardı.

Elimden geldiğince sandalyeye yerleştim. Beni tedirgin eden Opal'ın kadın olması değildi. Şu ana kadar çoğunlukla sadece

üçümüz ve Dade'in amcası. Serrin şimdi Dade'e ve lejyonlarımıza yıkmaları için talimat verdiği her şeyi onarmaya yardımcı olmak üzere Sinshell'e gidiyordu.

Benim naçizane fikrime göre, yeğenin eşine yaptıklarından dolayı çok daha kötüsünü hak ediyordu. Opal'ın değişmiş halinden kopardığı tüylerden başka bir şeyle onu öldürebilirdim ve Dade'in bunu istediğinden emindim.

Ama görünen o ki kralın kalbi, zar zor kurtulduğu savaş sırasında başarısız olmaktan çok daha fazlasını yaşamıştı. Farklı bir şekil almasına izin vermişti. Yine de yeni ve daha yumuşak karar verme becerilerinden eşi sorumluyken Dade'i tamamen suçlayamazdım.

"Opal bugünden itibaren bu toplantılar sırasında bize katılacak." Tartışılmaz bir ifade. Karşı çıkmak umurumda değildi. Dade bana doğruca baktığında bile bunu beklemiyordum. Bakmaktan başka bir şey yapmadığımda kaşlarını kaldırdı, sonra sandalyesinde bir parça gevşedi. "Güzel."

Opal'ın bakışları üzerimdeydi ama ben ona bakmadım. Nemli tavana baktım ve bu aptalların burada bir daha böyle büyük bir saldırı yaşanmaması için ne yapacaklarını merak ettim.

Bu kadar umursamamalıydım. Her şey bitmişti. Ama savaşın en başta yaşanmış olabileceği nedenlerin ötesini görmeye çabalarken bunu yapmamak imkânsızdı.

Suçluluk ve görev acımasız bir kombinasyondur.

"Kraliçe kızı için çaresizlikten hareket etti ve eşi için intikam almaya çalıştı," dedi Dade, Opal'ın annesine atıfta bulunarak, Dade'i ve çoğumuzu bu kıttadan atmak için Errin'in insan soylularıyla komplo kurmuştu.

Dade haklıydı. Kraliçe Nikaya'nın kocasını, Sinshell'in merhum kralını öldürmüştü.

Opal'ın annesini kendi haline bırakmakta bir sakınca görmüyordum ama insan kraliyet ailesini bize başka neler yapabileceklerini göstermeleri için yalnız bırakmayı yadırgadım ve bunu dile getirdim. "Ne olursa olsun, Nikaya ile tekrar konuşmamız gerekiyor," dedim. "Ona bilebileceği başka bir şey olup olmadığını ve Errin hakkında neler öğrenebileceğini sorun."

"Yapacağım," dedi Opal, sözlerini kalınlaştıran çelik gibi bir sözle.

Ona baktığımda burnum seğirdi ve beni dikkatle incelediğini gördüm.

Dade çayını karıştırdı. Çay kaşığını fincanın kenarına neredeyse porseleni çatlatacak kadar sert bir şekilde vurarak bir gösteri yaptı.

Kenarlardan yumuşuyor olabilirdi, ama karşılığında dişisini incelersem patlayacağını biliyordum. Onu Opal'ın önünde kış üstü oturtmak istemediğim için sırttım ve bakışlarımı kaçırdım. Opal'a karşı hiçbir ilgim yoktu. İşime yarayabilecek şeyler dışında kimseye ilgi duymuyordum.

Ve Sinshell Krallığı'nın kuğu prensesi hayal edebileceğimden çok daha yararlı ve güvenilir olduğunu kanıtlamıştı.

Şimdi farklıydı, onu çevreleyen enerji -ya da enerjisizlik-. Sanki o savaş alanında sırf kalp acısıyla yaptığı kadim parıltı, büyüsünün çoğunu ondan çalmıştı.

Sormamda bir sakınca görmüyordum ve biraz sebep olsa bile yine de bilmek istiyordum. "Senin altının," dedim, Dade'in eşine kısa bir süre bakarak. "Hâlâ dokuyabiliyor musun?" Gracewood atalarından miras kalan yeteneğinden bahsettiğimi biliyordu. Giysilerin içinde altın iplik üretme yeteneği.

O biliyordu ama yeni kraliçemiz çayına baktı ve eşi bana ters ters bakarken cevap vermek için değerli vaktini ayırdı. "Bilmiyorum."

"Denediniz mi?" Fang sordu.

"Neden fark etsin ki?" Dade dişlerinin arasından konuştu. "Hâlâ iyileşiyor."

"Eğer onu bu toplantılarda görmek istiyorsanız," dedim sertçe. "O zaman onunla konuşmamıza alırsan iyi edersin."

Opal elini Dade'in yumruğunun üzerine koydu. "O haklı. Sakin ol."

Dade gözlerini kapadı, omuzları hafifçe çöktü. Gözlerini açtığı anda bana dikti. "Neden umursuyorsun ki?"

Elbette, bir insan ordusunun Gece Denizi'ni geçmesinin tek sebebi ben olamazdım. Kaynaklar, tehlike, belirsizlik.

İçgüdülerim beni uyardı ve bir omzumu kaldırdım. "Sadece merak ettim." Ayağa kalkarak, "Eğer cevaplar ve tam teslimiyetleri için bazı insan soylulara işkence etme planları yapmıyorsak, o zaman sanırım başka bir şeye işkence etmek için iznimi alacağım..." dedim.

Savaş odasından çıkıp Kalenin altından geçerek ağlayan insanların pençelerimin ilgisini beklediği zindanlara giderken hiçbiri beni durdurmadı.

Hâlâ hayatta olan birkaç kişi pek de açık sözlü değildi ama her ihtimale karşı onları ziyaret etmesine izin verilen tek kişinin ben olduğumdan emin olmuştum.

Yeni yıkanmıştım ama Keep'te bana verilen odalarda kalmak istemediğim için yatağıma yatmak üzere daireye geri döndüm.

Elimi sikime doladığımda, aynı misafir kanadında kalan birinin horultusuyla sikimi mahvetmesi kadar kötü bir şey olamazdı. Bu kişi, iğrenç kafasını yastığa koyar koymaz uykuya dalmakta hiç zorlanmayan Fang'di.

Bazılarımızın önce gevşemeye ihtiyacı vardı.

Dairenin içinde cisimlendiğimde bunların hepsi boka sardı.

Kalbim göğsümde hızla atan bir pıtırıtıya dönüştü. Her duyum uzun zamandır yaşamadığım bir şiddet ve hızla uyandı.

Kapı açıldı ve rüzgârda gıcırdayarak sallanıyordu.

Kan havayı ve botlarımın altındaki halıyı yarım bir el izi şeklinde lekeledi. Dün lavabonun yanında bıraktığım sürahi şimdi mutfak zemininde kırık parçalar halinde parlıyordu.

Her kısa nefes alışımında ciğerlerim daralıyordu. Ballı kokusu her yerdeydi. Taze.

Sadece birkaç saatlik.

Buna inanamıyordum, neler olduğundan emin değildim -gerçek miydi yoksa bir rüya mıydı- basit benliğimin izin verdiği tek şeyi yaptım.

Avlandım.

Kokusunu merdivenlere kadar takip ettim. Kanının neredeyse kurumuş olduğu yağmur nemli korkulukları kaydırarak kokladım. Yaladığımda tadından ürperdim, tenim tepki olarak titredi.

Sonra eğimli caddeden aşağı, sisin içine doğru yürüdüm.

Geçtiğimiz iki gün boyunca komşu köylerin yeniden inşasında ilerleme kaydedilmesini zorlaştıran yağmur, Vordane şehrinin sokaklarına düşmeyi bırakmıştı ancak ıslak ve bulutlu hava hâlâ devam ediyordu. Yıldızları ve binaları örten bu bulutlar, sokak lambalarında sallanan ateşin şehre ürkütücü bir parlaklık vermesini sağlıyordu.

Şehir halkı, hayatlarını ve evlerini ellerinden almaya çok yaklaşmış olan savaştan bu yana nadiren evlerinin dışına çıkıyordu.

Sokağın sonunda açık kalan meyhaneden birkaç erkek şamatalı kahkahalar atarak sokağı tırmandı.

Selamlaşmaya çalıştılar. Onları görmezden geldim, odağım öyle bir çalınmıştı ki, benden bir bakış bile alabilmeleri için beni öldürmeye teşebbüs etmeleri gerekirdi. O zaman bile durmazdım. Zihnim daralmıştı. İçimdeki açlık, aradığım yarattığı bulana kadar körelmeyecek ölümcül bir noktaya kadar keskinleşmişti.

Esinti onun kokusunu sokağın sonuna kadar taşıdı. Tavernaya.

Sırıttım ama kavşakta sırtışım kaybolunca kaşlarımı çattım. Geri geri giderek şehrin en popüler terzisi Olivianna'nın dükkânına ve dairesine doğru ilerledim.

Kapının döşemesinde kan izleri vardı.

Kapıyı çalmadım. Kapı sadece benim öfkem ve ihtiyacım yüzünden açıldı, duvara çarptı ve kumaş rulolarını yere gönderdi.

Olivianna nefesini tuttu ve elini göğsüne koyarak ayağa kalktı. Elini indirdi, beni görünce omuzları çöktü ve "Scythe, beni korkuttun" dedi.

Onu görmezden geldim, terzinin kadife sandalyesine kıvrılmış olan kadına hala çarpılmışım.

Saçları karmakarışık ve inanılmaz derecede uzundu, kıvrak ama kıvrımlı gövdesinin altında bir yastık ve bir battaniye vardı. Organım şişerken kalbimin gümbürtüsü kesildi ve gevşemiş dudaklarımdan yakıcı bir nefes geçirdim.

Gri gözlerini irkilerek açtığında ve kendini yukarı ittiğinde bu kıvrımlardan bazıları belirgin bir şekilde daha az şiddetliydi. Kaşlarımı çattım, gördüklerimden hem nefret ediyor hem de hoşlanıyordum. O buradaydı. Aynı değildi.

Sonra Olivianna'nın itirazlarını görmezden gelerek odayı geçtim. ol.

"Dinlenmeye ihtiyacı var," dedi arkamdan.

Hiçbir şey söylemedim, sadece benden kaçan yaratığa dik dik baktım. Arkasına bile bakmadan. Onun yokluğunda ne yapacağımı hiç düşünmeden beni terk etti. Hayatımı birkaç gün içinde değiştiren ve beni tek başıma asla kaçamayacağım türden bir karanlığın içinde bırakan kişi.

Kalbim şiddetli bir gümbürtüyle yeniden atmaya başladı.

O iri gözler daha ince bir yüzden bana bakıyordu, elmacık kemikleri ve dudakları daha belirgindi. Bana uzanmaya cüret ederken dudakları titriyordu.

O yumuşak eli tuttum ve onu ayağa kaldırdım. Teninin benimkinin üzerindeki büyüü beni oracıkta çözme tehdidinde bulundu.

Aster içime düştü ve bir elini göğsümün üzerinde gezdirdi, parmakları ve gözleri arıyordu.

Olivianna başka bir şey söyleyemeden, "Ondan kimseye bahsetme," diye emrettim ve sonra hırsız kadınımı eve götürmek üzere kollarıma aldım. "Ciddiyim."

EIGHTEEN

Aster

Sessizlik içinde, kurt beni yokuş yukarı daireye taşıdı.

Ona bakmaktan, sert çenesinin derisini delen saçları gözlerimle takip etmekten memnun olduğum için aldırmadım. Burada ve onun kollarında olduğuma inanamıyordum.

Kulağındaki sert kavisi fark ederek, "Saçını kestirmişsin," diye mırıldandım. Şimdi kafa derisine yakın kesilmiş olan kalın karanlığa uzandım ama merdivenlerle karşılaştığımızda ağır kolum düştü.

Omuzlarına kadar uzanan saçlarının dökülmesi onu sertleştirmiş, her bir sert açısını ve nefes kesici özelliğini ortaya çıkarmıştı. Bunu tercih edip etmediğime karar veremiyordum. Onun varlığından başka bir şeyin önemli olup olmadığına karar veremiyordum.

Dairenin kapısı çarptı ve ben kaskatı kesildim.

"Yaralandın mı?" Beni yatağa atmadan önce söylediği ilk ve tek şey buydu.

Zıpladım, hafiflemiş olan ağrı bana varlığını hatırlattığında yüzümü buruşturdum. "Hayır, ama ben-"

"Bunca zaman sonra başka bir erkeğin kokusuyla dönmeye nasıl cüret edersin?" Ondan havlayan bir kahkaha yükseldi ama bu kahkaha mizahtan yoksundu.

Gırtlaktan gelen bir tiksintiyle delik deşik olmuştu. Dirseklerime kadar ittim. "Scythe-"

"Merak etme, bunu düzeltmek için dikkatli bir çalışma yapacağım. Yine de seni uyarmalıyım" -elini salladı ve parmaklarının yerini siyah pençeler alınca gözlerim büyüdü- "günahlarını daha iyi gizlemek için bu elbiseyi kurtarmak mümkün olmayacak ve hiç üzgün değilim."

Ben daha konuşmadan, ne olacağını anlayamadan, yatakta üzerime tırmandı. Ben yastıklara uzandım, o da

iki pençesini elbisemin yakasına geçirdi. Gıdıklayarak, malzemeyi yırtarken cildimi hafifçe çizdiler.

Kelimeleri oluşturmaya çalıştım ama başaramadım.

Kalbim çok hızlı, çok sert atıyordu ve bunun iksirle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum. Her şey elbisemi bedenimden söken kurtla ilgiliydi.

Ayağa kalkıp elbiseyi ellerinin arasına aldığı anda nefesim kesildi, pençeleri artık kınına girmişti. Elbisemi çılgık atan iki parçaya böldü.

Dantel iç çamaşırlarımdan başka bir şey giymeden tekrar doğrulmaya çalıştım.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye uyardı Scythe ve sonra belime sarılmak için üstüme çıktı. Becerikli bir çeviklikle bileğimi tuttu ve yatağın ahşap başlığına bağlamak için malzemeyi kullandı.

O zaman sesimi buldum. "Bekle, ne yapıyorsun?" Başparmağı bileğimin iç kısmını sıyırıp geçti ama bana cevap vermedi. Titredim. "Beni sorguya mı çekmek istiyorsun kurt?" Ona ters ters baktım, sesim inançsızlıkla titriyordu. "Ne amaçla?"

Serbest elimi ondan uzak tutmak için altına koyduğumda zalim bir sırıtış gözlerini aydınlattı. Eğildi ve ağızma fısıldadı, "Bana elini ver, Aster."

Gözlerindeki parıltı ve ondan yayılan vahşi enerji ceza vaat etse de, bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Ama yine de aklında ne varsa onu engellemeye çalıştım. "Konuşmamız gerek."

"Bana lanet elini ver, Aster." Reddettiğimde, ölümcül bir sırıtışla dişlerini gösterdi.

Sonra beni öptü.

Sadece bir kez. Sert ve morartıcı, onun tadı, sıcaklığı ve kokusu baş döndürücü bir şarap gibi içime işlerken beni gevşek ve daha fazlasına muhtaç hale getirdi.

Çekilirken inledi, elim onun elinin içindeydi. Bileğimi yatağa sabitledi.

Dişlerim gıcırdadı. "Yıldızlar içinde benimle ne yapmayı düşünüyorsun?"

Canavar beni görmezden geldi. Vücudumdan aşağı kayarak burnunu göğüslerimin arasından, karnımın üzerinden geçirdi ve kalçalarımın arasında durdu. Onları araladı ve burnunu göbeğime soktu.

Ağız da onu takip etti. Geniş omuzlarını titreterek beni içine çekerken sıcaklık içimi ve dışımı ıslattı. "Siktir," diye hırıldadı.

Ellerimin bağlı olduğunu unutarak ona uzandım ve neredeyse sızlanacaktım.

Sonra dilini düzleştirdi ve beni yavaşça yaladı, klitorisimde durdu. Fiske vurdu ve ben inledim. Bir pençe tekrar kınından çıktı, slip elbisemin dayanıksız kumaşını yırtarken alay ediyordu. Beni yatağın üzerinde sarsacak kadar sert bir şekilde bedenimden kopardı.

Scythe onu burnuna götürdü ve gözlerini kapatarak içine çekti, ardından malzemeyi yere fırlattı. "Devam et ve eve dön, ama sözlerimi unutma. Bu sefer seni takip edeceğim." Burnunu benimkine dayadı, tek gözü parlıyordu ve gürlledi, "Kan dökme havasındayım ve senin kocan çok uzun zamandır ölüm listemin bir numarası."

Bunu duyunca kalbim durdu, sonra ayağa kalkarken soğuk bastırınca acı içinde çarpmaya başladı.

Tuniğini vücudundan çıkardı ve pantolonunun düğmelerini çözdü. Onun görüntüsü, her şeyle devasa oluşu, hatırladığım gibi değildi.

Hayal gücümün alabileceğinden çok daha fazlasıydı.

Aleti sertleşmiş, kabarmış ve yatakta aşağı doğru kayarken sallanıyordu.

"Beni özledin mi?" diye alay etti, gözlerim ziyafet çekmeyi bıraktığında kaşlarını kaldırdı.

Karnının alt kısmına indi ve vahşî bakışlarıyla buluşmak için gövdesinin kaslı genişliğine tırmandı. Dişlerini gür alt dudağının üzerinde gezdirdi, sonra burun deliklerini açarak kalçalarımın baktı. "Güzelce ve genişçe aç. Bana ne kadar çok olduğunu göster."

Korku ve beklenti dilimi ve göğsümü şişirdi.

Sabırsız olduğunu bilmeme rağmen bekledi. Ben titrerken o göbeğime odaklandı. Ben onunla konuşma ihtiyacı ve ona istediğı her şeyi verme arzusuyla savaşıırken.

Onu inkar edemezdim.

Ve kendimi inkar edemezdim.

Ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum ama kelimelerin bu yaratık için çok az şey ifade ettiğini biliyordum. Eğer onu istiyorsam, onun kurallarına göre oynamalıyım.

Önünü açtığımda dudakları aralandı ve bana daha iyi bakabilmek için eğildi. "Güzel." Sert bir nefes veriş dev omuzlarını titretti. "Çok iyi ve o kadar ıslak ki" -bir parmağı göbeğimin iki yanındaki hassas teni bir çiçeğin taç yapraklarını okşar gibi okşadı- "Bahse girerim beni çok özlemişsindir."

Titredim ve o da daha yakına eğildi. Üzerime üflledi ve o kıkırdarken ben inledim.

"Çok pembe ve şişmiş, kır çiçeği. Bahse girerim tek yapmam gereken..." Dili üzerimde, içimde gezindi, sadece bir kez. Klitorisime ulaştığında şok edici bir çığlıkla patladım. Üzerime tırmanıp çeneme kenetlenmiş parmaklarıyla başımı sabit tutmaya zorlarken inledim ve kıvrıldım.

Gözlerimi sıkarak kapattım, nefes nefese kalmıştım ve beklenmedik orgazmı atlatmak için kalçalarımı kapatmaya çalışıyordum.

Scythe diziyle onları açmaya zorladı ve beni iki yana açarak mahrum bıraktı. "Bana bak." Baktım ve beni orada tuttu, gözleri öfke ve açlıkla parlıyordu. Altında kıvranışımı ve titreyişimi izlerken beni sıkıca tutuyordu ama morartmıyordu. "Bunu sana yapabilir mi?"

"Scythe," diye boğuldum.

Tehditkâr ve güzel bir şekilde sırttı ve burnunu çenemin üzerinden kulağıma doğru kaydırmak için başını eğdi. "Hayatının en güzel yemeğini yedikten sonra bile sanki hiç doymayacakmışsın, sonsuza dek daha fazlasına ihtiyaç duyacakmışsın gibi hissetmeni sağlayabilir mi?"

Kalçaları düştü, başımın yanındaki kolunu destekledi, bu bana verilen tek uyarı oldu.

Yavaş bir hamleyle içime girdi. İniltili bir nefes boğazında titreşti ve kulağıma ısıttı. "Hâlâ kasılıyorsun, kır çiçeği." Kasıldığımda nefesi tısladı. "İşte bu kadar. Bana hiçbir şey söylemezken haklı olduğumu söyle."

Kendini tamamen oturttu ve ben baş edemeyerek kırık bir çığlık attığımda kıkırdadı. Uzun süredir boşken onun büyüklüğünü ve beni bu kadar kısa sürede tekrar mahveden tüm hisleri kaldıramıyordum.

"Görünüşe göre bu konuda son derece iyisin." Çenemi yaladı, başını çevirip ağzımın kenarına fısıldadı: "Bunun ne olduğunu bilmiyormuş, hissetmiyormuş gibi davranmakta da çok iyisin." Geri çekildi, sonra yavaşça tekrar içeri girdi, kelimeleri inledi. "İkimiz de denediğini ve başarısız olduğunu bildiğimiz halde onsuz hayatta kalabileceğine inanmakta çok iyisin."

"Denedim," diye başladım, biraz kekeleyerek. Bunu söyleyemezdi. Bunu düşünmemesi bile gerekiyordu. Bunu daha da kötüleştirmenin bir anlamı yoktu. Tüm hayallerimde, bunu bir kez bile hayal etmemiştim. Beni hâlâ bu şekilde isteyebileceğini. Böyle davranmaya cesaret edebileceğini. Ama yapamadı. "Denedim ama Scythe..."

Ağzını boynuma götürdü, dişleri sıyrıyor, dili yalıyordu. Tüm bu süre boyunca vücudumun derinliklerine gömülü kaldı. "Ben de denedim. Sana izin vermeye çalıştım." O

Kalçalarının etrafında dönerek içimde ihtiyaç duyduğum her yere baskı ve işkence yapmasını sağladı, pantolonunun kumaşı arkama sürtündü. "Görünüşe göre sana izin veremem Aster," diye homurdandı. "Yapamam amına koyayım. Yapmayacağım." Dişleri derimi deldi, derinlere battı ve anladım.

Sezgisel bir parçam onun her şeyi hem onayladığını hem de yok ettiğini biliyordu.

Benden çaldı, elimi tamamen bir hesaplaşma sözüne zorladı.

-Ve yalvaran inlemelerden başka bir şey yapamayınca tek yapabildiğim ona izin vermek oldu.

Boğulmaya başladım ve çığlık atmaktan korktuğum kadar yüksek bir çığlık attım.

Kurdun eli ağzımı kapattı, parmakları dişlerimin arasına girdi. Kulağıma, "Al beni" diye emretti. Kalçaları ileri geri kalktı. Her zevk noktasına hesaplanmış bir saldırı. "Boğ beni."

Öğütüyor, itiyor ve bir kalp atışı bile yavaşlamadan, içimdeki çok sayıda duyguya dikkat etmem için bana yer bırakmıyordu. Beni bu kadar çaresizce istediğimi hiç bilmediğim şekillerde yok etmeye devam etmesine ihtiyacım varken durmasını isteyip istemediğime karar vermeme imkânsız hale getirdi.

İnledim, dağıldım. Dişlerim parmaklarına batarak beni uyardı.

Alçak sesle, gürleyen bir kahkaha attı. "Bu iyi bir çiçek. Aynen böyle." Kanı çektiğimde inledi, özü dilimin üzerine düştü ve boğazımdan aşağı yüzdü. "Daha fazla. Her damlasını yut, Aster."

Vahşice, o ışıltılı bir memnuniyetle izlerken ben onun altında kıvrıldım ve sallandım - avının ölümünden zevk alan bir avcı gibi. Aklımı başımdan alan zevk dalgaları beni tüketirken ne için olduğunu bilmesem de yalvardım.

Görüşüm karardı. Kalbim dans etmeyi bıraktı. Kulaklarım korkunç bir sessizliğe gömüldü.

Sonra yakacak kadar canlı bir parlaklıkla hepsi geri döndü.

Şok edici sıcaklık beni tepeden tırnağa sarstı. Beni titreyen, zorlukla nefes alan, gevşek bir et yığınınna dönüştürdü. Tüm bunlar olurken, kızdırdığım canavar beni acımadan becermeye devam etti.

"Artık benim." Boynumdan emdi, sonra başını geriye attı ve kükredi.

Kas kordonlu. Her yerinde. Damarları nabız gibi atıyor ve her santiminde ter parlıyordu.

Katlandığım aynı şiddetli karanlık onun içinde de ürperirken, yüz hatlarında hiçbir erteleme, hiçbir yumuşama olmadı. Aksine, bakışlarını indirip kalçalarını sallayarak her bir damlasının içimden başka hiçbir yere akmamasını sağlarken daha vahşi, daha acı bakla gibi olmuşlardı.

Yavaşça geri çekilirken bacaklarımın arasındaki görüntüye bakarak tısladı. Sonra bağlarımın birini çözdü ve kalçama vurdu. "Yuvarlan."

Sesim zayıftı, işe yaramazdı. "Scythe, ihtiyacımız var-"

"Sessiz ol." Yuvarlandı ve beni kalçalarımın tutarak dört ayak üzerine kaldırdı.

Dizlerimin üzerinde ona ters ters bakmak için döndüm ama istesem de kaçamayacağım kadar sıkı tutuyordu. Kaçmak istemedim. Yine de "Beni sikmeye devam edemezsin." dedim.

Burun delikleri ve gözleri parladı. "İzle beni."

Panik, göğsümün içindeki aşırı ısınan savaşı karışarak konuşmamı engelledi.

Kanımla hâlâ kırmızı olan köpek dişlerini hınzır sırtışıyla parlattı. "Eğil, kır çiçeği."

"Yapmalıyım..." Yutkundum, eylemlerimizin sonuçlarını hissetmeye başlamıştım, kanı dilimi lekeliyordu.

"Eğilmen lazım," dedi usulca. Çok yumuşak bir şekilde. "Hemen şimdi."

Tekrar yutkundum ve beceriksizce geri döndüm. Elim hâlâ tahta yatak başlığına bağlıydı.

"Sana dokunduğu her yer, sana baktığı her yer benimle kaplanacak. Onun güzel, zalim karısıyla bulduğum zevkle."

"Ama kalamayacağımı biliyordun-"

"Senden başka bir şey tanımıyordum, bu yüzden bu saçmalığı denemeye zahmet etme." "Kıçını havaya kaldır," diye bağırdı ve ben uyduğumda elini her iki yanağımın üzerinde gezdirdi.

İki parmak arkamdan sokuldu, yavaş ve derin bir şekilde içime girip çıktı. Gittiklerinde inledim, ancak kıçımın üzerinde iz bıraktıklarını hissettiğimde hareketsiz kaldım. Scythe zaman ayırarak onu ve belimi tohumuyla boyadı.

"Beni çoktan işaretledin."

Gülüştü yakıcıydı ve "Bunun sadece bir işaret olmadığını biliyorsun" dediğinde ürperdim.

Kendini vücudumda toplamaya ve yaymaya devam etti. Göğüslerimi sıkıyor, meme uçlarımı mincıklıyor, sıcaklığı sırtımı kavuruyordu.

"Şimdiden çok daha iyi kokuyor."

Nefesler beni kısa ve kesik kesik bıraktı. Kalçalarım dönüyordu, her parçam yapmamam gereken ama sonsuza dek isteyeceğimden korktuğum bir şeyi bekliyordu. Yanık bir cehenneme dönüştü, öfkesi beni durdurmaya çalıştığım ve başaramadığım seslerle lekeledi.

Karnım sıkıştı. Merkezim ağrıyordu. Zihnim doldurulma arzusu dışında her şeyden boşaldı. Söylemedim. Söylemeyi reddettim.

Gerek yoktu.

"Seni beklettin mi?" Scythe mırıldandı ve bacaklarımın arasına dokunuşuna karşılık verdi. Parmağının üzerimde gezinmesi bir inilti uyandırdı. Karnım gerildi, yatağın ahşabı sıkın parmaklarımın altında protesto ediyordu. "Sırılsıklam." Dudakları omzuma bastırdı, sonra beni incelemek için arkasına yaslandığını hissettiğimde soğuk hava içeri girdi. "Bana ihtiyacın var, değil mi?"

Cevap vermeyince homurdandı, "Söyle, Aster."

"Sana ihtiyacım var," diye homurdandım.

Ondan duyduklarına hiç benzemeyen bir kıkırdama kalbimin sıkışmasına ve omurgamın kilitlenmesine neden oldu. Ağırılığı yatağı terk etti ve ağzım açık bir şekilde arkamı döndüğümde onu pantolonunu indirmiş ve ortadan kaybolmak üzereyken buldum. "Bir dahaki sefere beni unutmaya çalışmayı düşündüğünde bunu hatırla."

"Seni hiç unutmadım. Bir an bile." Hem üşümüş hem de dayanılmaz derecede sıcak olan yatağa doğru eğildim. "Nereye gidiyorsun?" Beni terk etmek istemiş olamazdı. Hele de bu şekilde, yatağına çırılçıplak bağlanmış ve ihtiyaçtan sızlarken. "Beni bırakma."

Kurt sırtı bana dönükken gerildi. "Yapmam gereken işler var." Gölgeler onu çaldı ve beni tüyler ürpertici tehdidiyle baş başa bıraktı: "Benden bir daha kaç dostum. Sana meydan okuyorum."

Bakışlarının sıcaklığı beni uykunun uyanık dallarından çekti.

Perdeler kapalıydı, güneş aradan süzülerek yatakların üzerindeki toz zerrecikleriyle dans ediyordu.

Pencerenin yanındaki koltukta, Scythe bir bileğini dizinin üzerine koyarak uzandı. Büyük çizmeli ayağı yavaşça sekti. Parmakları çenesinde ve dudaklarında, o

baktı. Ben de ona baktım, onu görünce göğsüm sıkışmaya başladı.

Bu bir rüya değildi. Gerçektir. Her şey gerçektir. Buradaydım.

Arkadaşımla.

Onu inceledikçe içimdeki gerginlik azaldı. Ağır bakışlarına, gözlerinin parlak zümrüt rengine ve sert yüz hatlarının durgunluğuna daha uzun süre hayret ettim. Her nefes alışımında her parçam biraz daha gevşedi ve kendimi kısa bir süreliğine de olsa tam da olmam gereken yerde olduğuma inandırdım.

İşaret parmağı üst dudağına değdi ve acımasız bir yumuşaklıkla, "Sarhoş yaban arısı," diye mırıldandı.

Utangaç bir şekilde gülümsedim ve yatağın içine kıvrıldım.

Başparmağını ısırdı, dikkati ağızma yöneldi. "Burada olduğunu biliyor mu?"

Bunu düşünmek istemediğim için yutkundum ve başımın altındaki yastığı kavradım. "Sanırım öyle."

Bir an geçti, ona bana katılmasını teklif etme arzusuyla birlikte, sormaktan çok "Demek beni biliyor" dedi.

Dudaklarımı yaladım. "Yeterince biliyor."

Scythe tekrar baktı. "Ve öylece gitmene izin vermedi, değil mi?" diye sözlerini bitirdiğinde gerginlik uzuvlarıma geri döndü.

Buna cevap vermeme gerek yoktu ve ben de vermedim.

Kurdum üst dudağını ovuşturdu. "Kaç kere, Aster?" Kafam karıştı, kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Kaç kere?" Oh.

Oh.

Yalan söylemek nafile olurdu çünkü o bunu hemen anlardı. Yalan söylemek istemiyordum ama bundan bahsetmek de istemiyordum. Yatakta bana katılmasını, burada ya da savaşın dokunduğu bu güzel şehirde yemek yemeden önce benimle ziyafet çekmesini istiyordum.

Bazı şeyler sadece bir hayal olarak kalabilirdi, umutsuz bir anı olarak.

-Scythe'ın ifadesi sertleşti. Çenesi büküldü. "Seni kaç kez becerdiğini söyle bana, Aster."

"Bir kez." Kelimeyi soludum, sonra o özel zamanı hatırlayınca yüzümü buruşturdum. "Döndükten kısa bir süre sonra, gerçi o kadar ileri gidemedik. Denedik ama olmadı..." Boğazımı temizledim. "O alamadı..."

"Aletini içine sokmadı," dedi tehlikeli bir sakinlikle.

"Hayır," dedim, ayağı hareketsizleştirdi ve değerlendiren bakışlarının ağırlığı o kadar ağırdı ki başımı çevirmek istedim. Bunu yapmadım, her ne yapıyorsa, her ne arıyorsa, bunun gerekli olduğunu biliyordum.

Bilmesi gerekiyordu ve ben de ona ihtiyacı olan her şeyi vermek istiyordum. Ama beni çiftleşme bağını kabul etmeye zorlayarak kendisine nasıl bağladığına bakmaksızın, ona sadece verebileceğim kadarını verecektim. Bizi tehlikeye atmadan ve çok uzaklara yayılabilecek bir dalgalanma etkisine neden olmadan açıklayabileceğim çok fazla şey vardı.

"Yine de sana dokundu," diye tahmin etti, sesi çakıllı çıkmıştı. "Ellerini ve ağzını senin üzerine koydu."

"O benim kocam Scythe. Vordane'a döneceğimi düşünmüyordum ve bunu düzeltmeye çalışmalıydık..." Başımı salladım. "Sonuçta hiçbir zaman çok fazla çabalamadık. Ben uzun zaman önce vazgeçtim." Titrek bir nefes verdim. "Sanırım ikimiz de uzun zaman önce pes ettik."

"Çünkü başkasını becerdi."

Başımı salladım, battaniyedeki gevşek bir ipliğin izini sürdüm. "Birçok kez." Tereddüt ettim, daha fazlasını söylemek istedim ama sonra bu kadarla bırakmanın en iyisi olduğuna karar verdim.

Scythe işkence dolu dakikalar boyunca başka bir şey söylemedi.

Başka ne açıklayacağımı görmek için beklediğini biliyordum ve saplantımı memnun etme ihtiyacı duyan bağımlı bir aptal gibi, "Yapamadım..." diye fısıldadım. Sadece geri dönme düşüncesiyle bile bir endişe düğümü oluştu, her şeyin bitmediğini hatırladım. Onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalacaktım. "Ondan nefret etmeye başlıyorum, kurt."

"Yine de kaldın," dedi, nazik sözcükleri saran sessiz bir öfkeyle.

Gözlerimi kapattım. "Başka seçeneğim yoktu." *Başka seçeneğim olmamaya devam edecek*, demedim, ama ikimize de yaptığı şey için onu azarlama isteği dilimin üzerinde sıcak ve kalın bir şekilde duruyordu.

Eğer geçtiğimiz bir buçuk yıl üzücüyse, evliliğin sınırlarını aşan bir şekilde bağ kurduğumuza göre hayatımızın geri kalanı nasıl olurdu?

"Bana bak, Aster."

Battaniyeyi çeneme kadar çektim ve beni biraz daha incelemesini bekledim.

"Onu sevmiyorsun," dedi sonunda, kalın kaşları yara izinin hafifçe bükülmesine neden olacak kadar sert bir şekilde çatıldı.

Belki de ilk defa yüksek sesle "O şekilde değil. Hayır..." Başım sallandı ve gerçeği kabul ettiğim için gülmeye yaklaştım.

içimde, sözlerimin derinliklerinde çimentolandı. "Artık değil."

Rorn'u tekrar görmem gerekeceğini bilmenin korkusu bir zamanlar olanlardan kaynaklanıyordu. Yaptıklarından ve yapabileceklerinden.

Scythe gözlerini kırptırdı, başını eğdi ve pelüş dudaklarını dişlerinin arasına aldı. Sonra öne doğru eğildi, tuniğinin üzerindeki deri yelek gıcırdadı ve ellerini iki yana açtığı dizlerinin arasında kavuşturdu. "Neden şimdi geri döndün?"

"Bir savaş olduğunu duydum. Seni görmem gerekiyordu."

"Hâlâ nefes aldığıma emin olduktan sonra tekrar eve mi koşacaksın?" Gözleri yüzümde gezindi. "Sevmediğin ama yine de eşine tercih edeceğin kocana."

"O kadar basit değil."

Karanlık bir kaş yükseldi. "Neden?"

Ona anlatamadım. Her şeyi onun ihtiyaç duyduğu şekilde açıklayamazdım. Bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi. Ona açıklayabileceğim şeyleri nasıl açıklayacağımı bulmak için zamana ihtiyacım vardı; anlayamayacağı şeyleri o anlamadan anlamasını sağlamanın bir yolu.

Bir yanıt için zorlamadı.

Tüm hayatımızı, boyutunu bile bilmeden böylesine pervasızca değiştiren kurt koltuktan kalktı. Bana baktı ve ben de onu daha iyi görebilmek için döndüm. Gözlerim, bir sonraki adımda ne yapabileceğini anlamak için siyah ve kıpkırmızı sarılmış iri cüssesinde gezindi.

Ama ağzımın içinde kalan son bir bakışla karşılaştım; kaybolmadan önce etrafındaki hava kararırken burun delikleri alevlendi.

NINETEEN

Tırpan

Aster gidebilir.

Artık benim olduğundan emin olduğum için onu bulmakta hiç zorlanmayacaktım. Eşim değerli kocasına dönebilirdi ama bu sefer sonuçsuz kalmayacaktı.

Kanlı ve çok güzel sonuçlar.

Bu öfkeyi -kıskançlıktan ve adını koymakta zorlandığım yabancı bir şeyden doğan bu nefreti- kendisine ait bile olmayan bir yaratıkta sahip olduklarının değerini bilmeyen bir pisliğin üzerine salma düşüncesi...

Titredim, tepeden tırnağa bir zevk dalgası üzerime yayıldı. Evet, bu arkadaşımın gerçekten de çok dikkatli adım atması gerekecekti.

Dade, Keep'teki merdivenlerin altında belirdi ama koridordaki masanın üzerinde duran meyve kâsesinin yanında uzun süre oyalanan zavallı köpeğe, "Tres, kaybolan yemeklerimden kimin sorumlu olduğunu bul," derken ben koridorda ilerlemeye devam ettim.

Bir savaşçıya aşağılık bir görev verildiği için dehşete düşen Tres, "Ben mi? Ama benim-" diye mırıldandı.

"Bir talepte bulunduğumu hatırlamıyorum," dedi Dade, sesi artık bir alfaya aitti.

Tres küfretti ama "Elbette kralım" diye mırıldandı.

Dade savaş odasına giden nemli koridorda bana yetişti, bakışları sırtımı yakıyordu. "Çok meşgulumüşsün."

"Hayır." Küflü odanın kapısını iterek açtım. "Sen sadece odanda kuşunla o kadar çok vakit geçiriyorsun ki pek bir şey fark etmiyorsun."

Ben masanın ortasındaki dağınıklıktan yeni bir parşömen parçası koparıırken o bunu görmezden gelerek kapının pervazına yaslandı.

"Garip kokuyorsun."

Kalemi hokkaya daldırdım ve sırttım. Bir yandan da sinirlerimin tepeme çıkmasını engellemeye çalışıyordum. "Banyo yapmayı atlamış olabilirim," diye fazla yumuşak bir yalan söyledim. "Bir şey değil."

Kızıl Kral'ın gözleri profilime tırtıklı bir bıçak gibi saplandı. "Pislikten değil."

"Gerçekten çok tatlı oluyorsun ama korkarım senin için konuşuluyor."

Hırladı, sonra durakladı ve o daha farkına varmadan boka bastığımı anladım. Güldü, sesi inançsızlığa benziyordu. "Bir dişi, değil mi?"

Onu görmezden geldim ve lejyonum için listeye devam ettim, böylece şehrin dışındaki köyün onarımını bitirebilir ve bir sonrakine geçebilirdik. "Daha fazla malzemeye ihtiyacımız var ve hızlı olmalıyız."

"Geliyorlar." Sessizlik aramızdaki o dikenlerle kaplı duvara -asla aşamayacağımız duvara- yerleşti. Kral iç çekerek merhametle konudan uzaklaştı.

En azından beni buna inandırdı.

"İki gündür öğle yemeğim odama giderken kaybolmuş gibi görünüyor," dedi. "Bu gizem hakkında bir şey biliyor olamazsınız, değil mi?"

Gülmemek için boğazımı temizledim. "Hiçbir şey."

Ben listeyi öncelikli olarak işaretleyip Fang'in kısa süre önce tahtaya bıraktığı listenin üzerine yerleştirirken, o, sinir bozucu sorgulama taktiklerinden daha rahatsız edici bir sessizlik içinde beni inceledi.

"Kim o?" Kapıya doğru yürüdüğümde Dade söyledi. "Bir daha sormayacağım."

Sikeyim.

Durdum, bundan kaçınamayacağımı biliyordum - ona bir şey vermezsem, neyin peşinde olduğumu çok iyi araştırabileceğini biliyordum.

Gözlerine baktım ve yarı doğruyu söyledim. "Bir yabancı. Onu şehirde şaşkın şaşkın dolaşırken buldum ve eve götürdüm." Elbette, insan ordusunda erkekler kadar çok kadın asker yoktu ama bana inanması için yeterli sayıdaydı.

"Onu öylece aldın mı?" diye tekrarladı. "Esir olarak mı?" Bir kez başımı salladığımda gözleri dans etti. "O zaman neden diğerleriyle birlikte zindanda değil?"

Baş döndürücü miktarda dürüstlikle karıştırılabildiğinde yalan söylemek kolaydı. "Çünkü bilmen gerekiyorsa ondan hoşlanıyorum." Sırttım. "Hem de çok."

Dade'in altın rengi kaşları alçaldı, bakışları benimkiler üzerinde keskinleşti. "Peki saldırı hakkında ondan işe yarar bir şey öğrenebildin mi?"

"Dediğin gibi biraz meşguldüm."

"Onu becermekle meşguldün."

Sinirlerim anında gerildi ve "Boktan bir şeyi yeniden inşa etmekle meşgulüm" diye uyarıda bulundum. Yerimi unutmuştum ve hava şarj olurken ikimiz de bunun farkındaydık. Özellikle de son birkaç yıldır diğer yaratıklardan çok daha fazlasıyla mücadele ederken, bu durum sık sık bir sorun haline geliyordu.

Fiziksel olarak acı verse de kendimi geri çekilmeye zorladım.

Ama Dade sadece mavi gözlerini parlatan belli belirsiz bir merakla beni inceledi. "Pekâlâ." Dişlerini yalayarak kapıdan doğruldu. "Bundan bilmeye değer bir şey çıkarır çıkarmaz bana haber ver..." Sırıttı. "*Esir*."

Başımı eğdim ve oradan ayrıldım. Kan kralı arkamdan, "Ve lanet olası öğle yemeklerimi çalmayı bırak," diye emrettiğinde, yarısı kınından çıkarılmış ve kıvrılmış avuçlarımı delen pençelerim geri çekildi.

Bir başka çalıntı yemek masanın üzerinde, yarısı yenmiş üzüm kâsesi ile taze sıkılmış kavun suyu sürahisinin arasında bekliyordu.

En azından suyu ve bir gün önceki yemeğin çoğunu bitirmişti. Keep aşçılarına fazla sorgulamadan bana fazladan bir yemek hazırlatabilirdim ama arkamı döner dönmez konuşmaya başlayacaklardı.

Bu kadınla ne yapmam gerektiğine henüz karar verememiştim, benimle ilgili niyetinin ne olabileceğini anlamak bir yana, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Kimseye bir damla bile bir şey vermedim. Çünkü hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin bunu mahvetmesine izin veremezdim.

Ona sahip olmalıydım. Onu elimde tutmalıydım. Kemiklerimin iliklerinde yaşıyordu - beni bir daha asla terk etmediğinden emin olma ihtiyacı. Sadece bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Bu yüzden sessizlik ve mümkün olduğunca gizlilik en iyisiydi. Şimdilik.

Özellikle de onun evli olduğunu hatırladığımda sürekli içine düştüğüm bu çürüme çukurundan kendimi çıkarmaya çalışırken.

bir hayat. Kendinden başka sunacak hiçbir şeyi olmayan tek gözlü bir vahşiyi içermeyen bir hayat.

Çenem sıkıştı.

Onu seçmiş olmasına şaşmamalı. Bir hafta süren çiftleşme seansı, zevkten başka verebileceğim bir şey olmadığını anlaması için muhtemelen yeterli olmuştu.

Başka bir şey için iyi değildim.

Ne olursa olsun, gitmesine izin veremezdim. Reddettim. Görevimden döndüğümde onun bir kez daha ortadan kaybolduğunu görmek düşüncesi bile on yıllardır hissetmediğim bir dehşete kapılmama neden oldu.

Ben de çalışmaya devam ettim. Asla cevaplayacak havada olmadığım soruları uyandırmamak ve onu yeni avlanmış bir canavar gibi korumamak için.

Onu kaybedemezdim ama nasıl elimde tutacağımı da bilmiyordum ve bunun yarattığı endişe nefes almamı zorlaştırıyordu.

Güzel hırslıyım sanki uyandığının farkında olmadığımı düşünmüş gibi hızla ayağa kalktı. "Gitme." Karamel saçları omuzlarına dolanmış, baştan çıkarıcı bir karmaşayla parmaklarımı oynatmamı istiyordu
-Çekmek için.

Dudaklarım titredi ama hiçbir şey söylemedim.

Güvercin grisi gözleri kısıldı, göğsü kabardı ve kalbi yavaşladı. Tüm bu eş olayının, benim nerede olduğum konusunda daha endişeli hissetmesine neden olup olmadığını merak etmek zorundaydım. Çünkü şimdiye kadar kesinlikle bu kadar önemsememişti.

"Dönmüşsün." Yemek masasında oturduğum yere ve masaya koyduğum taze yiyeceklere bakarak, "Daha fazla yiyecek," dedi. Uykudan şişmiş yanakları kızgınlıkla kızardı. "Görünüşümde bir sorun mu var?"

"Hayır," diye tersledim, şaşırmıştım. "O zaman bu büyük yemek niye?"

Birbirine kenetlenmiş ellerime baktım. "Kendine pek iyi bakmıyorsun. Elmacık kemiklerinden ve teninin renginden bunu anlayabiliyorum." Muhtemelen yapmamalıydım ama bakışlarımı kaldırdığımda sessizce ekledim, "Karnın ve kalçaların o kadar etli ve yumuşak değil."

Omuzları çökmüştü, gözleri çözemediğim bir duyguyla parlıyordu. "Demek bunu yapıyorsun." Yanıt vermeyince nazıkçe, "Bütün bu yiyecekleri istemiyorum Scythe. Sadece kalmanı istiyorum."

Ne yazık ki tuniklerimden birinde kaybolmuş olan göğüslerine baktım ve derin bir nefes aldım. "Becerilmeye ihtiyacın var." Gerçekten de, kelimeler ağzımdan çıktığı anda onun ihtiyacı havayı olgunlaştırdı.

"Hayır, kurt," dedi Aster ve kaşlarını çatmıştı, kafam karışmıştı. Onu doldurmak için sikime ihtiyacı vardı. Giderek artan uyarılmasının tadını alabiliyordum. "İhtiyacım olan şey benimle konuşman."

Kontrol edemedim gerildim ve sandalyeden kalktım. "Bu akıllıca olmaz."

"Neden?" dedi, yataktan sürünerek kalktı ve bana doğru yürüdü.

Bana dokunmaya cüret ederse canımın çok yanacağını bilmeme rağmen dimdik durdum. "Çünkü sana söyleyecek iyi bir şeyim yok, kır çiçeği."

"Yine de söyle." Sessizliğim üzerine, "Lütfen" diye ısrar etti. "Hayır," diye bağırdım, sustuğunda anında pişman oldum.

Kendimden ve ondan hem kaçmaya hem de onu almaya ne kadar ihtiyacım olduğundan iğrenerek mutfığa doğru döndüm ve bunu hissetmedim - ona homurdandıktan sonra bunu beklemiyordum - bu yüzden parmakları parmaklarıma dokunduğunda irkildim. "Ne oldu sana böyle?"

Geri çekildim, başka bir yere bükülmeye başlayabileceğim kadar uzaklaştım.

"Scythe..."

"Sen," dedim sessizce, çok sessizce ve yemek masasının önünde donup kaldım. "Sen oldun. Yıllarca gölgelerle savaştım ve sen oradaydın. Beklenmedik bir ışık. Sonra hiç uyarmadan, hiç beklemeden onu benden kopardın. Lanet kocandan başka kimseyi umursamadan her şeyi aldın. Şimdi buradasın ve ben..."

"Ne?" diye dikkatlice dürttü, yavaşça arkamdan ilerliyordu.

"Ona güvenmiyorum." Yutkundum, ses kalındı. "Sana güvenmiyorum." Sonra ortadan kayboldum.

TWENTY

Aster

Scythe'ın gür saçlarından daha fazlası gitmişti.

Bir zamanlar onu uzaktan da olsa yumuşatan her şey gitmişti.

Şimdi bakışlarında soğuk, çalışkan bir zehirden başka bir şey yoktu. Dokunuşunda saldırgan bir sahiplenme saplantısı vardı.

Bana izin verseydi, onu her şekilde götürürdüm.

Reddetti. Belki de onu ittiğimden ve aramızdaki çiftleşme bağı sağlamlaştırdığına pişman olduğundan korkmaya başlamışım. Belki de kalbini kırmış olabileceğimi asla tahmin edemezdim.

Bir kez daha acı verecek kadar safmışım gibi görünüyordu ama yine de onun umursamadığını düşündüğüm için kendimi suçlayamazdım. O benim eşimdi. İstemese bile önemsemek zorundaydı. Ama onun duygularının hayvani içgüdüleri ve egosundan daha derin olduğunu düşünmemiştim.

Wistensia'da aylarca çektiğim sefalet boyunca bir kez bile yalnız olmadığımı düşünmemiştim. Onun da benimle birlikte acı çekeceğini. Belki de benden daha fazla.

Beni çok az tanıyordu. Yine de beni yıllardır başka birine göstermediğim şekilde tanıyordu. Beni sevdiğini düşünerek kendimi kandıramazdım, ama aşk gibi güçlü bir şeye düşmeden önce çoğu kişinin karşılaştığı duygular, birkaç basamak taşı olduğunu da unutamazdım.

Çünkü onları ben de hissettim. Hepsini. Hiçbirimizin tek başına düşmek istemeyeceği bir deliliğe, serbest düşüşe yol açacak o tehlikeli tırmanış.

Bu kafa karışıklığı, endişe ve umutsuz özlem garip ve biraz da itici. Daha önce bunların hiçbirini bu şekilde hissetmemiştim.

Daha önce de aşık olmuşum. Kendimi ya da Rorn'u bir zamanlar sahip olduklarımızdan asla mahrum edemezdim.

Aşk.

Ama bu aşk anlıktı. Gözlerimizin ilk buluşmasında kesinleşmişti.

Ve belki de çok kolay.

Yeni yemek tepsisini ittim. Bunda bir dizi kuruyemiş, muzlu turta ve et yüklü bir sandviç vardı. Lezzetli olduklarından emindim ama bir kısmını daha sonra yiyecektim.

Her zaman yediğimden iki kat daha fazla yemiştım. Çoğunluğu yenmiş tabaklarıyla toplanmayı bekleyen diğer iki tepsinin görüntüsü, Scythe'ın bana gösterdiği tuhaf ilgi için minnettar olmamı sağlamaktan çok beni öfkeliendirdi. Kıvrımlarıma düşkün olması hoşuma gitse de bu, uzun süre bu kadar az yedikten sonra beni hasta edecekken onu yatıştırmak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

Bir bardak suyu yudumlarken bakışlarım uzadıkça öfkem artıyor ve yayılıyordu. Bana gerçekten ihtiyacım olan şeyi vermediği halde benimle ilgilenme konusundaki ısrarı sona ermeliydi. Eğer söylediği gibi onu gerçekten yaraladıysam, o zaman bir şekilde işleri yoluna koymalıydım.

Olabilirdi doğru.

Ayağa kalkıp suyu yere bıraktım, sonra da onarmaya çalıştığım elbiseyi giydim. Scythe'ın pençeleri ve benim kötü tamir becerilerim sayesinde korkunç görünüyordu ama idare etmek zorundaydı.

Sonra ormanın içindeki o kulübeye gittim.

Ayaklarımı taş zemine sabitledikten birkaç dakika sonra onun orada olmadığını anladım ama yine de görebildiğim her yeri taradım.

Hiçbir şey değişmemişti.

Bir şey değil, diye fark ettim, bir çay masasının kütüğüne geçip kitapları incelerken içimdeki alarm yükseldi. En son bu kulübenin bu odasında durduğumda orada duran kitapların aynısıydı.

Duvarları kaplayan raflara dokunulmamış, toz kalın bir tabaka halinde toplanmıştı. Mutfak düzenliydi ama daha çok kullanılmamış gibi görüldüğü için. Yatak odasına doğru ilerledim. Kapıyı iterek açtığımda devasa yatağın yapıldığını, çarşafların büyük şiltenin altına sıkıca sıkıştırıldığını gördüm.

O sırada muhtemelen lejyonuyla birlikte çalışıyordu.

Henüz ayrılmak istemediğimden, dışarıda büyümüş bahçelerde dolaştım ve kulübenin yosun tutmuş taşının kenarını kaplayan kesilmiş odunların yanından geçtim. Balta kütüğün üzerinde duruyordu, bıçağın etrafında yabani otlar filizleniyordu.

Kulübenin ötesinde otlar uzadı, kalınlaştı. Ağaçlara doğru yer yer tırmanıyor ve bir göletin etrafında toplanıyordu.

Ağaçlara baktım ve güneş ışığının gölgelerle dansını izledim. Kuşlar birbirlerine sesleniyordu. Yaratıklar çalıların arasında koşuşturuyordu. Omuzlarım gevşedi, her yeni nefes bir öncekinden daha kolay alındı. Gözlerimi kapattım ve sadece nefes aldım, sadece hissettim. Hiç bu kadar nadir olacağını düşünmediğim bir sihir.

Huzur. Sakinleştirici, ruhu yatıştırıcı bir huzur.

Çılgık çılgılığa bir çılgık onu parçaladı. İrkildim, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "İmdat, seni çürümüş kurbağa," diye bağırdı önümdeki gölette minik bir figür. "Sessiz ol," diye homurdandı bir başkası zambaktan yapılmış küçük bir kayığın tepesinden

Pedler. "Ölü taklidi yap."

"Bir dakika içinde ölmüş olacaksın." Elf tekrar zambakların üzerine tırmandı ve arkadaşını itti.

Arkadaşı onu geri itti. "Kes şunu," diye tısladı. "Bizi göreceksin." "Ne yapacağız? Burada lanetlenmiş aptallar gibi oturacak mıyız?"

Güldüm, sonra her iki yaratık da donup kalınca aniden durdum.

Yavaşça bana doğru döndüler. Islak olanı silindir şapkasını sıkarak sudan arındırdı ve iri siyah gözlerini kırıştırdı. "Ne istiyorsunuz?"

"Siz elfsiniz."

"Bu kimin sorduğuna bağlı," dedi diğer yaratık, elinde derme çatma kayıklarını çekmeye çalıştığı bir kamışla.

"O sormadı, aptal." Vıcık vıcık olan etrafına baktı. "Canavar nerede?"

"Canavar mı?" Sorguladım.

"Kolları taştan olan tek gözlü iblis."

Bir kahkaha daha attım ve "Burada değil" diye bilgi verdim.

Kürekçi elf durakladı ve rahatlamış bir şekilde yere yığılırken neredeyse bağırıyordu: "Yıldızlara şükürler olsun."

Arkadaşı gökyüzüne baktı, ıslak şapkasını göğsüne bastırmıştı. "Gerçekten de sihirli bir şekilde merhametliler."

Kürekçi kara gözlerini bana dikti. "Ama sen kimsin?"

"Ben Aster, onun..." Burnum kırıştı. Kendim bile zar zor kabul edebilirken bu yaratıklara böyle bir şey söylemeye cüret etmem saçmaydı.

"Onun...?" diye sordu şapkalı adam ve ıslak, tereyağlı saçlarını kaşıdı.

"Dürtme." Kürekçi ona ters ters baktı. "Belli ki hassas."

Yaklaştım ve çamurlu bankın üzerine çömeldim. "Siz ikiniz orada ne yapıyorsunuz?"

"*Biri* oltalarımızı kaybedene kadar balık tutuyorduk," dedi kürekçi. "Ben Jats ve bu da Klooon, onları boşluğun derinliklerine batıran aptal."

Gülümsememek için dudaklarımı ısırđım ve göletin yüzeyinin hemen altında duran çubuklardan birini gördüm. Yakına eğilerek onu çıkardım. "İşte bir tane." Yosunlarla kaplı kasvete tekrar baktım ama diğerini göremedim.

Oltayı Klooon'a vermek için suyun öbür tarafına uzandım, elime sanki onu ezecekmiş gibi göz kırptı. Güldüm. "İstemiyor musun?"

Önce çubuğa, sonra bana bakan elf ağzı açık bir şekilde başını salladı. Değneği kaptı ve ben de gölete düşmeden önce hızla geri çekildim.

Jats kamışını kahverengi pantolonunun üzerine koyarak, "Kabalığın timsali," dedi. "Teşekkür ederim de."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Klooon, kesip yontarak olta haline getirdikleri sopayı incelerken; sopanın etrafına bir tür kıl sarılmıştı.

Gülümsedim ve ayağa kalkarak bir süre onları inceledim. Küçük Halk'ı en son gördüğümde, ne olduklarını bilecek yaşta bile değildim.

Genellikle ağaç gövdelerinde ve dev kurbağa taburelerinde yaşarlardı. Alanlarını şiddetle koruduklarından, çoğu kişi onlarla karşılaştığında saçlarını, kıyafetlerini ve hatta ayakkabılarını kaybetmemek için son derece dikkatli olması gerektiğini bilirdi.

"Nerede olabileceğini biliyor musunuz?"

Jats kahverengi sakalını kaşıdı. "Kurt mu?" Başımı salladım, o da güldü. -"Yıldızlar, hayır" dediğinde sona eren sert bir çan sesi.

Klooon sanki Scythe'ın duymasından korkuyormuş gibi alçak sesle, "Muhtemelen talihsiz bir ruha hırlyordur," diye mırıldandı.

"Ya da onları sakat bırakıyor," dedi Jats. "Söylentilere göre işkence taktikleri son derece groteskmiş ve savaşta ele geçirilen cesur insanlarla o kâbus gibi kalenin zindanında çok zaman geçirmiş."

Umutlarım azaldı. O Keep gidemeyeceğim tek yerdi.

Klooon ürperdi. "Gerçekten de canavar." Asayı kucağının üzerine koyarak, "Boz, homurdanan bir canavardan başka bir şey değil," diye mırıldandı.

Buna gülmekten kendimi alamadım. "Scythe'dan neden bu kadar korkuyorsun?" Klooon bana gln bir Şey sormuŐum gibi baktı.

Jats dudaklarını büzdü ve sonra, "Bence daha iyi bir soru Şu: Lanet olası yıldızlar içinde sen neden yoksun?" dedi.

"Burnunu sokma," diye alay etti Klooon. "*Hassas*."

Jats onun göğsüne vurdu. Klooon minyatür bir hırıltı çıkardı ve kendini Jats'ın üzerine attı. İkiisi de gürültüyle ve küfürler savurarak suya yuvarlandı.

İkiisi de devrilen teknelerine ulaŐana kadar bekledim ve sonra gülümseyerek oradan ayrıldım.

Gün ışığı akŐama karışıyordu ve kulübede kalıp bu canavarımı beklemeyi arzulasam da, daireye döndüğünde orada olmasaydım gittiğimi düŐünebilirdi.

Ben de geri döndüm. Biraz turta yedim ve birçok kitabından bazılarını okumaya çalıştım.

Sonra sokaklara ıktım. Onu nerede bulabileceğimi bilebilecek ya da en azından benim için ona ulaŐmanın bir yolunu bulabilecek bir yaratık daha vardı.

Olivianna'nın evine giden yokuş aşağı yol sessiz ve serindi, kış havaya uyarısını bastırıyordu.

Şehir sakinleri apartmanlarına, evlerine ve iŐyerlerine kapanmıŐlardı. Bazıları küçük gruplar halinde sokaklarda dolaşıyordu, ancak onlarda ve tüm Şehirde, en son geldiğimde burada olmayan bir kasvet vardı.

Savaş onlara dokunmuştu ve belki de birçoğu için bu bir ilkti.

Suçluluk duygusu içimi sızlattı ve kendime bir kez daha Marvis'in ne planladığını bilmediğimi hatırlattım. Önceden bilseydim bile bunu durduramazdım. Bu da beni fkelendiriyordu. Çünkü bir Şeyleri daha önce fark etmiş olsaydım, belki de bazı hayatlar kurtulabilirdi.

Yoldan geçen bir araba yokuş yukarı ilerlerken başımı eğdim, altın rengi gözlerim kadife bir perdenin arkasından sokağı tarıyordu. Kendime ne kadar güvende olduğumu ve Rorn'un beni nerede bulacağını bilemeyeceğini söylesem de işe yaramadı.

Scythe'ın evlerinde saklanacak güvenliğim olmadığından kendimi savunmasız hissediyordum. Yeniden ham ve endişeli.

İşte o zaman, buna neden olan şeyin belki de kendimi kendime ait olmayan bu şehre ifşa etmem ya da Rorn'un beni bulma korkusu olmadığını düşünmek zorunda kaldım - eğer arıyorsa bile. Sadece bendim.

Bunu kendime ben yapmıştım.

Sonsuz aylar boyunca saklandım. Kendimi bir şekilde daha iyi korumak için çok az ruhun beni görmesini sağladım. Şimdi, bu ihtiyaçtan kurtulmak zordu. Elimden geldiğince duvarların ve kapalı kapıların ardına kaçma arzusu.

Boğazımdaki sıkışıklığı bastırmak için yutkundum ve çenemi kaldırdım.

Ama sokak artık bomboştu, önünden geçtiğim restoranların ve vitrinlerin önünde açık hava masaları ve vitrinleri bile yoktu. Kapıların ve açık pencerelerin ardındaki hayatı duydum.

Belki de Vordane halkının saklanmak ve başkalarının arasında yeniden nefes almayı öğrenmek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Tavernayı görünce çıplak ayaklarım yavaşladı ve Olivianna'nın yakınlarda olduğunu hatırladım. İki katlı dar binanın önünde durdum ve hafızamda taşıdığım bayat bira ve baharatlı fındık kokusunu içime çektim. Meyhanenin karanlık pencereleri nemli ve loştu, içeridekiler ise gürültülüydü.

Üşüyerek yürümeye devam ederken tanıdık bir koku bir sonraki nefesimi ciğerlerime hapsetti ve geri döndüm.

İçeride, büyük bir kadın kalabalığının arasından usulca geçtim. Neredeyse her masa doluydu, kahkahalar, küfürler ve hatta şarkılar duyularımı bastırıyordu. Ama bizi birbirimize bağladığından beri kokusu hiç bu kadar belirgin olmamıştı.

Onu takip ettim, bara doğru her zamankinden çok daha güçlü olan o çekişe güvendim.

Scythe, başka bir kurt gibi kokan bir şeyle tartışarak onun ucunda durdu. Yaklaştığımı hissedince sakinleşti, sonra da genç erkeklerden oluşan gürültülü bir kalabalığın arasına sıkışmaya çalışırken beni görece kadar döndü.

İçlerinden biri bağırarak beni selamladı ve içkisini ikram etti, ben de hafif bir gülümseme ve başımı sallayarak reddettim. Serbest kaldığımda ve Scythe'ın durduğu barın sonuna yaklaştığımda, kurdun onu terk ettiğini görebiliyordum ama yalnız değildi.

Koyu renk omuz hizasında saçları olan bir dişi şimdi kolundan sarkıyordu. Başka bir kurt, parfümlü kokusunu içime çektiğimde ve

Armut rengi gözlerinin parlak tonu.

Scythe'a sırtıttı ve parmağını salladı, arkamdaki erkeklerden biri tavernanın karşısındaki birine seslendiğinde duyamadığım bir şey söyledi.

Kurdum ona bakmıyordu. Bir elini dişinin beline koyarken doğrudan bana bakıyordu.

Kaşlarımı çattım. Kalbim acıyla durakladı.

Sonra kulağına bir şeyler fısıldamak için başka tarafa baktı. Kadının gözleri kapandı, dudakları aralandı.

Kalbim parçalandı. Hâlâ bu şekilde zarar görebilecek kadar bütün olduğunu bilmiyordum. Bunun farkına vardığım için de minnettar değildim. Meyhanenin kalabalığından geri çekilmedim.

Dışarı çıktım ve kendimi mavi süslemeli tanıdık beyaz bir kapının önünde buldum.

Nefeslerim hızlı geliyordu. Çok hızlı. Onları yavaşlatmaya çalıştım.

Buraya gelmemeliydim. Scythe'ın nerede olduğunu öğrendiğime göre Olivianna'yı ziyaret etmeme gerek yoktu...

Başka bir dişiyi baştan çıkarmakla meşgul. Pençeleri ve kürkü olan birini.

Bununla rekabet edemezdim. Hiçbir şeyle rekabet etmek istemedim. Sanırım bu, elimde tutamayacağım şeylerden biraz daha almaya çalışmamın cezasıydı. Babamın da dediği gibi, yıldızlar, hainlerin sonunda tökezlemesi için yere bıçak atmaktan asla geri durmazdı.

Bir gecem daha vardı.

İyi olduğundan emin olmuştum. Olivianna'nın dükkânının kapısının dışında oyalanmak için bir neden yoktu ve bu savaşın yaraladığı şehirde bir an daha oyalanmak için kesinlikle bir neden yoktu.

Kapı, yere kadar uzanan mavi bir bornoz giymiş Olivianna'yı ortaya çıkaracak kadar açıldı. "Aster?" diye sordu, elinde bir kadeh şarapla. "Oh, sanırım sonunda elbiseler için geldin."

Kapıyı açıp dükkânına girdi ve beni takip etmem için bıraktı. "Şarap ister misiniz diye sorardım ama sanırım bu gereksiz olur."

Küçük bir oğlu olduğunu hatırlayarak kapıyı arkamdan sessizce kapatmaya dikkat ettim, çünkü o saatte yukarıda uyuyor olabilirdi.

Elbiseler, gömlekler ve hatta bazı pantolonlar bir duvara dizilmiş, askılarda bekliyordu. Bazıları tamamlanmış, diğerleri ise son rötuşları bekliyor gibiydi.

Daha birkaç gün önce kanlar içinde ve kafam karışmış bir şekilde girdiğim mekânı kumaş ruloları ve dağları kaplamıştı.

Olivianna elinde bir kadeh şarapla döndüğünde başka ne yapacağımı bilemeden uzandığım şezlonga doğru ilerledim. "İşte," dedi ve beni aşağı yukarı süzerken kadehi aldım. "Daha iyi görünüyorsun ama umarım geldiğinden beri o kirli elbiseyi giymiyorsundur."

"Hayır," dedim, şarabımı yudumladım ve bana oturmamı işaret ettiğinde oturdum. "Scythe'ın tuniklerini giyiyorum."

"Buna da sahip olamayız." Bardağını masaya koydu ve dönerek dükkândan çıktı.

Bir süre sonra, elinde önlük, yanağında kırılmış topuzundan kaçan bir saç telini üfleyerek geri döndü. "Şimdiye kadar beni tekrar ziyaret etmeyi düşünmediğiniz için gücenirdim ama sanırım Scythe'la aranızda bir şeyler geçti..." Burnunu kaşıdı. "Yetişmem gereken şeyler var."

"Meşguldü," diye basitçe ifade ettim.

Olivianna koltuğun önünde durdu ve önlükleri koltuğun üzerine örttü. "Savaş hepimizi meşgul ediyor." O beni incelerken ben içtim. "Ama kızgın görünüyordu. Gelip seni çaldığında her zamankinden daha kızgın olduğu kesin."

Gözlerimin kuru kalmasını isteyerek masanın üzerindeki taze çiçeklere baktım. "O..." "Benden hoşnut değil, evet." cümlesinde karar kılarken mizahsız bir kahkaha attım.

"Gittiğin için mi?" diye sordu dikkatle. Başımı salladım, biraz daha şarap içtim.

Ağır bir yarım dakika sonra iç çekti. "İyi misin?"

"Olacağım." Olacağıma inanmak istiyordum ama bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Yakıcı bir karanlık ruhumu bir kez daha ele geçirmekle tehdit ediyor, beni Wistensia'ya, en iyi bildiğim sefaletе dönmeye çağırıyordu. Hayatta kalabileceğimi bildiğim sefaletе, çünkü bunu zaten yapmıştım.

"Biliyor musun," dedi Olivianna dalgın dalgın. "O kaba erkeğin birine kur yapmaya çalışacağı günü göreceğimi hiç düşünmezdim ama işte buradayız. Beş muhteşem elbiseden sonra." Kıkırdadı ve her birini sergilemeye başladı. "Bana kalırsa öyle."

Gerçekten de çok etkileyiciydiler.

Bir dizi krem rengi, deniz mavisi ve üç tane de zümrütün farklı tonları. Hepsi sade, sanki Scythe Vordane'ı ilk ziyaret ettiğimde giydiğim elbiseye benzer olmalarını istemişti ama hayal edebileceğimden çok daha güzellerdi.

Organze ve ipekten yapılmış gevşek ve uysal tutamlar omuzlardan fıskırıyor ve elbiselerden ikisinde tam kollar bileğe kadar nazikçe akıyordu. Göğüs kısımları kadife ve satendi, fazla daraltıcı görünmeden büyüleyiciydi ve etekler salınan renklerden oluşan muhteşem bir şelaleydi.

Ve Scythe'a tam bir servete mal olacaktı. "Parasını ödedi mi?"

"Evet ve onları saklamam için fazladan para ödedi," dedi Olivianna, inceleyebilmem için elbiseleri yaklaştırarak.

Elimi uzattığımda parmaklarım titredi ve hemen geri çektim.

"Onaylamıyor musunuz?"

"Hayır, biliyorum," dedim çabucak. "Tek kelimeyle muhteşemler, ama sanırım anlamıyorum..."

Güldü. "Huysuz olabilir ama aşık olmanın ötesinde." Önlükleri tekrar koltuğun üzerine yerleştirirken bilerek bir duraklama oldu. "Gerçi eminim sen çoktan farkına varmışsındır."

"Kur yapmak," diye mırıldandım, bunu birkaç dakika önce söylediğini hatırlayarak.

Olivianna mırıldandı. "Neredeyse tapılası, değil mi? Scythe'ın bir dişiyle ne yapacağına dair hiçbir fikri yok." Hafif bir alay. "Stars, kardeşlerine ve arkadaşlarına nasıl davranacağını bile bilmiyor. Ben yetiştirilme tarzını suçladım, bilirsiniz, öldürmeye ve yok etmeye şartlandırılmak..."

"Şartlandırılmış mı?"

"Bilmiyor muydun?" Sanki buralı olmadığımı hatırlamışım gibi, anlayışla karşıladı ve açıkladı: "Tüm kızıl kurtlar kraliyete hizmet etmek için yetiştirilir ve son birkaç on yıldır bu, çoğu kişinin olmak için doğduklarını düşündüğü canavarlar olmak anlamına geliyor. Ama o Scythe"-elini salladı-"Ryon'a babalık eden görev mahkûmu ahmağinkinden bile çok daha kötü."

"Ryon'un babası bir kurt mu?"

"Gerçekten." Şarabını masadan geri aldı. "Savaşın onu alacağını umuyordum, sırf oğluna babasının onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söylemek zorunda kalmamak için. Ne yazık ki hâlâ nefes alıyor." Bana bakınca yüzümdeki şaşkın ifade onu güldürdü. "Sanırım bu konuşma için daha fazla şaraba ihtiyacımız olacak."

Ama kapı pat diye açıldı ve Olivianna bir çığlıkla yerinden sıçradı. "Bunu yapmayı bırakmalı ve medeni bir erkek gibi kapıyı çalmayı öğrenmelisin."

Oliviana'nın korkusu karşısında şok olan Tırpan donakaldı. Kaşlarını çatarak, "Medeni mi?" diye sordu. Sonra bana baktı.

Kalbim küt küt atarken ne yapacağımı bilemez bir halde başka tarafa baktım. "Benimle gel, Aster." diye kestirip attı.

Oliviana'nın gergin enerjisi havayı kapladı ve neredeyse kurtla benim aramdaki gerginliği bastıracaktı. "Belki de onu biraz yalnız bırakmalısınız, komutan."

"Belki de-"

"Sakin buna cüret etme," dedim sessizce, ama başımı kaldırdığımda duydu ve sustu. "O kapıdan geri çıkacaksın, kapıyı çalıp özür dileyeceksin ya da yürümeye devam edeceksin."

"Öyle mi, kır çiçeği?" diye alay etti. "Benimle gelmediğin sürece hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorsun."

Oliviana parmaklarını alnına götürerek, "Ah, yıldızlar," diye mırıldandı. Şarabının geri kalanını da içtikten sonra sürahiye uzandı.

Ve onu incelerken, iki yanındaki sıkılı yumrukları, yüksek formunun gözünü kırpmadan duruşu ve acımasız çenesinin kararlı yükselişi, doğru söylediğini biliyordum.

İçimi çektim. "Seninle dairede buluşuruz. Oliviana ve ben bir konuşmanın ortasındaydık."

Scythe duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu ve "Devam et ve bitir o zaman," dediğinde Oliviana homurdandı.

Ciddi olamaz.

Sırıttı ve kaşlarını kaldırdı.

Öfkeyle baktım. "Sen bir pisliksin."

Gözleri genişledi, sonra bir parıltıyla daraldı. "Bana öyle söylendi."

"Meyhanedeki arkadaşın tarafından mı?" Zamanı sayıyormuş gibi yaptım. "Kızacağınızı tahmin ediyorum. Yarım saat senin en iyi zamanın olmaktan çok uzak."

Oliviana'nın nefesi kesildi.

Scythe'ın iki kaşı da kalktı ve dudakları tehditkâr bir sırtışa dönüştü. "Sadece bir yaratık benim en iyimi alır."

Öfke içinde kükreyerek beni ayağa kaldırdı ve odanın diğer ucuna gönderdi. Ama nerede olduğumuzu ve üst kattaki genci hatırlayarak ondan önce durdum. Yutkundum ve bir adım geri çekildim, Scythe daralmış bir odakla ve kollarını açarak beni izliyordu.

"Çok üzgünüm," dedim Oliviana'ya, evine ve dükkânına getirdiğimiz dramatik durumu hiç umursamıyor gibiydi.

Dudakları büzülmüştü, bakışları parlak bir zevkle ikimizin arasında gidip geliyordu.

Sonra daireme geri döndüm, kendimi banyo odasına kilitlediğimde ayaklarımın üzerinde dengede duramıyordum.

Kapıyı kapatır kapatmaz Scythe'ın çizmeli adımları ahşap zemin üzerinde g ü m b ü r d e d i .

Eve gitmeliydim. Her ne kadar artık ev gibi hissettirmese de, bu erkeğin bana olan zehirli, asitli nefretine katlanmaktan daha iyiydi.

Bir dereceye kadar hak ettiğimi bildiğim bir nefret ama o çok ileri gitmişti. "Kapıyı aç."

Lavabonun üzerine eğildim, parmaklarım çatlak porseleni kavradı.

"Aster."

Kırık aynadan bana bakan kadına baktım, kim olduğundan emin değildim. Elmacık kemikleri sivriydi, saçları tarçın rengi dalgalarla karıştı ve gözleri...

Nemli, kızarmış ve boş. "Kır çiçeği mi?"

Tavernadaki arkadaşıyla işi ne kadar ileri götürdüğünü merak ettiğimde nefesim kesildi ve gözlerim daha da doldu. Muhtemelen birçok kadını bu daireye geri getirmiş olduğu tehlikeli gerçeğine teslim olduğumda ve bu gece...

Beni reddetmişti.

Hayır. Yaptığı şey kesinlikle bu değildi. Bağın kabulünü bize zorla kabul ettiren o olduğunda değil.

Yine de bu koparılamayacağı anlamına gelmiyordu.

"Siktir, Aster. Lütfen kapıyı açar mısın, böylece sana bakabilirim."

Hüzünlü bir gülümseme dudaklarımı renklendirdi. Kendimi durduramıyordum, bilmek zorundaydım,

"Neden hep bunu talep ediyorsun?"

"Çünkü," diye başladı ve sonunda yumuşak bir sesle "Senin gerçek olduğunu bilmem gerekiyor. Seni rüyamda görüp, bir türlü kurtulamadığım bir saplantı haline getirmediğimi."

Dudaklarım titredi. Gülümsemem düştü.

"Aster, lütfen." İç çekişi neredeyse iniltiydi. "Aç şu lanet kapıyı."

Gözyaşlarına gözlerimi kapattım ama birkaç tanesi serbest kaldı. Yanaklarımı ve çenemi gıdıkladılar, porselene sıçramak üzere düştüler.

"Beklemen istedim."

Ne demek istediğini bildiğim halde hiçbir şey söylemedim.

Kendini tekrarladı. "Beklemene ihtiyacım vardı ve sen gittin. Sen sadece..." Boğazından sert bir temizlenme sesi geldi. "Az önce gitmiştin."

Daha fazla gözyaşı aktı. Ne yapacağımı bilemez halde küvetin içinde volta atarken bir yandan da yanaklarımı temizliyordum.

"Bir kapı beni senden uzak tutamaz, kır çiçeği," dedi nazik bir ölümcüllükle. "Hiçbir şey tutamaz."

Kolu sıkıca kavradım, sonra tahtaya yaslandım.

"Tamam. Kızgın ol. Gerekirse benden nefret et," dedi kabaca. "Ama sakın gitmeye cüret etme." "Eğer gidersen, sonuçlarından hoşlanmayacağına söz verebilirim" diye uyarırken kapıdan aşağı kaydım. Birkaç dakika daha kaldı ama başka bir şey söylemedi.

Beni dinliyor gibiydi ve ben de dinlediğini biliyordum, çünkü ön kolumun üzerinde titreyen nefeslerimi susturmak için elimden geleni yapıyordum. Dişlerim elbisemin koluna ve altındaki deriye battı.

Kaybolmanın ne demek olduğunu çoktan deneyimlediğimi ve hayatta kaldıktan sonra bir daha asla kendimden bu kadar uzak hissetmeyeceğimi düşünmüştüm.

Hiç bu kadar yanılmamıştım ve bu sefer daha da kötü hissettim.

İçimde bir uçurum açılmış gibi hissediyordum ve uzun zamandır içimde tuttuğum her şey nefes aldıkça daha da doluyordu.

"Aster," diye hırıldadı Scythe, alçak sesle ve boğuk bir sesle. Ağrılı bir an sonra gitmişti.

TWENTY-ONE

Aster

Scythe ben uykuya teslim olmadan önce dönmedi ve sabah da orada değildi.

Uyandığımda yemek masasında taze bir yemek beni bekliyordu ama kokusunu bile midem kaldırmıyordu.

Uyarısını dikkate almayıp Wistensia'ya dönmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Bunu yapmanın ona tekrar zarar vermeyeceğini düşünmemem gerektiğini de biliyordum. Ne olursa olsun, başka bir kadına dokunduğunu gördüğüm anda oradan ayrılmalıydım.

Yine de buradaydım. Hiçbir şey öğrenmemiş bir aptal.

Banyodan sonra kulübeye ve elflerin bulunduğu gölete geri döndüm. Artık orada değillerdi ama kayıkları suyun kenarındaki uzun otların arasına gizlenmişti. Ne aradığımdan emin değildim. Belki kalmak için bir neden, neden hala burada olduğuma dair bir açıklık ya da dün ziyaret ettiğimde hissettiğim huzur.

Esinti, yaprakların ve orman kalıntılarının hışırtısı etrafıma yerleşti. Yatıştıran ama cevap vermeyen bir kucaklama.

Şiddetli bir kükreme ağaçları susturdu.

Çimenlerden sıçradım. Kulübenin önünden gelen ayak seslerini duyduğumda soğuk terler döktüm.

Onlara doğru acele ettim, onu görmeden önce kokusunu aldım.

Scythe evine giden basamaklı taşların üzerinde duruyordu. Sırtı bana dönük olan iri kurt bir elini başının üzerinde gezdirdi. Sonra belinden eğildi, ögürdü ama görünüşe göre midesinden hiçbir şey çıkarmadı.

Yere tükürdü ve hırıltılı bir sesle, "Siktir,"

dedi. "Scythe?" diye sordum.

O zaman kapının yanındaki çimenlerin üzerinde saçlarımla aynı renkte bir viyola buketi gördüm; küçüklüğümüzde bana aldığı buketin aynısı.

şehir turu.

Tereddütle onları yerden toplamaya çalıştım. Dökülen şekerlerin olduğu keseyi fark edince durdum.

Scythe öksürüp doğrulurken sıkışan nefesim boğazımı yaktı. "Gittiğini sanıyordum." Yavaşça döndü, sanki gerçekten bir metre arkasında durmadığımdan endişelenmiş gibiydi. "Ben senin..." Kabaca nefes verdi ve büyük elini ağzına ve çenesine sürdü.

Onu hiç hasta görmemiştim, o kadar solgun ve yıpranmıştı ki gözleri mücevher gibi görünüyordu.

"Gitmeliyim," diye fısıldadım, sık nefesler alırken ciğerlerim çok sıkıştı.

"Bir daha olmaz," dedi, bir adım daha yaklaşarak. "Bir daha böyle gidemezsin, Aster."

Gözlerim bulanıklaştı. "Ona dokundun, hem de bana zarar verme niyetiyle. Kalmak istiyorum ama Wistensia'da beni bekleyenden farklı bir muamele görmeyeceksem, o zaman gitmek zorunda kalacağım kurt ve arkama bakmayacağım."

"Yapma," diye homurdandı. "Böyle şeyler söyleme." Önümde durdu ve titreyen bir eliyle yanağımı sıktı, sesi yumuşadı ve çizildi. "Beni tekrar reddedecek misin?"

Kulübenin taşlarıyla buluşarak geri çekildim. "Beni duymuyorsun. Anlamıyorsun." Kontrol edemiyordum, her şeyi önüne serme ihtiyacı duyuyordum. Çok ileri gitmişti - ikimiz de görmezden gelinmesi gereken bu kader bağına çok ileri götürmüştük.

Artık hiçbir şeyi geri alamazdım, bu yüzden bıraktım. "Bu..." Gece Denizi yönünde arkamı işaret ettim. "Ben zar zor hayatta kaldım, ya sen?" Başımı salladım, gözyaşlarım sel oldu. "Kurtulamayacağım. Yapamayacağımı biliyorum. Ve sadece hayatta kalmaya çalışmaktan o kadar yorulduğum ki."

Hem sersemlemiş hem de dehşete düşmüş gibi görünen yüz hatları taş gibi sertleşti. "Sana ne yaptı?"

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Beni duyup duymadığını bilmek istiyorum." Scythe öne çıktı. "Bana onun ne yaptığını söyleyeceksin-"

"Beni duydun mu duymadın mı?" Neredeyse bağırıacaktım.

Dökülmesini engelleyemediğim gözyaşlarımı izlerken, yüz hatlarından akan yoğunluk, birlikte geçirdiğimiz o bir haftadan beri görmediğim bir şekilde yüz hatlarını yumuşatıyordu. "Burada ne yapacağımı bilmiyorum, Aster. O kadar kaybolmuş durumdayım ki, sanki batıyorum. Endişe, öfke ve özlemden dolayı kendimi hasta hissediyorum.

Daha önce hiç hissetmediğim tüm bu lanet şeyleri hissediyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum. Bunların hiçbirisiyle ne yapacağımı bilmiyorum."

Beni sabitleyecek bir şey bulmak için arkamdaki taşa uzandım.

Scythe fark etti ve önümde durdu. Acı dolu bir ifadeyle yanaklarımdaki gözyaşlarını izledi. "Ben bir canavarım," dedi sertçe. "Tek bir ipucu bile olmayan bir canavarım, bunu biliyorum ama sana zarar vermek istemiyorum."

Bunu ona hatırlatmam haksızlıktı, özellikle de onu terk eden bendim. Yine de söyledim. "Bir keresinde asla yapmayacağına söz vermiştin."

"Hiç niyetim yoktu. Egom beni ele geçirdi." Dudaklarını yaladı ve küfretti. "Etrafta dolanıyordu ve ben de ancak senin geldiğini hissettiğimde onun ilgisinden faydalandım."

Burnumu sildim. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar." Yanaklarımı tuttu, nasırlı başparmakları gözlerimin altındaki ıslaklığın üzerinde kayıyordu. "Beni incittin, Aster. Beni neredeyse mahvediyordun ve o kadar uzun süre acı çektim ki senin de bunu hissetmeni istedim. Neden gittiğini düşünemedim. Gitmek istemediğini bile hatırlayamadım," dedi ve ben her alçak ama kararlı kelimedede daha da eridim. "Tek görebildiğim, hissedebildiğim ve düşünebildiğim senin *gittiğindi*."

"Beni unutmuş olacağını düşünmüştüm," diye fısıldadım.

"İstedim," diye itiraf etti. "Çok kötü bir şekilde başarısız oldum, bu yüzden asla gördüğünüzden daha ileri gitmeyecektim. Sadece biraz kontrolü geri kazanmaya, kontrolün bende olduğunu hissetmeye ihtiyacım vardı ama değilim." Ağzı biraz kalktı. "Olmam gerekiyor ama değilim ve buna dayanamıyorum. Bunu itiraf etmeye bile dayanamıyorum ve üzgünüm."

İşte buydu. Kesin dürüstlük. Ne kadar zehirlediğinin önemi yoktu. Ve zehirledi de.

"Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim," dedim kalın bir sesle. "Sana inanmam mı yoksa inanmak isteyip istemediğimi bilmemem mi?" Daha fazla gözyaşı aktı ve başparmaklarıyla onları sildi. "Sen bir risksin. Almak için yeterince güçlü olduğumdan emin olmadığım bir risk."

Çenesi sıkıştı. "Bana bunu söyletme, Aster." Kaşlarını çatığımda iç çekti ve bakışlarımız buluşana kadar çenemi hafifçe eğdi. "Sen beni terk ettiğinden beri kimseyle birlikte olmadım."

Midem düştü, çalışan bir kalp atışından mahrum kaldım. "Yalan söylüyorsun ve buna gerçekten gerek yok." Yine de gözlerim çiçeklere, birkaç adım ötedeki çimenlere dökülen şeker kesesine kayd. Sözlerim şaşkın bir fısıltıya dönüştü. "Sana bana yalan söyleme demiştim."

"Biliyorum," dedi, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Ve ben pek çok yakışksız şeyim, kır çiçeği, ama sana yalan söylemem."

Bunca zamandır yalnız olması mümkün değildi. "Ama bu..." "On sekiz ay on gün," diye cevap verdi hızlı ve kendinden emin bir şekilde.

Gözlerimi, yanaklarımda hızla biriken taze gözyaşlarına yol açacak kadar sert kırdım.

O gerçek değildi. Aklı başında hiçbir erkek, bir daha asla göremeyeceğini çok iyi bildiği biri için kendini tutmazdı.

"Bir kez denedim," dedi, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. Yanaklarımı sıktı ve okşadı. "Gerçekten denedim, ama onu eve götürmeyi bırak, öpmeyi bile beceremedim, bu yüzden kuyruğumu bacaklarımdan arasına kısırmış bir köpek gibi meyhaneden kaçtım."

"O ve arkadaşları muhtemelen bununla eğlenmişlerdir." diye mırıldandığında gülmek için dudaklarımı ısırdım. Başparmağıyla yanağımı okşayarak bana baktı. "Ağlamandan hoşlanmıyorum."

"Bir dahaki sefere beni yapmak için ilham geldiğinde bunu hatırla."

Gözleri dans etti ve başını benimkine doğru eğdi. "Bir daha olmayacak, yemin ederim. Benim yüzümden değil, elimden gelse kimsenin yüzünden değil. Sadece seni elimde tutmak, seni kaybetme korkusundan kurtulmak istiyorum ve nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Ben de bilmiyordum. Ne ona ne de kendime güven verebiliyordum. Ama yine de onu istiyordum. Her halükarda ona sahip olacaktım.

"Beni öperek başlayabilirsin," diye önerdim.

Kesik kesik bir nefes kulağımı ısıttı, sonra kollarımdaydım ve kapıdan içeri adım atıyordu. Beni tezgâhın üzerine bıraktı, ağzını yanağıma bastırdı. Diğerine de aynı muameleyi yaptı, gözlerimiz ve burunlarımız kısa bir süre buluştu ve sonra ağzı benimkinin üzerine çarptı.

Eteklerim kaldırılıp yırtıldı ve bacaklarım açıldı.

Pantolonu kıcının altına itilmişti. Köpek dişi dilimi yakaladığında dilimin üzerinde kan birikti ve o yalayıp inlediğinde ben de inledim. Tezgâhın en ucuna kadar çekildim, kalçalarım genişçe açıldı ve sikiinin başı içime sürtünerek beni test etti.

Sonra bana girdi.

Kesik kesik nefesiyle ağzı benimkinin üzerinde dondu kaldı. Vücudumun onu tamamen yutmasını izlemek için aşağıya bakarken alınlarımız buluştu. "Bunu hak etmiyorum," diye fısıldadı, sanki kendi kendine. "Ama bu beni denemekten alıkoymayacak."

Kalbim küt küt atıyordu. Ona dokunma ihtiyacı duyarak, ellerimi tuniğinin altına sokup esneyen sırtını keşfettim. Yavaşça geri çekilip sonra tekrar içeri girdiğinde nefesim kesildi, tırnaklarım derisine saplandı.

"Geçen gece seni o şekilde götürdüğüm için özür dilemeliyim."

"Z a h m e t etme," diye uyardım, dudaklarım kaba saçlarını sıyırarak Çene çizgisi ve bacaklarım belinin etrafında sıkıca kenetleniyor.

Kalçamı ve başımın arkasını tuttu, parmakları saçlarıma dolandı. "Tekrar yatağıma bağlanmak ister misin?"

"Eğer bu son kez olduysa hayal kırıklığına uğrayacağım."

Mırıldanarak başını çevirdi ve ağzını benimkine dayadı. İçime yayılan kalıcı bir yumuşaklıkla öptü beni. "Seni hayal kırıklığına uğratamayız, kır çiçeği."

Tuniğini yukarı çektim, o da beni tutmayı bıraktı, böylece başının üzerinden çekebildim. Yere düştü. Ellerim hemen göğsüne yayıldı, parmaklarım her belirgin girintiyi, yara izini ve kıl parçasını aradı, ovuşturdu, selamladı.

İçimde hareketsiz kaldı.

"Bunu uzun zamandır düşünüyordum," diye itiraf ettim ve ağzımı tenine, gürleyen kalbinin tam üzerine yerleştirmek için öne doğru eğildim. Bu hareket onun benim şişmiş derinliklerime mükemmel bir şekilde bastırmasını sağladı. Etrafında kenetlendim, bacaklarım titremeye başladı.

"Gerçekten mi?" diye gürledi, ancak çaresiz dokunuşumdaki gerçeği okuyabiliyordu.

"Gerçekten," diye inledim, zevkin içinde sallanıyordum.

Kalçalarımı kavradı. "Bu güzel bacakları titrettin mi," diye sordu sert ve çekingen bir sesle, "beni düşünerek kendine dokunduğunda?"

"Evet," dedim hiç tereddüt etmeden. "O kadar çok kez ki, sayısını unuttum."

İniltili bir nefes verirken bir eli sırtımda gezinerek başımı kavradı ve saçlarımı karıştırdı. Sarsılarak verdiği nefes kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu. Onu daha da yakın tuttum ve dudaklarımı göğsünde gezdirerek omzundaki yeni yara izine ulaştım.

Onu öptüm ve dudaklarını saç çizgimde hissettim. "Seni düşünmekten hiç vazgeçmedim."

"Hiç mi?" diye sordu huysuzca.

"Bir saat bile geçmedi, rüyalarımda bile."

Yutkunduğunu duydum ve ağzım boğazına doğru hareket etti. Onu da öptüm, dudaklarımı koyu renkli kirli sakalının üzerinde gezdirirken adım fısıldanıyordu

onun. Kalçalarım onun kalçalarına tırmandı. Bedenim öne doğru sallanıyordu, hareket etmesini istiyordum.

Bana verdi. Kalçalarını sertçe iterek beni ciddi bir şekilde sikmeye başladı. Yanağımı sıkarak başımı geriye itti. Ayrılmış dudakları ve sertleşen nefesleriyle her özelliğimi inceliyor, kalçaları daha hızlı hareket ediyordu.

Uzun ve yüksek sesle inledim ve dudaklarımın köşesini okşadığında başparmağını yaladım.

Mırıldanarak onayladı ve o inanılmaz hassasiyetle nişan aldı. O kadar yavaş parçalandım ki neredeyse acı verecekti ama o ne yavaşladı ne de durdu. Tırnaklarım göğsüne battığında bile durmadı. Nefes nefese çığlıklarım kulağımda yumuşak bir mırıltıyla susturuldu, "Bunu kaldırabilirsin, kır çiçeği. İkimiz de yapabileceğini biliyoruz."

Mırıltılı bir yalvarış tek yanıtlım oldu.

Kurt, kızarmış ve çırpınan halimi incelemek için yeterince geriye yaslanırken sırttı. "Bunu sana hiç yaptı mı?" Cevap vermeyince, çünkü veremezdim, ekledi, "Hiç merhamet istemediğin halde seni merhamet için yalvarttı mı?"

"Hayır," dedim ama başka bir şey söylemeyecektim. Yüzünü karıncalanan ellerimin arasına aldım ve burnunu öptüm, sonra ağzını ısırdım. "Kendimi hiç bu kadar çılgın hissetmemiştim." Dilimi üst dudağının altına kaydırđım. "Bu kadar kontrolden çıkmış"-gözleriyle buluştum-"seninle olduğum kadar."

Ağzı benimkini ezdi, elleri yanaklarımı ve saçlarımı kavradı. Birleşen bedenlerimiz sarsıldı, elim kendime dokunmak için aşağı uzandı. Ne yaptığımı fark ettiğinde dili benimkini terk etti ve elimi itti. "Ben."

Ağzıma soktuğum parmağı görünce gözleri büyüdüğünde sırttım.

Ben emerken Scythe'ın burun delikleri alevlendi, titrediğinde kalçaları sarsıldı. "Bu da benimdi." Ben güldüm, o da omuzları titreyerek küfretti. "Güzel, yıldızların gönderdiği yaratık." Ağzımı tekrar çaldı, dikkatli bir zalimlikle bedenime defalarca girerken klitorisimi ovuşturdu ve bastırdı.

Zevk onu boğuk küfürlerin titreyen saldırısıyla ele geçirdi.

Hepsini dudaklarıma hapsettim, onu öptüm ve o kadar yaklaştım ki yakında bir kez daha patlayacağımı biliyordum. Sonra bana bir fiske vurdu ve parçalara ayrıldığımda hırıltılı bir kıkırdamayla ödüllendirildim. Elleri kıcıma doğru kaydı ve içime boşalırken kalçalarımı vücuduna doğru kaldırıp zorladı.

"Daha işim bitmedi," dedi omzumun kıvrımına doğru, ağızıyla tenimi okşayarak. "Belki de hemen bir şeyler yemelisin..."

Gölümsedim ve elbisemi başımın üzerine kaldırarak çıplak göğüslerimi ortaya çıkardım. Gözlerini kırıştırdı ve birini eline aldı. "Daha sonra yiyebilirsin."

TWENTY-TWO

Tırpan

Hançer donuk bir silah parçasıydı, mücevherleri ya da süslü bezemeleri yoktu ama ben onu bileylerken Aster yine de dikkatle inceledi.

Korku değildi onu bakmaya iten. Başka bir şey olduğunu hissedebiliyordum.

"Kaç kişi kaybettiniz?" diye sorduğunda bunu doğruladı. "Savaş sırasında mı?"

Parmakları, kucağında kendine bir yuva yapmış olan başımın üzerinde hareketsiz kaldı. Başımı kaldırdığımda beni izlediğini gördüm. "Dehşet verici olmalı - tüm o insanların kıyıya ve topraklarınıza doğru sürünmesi."

Bunu bir an için düşündüm ve bakışlarındaki bulanıklığa dikkat ettim. Böyle bir şeyin olabileceği düşüncesine kendini kaptırmıştı. "Beklenmedik ama aynı zamanda tamamen beklenen bir şey olduğunu söyleyebiliriz."

Kaşlarını çattı, başını eğdi ve gözlerini kırıştırdı. "Neden?"

Omuz silktim ve taşı tekrar bıçağımın üzerinde gezdirdim. "Errin ve Sinshell saldırılarımızı durdurmak için birlikte çalıştılar ama itiraf etmeliyim ki"- başparmağımı hançerin keskin kenarında gezdirdim-"kesinlikle bu büyüklükte bir ordu beklemiyorduk."

Aster bir süre sessiz kaldı. Bakışları çekmeceli dolabıma kaydı, yine yoktu.

Hâlâ burada olduğu ve onunla ne yapacağımı bilemediğim zamanlardaki davranışlarımdan sonra hâlâ benimle bir şeyler yapmak istediği için rahatladığımı söylemek hafif kalırdı. Onu hak etmemiştim. Tek bir parçam bile onu hak etmiyordu.

Ama ne olursa olsun kalmak istiyor gibiydi, bu yüzden endişelenmekten aklımı kaybetmemeye çalışıyordum.

Çıplak yattığımız yatağa onu en son götürdüğümünden bu yana sadece saatler geçmişti ve şimdi onu ikimizi de sakinleştirecek kadar tatmin ettiğimden, belki de bundan sonra ne yapacağını merak ettiğinden korkmadan edemiyordum.

"Aster," diye başladım, sonunda hafızalarımızdan silmek istediğim domuz kocayı sormaya hazırlanmıştım.

Ama sonra gülümsedi, parmakları saç çizgimden çeneme doğru iniyordu ve "Küçük bir tekne yapabilir misin?" diye sordu.

Bıçakla neredeyse kendimi kesiyordum. "Bir ne?"

"Bir tekne," diye tekrarladı. "Kloon ve Jats gölette balık tutarken daha iyi işleyen bir tekne kullanabilirler."

"Kloon ve..." Mırıldandım ve sonra şaşkınlığım geçti. "Elfleri mi kastediyorsun?" Elbette, kemirgenler onun umurunda bile olamazdı.

Ama gülümsemesi çiçek açtı, nefes kesiciydi. Göğsüm kasıldı. Dinlenmeye ihtiyacı olduğunu bildiğim için vücudundan son ayrıldığından beri görmezden gelmeye çalıştığım, ağrıyla sertleşen sikim de öyle.

"Onları cesaretlendirme, kır çiçeği."

Gülümsemesi düştü ve hemen sözlerimi geri almak, ona istediği her şeyi sunmak istedim. "Neden olmasın?"

"Onlar baş belası. Başımın belaları."

"Onlar haşere değil," dedi, yanakları kızarmış ve gözleri kısılmıştı. "Onlar küçük insanlar ve nadir bulunurlar."

"Burada değiller, değiller."

Öfkelenerek, "Onlar sana ne yaptı ki?" diye sordu.

"Lanet olası arazime izinsiz girip istedikleri her şeyi almaları dışında mı?" Öfkelenim. "Var olmaya devam etme cüretleri, gerçekten."

Aster başımı kaldırdı ve hemen yatağın üzerine bırakıp kenara çekildi.

O yapamadan ayak bileğini yakaladım. Ciyakladı, onu geri çektiğimde ve ona doğru yaklaştığımda güldü. "İşte orada."

"Ne var?"

"O kahkaha," diye mırıldandım, burnumu onun yumuşak yanağına değdirmek için alçalttım. "O lanet gülümseme." Yanağını öptüm, kokusunu derin derin içime çektim ve kalçalarım düşüp geri çekildiğinde kalçaları daha da açıldı.

Kaygan ve benim için hazır olan sikimin başı onun mükemmel amcığının girişini dürttüğünde, içine battığımda inledi.

"Senin içinde yaşayabilirim," diye fısıldadım, elleri sırtımı keşfederken ve vücudu kadife bir eldiven gibi bedenimi sararken ürperdim.

Sadece benim için.

"İtiraz etmezdim."

Çenesini öptüm ve ağzımın boynuyla birleşmesi için başını eğdi. "Hayır mı?"

"Hayır," diye nefes verdi. Geri çekildiğimde ve vücuduna tekrar dalmak için acele etmediğimde tırnakları oluklar açtı. "Tek istediğim bu."

"Sikim mi?"

Bir kıkırdama şaftımı sıktı ve inledim. "Sen, kurt." Çenemi kavradı ve gözümü kendi gözlerine yaklaştırdı. "Hepiniz."

Daha derine, daha sert iterek, kalbim boğazımda ve ruhum tehlikedeyken ona baktım. "Benimle kal." Yutkundum, "Burada benimle kal." diye değiştirdim.

Kaşları çatıldı. "Burada seninle mi yaşayacağım?"

Bana bir cevap verene kadar nefes alamayacağımdan korkarak başımı salladım.

Bir an sonra, arayan gözleri yaşlarla parladı. Başparmağı yanağımı okşadı. "Daha fazlasını istemezdim."

Kapıya vurulan üç yumruk Fang'in ruh halini daha ben açmadan ele verdi, hâlâ pantolonumu çekiştiriyordum.

Kemerleri bağlayıp önünde gömleksiz durduğumda şaka yapamayacak kadar kızgındı. "Aile yemeğine gelmedin."

"Kahretsin." Beynimi ele geçiren çılgınlık nedeniyle neredeyse her şeyin izini kaybetmiştim. Suçluluk duygusu göğsümü yumrukladı. "Unutmuşum, tamam mı? Yarın oraya gideceğim ve-"

"Annem çok üzgün." Fang'in gözleri parladı. Burnunu çekerken burun delikleri genişledi ve arkama baktı.

Aster yatak odasından çıkıyordu. Döndüğümde onu merhametli bir şekilde benim tuniklerimden birini giymiş ve Fang'e el sallarken buldum.

Sikeyim.

"Vay, vay." Kaşlarını kaldırıp gözlerini aydınlatan bir sırıtışla el sallayan şerefsiz, parmaklarını oynatarak ona karşılık verdi. "Peki siz kimsiniz?"

Hırladım ve dışarı çıktım, kapıyı kapatırken onu geri çekmeye zorladım. "Seni ilgilendirmez."

"İyi deneme, ama bu çok etkileyici. Buraya hiç kimseyi getirmiyorsun." Kaşlarını çatı, şaşkınlıktan biraz güldü. "Kahretsin, bu lanet kulübeye girmeme bile zor izin veriyorsun." Tekrar kapıya baktı ve kafası dank etti. "Esirin bu mu?"

Yüz hatları gevşedi ve sonra gerildi. Ağzını tekrar açamadan patikadan aşağıya, evimi şehrin dış mahallelerinden ayıran ince ağaç tabakasının içine doğru yürüdüm.

Bu anın ben istemeden önce geleceğini biliyordum ama bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm kadına kendimi o kadar kaptırmıştım ki buna hazırlanamamıştım. "Yıldızlar beni sersemletiyor." Yürümeyi bırakmıştı ve

"Senin bir esirin yok, seni yalancı pislik" dediğinde dönüp baktım. Sen çiftleştin ve

Bunu bir sır olarak mı saklıyorsun?" Yaklaştı ve tısladı, "Neden?"

"Bu..." Ayaklarımı iki yana açtım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Hâlâ taze."

"Saçmalık." Fang bir an beni inceledi, alçak sesle gülerken başı titriyordu. "Hayır, son birkaç yıldır yanında olmak her zamankinden daha da eziyetli oldu ve o"- parmağını kulübeye doğru uzattı

-"Keep'e gelmediğin zaman dairende kokladığım kadınla aynı kişi."

"Ne hakkında mırıldandığınızı biliyorsunuz."

"Ama var, değil mi?" Fang bastırdı, gözleri bilmişlikle parlıyordu. "Biliyorum amina koyayım ve şu anda hiçbir şey paylaşmak istememen de bunu doğruluyor. Senin o sefil kalp bahanenini kırdı, değil mi? Ve şimdi sana geri döndü." Sessiz kaldığımda hırladı, "Peki kim o? Neden onu sır olarak saklıyorsun?"

"Sana bir şey söylememe gerek yok."

Kaşları düştü ve yüz hatları gevşedi. "Hayır," dedi. "Bilmiyorsun, ama sır olarak kalmasını istiyorsan, en azından nedenini bilmek güzel olurdu."

O haklıydı.

O aynı zamanda güvenilir bir arkadaşına ve gerçek bir kardeşe sahip olduğum en yakın şeydi. Ama ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Sıkışınca bir çeşit dürüstlükte karar kıldım. "O buralı değil, tamam mı?"

Sabırsızlanan Fang elini salladı. "Tamam, ve...?"

"Ve," diye homurdandım, "her şeyden sonra, bunu henüz herkesin bilmesi akıllıca olmaz."

Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü, sonra da küfretti. "Bana onun gerçekten *Wistensia*'dan olduğunu mu söylüyorsun?"

Yüzümü buruşturmaktan kaçınarak ekledim: "Ve o evli." Fang gerildi, kara gözleri komik bir şekilde büyüdü.

Gözlerini kırptırdı, yavaşça ve sonra tekrar tekrar. "Anlıyorum." Başımı salladım, en azından bu kadarına şükrettim. Bunu söylemekten nefret etsem de, evlilik büyük bir sorundu. Henüz nasıl çözeceğimi bilmediğim bir sorun.

Ne yapmam gerekiyordu? O piçi mi öldürecektim? Evlilik yokmuş gibi mi davranacaktım? Bir evliliği sona erdirmek için iki tarafın anlaşması gerekirdi ve eğer isteseydi, Aster'in gitmesine çoktan izin verirdi.

Fang yanağını ovuşturdu. "Yasaları her şekilde çiğnemeyi sana bırakıyorum." Kıkırdadı. "Zavallı bir aptalın karısını çalmak ve onu saklamak için savaş suçlusu olduğunu iddia etmek."

"Böyle olmasını istediğimi mi sanıyorsun?" Öfkeden kudurmak üzereyken söyledim. "O benim eşim, göt herif."

Bunun üzerine neşe gözlerini terk etti ve içini çekti. "Peki ne yapacaksın?"

"Tekrar kaçmasını engellemeye çalışmaktan başka hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim. "Daha yeni döndü."

"Bunca zaman sonra neden?"

"İnsan ordusunu duymuştu ve warp yapabiliyordu."

"Senin hayatın için korktu," dedi homurdanarak. "Ne kadar gereksiz bir tatlılık." Dişlerimi gıcırdattım ve o sırttı. "Biliyorsun..." Gülümsemesi dalgalandı. "Dade bundan hoşlanmayacak."

"Onunla hiçbir ilgisi yok."

"Ah, ama bence öyle. Aksi takdirde ona yalan söylemezdin. Karşıtını bulmuş ve onu tamamen sahiplenmiş bir erkeğin kendini beğenmiş bakışlarıyla Keep'in etrafında dolanıyor olurdun."

Bunu birkaç dakika orada bıraktı ve ben de biraz daha teslim oldum. "Onunla konuşmak isteyecektir. Tüm o insan askerleri buraya gönderen kral hakkında ne biliyor olabileceğini sor."

"Peki bu neden bir sorun olsun ki?" diye sordu, sorun olacağını bildiğini ima eder bir şekilde.

Bu bir sorun olmamalıydı. Yine de onu kralımıza ifşa etme düşüncesine katlanamıyordum; beni onarılamayacak şekilde yaralamak isteyen birinin nereye saldıracağını bilmesine izin veremezdim. "Onunla kendim konuşmayı planlıyorum." Aster ne olursa olsun

Vordane'a dönmesine neden olan savaşı nasıl ve nereden duymuş olursa olsun, eninde sonunda bana anlatacağına inancım tamdı.

Fang yarım dakika sessiz kaldı. Sonra dikkatle mırıldandı: "Biliyorsun, onu önemsiyor. Ona zarar vermez." Durakladı. "Sana da zarar vermez. Ne keşfetmiş olursa olsun."

Bunu göreceğiz, çünkü bunu sonsuza kadar saklayamayacağımız kesin.

"Ne zaman sen gidiyorsun için sonunda fark o değil herkes

güvenilmez mi?" Fang kızgın bir şekilde sordu. "Dade'i neredeyse yirmi yıldır tanıyor ve ona hizmet ediyorsun."

Gerçekten de kralı neredeyse Fang'i tanıdığım kadar uzun süredir tanıyordum. Ancak Fang, bu halimin sorumlusunun geçmişim olduğunu bilmesine rağmen, hala anlamıyordu ve ben de onu nasıl ikna edeceğimden emin değildim.

Ağaçların arasından kulübenin bacasından çıkan duman ayaklarımı oraya doğru çekti. "Ben her şeyi çözene kadar sessiz ol."

TWENTY-THREE

Aster

Scythe, ertesi akşam kulübesinin kapısı bir kez daha çalınmadan sadece birkaç dakika önce lejyonuyla çalışmaktan dönmüştü.

İkimiz de sallanan tahtaya baktık ve Scythe küfretti. Dudağını dişlerinin arasına alarak bana, sonra tekrar kapıya baktı. Kapıya doğru sert adımlarla yürümeden önce tek söylediği "Yapmak zorundayım" oldu.

Kolu çevirmeden önce tereddüt ederken sergilediği alışılmadık korku karşısında kaşlarımı çattım.

"Akşam yemeği," dedi kısa boylu ve güzel bir esmer. "Otuz dakika." Scythe'ın kolunun altından beni görebilmek için eğildi. "Merhaba." Sıcak bir gülümseme sadece bir an sürdü. "Ben de seni bekliyor olacağım."

Scythe karşılık olarak hiçbir şey söylemedi. Kadın gittiğinde kapıyı kapattı ve ona baktı, gergindi ve şiddetli bir "Siktir" çekti.

Gülsem mi yoksa kim olduğunu öğrenmek mi istesem bilemedim, o yüzden ikisini de yaptım. "Kimdi o?"

"Mariana," dedi.

Oh.

Dudaklarımı ovuşturdum ve Scythe'ın kendini toparlamaya çalışmasını izledim. "Bana öyle geliyor ki başın biraz belada olabilir."

"Senin hatan." Odayı geçip benim koltukta oturduğum yere geldiğinde sırtıttı. Koltuğu kavrayarak eğildi ve ağzıma fısıldadı, "En iyisi şu elbiseyi geri giy ve çıkmama yardım et."

Beni sersemlemiş ve aylardır hissetmediğim kadar gergin bıraktı. Scythe o günkü görevlerini yerine getirirken merhametle yıkadığım elbisemin içine tekrar girdiğimde bu baş döndürücü hisler beni gülümsetti.

Başta kolları olmak üzere bazı yerleri hâlâ hafifçe kanla lekelenmiş, omuz ve etek kısımları yırtılmıştı. Scythe sıkıtiğim elimi ağzına götürürken Olivianna'daki elbiseler hakkında bilgi almak için aklıma bir not aldım ve nehir kıyısı boyunca yürüdük.

Ay, onun yaralı gözüyle aynı şekilde sahipti. Parmak eklemlerimi yumuşak dudaklarına sürttüğünde midem ısındı. "Lanet çenesini kapalı tutamadığı için Fang'i öldüreceğim."

"Neden senden bu kadar hoşnutsuz?" Sormak için cesaretimi topladım.

Scythe elimi göğsüne bastırarak beni yanına çekti. "Dün gece aile yemeğini kaçırdım."

Fang'in önceki akşam onu ziyaret ettiğini hatırladım ve başımı salladım. En azından tamamen benim yüzümden olmadığı için rahatlamış bir şekilde, şehri çevreleyen evlerin ilk sırası görüldüğünde ona doğru gevşedim.

"Endişeleniyorsan gitmemize gerek yok."

Elini sıktım. "Zorundayız."

Her zaman böyle olmasa da, Fang'ın bu ailesinin kendisinin de ailesi olduğu açıktı. Belki de böyle bir şeyi kendine itiraf etmekten çok korkuyordu. Onun için bir anlam ifade ediyorlardı ve bu inanılmaz derecede korunaklı yaratık için bir anlam ifade eden herkes, tanımak isteyeceğimi bildiğim biriydi.

Kahverengi taştan yapılmış konak, ormanın dışındaki ilk bloğun köşesinde yer alıyordu.

Uzun pencereleri nehre bakıyordu. Altlarında kıpkırmızı güllerle dolup taşan beyaz ahşap kutular vardı. Aynısı küçük ön bahçedeki çitlerde de vardı.

Bahçe yolunun sonundaki iki ahşap basamağın üzerinde kurt şeklinde pirinç tokmağı olan beyaz bir kapı bekliyordu ve biz daha ona ulaşmadan açıldı.

Fang ellerini kaldırarak aceleyle dışarı çıktı. "Ne düşündüğünüzü biliyorum ama yemin ederim, onlara çürüyen bir şey söylemedim." Arkasından eve hızlı bir bakış attıktan sonra sesini alçalttı ve elinin arkasından konuştu. "Onun nasıl olduğunu bilirsin. Ona bir şey söylemediğimi biliyordu, bu yüzden meseleyi kendi ellerine aldı."

Scythe uzun kumral saçlı erkeği incelerken çenesi açıldı. Yanımdaki dev kadar uzun boyluydu ama daha zayıftı ve kasları çok daha azdı.

Koyu renk gözleri Scythe'ın elini tuttuğumda kısıldı, sonra bana gerçekten baktığında genişledi. "Bu erkek mi?" diye sordu, başparmağını Scythe'a doğru uzatırken gözlerini bir kez kırıştırdı. "Kaderin doğru seçim yaptığından ve istediğinin o olduğundan emin misin?"

Ellerini birbirine sürten Fang sırttı ve Scythe alçak, gırtlaktan gelen bir hırıltı çıkardığında geri adım attı. "Ben Fang'im."

"Aster," dedim eğitilmiş bir gülümsemeyle.

"Fang, Fanerin'in kısaltması," diye ekledi Scythe bariz bir zevkle.

Fang ona kaşlarını çatığında ciddi bir şekilde gülümsedim. "Yıllar önce bana böyle hitap etmeyeceğine söz vermiştin." Yüz hatları sertleşti ve gözleri daha parlak bir kahverengiyle parlayarak hırladı: "Kanla yazdım."

"Ve eşime göz diktikten sonra sözümü tutacağımı düşünmemen gerektiğini bilmelisin."

Onun bu sözlerini duyunca göğsümde bir yaratık uçuşmaya başladı.

Fang'ın yüz hatları sıkıntıyla buruştu. İnledi ve sadece Mariana olduğunu tahmin edebildiğim bir kadın onu çağırdığında konağa girdi.

Scythe oğlunu azarlarken sessizce kıkırdadı, sonra beni içeri götürdü.

Çilek kokulu kadın tarafından hemen kucaklandım. Islak gözlerini çekerken kollarımı okşadı ve "Dur da seni iyice bir göreyim" dedi. Dolgun dudakları aralandı ve yumuşak kahverengi yanakları kızarak kollarımın üst kısmını kavradı ve Scythe'a baktı. "Yıldızların neresinden buldun böyle ilahi bir yaratığı kendine?"

Scythe mutfak adasındaki küçük kâsedan bir avuç dolusu biberli fındık alıp ağzına atarken yüzündeki geniş gülümseme kalbimi yerinden oynattı. "Bir tavernada."

Mariana kaşlarını çatarak bana baktı. "Senin gibi bir kadın meyhanelerde ne arıyor?"

Güldüm, ellerini tuttum ve "Senin hakkında harika şeyler duydum" dedim.

Mariana'nın gözleri yeniden parladı. Onları Scythe'a verdi, o da dişiye kahkahalar attıran yıkıcı bir sırıtişla karşılık verdi. "Oh, sana nasıl kızgın kalabilirim ki?"

Scythe minik dişiye kucaklayıp yuttuğunda benim de gözlerim biraz ıslandı. "Tart var mı?"

Alay ederek ondan uzaklaştı ve adadan kaptığı havluyla göğsüne hafifçe vurdu. "Dışarı. Git otur."

"Burası çok sıcak," diye mırıldandım Scythe'a, elimden tutup beni ahşap zeminli koridora götürürken. Duvarda Fang ve Scythe'ın portreleri asılıydı ve son gördüğümün yanında durdum.

Scythe bekledi, ben onun genç halinin izini sürerken parmakları benimkilere dolanmıştı. Harap olmuş gözü kızarmıştı, sanki yara izinin pürüzsüz tırpan ayının şekline girmesi biraz zaman almış gibiydi. Beni üşüten, kalan zümrüt gözlerindeki korkuydu. "Burada kaç yaşıdaydın?"

"On dört yıl," dedi sesi çıkmadan. "Portremin yapılmasını istememiştim ama Berk karısının kalbini kırmamamı emretmişti." Hafifçe ofladı. "Ressamın tamamlamasına ancak yetecek kadar dayanabildim. Berk, kırıp döktüğüm taburenin parasını ona ödemek zorunda kaldı."

"Enkaz mı?" Ona dönerek sordum.

Gözlerini genç halinin portresinden ayırdı. "Derin pençe izleri."

Ona doğru adım attım ve yanağına bir öpücük kondurmak için parmak uçlarımda yükseldim, sonra yemek odasına yöneldim.

Sandalyeme benden önce geldi ve onu çözdü.

Fang kendi kendine sallanmayı bırakıp gözlerinde dans eden neşeyle bizi izledi. "Bunu göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Scythe yanıma oturduğunda sandalyesi inledi. "Kapa çeneni."

Fang'in en ufak bir caydırıcılığı yoktu. "Bu erkek," dedi, devam etmeden önce tüm dikkatimi topladığından emin olduktan sonra, "bir dişiyi yatağına götürmeden önce ona içecek bir şeyler ısmarlamaz bile."

Midem kıpır kıpır oldu. Bu arkadaşımı bir başkasıyla düşünmek zorunda bırakılmam karşısında hissettiklerimi belli etmemek için yanağımın içini ısırdım.

"Son uyarı," diye hırladı Scythe ve masanın ortasındaki meyve kâsesinden kaptığını zar zor gördüğüm bir elmayı fırlattı.

Fang meyveyi uzun burnunun hemen önünde yakaladı ve daha fazla eziyetin geleceğini haber veren bir sırıtışla ısırdı.

Mariana buharda pişen tabakları masaya yerleştirmek için odaya girdiğinde Fang elmayı çiğneyerek, "Ben sadece bir gerçeği söylüyorum," dedi. "Ve bunun geldiği yerde biraz daha var."

"Onu kızdırmayın," diye uyardı Mariana.

Odanın dışındaki zeminde tekrarlayan bir takırdama sesi duyuldu.

"Ona bir kez olsun benimle alay etmeyi bırakmasını söylemedin," diye itiraz etti Fang, ağzı bir karış açık.

"Çünkü genellikle bunu hak ediyorsun," dedi kapı aralığından bir erkek. Başını eğerek Mariana'nın yanağına bir öpücük kondurdu ve Mariana koridordan mutfığa doğru geri döndü.

Derken çamur rengi saçları olan ve adımları topallayan yeni bir erkek bastonuyla yemek odasına girdi. "Burada kim varmış?" Alaycı bir homurtu çıkardı. "Faner'in girişimlerinden biri daha..." Durdu, burun delikleri seğirdi ve geniş kahverengi gözleriyle benden Scythe'a baktı. "Senin mi?"

Çenesini ovuşturan Scythe gülümsemesini gizleyemedi. "Bu Aster."

Bir kez daha gülümsedim ve onu düzgün bir şekilde selamlamak için ayağa kalkma dürtümle savaştım.

Erkek masanın karşısından bana göz kırptı. Yüzümü ve formumu, hatta belki de duruşumu benim hoşuma gitmeyecek kadar ayrıntılı bir şekilde incelerken kaşlarını çatı.

"Bu Berk," dedi Scythe, Berk'in çalışkan bakışlarını benden ayırıp masanın başındaki koltuğuna oturmasına yetecek kadar belirgin bir şekilde.

Babası sandalyesine yerleşirken Fang'ın kaşları bize doğru kıpırdadı. "Tanışabileceğin en somurtkan yaratıklardan biri ama yakında alışacaksın." Masanın üzerindeki tavuğa uzanarak bir bacağı kopardı ve fazlasıyla keyifle, "Bilirsiniz işte, eş olduğunuza göre." dedi.

Berk, "Sana somurtkanlığı vereceğim, seni nankör pislik," gibi bir şey homurdandı.

"Görgü kuralları," diye tısladı Mariana ve karşı masaya oturmadan önce son tabağı da masaya koydu. "Bir misafirimiz var."

"Gelecekteki akşam yemeklerinde Aster'e de aynı şekilde hitap edebilir misin?" Fang sordu ve Scythe onun yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi silmek için masanın diğer tarafına sıçramaya hazırlanıyordu ki Fang tekrar, "Çünkü onlar eş." dedi.

Berk homurdandı ve kristal bir sürahidten kendine büyük bir bardak viski doldurdu. "Ben de önce yıldızların düşeceğini sanıyordum..."

"Bir nimetle dalga geçme," dedi Mariana. "Ye."

Öyle yaptık ve Fang, Scythe'la birlikte yıllar boyunca Berk'e yaptıkları eşek şakalarının hikâyelerini anlattıkça karnım inanılmaz derecede doydum, göğsüm de öyle.

Tüm bu süre boyunca Berk dikkatini benden nadiren ayırdı.

Koyu renk gözlerinden şüphe sızıyordu. Bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım; hem odanın köşesindeki küçük ocakta yanan ateşin hem de etrafımı saran ailemin sıcaklığının tadını çıkardım.

Mariana bazı bulaşıkları temizledi ama kısa bir süre sonra, aşırı dolu mideme sığdırmayı hayal bile edemeyeceğim bir yaban mersinli tartla geri döndü.

Scythe bunu hissetmiş gibiydi ve kolunu sandalyemin arkasına doğru kıvrarak omzumda duran saçımı okşadı.

"Bir keresinde de," diye devam etti Fang. "Scythe, oturma odasında kavga ederken kırdığımız yaşlı kurdun en sevdiği sandalyeyi bir tencere tutkalla tamir etme cüretini gösterdi."

"Dürüst olmak gerekirse, aslında yardım etmeye çalışıyordum."

"Yardım mı?" Berk homurdandı. "İyi bir gömleğimi ve iki kat derimi kaybettim."

Fang parmaklarındaki pancar sosunu yalarken, "Ama aylardır istediğin yeni sandalyeyi aldın," dedi.

"Ben sızlanmam."

"Evet, öyle," dedi üçü de bir ağızdan.

Kahkahalar yatıştığında Mariana şarabını yudumlarken bakışlarını bana dikti ve Scythe kendi kadehimi doldurdu.

"Peki sen ne yapmaktan hoşlanırsın canım?" diye sordu. "Umarım sık sık meyhaneleri ziyaret etmeyi içermiyordur. Bu şehirdekiler genellikle bir parça bela ya da kısa süreli eğlence arayan erkeklerle dolu."

Bunun üzerine dudaklarımı ısırdım ve başımı salladım. "Ben, şey..." Ne söyleyeceğimi bilemediğim için aklıma gelen ilk ve tek şeyi söyledim. "Resim yapmayı seviyorum."

"Oh?" Sevinç gözlerini aydınlattı. "Ne kadar muhteşem. Yetimhanede çalışıyorum ve ne yazık ki şu anda çok ihtiyaç duyulan bir genişleme sürecinden geçiyor. Hayatlarına daha fazla renk katabilecek gençler var, özellikle de şu anda. Belki gelip onlara bir iki şey gösterebilirsiniz?"

Kendimi durduramayarak Scythe'a baktım. Ağzını açtı, sonra bana bakarken kaşlarını çatarak kapattı.

Fang'ın yaramaz sırtışı bizi izlerken azaldı.

Elimden geldiğince içten bir şekilde gülümsemekten ve "Bunu gerçekten çok isterim" demekten başka yapacak bir şey yoktu.

"Bekle," diye havladı Berk. "Adın neydi senin?"

Bakışlarımı Berk'e kaşlarını çatan Scythe'dan ayırdım. Boğazımı temizledim ve "Aster" dedim.

"Aster," diye tekrarladı Berk, sanki her harfi yüzümü incelediği gibi inceliyordu. "Aster'in kısaltması mı?"

Dirseği masadan kayıp bardağını devirince Fang küfretti. Su babasının kucağına devrildi.

Berk ona sadece ters ters baktı; ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyordu.

Fang'ın ne kadar bildiğinden emin değildim ama bir müdahaleye ihtiyaç olduğunu hissetmiş gibi görüldüğü için minnettardım.

Mariana bir bulaşık havlusu getirip oğluna fırlattı. "Buna gerek yok, Fanerin. Yıldızlarım." Yüzünü buruşturdu, sonra masanın etrafında dönerek omzumu okşadı. "Sır saklamakta çok iyiyizdir canım, merak etme. Al, biraz tart ye." Yerine geçmeden önce tabağı tabağıma doğru sürükledi. "Anlık da olsa her şeyi düzeltir." Kestane rengi, uzun kirpikli gözleri bilerek parıldıyordu. "Bazen ihtiyacımız olan tek şey bir andır."

Scythe masanın altından elimi tuttu ve başparmağıyla okşadı. O gecenin ilerleyen saatlerinde, yatağın arkasındaki pencereden yıldızlar parlarken, Scythe başını karnıma yaslamış uyuyordu. Akşam yemeğinden o kadar doymuştum ki, ikimiz de yatağa yığılıp kalmadan önce beni yavaşça arkadan kavradı.

Hırıltılı bir horlamayla uyandı ve dönüp bana baktı. "Tamam mı, kır çiçeği?"

"Mükemmel," dedim ve bunda ciddiydim.

Kulübeye dönerken bana Berk için endişelenmememi söylemişti. Onun için endişelenmiyordum ve bunu hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

Scythe bir süre sonra, "Çok fazla olduğunu biliyorum," dedi, sesi uykudan pürüzlüydü. "Akşam yemeği ve-"

"Hayır," dedim ve onu durdurdum. "Bayıldım." O bana yaklaşp karnımı öperken başını okşamaya devam ettim ve tavana doğru fısıldadım: "Biraz fazla."

TWENTY-FOUR

Tırpan

Savaş odası olmak istediğim son yerdi ve bu yüzden Opal'ın yanında getirdiği hamur işlerini Fang hepsini daha sonra yemek üzere cebine atmadan önce hızlıca yedim. Opal son kez bir toplantıya ikram getirdiğinde de böyle yapmıştı.

Baş belası masanın karşısından bana "Dostlar" diye seslendi ve şekere bulanmış parmaklarını yaladı.

Elimdeki reçel dolu poğaçaya baktım, baştan çıkmıştım. Kafasına fırlatmak yerine yemeyi tercih ettiğimde sırtıttı.

Fang'in alaycılığı bir yana, bu konu üzerinde durmaktan kendimi alamadım.

Bütün sabah Berk'in dün gece Aster'e verdiği tepkiyi merak etmişim ve bildiğim her şeyi hâlâ bana anlatmamıştı. Her bakışının ve dokunuşunun yüzeyinin altında oturuyordu - henüz seslendiremediğini hissettiği bir endişe.

Sabırlı olmaktan çok uzaktım. Ama kendi alanımın o kadar dışındaydım ki, endişelerini olduğundan daha kötü hale getirmemek umuduyla en rahat verdiği şeyi kabul edecektim.

Dade çayını höpürdetti ve ben dişlerimi gıcırdattım. Fang kıkırdadı.

Opal'ın bakışları alev alev yanıyordu ve sonunda onun beklediğini görmek için başımı çevirdim. "Ne?"

Dade'in çay fincanı neredeyse kırılıyordu ki, fincanı tabağına geri koydu ve "Terbiyesiz herif," dedi.

"Artık o kadar da sefil değil kralım," diye ekledi Fang.

Dade'in kızgınlığı yerini sırtıtmaya bıraktı. "Peki esirimiz nasıl?"

Onu daha iyi görmezden gelmek ve kızdırmak için Opal'a, "Kaçırdığım bir şey mi söylediniz kraliçem?" dedim. En son dikkatimi verdiğimde hepsi Kraliçe Nikaya-Opal'ın annesini tartışıyordu. Görünüşe göre,

Sinshell'in kraliçesi ve yeni sevgilisi Silver, Errin'in insan kraliçesiyle yaptıkları görüşmeden pek bir şey öğrenememişlerdi.

Elbette Kraliçe Sabrina yalan söylüyor olabilirdi, özellikle de oğlunu, yaratılmasına yardım ettiği savaşta kaybettikten sonra. Ama tüm yaptıklarından sonra nefes almaya devam etmek istiyorsa bunu yapmaması onun yararınaydı.

Nodoya'nın insan krallığı Errin, Dade'in kıtanın kendi yarısına yönelik saldırılarını durdurmak için bir yardım çağrısı göndermiş ve altın dokunuşlu giysiler bu yardımı elde etmek için kullanılmıştı. Sabrina o zamandan beri Nikaya ve Silver'a kimsenin hayatlarını riske atmakla ilgilenmediğini itiraf etmişti.

Zümrüt Adası'ndan Kral Marvis dışında kimse.

O yara izinden belli oluyor.

Sadece rastladıkları herhangi bir periye değil, beni de öldürmek için gönderilenlerle savaş sırasında keşfettiğim bilgilerle ne yapacağımı bilemediğim için şimdilik sessiz kalmaktan başka çarem yoktu. Dürüst olmadığım kesin ama bunca yıldan sonra son derece de gerekliydi. Yine de Berk'i yalnız yakalayabildiğim anda onunla bu konu hakkında konuşmak için aklıma bir not almıştım.

Yine de tüm o askerlerin denizi aşmaya cesaret etmelerinin tek nedeninin ben olmadığımından da hiç bu kadar emin olmamıştım.

Opal bana "Hâlâ konuşmadı mı?" diye sordu.

Bakışlarımı tekrar böreğime çevirdim ve böreği ikiye böldüm, "Konuşmayı tanımlayın, Majesteleri."

Dade acımasızca küfretti.

"Hayır." Arkama yaslanıp sırtıttığımda sandalyem gıcırdadı. "Hiçbirinizin işine yarayacak bir şey hakkında değil. Senin altınların," dedim Opal'a, konuyu değiştirmek için ve küçük bir parçam isteksizce merak ettiği için. "Hâlâ dokuyabiliyor musun, dokuyamıyor musun?"

"Yeteneği olup olmadığı önemli değil."

"Aynı fikirde değilim kralım," dedi Fang, şok edici bir ciddiyetle. "Artık herkes onun yeteneğini bildiğine göre, gelecekte başımıza neler gelebileceğini daha iyi tahmin edebilmek için yeteneğin devam edip etmediğini bilmemiz gerekiyor."

Dade Opal'a baktı, o da başını sallayıp çayını yudumladı. Kral dişlerini yaladı ve iç çekti. "Denedi ve şu ana kadar başarısız oldu ama parıltıyı serbest bırakalı sadece birkaç hafta oldu. Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

Fang şimdi masadaki pençe izlerine bakıyordu. O zaman bu işi bana bırakıyordu.

"Eğer bu yetenek devam ederse, Errin'in soylularının o haşaratları bizimle savaşmaya çekmek için denizden gönderdiği altın dikişli giysiler şanslarını tekrar denemelerini sağlayabilir."

Dade ne demek istediğini anladı ve yanaklarının rengi solmuş bir halde koltuğuna geri yaslandı. "Yani..."

Ama Opal anlıyordu. "Bunu ben de merak etmiştim," diye itiraf etti, uzun parmağını çay fincanının kenarında gezdirerek. "Belki de amaçları sadece bizden nefret ettikleri ve bunun için para aldıkları için avlanmak ve öldürmek değil, aynı zamanda altın dokuma giysilerin kaynağını bulmaktı."

Dade'in çenesi kaskatı kesilmiş, gözleri masaya dikilmişti. Sert duruşu, enerjisini alevlendiren öfkesi, bunun için fazla düşünmediğini açıkça ortaya koyuyordu.

Bu talihsizliği yüzüne vurmadım. Geçtiğimiz birkaç haftanın büyük bir bölümünde, prensesiyle -şimdi kraliçeyle- birlikte iyileşiyor, bir yandan da kanlı istiladan kurtulan yerlerinden edilmiş insanları temizlemek ve yeniden yerleştirmek gibi sefil bir görevin üstesinden geliyordu.

Ama dikkatlice önerdim, "Düşünülmesi gereken bir şey. Hâlâ fırsatımız varken mahkûmlardan ne koparabileceğime bakacağım."

Zaten sadece birkaçının kalmasını sağlamıştım. Oturduğumuz yeraltı savaş odasının yanındaki zindanda sessizdiler, artık kudurmuş ve asla gelmeyecek bir kaçış için umutsuz değillerdi ama yavaş yavaş ölüyorlardı.

Fang kralımıza baktı, hamur işleri unutulmuştu. Yerimden kalktım. "Bir dahaki sefere kadar." Opal beklenmedik bir şekilde sıcak bir gülümseme sundu.

Şaşkınlıkla karşılık vermedim ama hızlıca başımı salladım ve Dade'in endişesi dışarıdakilerden daha ağır bir fırtına bulutuna dönüşmeden önce oradan ayrıldım.

TWENTY-FIVE

Aster

Olivianna'nın vitrinindeki tabelada açık olduğu yazıyordu, ben de yağmurdan kaçmak için kendimi içeri attım.

Terziyi duvara yaslayıp elini eteğinin altına sokan kurt durup tanıdık kara gözlerini omzunun üzerinden fırlatana kadar bunun bir hata olacağını fark etmemiştim. "Lanet olsun."

Ne yapacağımı bilemeden donup kaldım.

Olivianna Fang'in omzunun üzerinden geniş gözlerle baktı, sonra güldü ve göğsüne vurdu. "Beni yere bırak."

"Gerek yok," dedim, sonra böyle bir şey söylemenin saçmalığı karşısında irkildim ve kapıya doğru geri çekildim. "Daha sonra tekrar geleceğim."

"O da tam gidiyordu."

"Öyle miydin?" Kız ona kaşlarını çatınca Fang kıkırdadı. Olivianna'nın eteklerini ve dar pantolonunu düzeltirken sırtını bana dönmüştü. "İyi, öyleydim."

Sonra şeytani bir sırıtışla yanımdan geçip gitti ve "Benden bahsetmeyi unutma" diye şarkı söyledi.

Olivianna gözlerini devirdi ama onun arkasından gülümsedi.

Kapı kapandığında Olivianna'ya bakarak gidişini izledim. "Özür dilerim."

Yetenekli terzi elini umursamaz bir tavırla salladı. "Üzülmeyin. Komutan, kendimi kurtulmaya zorlayamadığım sevimli bir baş belasından başka bir şey değil. Bana bir iyilik yaptınız."

Gülümsemekten kendimi alıkoydum. "Baş belası mı?"

Olivianna yüzünde başka ne söyleyeceğini bilemediğini gösteren bir ifade belirdi ve şezlongu işaret etti. "Otur, çaya ihtiyacımız var." Sonra arkasındaki kapıdan karanlık bir odaya girerek gözden kayboldu.

Oturup ay kaşıkları ve fincanların ınlamasını dinledim, az önce neye uğradığımı merak ediyordum. Gerçi, sözleri ve tepkisi bir şey ifade ediyorsa, Olivianna'nın da sık sık aynı şeyi merak ettiği anlaşılıyordu.

Haşere kelimesi Fang'ın Olivianna'nın evini ve iş yerini sık sık ziyaret ettiğini gösteriyordu. Kucağımdaki ellerime bakarak gülümsedim, kk Ryon'un babasıyla yaşadığı aşktan sonra ona mutluluk getirdiyse ne mutlu bana.

Olivianna kısa süre sonra yeniden ortaya çıktı ve masanın üzerine iek desenli bir fincan çay koydu. "Kızgın canavarla aranızdaki sorunları çözüp zmediğinizi sorabilir miyim?"

Belli ki artık Vordane'ın komutanlarından biriyle kendi durumu hakkında konuşmak istemiyordu, bu yüzden ona teşekkür ettim ve şezlongda bana katılabilmesi için kenara çekildim. "şimdilik bu kadar yeter sanırım."

"yle mi dersin?"

Gerçekten de Scythe ile konuşulması gereken çok şey vardı ve tüm bunların dehşeti göğsümü daraltsa da, bunun nasıl işleyeceğini anlamamız için ona her şeyi anlatmam gerektiğini biliyordum. Bunun gerçekten işe yarayıp yaramayacağını ya da sadece bir kez daha ödünç alınmış zamanımız olup olmadığını anlamamız için.

Rorn beni evliliğimizden asla ayırmazdı. Scythe beni asla kaybetmeyeceğine yemin etmişti.

Her şey... geri dönülemez bir şekilde imkansız görünüyordu.

O kadar ki, beni nelerin beklediğini düşünmeye bile tahammül edemiyordum. Ama gerçeğin boyutunu uzun süre saklamak işe yaramayacaktı. Scythe'ın her şeyi öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Ve belki de bunu yaptığında, kalmamı sağlamak için bu kadar umutsuz olmayacaktı. Kulbesinden dışarı atıldığımı hayal ettiğimde homurdanmaya başladım, canavar kapıyı çarpmadan önce almaya geldiğim güzel elbiselerim arkamdan çimlere savruldu.

Hem hayal kırıklığına uğramış hem de bunun pek olası olmadığını bildiğim için son derece rahatlamış bir şekilde i geçirdim ve limonlu çayımı aldım. "Sakinleşti ama sabahın ilk ışıklarıyla Kaleye ağrıldı. Hl konuşmamız gereken çok şey var."

Benden önce kulübeye dönmesi ihtimaline karşı yemek masasının üzerine nereye gittiğimi açıklayan bir not bırakmıştım.

Olivianna gözlerinde bilmiş bir parıltıyla çayına üflerken, "Sonra görüşürüz," dedi.

Gülümsedim ve yudumladım. "Evet, sonra."

Küçük Ryon aşıya koştı, son ikisinden atladı ve belki de dönüşeceği bir kurdun zarafetiyle yere indi. "Dönmüşsün." Elinde iki parça parşömenle aceleyle yanıma gelirken çayımı bıraktım. "Fotoğraflarını unutmuşsun." Onları masanın üzerine yaydı, neredeyse çayımı deviriyordu.

Onu bir kenara ittim ve kapı pervazındaki kanlı el izini gördüğümde parlak bir gülümsemeyle gülümsedim.

Olianna mırıldandı, sesi sanki bir k a h k a h a y ı saklıyormuş gibi gırtlaktan geliyordu. "Oldukça iyiler, değil mi? Çok... gerçekçi."

Diğer resim Scythe'ın, daha doğrusu onun yaralı gözünün resmiydi.

"Gerçekten de öyle," dedim, kocaman gülümseyerek. "Aslında, daha önce hiç böyle bir fotoğraf gördüğümü sanmıyorum."

Olianna homurdandı ve Ryon ona kaşlarını çatı.

El izimin resmine dokundum. "Çok yeteneklisin. Şu ayrıntıya bir bak."

Gülümsedi, masaya yaslandı ve bacaklarını arkasına doğru uzattı.

"Annem kızgın kurdu tanıdığını söylüyor."

Güldüm. "Gerçekten de öyle. Bunu ona göstermemi ister misin?"

Ryon başını salladı. "Sende kalsın."

Elimi kalbime bastırarak nefes alıyormuş gibi yaptım. "Gerçekten mi?"

Gülümsemesi gerildi, çarpık bir köpek dişi ve iki gamzesi ortaya çıktı.

Olianna yanımda durdu, sonra çay fincanını bir takırtıyla tabağa bıraktı.

Ryon kapıya doğru döndü.

Altın sarısı saçları ve gözleri olan bir kadın kapıda durdu. "Umarım rahatsız etmiyorumdur. Geri gelebilirim."

"Hiç de değil." Olianna ayağa kalktı ve reverans yaptı. "İçeri gel, içeri gel." Ryon eğildi ve koşarak Olianna'nın bacaklarına sarıldı. "Opal!"

Midem bulandı. Kraliyet.

Eğer bunu ele veren saygı gösterisi ve havadaki ani gerginlik değilse, o zaman duruşu, krem ve kristal mavisi ipekten ve hafif fırlardan oluşan zengin elbisesiydi.

Geç de olsa benim de ayağa kalkmam gerektiğini fark ettim ve beceriksiz bir reveransla eğildim. Opal fark etti, kapıyı kapattı ve merakla bana baktı. "Tanıştığımızı sanmıyorum."

"Bu Aster. Bir arkadaş..." Olianna bana baktı ve sözlerini "Bir arkadaşım" diye bitirdi.

Bunu neden söylediğini bilmeme rağmen, yine de bunu kastettiğini hissettim. Kalbim ısındı. Ona bir gülümseme verdim.

"Aster, bu benim arkadaşım ve yeni kraliçemiz

Opal." "Kuğu," dedim kendimi tutamadan.

Opal'ın gülümsemesi soldu ve yanaklarına renk geldi. "Görünüşe göre bu artık herkes tarafından bilinen bir gerçek."

"Kralımızı kurtarmak için geceyi gün ışığıyla aydınlattınız, öyle mi?" Olivianna alay etti. "Bilmiyorum, muhtemelen."

Opal güldü. Olivianna ona şezlongun karşısındaki koltuğu gösterdi, sonra tekrar yerimize oturduk. Ryon fırladı ve kraliçenin dikkatini benden çaldı. Parşömeni tam burnunun önüne itti. "Bak Aster için ne yaptım."

"Aman Tanrım," dedi Opal, kaşlarını kaldırarak. Sanat eserini yavaşça ondan aldı, kıvrak parmakları kanlı el izini takip etti.

"Ve bu," dedi. Scythe'ın bakışlarının resmini ona da uzatırken Olivianna ve ben gerildik.

Opal uzun bir süre onları inceledi -çok uzun bir süre. Altın rengi gözleri resimden bana, sonra da Olivianna'ya kaydı. Gerçekmiş gibi görünen bir gülümseme taklidi yaptı ve elini Ryon'un çenesinin altına attı. "Korkarım kendimi biraz unutulmuş hissediyorum."

Ryon zıplamasını durdurdu. "Unuttun mu?"

"Bana hiç resim çizmedin, işte bu yüzden." Müzikal bir kahkaha donmuş genç kızı sakinleştirdi ve ardından, "O kadar güzeller ki, benim de bir resmim olmalı," dedi.

Ryon'un nefesi kesildi. "Tamam." Sonra işe koyulmak için üst kata koştu.

Kraliçenin gözlerini güneşten gelen bir öpücük gibi üzerimde hissederek gidişini izledim. Onlarla karşılaşmadan çayımı aldım ve doyurucu bir yudum aldım.

Olivianna boğazını temizledi. "Canlı bir hayal gücü. Bir fincan çay?"

"Çok," diye onayladı Opal ve merhametli bir şekilde, her neyse bir araya getirmek. "Hayır, teşekkür ederim. Korkarım çabuk olmalıyım." "Hâlâ üzülüyor, değil mi?"

Opal gözlerini devirdi ama yumuşak pembe dudakları kıvrıldı. "Muhtemelen vizitelerini bitirmeden önce yarım saatim var ve sonra panik içinde olacak."

Çoğu kurdun aynı görüldüğünü bilmek biraz rahatlatıcı olsa da - aşırı koruyucu ve biraz nevrotik - yardım edemedim ama

Kral Dade'in savaştan sonra kuğusunun sağlığı için endişelenip endişelenmediğini merak ediyorum.

Çünkü Rorn'un ima ettiği şey gerçekten de gerçekleşmiş ve eşini kurtarmak için kadim parıltıyı serbest bırakmıştı.

Hızlı bir araştırmayla hiçbir hastalık belirtisine rastlamadım. Aslında, onun kadar güzel ve ışıltılı bir kadını nadiren görmüştüm. Uzun altın rengi dalgaları geniş göğsünün üzerinde kıvrılıyordu. O yüksek yanakları ve nadir gözleri memnuniyetle parlıyordu.

"İyi misiniz?" Bunu sormanın güvenli olduğunu düşündüm, çünkü vatandaşlarından birinin yapacağı şey buydu. Bir de böyle bir güç taşmasından sonra nasıl hissettiğini öğrenmek istiyordum.

"Oh, ben iyiyim. Haftalar oldu ve daha da güçleniyorum." Opal başını eğdi. "Peki ya sen?"

"Ben mi?" diye sordum, neredeyse çekinerek.

"Az önce Ryon'un bana gösterdiği el izi senin değil miydi?" Sanki yersiz konuştuğunu hissetmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Bağışlayın beni. Haddimi aşıyorum."

"Hiç de değil," diye onu rahatlattım. "Elimi kestim ve bana yardım edebilecek en yakın yer Olivianna'nın eviydi," dedim, çoğunlukla gerçek olduğu için bunu kolay buldum.

Lime lime olmuş elbiseme, kolundaki kan lekesine bakan kraliçe dudağını çiğnedi. Olivianna'ya başını salladı. "İkiniz böyle mi tanıştınız?"

"Öyle," diye onayladı terzi.

Scythe'ın unutulmaz bakışları için bir açıklama yapılmaması, hepimizin arasında içinden çıkılamayacak kadar kalınlaşan boğucu bir sis gibi asılı duruyordu. En azından onun bana kim olduğunu itiraf etmem gerekebileceğinden korkuyordum. Opal zaten bilmediğine göre, kendimi buna ikna etmekte zorlandım.

Olivianna merhametle araya girdi. "İstediğiniz giysiler hazır." Ayağa kalktı. "Gerçi gök mavisini pamuğu tedarik etmekte biraz zorlandım. Her zamanki tedarik zincirlerim savaştan sonra stokların bu kadar azalmasını birkaç ay alacağını düşünüyor. Onun yerine güzel bir deniz mavisinde karar kıldım."

Vordane'nin yeni kraliçesi sandalyeden kalktı ve Olivianna'yı dükkânın en arka tarafındaki bir rafa kadar takip etti.

Kapıya en yakın rafta asılı duran elbiseleri alıp gitmek istesem de bekledim ve çayımı bitirdim. Kaçmak sadece daha fazla şüphe uyandıracaktı ve çayımı yudumlarken bunu düşündüğüm için bile kendimi aptal gibi hissediyordum.

Korkacak bir şey yoktu. Kraliçe, kocasının lejyonlarından birinin komutanıyla çiftleştigimi öğrense bile benim de onlardan biri olduğumu bilmeyecekti. Ama kabul ettiğimiz bağı bu kadar büyük bir şekilde bilinmesine izin verecek kadar cesur bir hareket yapmadan önce Scythe ile konuşturdum.

İki kadının hafif kahkahalarını ve sohbetlerini dinlerken, bir gün böyle bir arkadaşlık bulmayı dileyerek ve belki de çok fazla umut ederek lezzetli çayı bitirdim.

Scythe mutfaktaydı ve et yahnisi gibi kokan bir tencereyi karıştırıyordu. "Bugün özel biriyle tanıştım," diyerek selam verdim ve önlükleri rahatsız etmemek için kapıyı arkamdan kapattım.

Hacimlerinin şehrin sokaklarında sergilenen hiçbir şeyi kırmamasını ve hiçbir şeyin onlara zarar vermemesini sağlamak için kulübenin ön bahçesine doğru eğildim. Elbiseleri bir koltuğun arkasına örttüm.

"Yatak odasında onlar için bir raf var," dedi. "Kapının arkasında."

Odaya doğru yürüdüm ve onu çıkardım. Yatağın yanındaki duvarda bulunan küçük boşluğa yerleştirdim, sonra da önlükleri getirdim.

Döndüğümde Scythe tahta kaşığı tencerenin üzerine vurdu ve yere bıraktı. Tezgâha yaslandı. "Bir not bırakmış olabilirsin ama başka bir şeyi ihmal etmişsin."

Kollarımı beline doladım ve sırtının pürüzsüz tenine bakmak için tuniğini pantolonundan çıkardım. "Oh?" Ona gülümsedim.

Dudakları kıpırdadı ve sert ifadesini kırdı. "Gelir gelmez beni öpmedin."

"Bu bir kural mı?" Dudaklarımı onunkilere yaklaştırmak için ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek alay ettim. "Bir gereklilik, gerçekten."

"Peki ya not?"

Kıçımı kavradı, sıktı ve dudaklarıma fısıldadı, "Gereksiz ama takdire şayan."

Kalbim kabardı ve dudaklarımız buluşur buluşmaz kollarımı boynuna doladım. Onun dudaklarını araladım, sıcaklığının içime işlediğini hissettim ve bunu memnuniyetle karşıladım, bedenim hem sakinleşiyor hem de ısınıyordu.

O da aynı şeyi hissediyor gibiydi. Omuzları gevşedi ve boğazından alçak bir inilti yükseldi. "Merhaba, kır çiçeği."

Dudaklarına karşı gülümsedim. "Merhaba kurt."

İçime çok özgürleştirici bir huzur yerleşti. Ruh hali ne olursa olsun, aramızdaki sayısız engel ne olursa olsun, ne zaman yakınımda olsa onun gelişini fark ediyordum. Var olması bile esrarengizdi. Böyle bir şeyin bana sadece cinayet işleyebilen değil, aynı zamanda hayatının çoğunu kan dökerek geçirmiş bir kurttan hediye edilebilmesi.

"Sana bir gardırop yapacağım."

"Yapmayacaksın."

Kaşlarını çattı. "Yapacağım."

Ağzının her bir köşesini öptüm. "Bu tür kaynaklar şu anda hiçbir şeyi olmayanlara verilmeli kurt."

Gözleri hafifçe kısıldı, sanki seçtiğim kelimeleri inceliyormuş gibiydi.

Güveç fokurdadı.

Küfretti ve onunla ilgilenmek için arkasını döndü. Sonra geri döndü, ağzı sertçe benimkine yapıştı ve ben güldüm. "Otur," diye nazıkçe emretti. "Bana kiminle tanıştığını söyle."

Tezgâhın üzerine koyduğu kaseleri aldım ve masaya götürdüm. Çatal bıçak takımı, ekmek ve bir sürahi su masanın ortasında hazır bekliyordu. "Yeni kraliçeniz."

Sustu, sorusu sertti. "Nerede?"

"Ben orada elbiseleri toplarken o da Olivianna'yı ziyaret etti. Oh, aklıma geldi." Aceleyle yatak odasına döndüm ve Ryon'un yaptığı resimleri Olivianna'nın beş elbiseye de diktiği akıllı ceplerden birine bıraktığım elbiselerin yanına gittim.

Döndüğümde Scythe yemeği kaselere dolduruyordu.

Resimleri açtım. "Bunları Ryon çizdi. Geri döndüğüm gecedem."

Scythe onlara baktı, sonra gülümseyerek homurdandı. "Yavrunun detaylara karşı harika bir gözü var."

Güldüm. "Ben de öyle dedim." Resimleri kitaplığın üzerine yerleştirdim. "Seninkileri aldığından emin olmak istedi."

"Eminim ona haber verirsin."

"Sana kızgın kurt dedi."

"Sanırım yanılmıyor." Scythe tencereyi ocağın üzerine koydu. "Gelin ve yiyin."

Oturdum ve her lokmayı yiyişimi izlerken gülümseyerek hemen yumuldum. "Bunu yapmak istememiştim, biliyorsun." Kaşlarını kaldırıncı biraz utanarak açıkladı: "Kilo kaybı. Ben sadece..." Başımı salladım, her şeyi anlatmak için doğru zaman olup olmadığından emin değildim. Asla iyi bir zaman olmayacağını tahmin ettiğim için biraz su yudumladım ve "İyi değildim" diye itiraf ettim.

"Hasta mıydın?"

Kirpiklerimin altından ona baktım. "Burası iyi değil." Önce kalbime, sonra başıma vurdum. "Ve burada, sanırım."

Scythe güveğte ıslatılmış devasa ekmek yığını indirdi ve bir kez başını salladı. "Ben de böyle bir şey olup olmadığını merak etmiştim."

Bir lokma daha yedikten sonra "Gurur duymuyorum ama yapamadım..." dedim. Ben kelimeleri ararken o bekledi. "Hayatım, bildiğim her şey tamamen yok oldu. Neye dönüştüğünü nasıl anlamlandıracağımı öğrenmek zorundaydım."

Sadece onu kastetmediğimi, kendisinin bunun sadece küçük ama devasa bir parçası olduğunu biliyor gibiydi. "Bundan kaçamazdım," dedim usulca. "Yaptığı şeyden ve sonuçlarından. Ama bunu kabul etmem bekleniyordu. Hayatıma devam etmem ve bununla yaşamam."

"şu anda istemediğin hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilsin," dedi sert bir sesle ve beni izlerken çok hareketsizdi. "Bir daha asla zorunda kalmayacaksın, Aster."

Başımı salladım. "Bunun doğru olmasını dilerdim ve umutsuzca olmasını istiyorum." Scythe kaşlarını çattı ve ben de onun endişesini yatıştırmaya çalıştım. "Kalmak istiyorum," diye ona güvence verdim. "İstiyorum ama bu kolay olmayacak."

"Öyle olsun," dedi hemen. "Çünkü gitmene izin vermeyeceğim."

Kalbimdeki çatlaklar yeniden dikildi, ama midem sıkıştı. Dikkatimi yemeğime verdim.

Bir dakika sonra Scythe da yaptı.

Yemeğimizi sessizce yedik. Korkuya ve ona her şeyi anlatma ihtiyacına yenik düştüğüm için ona bakmak bile zorlaştı. Ama gözlerini benden hiç ayırmadığını bilmek için bakmama gerek yoktu.

İçimde hapsolmuş çok daha fazlası olduğunu bilen Scythe, "Eğer seni rahatsız ediyorsa bekleyebilir Aster. Ben hiçbir yere gitmiyorum." Masadan kalktı. "Hazır olduğunda bana söyle."

Onu izledim, bu kadar otoriter ama aynı zamanda bu kadar sabırlı bir erkeği nasıl bulduğumu anlayamıyordum. Ama anladım. Olivianna'nın tam da bu kulübede uyardığı gibi, kurdumun da kendi iblisleri vardı. I

onları öğrenmek istedim. Onu o yapan her yönünü bilmek ve onun karanlığının kendi karanlığıma dokunmasına izin vermek istedim.

Ama ben olsam zorlamazdım, onu zorlamazdım.

Belki de onu böylesine sabırlı, böylesine beklenmedik bir empati yeteneğine sahip kılan kendi sırlarıydı. Bunu bilmiyordum. Ama minnettardım. Minnettardım ama yine de daha fazla bekleyemeyeceğimden emindim. Her şeyimi bilmesini istiyordum ve bu da ancak neyden ve kimden kaçtığım konusunda dürüst olursam mümkündü.

Belki de her şeyin neden bu kadar zor olduğunu bilseydi, bu imkânsız bağı gerçekten ulaşılabilir bir şeye dönüştürme şansımız olurdu.

Yarın, sessizce yemin ettim.

"Bir gece daha," diye mırıldandım o mutfak lavabosunu sabunlu suyla doldururken.

Scythe dondu kaldı.

Bir an sonra omzunun üzerinden bana bir sırtış fırlattı. Ona gülümsediğimde başını salladı ve tencereyi ovmaya başladı. "Ne kadar istersen, kır çiçeği."

O temizlenirken ben de banyo yaptım.

Scythe kıyafetlerinden kurtulmadan önce bir ateş yaktı, ben de harap olmuş elbisemi bedenimden sıyırdım. Üstüne oturmam için küvete girmeme yardım etti. Ellerimi göğsünün üzerinde gezdirdim ve omuzlarına doğru kaydardım. "Ateşi kullanabiliyorsun."

İfademe tepki vermemek için elinden geleni yaptı ama ben yine de gördüm -Tatlı ağzının hafifçe incelmesi.

"Ateş," dedim. "Her seferinde kendin yaktın." "Beni yakından mı izliyordun, kır çiçeği?"

Sırıttım.

Ağzı kıvrıldı. "Bu çok sık kullandığım bir şey değil," dedi. "Bazen faydalı olsa da sahip olmam gerektiğine inandığım bir yetenek değil, ona ihtiyacım yok."

"Yine de sende var." Köprücük kemiğinin izini sürdüm. "Ailenizden biri alev kullanıcısı mıydı?"

"Babam," diye itiraf etti ve sadece bu iki kaba ve hızlı kelime bile küçük bir zafer kazandığımı hissetmem için yeterliydi. Bir parçam, aynı dikkatle kendimden de bir parça sunup sunamayacağımı merak etti. Daha fazlasını öğrenmek için merak uyandıracak kadar korkutmayacak bir şekilde.

Ona henüz söylemediğim bir şeyden gelişigüzel bahsetme düşüncesi karşısında homurdanmaktan kendimi alıkoydum. Göğsümü kaplayan korkuyu görmezden gelerek şöyle dedim

"Baban alfa kanından geliyordu." Başını salladı ve şimdilik alabileceğim tek şeyin bu olduğunu hissettim.

Ailesine, kendisine ne olduğunu ve neden Mariana ve Berk'le birlikte olduğunu öğrenmeyi çok istememe rağmen, buna izin verdim.

Bana kendi zamanında söyleyecekti ve parmaklarını çene çizgimin üzerinde güven verici bir şekilde gezdirerek bunu doğruladı.

Kalbim ve kirpiklerim çırpındı. "Söylediğinde ciddi miydin? Hiçbir yere gitmemek konusunda."

"Söylediğim her şeyde ciddiyim, kızgın bir kurt olduğumda bile." Tüyleri dökülmüş göğüslerini okşadım ve gülümsedim.

Çenemi yukarı kaldırdı. "Kalbimi uyarma şeklini seviyorum." "Uyarı mı?"

Burnuma dokundu. "Bu, sen o öldürücü gülümsemelerinden birini ortaya çıkarmadan hemen önce kırışıyor." Ağzını yanağıma doğru indirerek fısıltının biraz üzerinde bir sesle, "Beni olacaklar konusunda uyarsa da, yine de kalbimi durduruyor..." dedi. Elmacık kemiğimin tepesini öptü ve arkasına yaslandı. "Her seferinde."

Yanaklarım kızarıp gerildi ve onun ağzı karşılık olarak güzel bir gülümsemeye dönüşene kadar güldüm. O ağzı kendi ağzımla yutmak için duyduğum dürtüye teslim olduğumda gülümsemem düştü.

Kendimizi fazla kaptırmadan önce omuzlarını kavradım ve başımı onunkinin yanına bastırdım, gözlerim hâlâ kapalıydı. "Bilmek istiyorum," diye fısıldadım. "Sana ne söylersem söyleyeyim, yine de aynı şeyi hissedeceğini bilmem gerekiyor."

"Bana bak." Gözlerimi açtığımda o yeşil kürenin ıslık ıslık yandığını gördüm. "Ben bir kurdum, kır çiçeği, kemerimin altında milyonlarca acımasızlık olan biri. Ortaya çıkaracağın herhangi bir şeyin beni korkutup kaçıramayacağı kadar çok şey gördüm ve yaptım."

Buna inanmak istedim. Umutsuzca. "Yemin eder misin?"

Saçlarımı kulağımın arkasına kıvrarak yanağımı ve çenemi kavradı ve kemerin izini sürerken beni dikkatle inceledi. "Aster, belki de bana ne olduğunu anlatmalısın. Anlat ki seni rahatsız etmeyi bıraksın."

"Söz veriyorum, ama şu anda sadece geri dönmek zorunda kalmayacağımı bilmeye ihtiyacım var. Hâlâ kalmamı isteyeceğini." Yutkundum. "Seninle birlikte."

"Hiçbir şey ve hiç kimse beni senden uzak tutamaz." Gözleri benimkileri aradı. "Hayatım üzerine yemin ederim."

Göğsümdeki bir ağırlık çözüldü ve aceleyle nefes vererek benden kaçtı. Başımı salladım, dudaklarımı dudaklarına bastırmak için öne eğildiğimde gözlerim nemlenmişti. "Teşekkür ederim"

sen."

"Bana asla teşekkür etme." Parmaklarını boynumdan koluma doğru geçirdi, parmaklarının ardından tüylerim diken diken oldu. "Sen benimsin. Benim eşimsin. İhtiyacın olan her şeyi sana her zaman ve memnuniyetle vereceğim."

Aramızdan elimi onun boyuna uzattım ve kavradım. "Peki neye ihtiyacın var kurt?"

Dişlerinin arasından bir nefes çekti, sonra kendimi onun üzerine sürttüğümde inledi. "Sadece sen, kır çiçeği." Ben onu bedenime çekerken o da ağzımı kendi ağzına götürdü. "Seni tutabilir miyim?"

"Lütfen yap."

Scythe'ın hırıltısı beni göğsünden kaldırıp yatakta dik oturmadan önce uyandırdı.

İyice uyanmış olmama rağmen omzumu hafifçe salladı. "Giyin" diye fısıldadı. Komodinden hançerini kapıldığı gibi bir pantolon giyerek odadan çıktı.

Soru sormadım. Olivianna'ya gitmeden önce bıraktığım tuniğe uzandım ve onu giydim. Nezaket için zaman yoktu. Scythe gergin olmaktan çok daha fazlasıydı. Kan dökmeye hazırды.

Kulübenin kapısı çarparak açıldı.

Scythe başka bir erkekle göğüs göğüse çarpışırken odadan aceleyle çıktım. "Onu bana ver," diye emretti yabancı.

Scythe hırladı ve erkeği geri itti. "Çürüyen cesedimin üzerinden."

"Kolayca ayarlanır, özellikle de böyle bir aldatmacadan sonra."

"Bir tehdit mi?" Scythe erkeğin önünde durdu. "Daha iyi bilmelisin."

"Daha iyi bilmesi gereken sensin..." Ben konuşmaya başladığımda yabancı salonun karanlığından koltukların arasında yanan lambanın loş ışığına doğru bir adım attı.

Saçları o kadar açık sarıydı ki neredeyse beyazdı. Scythe kadar uzun olmasına rağmen daha az cüsse taşıyordu. Bunun önemli olduğunu düşünmemiştim. Bir savaşçının siyah ve kırmızı kıyafetlerini giymiş olabilirdi ama onun sadece bundan ibaret olmadığını biliyordum.

Davetsiz misafirin beni incelerken mavi gözlerinden tehdit damlıyordu, yüz hatları şoka girmişti.

Burnunu çekti, sonra Scythe'a öfke ve korkuya benzer bir şeyle baktı. "Elbette," dedi ona. "Senin için sadece onun gibi biri olmalı, değil mi?" Alaycı bir ifadeyle başını salladı ve uzun paltosu arkasında süzülerek kapıya yöneldi. "Vedalaşın. Kocasını bekliyor."

Onu, kulübenin girişinin birkaç adım ötesinde, yanında iki gözde muhafızıyla dururken görmeden önce hissettim.

Rorn.

Scythe bana baktı, gözlerinin içinde artık tutamayacağı bir söz vardı. Sadece bunu henüz fark etmemişti. "Burada bekle, tamam mı?"

Başımı salladım ama ben onu durduramadan gitti. Scythe dışarı çıktığında ve Rorn'un şok olmuş kahkahasını duyduğumda kalbim boğazımda ve nabzım kulaklarımda çılgınlık atarak onu takip ettim. "Kader gerçekten de çok hoş."

Scythe kapının hemen dışında kıpırdamadan duruyordu. Belki de nefes almıyordu.

"Scythe?" Sırtına doğru fısıldadım.

Hiçbir şey söylemedi, ama kulübeden çıkmak için onu yuvarlarken parmaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdiğimde irkildi.

Dışarıda, sarışın erkek çimlerin üzerinde Rorn'dan biraz uzakta duruyordu.

Bekleyen muhafızların arasına girdiğimde Rorn'un dikkati Scythe'ın üzerindeydi. "Eğer beni gerçekten yaralamak istiyorsan Astrantia, o zaman kendine iki gözlü bir oyuncak bul."

Muhafızlardan biri olan Roye kıkırdadı. Rollins soğukkanlılığını koruyarak bekledi ve şüphesiz rahatsızdı.

Artık Kral Dade olduğunu tahmin ettiğim sarışın erkek Rorn'la alay etti. "Onu al ve git."

"Çok yardımcı oldunuz kralım," diye mırıldandı Rorn, bakışları hâlâ benim sessiz kurdumda ve Scythe'ınkiler de onun üzerindeydi. "Bunu yakında unutmayacağım."

Sözler kibar olsa da, Vordane'nin kralı bunların altındaki gizli anlamı gayet iyi anladı ve kaskatı kesildi. "Şimdi dikkatli olun. Anladığım kadarıyla savaştan harap olmuş krallığınız zaten sahip olduğundan daha fazlasına dayanamaz."

Rorn gerildi, ağzını açarken kaşları kuşkuyla çatıldı.

"Gitmeliyiz." İşler daha da kızışmadan bir adım öne çıktım, bir yandan da kalbim Scythe'ın bir şekilde buna bir son vermesini, kralıyla konuşmasını istiyordu. Bir şeyler denemek için.

Yine de elinin kolunun bağlı olduğunu biliyordum. Hiçbir şey yapmamasının en iyisi olduğunu biliyordum.

"Gerçekten de öyle," dedi Rorn. "Öyle yapmalıyız." Kocam bana bakmadan elini uzattı ve ben de kendi elimi onunkinin içine koydum. Teni soğuk ve nemliydi; parmakları benimkilerin arasından geçerken morarıyordu. "Ama veda etmek istemiyor musun?" diye mırıldandı yumuşak ve cüretkâr bir sesle.

Sadece ters ters baktım ama Rorn hâlâ bana bakmıyordu.

Vordane'nin kralı mavi gözleri Scythe ve benim aramda gidip gelirken, gölgeler gecenin karanlığında toplanıp ayrılırken ve biz onların topraklarından Wistensia'ya doğru yola çıkarken izledi.

Birkaç dakika sonra, boya salonumun tanıdık ama artık rahatlatıcı olmayan kokusu beni sardı.

Sis dağılınca, beklediği anlaşılan Theenon ortaya çıktı.

Demir kelepçeler anında bileklerime takıldı, yanıkları derimden kemiklerime kadar işledi. Daha sonra Theenon burnunu havaya kaldırarak geri çekildi. Sanki benden çok hoşnut değilmiş gibi, yaptığığın etimden daha fazlasını yaralayacağını umursamadı.

Hiçbir yerde çarpıklık yapmazdım.

Rorn sonsuz saniyeler boyunca bana baktı. Ben de sinmek istemeyerek ve tek kelime etmeyi reddederek baktım.

Sonunda buz kesmiş yüz hatları üst dudağının kıvrılmasıyla çatladı. Tiksinti dolu bir ses çıkardı ve kapıya doğru döndü. "Evine hoş geldin, karıcığım."

WH%E

JùRTL

BLOODY LOVE

TWENTY-SIX

Tırpan

Dade bana o kadar uzun süre baktı ki, bunun onun yeni bir işkence taktiği olduğunu düşünmeye başlamıştım. "O senin eşindi."

"O benim eşim," diye düzelttim.

Olmasına izin verdiğim şeyin utancı, Aster'in kaçırılmasından sadece birkaç saat sonra Dade'in beni çağırdığı savaş odasındaki masanın üzerinde kanayana kadar göğsümü ikiye bölmekle tehdit ediyordu.

Astrantia.

Onun gerçek adı bir parazit gibi içimde geziniyordu. Asla bastırmayı umamadığım bir kaşıntı.

Öfkelenmeliydim, öfkeliydim de, ama ona karşı daha fazla öfke duyacak gücü kendimde bulamıyordum. Bu onun hatası değildi. Birçok yönden, bana gerçeği söylemesi için onu cesaretlendirmedığım için, onu bunu yapacak kadar rahatlatamadığım için benim hatamdı.

Bunun yerine, eşime gerçekten neler olduğunu görmem gerekirken, cahil ve çekilmez bir pislik olarak günlerimi boşa harcadım. Onun iki erkek arasında sıkışıp kalmadığını anlamalıydım - hiçbir çıkış yolu olmadan sıkışıp kalmıştı.

Onun önemli biriyle evlilik bağı olduğunu biliyordum, tahmin etmiştim. Kolayca kandırılmayacak ve bir başkası için terk edilemeyecek biriyle. Ama bunu asla tahmin edemezdim.

Geçmişim ve geleceğim öylesine iç içe geçmişti ki, ihtiyacım olan şeyi bir şekilde elimde tutabilmek için tırnaklarımla kazıyarak kurtarmam gerekecekti.

Dade, Nodoya haritalarıyla kaplı duvar boyunca yavaş adımlarla yürümeye devam etti. "Wistensia kraliçesi senin eşin ve sen bir şey söylemeyi akıl edemedin mi?"

"Bilmeniz gereken bir şey yokken neden bunu yapmak zorunda olduğumu anlamıyorum."

Ama bu tam olarak doğru değildi.

"O bir kraliçe," diye tekrarladı

Dade. Dişlerim birbirine değdi ve gıcırdadı.

"Ve sen farkında bile değildin, değil mi?" Ellerini masaya vurdu ve hırlamaya başladı. "Sen sadece sana ait olmayan bir şeyi mideye indirmek istedin."

"O benim." Göğsümü bıçakladım. "Ve senin konuşabildiğin gibi, *kral*."

Doğruldu, gözleri soğuk ve acımasız bir öfkeyle parlıyordu. "Şimdi serseri bir hıyar gibi davranmanın sırası değil."

Bir uyarı.

Görmezden geldim. "Onları neden evime getirdin?" Başka seçeneği kalmamış olabilirdi ama yine de bu bir ihanetti. "Neden onu gün doğumuna kadar burada, Keep'te bekletmedin ve bana hazırlanmak için biraz zaman vermedin?"

"Yani onu öldürüp işleri daha da kötüleştirebilir misin?" Dade alay etti. "Hiç sanmıyorum. Yıldızların lanetlediği gecenin ortasında bir kral kapınıza gelip karısının bulunmasını ve kendisine iade edilmesini talep ettiğinde, oyalanmazsınız." Durakladı, acı acı güldü. "Neler olup bittiğini öğrenir ve göze alamayacağımız yeni bir çatışmayı önlemek için ne gerekiyorsa yaparsınız."

Sırıtarak duvara yaslandım. "Yani, basitçe söylemek gerekirse, bana ihanet ettin."

"Ben öyle bir şey yapmadım." Yüz hatları buruşan Dade homurdandı: "*Bana* ihanet ettin, hem de sadece bu olayda değil."

Sessizlik boğazımıza dayanmış bir balta gibi geldi.

İkimiz de gözlerimizi dikmiş, göğüslerimiz kabarmış, diğerinin tanıştığımız günden beri aramıza giren bu uçurumu nihayet kabul edip etmeyeceğini bekliyorduk.

En azından ona dokunmaya karar verdim, çünkü o haksızdı ama aynı zamanda haklıydı. "Bu konuda konuşmanın hiçbirimize faydası olmayacağını biliyorsun," dedim alçak sesle ve dikkatle. "Hem de hiç."

"Ve bunca yıldır bu konuda sessiz kalmak sana çok iyi hizmet etti," diye yumuşak bir şekilde karşılık verdi. "Şu haline bir bak. Bir eşin, bir adın ve komuta edeceğin bir lejyonun yok."

Zaten harap olmuş göğsüme bir darbe daha. Dişlerimin arasından, "Onları benden alamazsın." dedim.

"Ama yapabilirim." Yumuşak bir sesle tehdit etmesini bekledim. "Eğer bu işi daha da berbat edersen, bana seni kovmaktan başka seçenek bırakmazsın."

Maluliyet dışında herhangi bir nedenle hizmetten çıkarılma onursuzluğu nadiren yaşanırdı. Bu bir aşağılanma olduğu için çoğu hayatta kalamadı.

"Tam olarak ne demek istediğini söyle," diye kestirip attım. Hecelemesine gerek yoktu ama konumunu açıkça ortaya koymasını istiyordum. Kelimelerin etrafında dans etmek yoktu. Eğer bana sırtını dönüyorsa, çok iyi dönse iyi ederdi.

Dade'in üst dudağı kıvrıldı. "Eğer bu arkadaşının peşinden gidersen, hepimize ihanet etmiş olursun."

İnanılır gibi değil.

Endişelerini anlıyor olsam da, haklı değillerdi. Bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ederek, bunun olmasını engellemek için elimden geleni yaparken öfkemi kontrol altında tutmaya çalıştım. "Kendin söyledin. Wistensia bizimle savaştıracak durumda değil ve onlar da bunu çok iyi biliyor."

Dade kaşlarını kaldırdı. "Bundan eminsin, değil mi?" Cevap vermeyince güldü, sözleri giderek hırıltılı bir hal alıyordu. "En zayıf anımızda olduğumuzu bildiğin halde hâlâ Gece Denizi'ni aşır başka bir kralı kızdırmak ve karısını çalmak istiyorsan emin olmalısın."

"Peki bu kimin suçu?" Ben de karşılık verdim, bu konuşmadan tamamen sıkılmıştım. "Yıllardır istediğin her şeyi yaptım. Öldürdüm. Soydum. Esir aldım. Geçim kaynaklarını ve evleri yakıp yıktım. Hepsi bu krallık için. Hepsi *senin* için," diye kükredim. "O yüzden beni huzuru bu kadar bozmaya teşvik eden sen olduğun halde huzuru korumayı zerre kadar umursamadığım için beni affet."

Oda onun öfkesiyle, bana haddimi bildirme ihtiyacıyla sarsıldı.

Kanım kükredi ve derime baskı yaptı. Bedenim inledi. Vardiya serbest bırakmak için son tetiği beklerken her duyum keskinleşti. Sırıttım, buna hazır ve açtım. "İkimiz de biliyoruz ki her emrini yerine getirdim çünkü bunu ben seçtim, seni kendini beğenmiş pislik, mecbur olduğum için değil. O yüzden devam et..."

Pençeleri Dade'in ellerinden çözüldü, kendi kurdu yüzeye çıkıp kontrolü ele almaya hazırlanırken gözleri acı bakla mavisi bir renkte parlıyordu.

"Hadi, şimdi." Masanın etrafında yavaşça döndüm. "Beni durdurmak istiyorsan tek yol bu." Damarlarımın altında biriken ısının pençelerimle ortaya çıkmasına izin verdim, dalgalanan gölge ikimizi de kuşattı.

"Bırak gitsin."

İkimiz de değişimin ortasında donup kaldık. Kaslarım protesto etti ve derim kabardı.

Opal savaş odasına girdi, kayısı rengi etekleri ellerinin arasındaydı ve aramıza bakıp iç geçirdi. "O başka birinin kraliçesi olabilir ama onun eşi Daden. Vordane'a döndü çünkü devasa risklere rağmen kimi ve ne istediğini biliyor." Opal eşine doğru yürüdü. "Bir yol bulmaya çalışmasına izin vermelisin."

Dade, kaskatı kesilmiş ve hâlâ bana bakıyordu, hiçbir şey söylemedi.

Sonra yumuşak sorusuyla onu sert bir şekilde vurdu. "Birinin seni durdurmasını ister miydin?"

Sonunda kral yumuşadı, acı dolu bir iniltiyle boynunu yuvarlarken pençeleri geri çekildi. Yine de hiçbir şey söylemedi.

Bekledim, bana her şeye mal olacak olsa bile yapmam gerekeni yapmaya hazırdım.

-Evim dediğim tek yer.

Ama uğruna ve yanında birçok savaş verdiğim kral bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde baktı.

Ve bu göz önünde saklanma oyununun artık bittiğini biliyordum. Dade artık buna izin vermeyecekti.

Kendime bunun önemli olmadığını söylemeye çalıştım. Zaten onun ne düşündüğünü hiç umursamamıştım. Tehdit altındaki kışını iki kez ısırsa bile gerçek sadakatin ne olduğunu bilemeyeceğini. Denedim ama çabucak pes ettim ve Opal'ın yanından geçip hazırlanmak için kulübeye geri döndüm.

Bulmam gereken bir kraliçe vardı.

TWENTY-SEVEN

Aster

Rorn boya salonumda volta atıyordu. Arada sırada durup bana ters ters bakıyordu.

Pencerelerdeki camlar onarılmıştı. Kapıya en yakın olanda tek bir çatlak hâlâ duruyordu. Öfkemin işleri daha da kötüleştirmesini engellemek için gözlerimi ona diktim.

Gecenin geri kalanında ve ertesi gün yalnız kaldıktan sonra, bunun değişmemesini yarı yarıya bekliyordum ve değiştiğine sevindiğimi söyleyemezdin.

Akşam yemeğiyle gelmişti. Henüz dokunmadığım bir yemek.

Bileklerim demirden yanıyordu. Ne zaman hareket etsem kelepçeler şingirdiyordu. Resim yapmak ve okumak imkansızdı. Yemek yemek de neredeyse imkansızdı. İşlerin böyle devam etmesi için uygun bir model.

Ebediyen imkansız.

Hiçbir şey ve hiç kimse beni senden uzak tutamaz.

Yalnızlığımı her hararetli sözle, her değiş tokuşla tuzağa düşerek geçirdim. -Onu vermeye zorladığım ama asla tutamayacağını bildiğim her söz. Bilmek, göğsümdeki organın kanamasını durdurmadı, yanması bileklerimdeki ağrının dikkatini dağıttı.

Scythe en kötüsünü bekliyordu, bir yandan da zaten ifşa ettiğim şeyden daha kötü bir şey olamayacağını düşünüyordu. Ona evli olduğumu söylemiştim.

Ona bir kralla evli olduğumu söylememiştim.

Belki de içten içe bunun çok fazla olacağını biliyordum. Ölçülemeyecek kadar büyük olduğunu. Ve belki de bu yüzden bir veda bile etmediği için onu çoktan affetmişim - kralı beni gerçek sahibine iade edilen çalıntı bir mal gibi teslim ederken hiçbir şey söylemediği için.

Onu suçlayamazdım.

Bir kez daha günaha düştüğüm için sadece kendimi suçlayabilirdim. Yeniden mutlu olmayı hak ettiğime inanmaya cüret ettiğim için. Bulduğum mutluluğu bir şekilde elimde tutmak istediğim için bencil olmadığımı düşündüğüm için.

Evlenmiş olabilirdim ama bu benim seçimim değildi. Uzun zamandır benim seçimim değildi. Wistensia'da kalıp Scythe'ı ve tattığım yeni hayatı unutmaktan başka seçeneğim olmayabilirdi ama bunu istediğim için yapmamıştım.

Kendi seçimlerimi yapamamaktan çok yorulmuştum.

Rorn çenesini ovuşturdu, şimdi onu süsleyen şok edici miktardaki büyümeye baktı. Kardeşi öldüğünden beri onu yüzünde bu kadar çok kılla görmemiştim. Neredeyse sakal gibi olmuştu.

"Doğruyu söylemek gerekirse, seninle ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum." Cevap vermedim. Bir cevap aramıyordu.

"I..." Güldü, sesi acı ve soğuktu. "Sanırım hâlâ şaşkıyım, gerçekten. Neyin peşinde olduğunu biliyordum ama bunu kendi gözlerimle görmek..." Başını salladı, adımları bir an için duraksadı. "Seni domaltıp anlamsızca becerme ihtiyacı ile vatana ihanetten idam ettirme ihtiyacı arasında gidip geliyorum."

Bu kaşlarını kaldırdı ve ağzını açtı. "O zaman senin de idam edilmen gerekmiyor mu?"

Rorn bir kez daha güldü. Kapıdan şömineye doğru tekrar adımlarken parmağını salladı. "Aynı şey değil. Yaptığım şey aynı sonuçları doğurmuyor."

Korkmalıydım. Dikkatli konuşmalıydım. Ama endişelenme isteğimi kaybetmişim, bu yüzden gözlerimi devirdim. "Rorn, bu evlilik neredeyse iki yıl önce bitti. Egonun seni alt etmesine izin verme."

Durdu, bir kez daha öfkeyle baktı. "Yaraladığın şeyin sadece benim egom olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Beni sevmiyorsun. Belki bir zamanlar öyleydiniz," dedim nazikçe. "Ama şimdi..." Başka bir şey söylememe gerek yoktu. Artık Carelda'sı vardı ve kendisi olmamaktan her zaman yakındığı tek şeyle birlikte olmak için başka bir diyara kaçarak onu küçük düşüren bir kraliçesi.

Bir kurt.

"Bir başkasıyla yatmış olmam ne hissettiğimi ya da hissetmediğimi bildiğin anlamına gelmez Astrantia," diye öfkeleni ve inançlarımda tereddüt etmeme neden olacak kadar hararetlendi. Bunu fark edince gülümsedi ve yüzündeki hüznü ifadeyi görünce

telaşla dudaklarına götürdü. "Bu kolaylıkla yaptığım bir seçim değildi. Ve işler farklı olsaydı asla düşünmeyeceğim bir şeydi."

"Bebek sahibi olamamamı bir silah olarak kullanmayı bırak." "Kastettiğim bu değildi."

"Sonra ne olacak?" Sorma cesaretini gösterdim ama başka bir şey söylemeyeceğini biliyordum.

Onu incelememi izlerken boğazı düğümlendi ve gözleri parladı. Hafifçe hırlayarak volta atmaya devam etti. "O," diye tükürdü. "Beni yaralayacak onca yaratık varken *onu* seçtin..."

"Scythe'ı aşağılamak anlamsız, Rorn. İstemiyorum-" "Tırpan mı?" diye sordu dalgınca.

"Onun adı." Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı.

Arkasını dönerken soğuk bir kahkaha patlattı. "Tabii ki öyle."

"Rorn," dedim elini saçlarının arasında gezdirip Nefesinin altında kendi kendine mırıldanıyordu. Şezlongdan kalktım. Geri dönüp açıklama yapmalıyım, en azından. Denemek zorundaydım. "Rorn, ben kalmıyorum-"

Dondu kaldı, her şeyi hareketsizleştirdi. "Seni kiminle almaya geldiğimi fark etmediysen diye söylüyorum, artık Kral Dade'in topraklarına girmene izin verilmiyor ve o canavarın da bizim topraklarımıza girmesine kesinlikle izin verilmiyor."

Boğazım düğümlendi, kelimelerim boğuklaştı. "Öyle bir şey demedi."

"Buna ihtiyacı var mıydı Astrantia?" Rorn ilerleyip bana doğru yaklaşarak sertçe fısıldadığında ayağım takıldı ve duvara yaslandım: "Büyük bir hata yaptığını anlayan için boğazına dayanmış bir bıçağa gerçekten ihtiyacın var mı?"

Yutkundum, resmen korkmuştum ve bunu göstermek istemiyordum.

Rorn bunu fark etmiş gibi gözlerini kırıştırdı ve geri çekildi.

Bana öylesine yoğun bir şekilde bakarken göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyordu ki, sanki derimin altında beni arıyordu. Küfretti. "Yukarı çık ve doğru düzgün dinlen. Bu gece odalarımızda uyumayacağım ve Theenon'un hazırlıklarına yardım etmek için kuşlarla birlikte uyanmanı bekliyorum."

Konunun acımasızca değiştirilmesi karşısında şaşkına dönerek, "Hazırlıklar mı?" diye sordum. "Halkımızın yıllardır düzenlediği ilk mücevher balosu için tabii ki."

Gözlerim kapandı.

Kendine istediği kadar yalan söyleyebilirdi ama kraliçesi eşiyle yeni bir hayat kurmakla meşgulken böyle bir etkinlik düzenleyemezdi. Bu saçmalığa gülmek için gözlerimi açtım. Beni eve götürmek için Nodoya'ya gitmeye cesaret etmesinin nedenine.

Görev bekliyordu ve benim yokluğumla küçük düşmeyecekti.

Benim sessizliğim üzerine Rorn tuniğinin kollarını düzeltmeyi ve fırçalamayı bıraktı. "Beni başka bir erkeğin seni sikmesinin farklı yolları üzerine acı çekmeye bırakmadan önce, tekrar işlerimize dahil olmak istediğini söyledin. O yüzden neden yukarı çıkıp yıkanmıyorsun?" Dönüp salondan çıkarken dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Sokak köpeği gibi kokuyorsun."

Kapı kolu dönmeden bir an önce hafif bir tıkırtı duyuldu.

Carelda, elma yeşili korsajlı göz alıcı zümrüt rengi bir elbise giymiş olarak içeri girdi. "Biri sizi görmek istiyor."

Helvectus paytak paytak boya salonuna girerken gözlerim yaşarak gülümsedim.

Dün gece Rorn'un istediği gibi banyo yaptıktan sonra dönmüştüm ve bu akşamki elbisem Dudley tarafından öğle yemeğiyle birlikte teslim edilmişti. Carelda'nın gelişinden sadece birkaç dakika önce nihayet bornozumu çıkarıp ipek ve şifondan taşan elbisemi giymiştim.

Helvectus düşüp masaya çarpmadan önce onu yakalamak için dizlerimin üzerine çöktüğümde eteklerinin zümrüt dağı buruştu ve engellendi. "Ben yokken böyle bir şeyi öğrenecek kadar sinsisin, küçük Hel."

"Asher," dedi yanağımı dürterek.

Carelda kapıyı kapattı. "Sen gittikten sonra söylemeye başladı."

Parmağını çaldım ve yiyormuş gibi yaptım. O kadar çok kıkırdadı ki dizlerinin üzerine çöktü, bu da onu daha çok güldürmeye yaradı. Kalkmasına yardım ettim ve yeşil tuniğinin üzerindeki küçük kömür yeleğini düzelttim. "Beğendim," diye fısıldadım, siyah saçlarını melek gibi pembeleşmiş yüzünden geriye doğru tararken.

Carelda, sanki bunun oğlu için ne anlama gelebileceğinden korkuyormuş gibi temkinli bir şekilde, "İçinde bir kurt olduğuna dair işaretler gösteriyor," dedi. "Titreme ve duyguları çok değişken olduğunda gözlerinin parlaması."

Rorn memnun olurdu.

Helvectus'un mavi ve zümrüt bakışlarına hayranlıkla bakarak ipeksi çenesinin altını okşadım. Yine kıkırdadı, salyaları akıyordu. "İyi bir kurt olacak." Ayağa kalktım ve eteklerimi düzelttim.

Carelda minnettarlığını gülümseyerek ifade etse de endişe hâlâ ağzını sıkıyordu.

İç çekerek, "Geri döneceğinden emin değildim," dedi.

"İstemedim," diye itiraf ettim, sessiz ama kararlıyım.

Carelda başını salladı ve avuçladığı ellerine baktı. Helvectus şövalenin üzerindeki kuru boya fırçalarından birini çaldı ve duvara fırlattı.

Ben söyleyecek bir şey bulmakta zorlanırken o güldü ve onu almaya gitti.

Gerçeği saklamanın, özellikle de bu durumda, zalimce olduğuna karar verdim ve saklanmaktan yorulmuştum. Elini sıkmak için bir adım öne çıktım. "Senin yüzünden değil, orada mutlu olduğum için."

"Başka bir erkek bulmuşsun," dedi basitçe, çünkü bunu zaten biliyordu.

"Oldukça uzun bir süre önce, aslında, evet."

Gözlerini kaldırdı, parmakları benimkilere dolandı. "Rorn bir durumdaydı Astrantia. Daha önce hiç tanık olmadığım kadar vahşiydi." "Beni arzuluyor ama sana hâlâ çok aşık." diye eklediğinde kaşlarımı çattım, öfkesini gözümde canlandırabiliyordum ve onunla uğraşmayı ona bıraktığım için özür dilemeye hazırdım.

Kalbim o kadar sert ve hızlı çarptı ki yüzümün renginin solduğunu hissettim.

Beklemediğim, Rorn'a karşı hissedeceğimi hiç düşünmediğim bir suçluluk duygusuyla dengesiz bir şekilde hasta olmaktan korktum.

Sonra Hel elinde büyük bir boya kabıyla ciyakladı.

Carelda küfretti ve laleyi onun parmaklarından almak için acele etti. Bu durumdan pek memnun değildi ama yanımdaki uzun masanın üzerindeki vazodan bir lale alıp ona uzattığımda kısa süre sonra yeniden gülümsemeye başladı.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsiniz kraliçem, ama korkarım bana bir söz vermeniz gerekiyor." Carelda cebinden paslı bir anahtar çıkardı. "Balo bitmeden buradan ayrılmayacağınıza, yoksa kendimi çok kötü bir durumda bulacağım."

Buraya ne yapmak için geldiğini anlayınca güldüm, ses ıslaktı.

Buna cesaret edemezdim ve o bileklerimdeki kelepçeleri çözerken başımı salladım. "Hepimizin katlandığı onca şeyden sonra, yapmazdım. Bu işin sonunu görmem gerek." Tenimi ovuşturdum, sonra şeffaf şifon kolları kırmızı yaraların üzerine çektim. "Teşekkür ederim."

Demir zincirleri yere bıraktı, sonra oğlunun elini tuttu.

Helvectus çiçeği burnunun dibinde tutarken yapraklar arkalarından döküldü ve giderken ona bir şarkı mırıldandı.

TWENTY-EIGHT

Aster

Balo salonu uzun yıllardır görmediğim bir şekilde canlıydı.

Tozdan, hayaletlerden ve gölgelerden arınmış olan bu büyük alan, en büyüğü anılarımın çoğunu barındıran aydınlık ve umut dolu odaya geri dönmüştü.

Her köşedeki kristal vazoların içinde farklı cinslerde zümrüt çiçekler canlıydı. Sarmaşıklar tavana dolanmış ve sürünerek ilerlemiş, tuzağa düşmüş ateşböceklerinin küreleri kirislerin arasından ve her bir kapı boyunca onlarla birlikte dizilmişti.

Yeşilin farklı tonlarındaki elbiseler, gömlekler, uçuşan paltolar ve pelerinler kısa sürede yıllardır soğuk ve terk edilmiş duran devasa alanı doldurdu. Buradan başka bir yerde olmayı tercih etmeme rağmen, o anda hiç de öyle hissetmiyordum.

Olmam gereken başka bir yer düşünemiyordum. Bunca kargaşa ve belirsizlikten sonra, krallığımız için yapılan bu kutlamayı kaçırmayı hayal bile edemezdim.

Her türden vatandaş dolaştı ve dans etti. Birçoğu odanın kenarlarında, ilahi kokulu ikramların bulunduğu masaların arasında küçük gruplar halinde konuşuyordu. Umut ve rahatlama, sohbet ve kahkahalar arasında dolaşıyordu. Balo salonunun arka köşesinden gelen flüt ve kemanların neşeli tınlarında ve gördüğümüz her yüzün içinde.

Bitmişti. Şimdilik.

Umarım sonsuza dek.

Rorn'un eli benimkinin üzerine uzandı ve parmakları benimkinin üzerinde hafifçe kıvrılana kadar birliktelik gösterisini neredeyse unutmuştum. "İnanılmaz, değil mi?"

"Söyleyecek sözüm yok ama evet," dedim, göğsüm şişmeye devam ederken biraz nefessiz kalmıştım. "Sanırım inanılmaz bir şey olacak."

Tahtının koluna doğru eğildi, gözlerinde bir parıltı vardı ve temiz traşlı çenesini kaşıdı. "Mutlu görünüyorsun. Gerçekten mutlu."

"Kendimi huşu içinde buluyorum," dedim sertçe, ama sonra kabul ettim, "Ve buna tanıklık ettiğim için mutluyum. Çok uzun zaman oldu."

"Biliyorsun, seni kendim serbest bırakacaktım ama o benden önce davrandı." Bileklerime baktı, kolumun manşetinin altından bir anlık kırmızılık görünüyordu. "Acı çekiyor musun?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Yaralar çoktan iyileşmişti, bu yüzden acıdan çok kaşınıyorlardı.

Onu kışkırtmamam gerektiği halde, kendime engel olamadım. Küstahlığı ve çelişkili davranışları kalbimin şeklini değiştirmiş, artık içine sığamaz hale gelmişti ve kendisinden başka suçlayacak kimsesi yoktu. "Ve öyle olsaydım umursayacakmışsın gibi davranmayalım."

"Bunu söyleyebilmeniz bile, sadece bunu görmemeyi tercih ettiğinizi kanıtlıyor."

"Neyi gördün?" Yemi yuttum.

"Hâlâ çok fazla önemsediyimi." Yavaşça doğruldu ve ben de elimi onun elinin altından çekip kucağıma koydum. Elim benden önce çaldı ve ben de ona ters ters baktım. Beni görmezden gelerek, kulağına konuşmak için kürsüye tırmanmak isteyen Theenon'a başıyla işaret ederken ağzı kıvrıldı.

Rorn ona söylediği şeyi düz kaşlarıyla değerlendirirken Theenon temkinli bir şekilde bana baktı.

Kâhya davranışlarımdan hoşnut olmasa bile, hiçbir kötü niyet beslemeden gülümsedim. Zalim olmak ya da endişe yaratmak istemediğimi ve Rorn'dan duyduklarının hikâyenin sadece kendi tarafı olduğunu bilmesi gerekiyordu. Asla kimseyi hayal kırıklığına uğratmak ya da incitmek istemedim. Aksine, sadece biraz daha anlayışlı olmasını diledim.

Aylardır kabullenmeye çalıştığım şeyi herkesin fark etmesini diledim.

Bir zamanlar taparcasına sevdiğim bu hayat ve bu rol artık benim değildi. Artık uymuyordu ve bunu yapmaya çalışmak kimseye fayda sağlamıyordu. Rorn'a bile.

Ama Theenon beni rahatlatmak için başını salladı ve tahtlarımızın arkasındaki gölgelere çekilmeden önce küçük bir gülümseme sundu.

Rorn bizden önceki neşeye baktı ama bakışları boştu, görmüyordu.

Bir dakika sonra dudaklarının arasından mırıldandı, "Bir dahaki sefere kendini tek gözlü bir canavarla sikişme düşüncesine kaptırdığında, unutma

Bunu. Onları hatırla." Yaklaşarak fısıldadı, "*Beni* hatırla." Tiksinmiş ve şok olmuş bir halde ayağa kalktım ve birkaç izleyiciye gülümsedim.

Sonra da ayrıldım.

Muhafızlar beni takip etti ama yavaşladılar ve personel odalarına ve mutfaklara giden merdivenlerin bulunduğu bitişik salonda beklediler. Bu tür etkinlikler sırasında kullanmamız gereken mahzene doğru gittiğimi varsayarsak, merhametli bir şekilde yalnız bırakıldım.

Yine de karşılaştığım sessizlik, bir zamanlar yakındığım yalnızlığa koşmamın tek nedeninin tiksinti olmadığını açıkça ortaya koydu.

Utanç vericiydi.

Pişman olmadım. Scythe ile geçirdiğim bir saniye bile hata olarak değerlendirilemezdi. Bir seçim yapmıştım. Sonsuza dek sürecektir olan bu hayatın bundan sonra getirecekleri ne olursa olsun sahipleneceğim ve minnettar olacağım bir seçim. Kurdumla Vordane'de geçirdiğim zaman bana çok ihtiyaç duyduğum bir kaçıştan çok daha fazlasını vermişti; beni hayata döndürmeye yardımcı olmuştu.

Ancak bu, farkına varmaya başladığım şeyden gurur duyduğum anlamına gelmiyordu.

Rorn'u gerçekten incittiğimi. Belki de kendi narsisistik yöntemiyle beni hâlâ önemsiyordu.

Kapıyı kapattım ve merdivenlerin ilk katından aşağı indim. Bir sonraki kulenin altındaki mutfak personelinin konuşmaları ve bağırışları aşağıdaki koridorların tünellerinde yankılanıyordu. Sahanlıktaki taşa sırtımı yaslayıp kalbimi yavaşlatmaya çalışırken rahatlardım.

Kapı açıldı ve kapandı.

Rorn'a bana birkaç dakika daha vermesini söylemek için cesaretimi toplamaya çalışırken ve yaptığım için asla üzgün olamayacağım bir şey için özür dileme arzumu görmezden gelmeye çalışırken neredeyse inliyordum.

Kokusu, dayanılmaz bir yaz gecesinin ortasında serin bir kompres gibiydi. "Güzel taç, kır çiçeği." Gözlerinin yeşili merdiven boşluğunun karanlığında parlıyordu. Sahanlığın duvarına yaslandığım yere çıkan son merdiveni çıkarken yavaşladı.

"Ne..." Tek kelime etmeden yutkundum ve sürekli göz kırptım. "*Nasıl?*"

Siyah silindir şapkası yaralı gözlerini gölgeliyordu ama bu oydu. Kurdum buradaydı ve etkileyici fiziğini fazlasıyla saran siyah bir takım giymişti.

Scythe beni tepeden tırnağa süzdü, sanki boşa harcayacak vaktimiz varmış gibi acele etmedi. Sonra belimi, yüzümü ve dudaklarımı kavradı.

onunkıyla.

Göğsümün içindeki buz eridi.

Bedenim duvara yaslandı. Ağzı yumuşaktı ama öpücüğü sert ve hareketsizdi, nefesi yakıcıydı.

İçimi çektim, omuzlarını sıktım, sonra kendimi hatırladım ve ayrıldım. "Burada olamazsın. Sen nasıl...?" Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Scythe, burası güvenli değil."

Burnunu yanağımda gezdirdi, hiç istifini bozmadan. "Sana bir söz verdim ve sonra seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Yapmadın. Biliyorum..." Omzunun üzerinden yanımdaki alçak ışıklı merdivenlere baktım, korku omurgamı kilitliyordu. "Bir şok."

"Öyleydi ama önemli değil. Onu saklamak niyetindeyim." Beni tekrar öptü, daha yumuşak ve inleyerek. "Seni elimde tutmaya niyetliyim."

"Nasıl?" diye sordum, hem rahatlamış hem de onu biraz sarsmak istemiştim. "Öylece çekip gidemem. Yapamazsın-"

Beni susturdu ve belimi sıkarak dudaklarını ağzımın kenarına bastırdı.

Sonra gerildi ve bileğimi tuttu. "Seni kelepçeledi mi?" Diğerini de incelerken bu soruya cevap vermeme gerek kalmadı. "Hayır. Sanırım kısa bir süre kalacağız." Kızarmış tenimi öptü ve geri çekildi. "Sadece birkaç şeyi açıklığa kavuşturmak için."

"Anlaşıldı mı?" Gözlerim büyüdü. "Ne yapmak niyetindesin?" Bir şey yapmaya niyetli olamazdı elbette, ama o zaman neden burada olsun ki... "Scythe, hayır. Hiçbir şey yapmamalısın."

Etrafımızdaki gölgeler karardı ve o gözden kaybolurken sıcak kıkırdamasıyla ürperdim.

Kusma isteğimle savaşıyor, gardiyanlardan birinin merdivenlerin üstündeki kapıyı açmasına yetecek kadar sahanlıkta kaldım. Doral beni görünce merdivenlerden inmeyi bıraktı ve kokladı, sonra da bir sonraki merdiven sırasına bakmak için aceleyle merdivenlerden indi.

Orada hiçbir şey bulamayan Doral bana baktı ve kaşlarını çatı.

Kalbim küt küt atarken, cevaplayamayacağım sorular sormasına fırsat vermeden merdivenleri çıktım ve koruma beni balo salonuna kadar takip etti.

Rorn tahtının önünde duruyordu, bakışları kalabalığın üzerindeydi ve beni birkaç soyluyla sohbet ederken gördü. Daha fazla muhafız beni aceleyle

ve Rorn'a dönmeden önce benimle konuşmak için bekleyen meraklı misafirlerden özür diledim.

Elimi tutarak daha küçük olan tahtıma geçmeme yardım etti, sonra da kendi tahtına oturdu. "Beni endişelendirdin."

Dev eteklerimi yeniden düzelterek fısıldadım, "Bir dakika rahatlamama izin yok mu?"

"Elbette, ama sen gitmiştin..." Durdu, burun delikleri açıldı. Gözlerini benimkilere çevirdiğinde gözlerini buz kapladı. "Onun kokusunu alıyorum."

Ağzım açıldı ve kaşlarımı çatarak şaşkınlık numarası yaptım. Rorn Rollins'e baktı ve muhafız kürsüye doğru yürümeye başladı. Ama artık çok geçti.

Yeşil şenlik denizi yarıldı. Sesler mırıltılara dönüştü.

Ardından gelen sessizlikle kulaklarım çınladı. Scythe elinde bir tavuk budu ile balo salonunun ortasına doğru ilerlerken kanım damarlarımda soğuktan çalkalanıyordu.

Helvectus ıslak bir sırtıyla paytak paytak kürsüye doğru yürürken babasını selamlamak için bağırdı.

Rorn küfretti ama onu kucakladı. Carelda odanın kenarındaki kalabalığın arasından aceleyle geçti ama daha ileri gidemeyeceğini fark etti. Helvectus'u geri almak olay çıkarabilirdi. Rorn hâlâ ona yanında herhangi bir şekilde yer vermemişti.

Scythe Helvectus'u görünce bocaladı.

Bakışları benimkiyle buluşana kadar sakın yüz hatları vahşi bir öfkeye dönüştü ve başımı salladım - sadece bir kez. Kendi başını eğip gözlerini kışmasına yetecek kadar. Scythe yanımdaki krala ters ters baktıktan sonra anladı. Kürsüye yaklaşırken sessizce güldü.

Her ne planladıysa, durdurulmadan önce durması gerekiyordu.

Ama davetsiz misafir şapkasını çıkarıp Rorn'un ayaklarının dibine fırlattığında muhafızlar çok yavaştı ya da belki de harekete geçemeyecek kadar sersemlemişlerdi.

Olanları izleyenlerin bazılarından nefes sesleri geliyordu.

Rorn'un boynuna yapışmış olan Helvectus kucağında zıplamayı bırakmıştı. Rorn güneşin sıcağı altında çatlamak üzere olan bir heykel gibi otururken o kürsüye çöktü.

Hel, Scythe'ın şapkasını almak için merdivenlerden arkasına yaslanarak indi. Scythe tavuğu çiğnerken dişlerini göstererek onu inceledi.

Rorn sonunda uyandı. "Ona dokunursan," diye uyardı ölümcül bir yumuşaklıkla, "bir daha gün doğumunu karşılayacak kadar yaşayamazsın."

Scythe ellerini kaldırdı. Helvectus yalpalayarak yaklaştı, kurdun şapkası elindeydi ve gevezelik ederek şapkayı ona uzattı.

Rorn hırladı ve ayağa kalktı. Nefes almadım.

Carelda, herkesin kutlamamıza sızan bu tuhaf erkekte hissettiği tehdidi umursamadan kalabalığı yararak içeri girdi.

Scythe izlemekte olduğu bebekten uzaklaştı ve Carelda sormaktan çok, "Yavru senin," derken durakladı.

Başını salladı, oğlunu kucakladı.

"Görünüşe göre kendime bir kuzen bulmuşum." Tavuk budundan etli bir ısırik daha alan Scythe, Carelda protesto eden Helvectus'la birlikte balo salonundan çıkarken dikkatini bana verdi. Rorn'a bakan Scythe sırtıttı. "Kader gerçekten de çok hoş."

Şaşkınlık kaşlarını indirdi ve benden sarsılmış bir nefes aldırdı. "Korkma sevgili amca." Gülümsemesi düştü. "Kıymetliniz sizde kalabilir taht." Tavuğu iştahla parçaladı, sonra kemiklerini ayaklarımızın dibine fırlattı. Bakışlarını benimkilere diken Scythe parmaklarını yavaşça, şehvetle yaladı ve bana doğru derin bir şekilde eğildi. "Karın için geldim."

TWENTY-NINE

Aster

Scythe'ın bakışları benimkileri bırakmayı reddederken şoktan nefes almakta zorlanıyordum.

Tek gözü muziplikle parlıyordu ama çenesi sıkılmıştı. Ben sadece ona bakmaya devam ettiğimde dudakları aralandı; ona yeni bir gözle bakıyor ve kendimi aptal gibi hissediyordum.

Çünkü bunu hiç düşünmemiştim. Bu kurdum Vordane'dekilerin çoğu gibi kıpkırmızı değildi.

Zümrüt rengindeydi.

Rorn küfretti ve "Biri şu ayyaş yakalasın artık," diye emretti.

Ama sarhoş olmadığını biliyorduk. Scythe'ın muhtemelen hiç bu kadar ayık olmadığını kesinlikle biliyordum.

Amca.

Tahtın sende kalsın.

Kayıp gözünü. Bir zamanlar mavi olduğunu şimdi bildiğim bir göz.

Herkese onun kim olduğunu söyleyecek bir göz, alfa. Wistensia'nın gerçek kralı.

Karnım guruldadı ve küçüldü. Boğuk bir ses çıkarken ağzımı kapattım. Gözyaşları fışkırdı, düşmemeleri için zorladıkça yanıyorlardı.

Scythe kaşlarını çattı ve kürsüye tırmanmaya başladı.

Başımı salladım ve ıslaklığın dağılmasını dileyerek derin bir nefes aldım.

Balo salonu tamamen sessizliğe gömüldü.

Sonra Rorn ayağa kalktı. Muhafızları sonunda harekete geçti.

Scythe kürsüden büyük bir adım geri çekildi. Bileklerini uzatırken dikkati üzerimde sabit kaldı ve sadece bekledi.

"Hayır," diye mırıldandım. "*Git.*"

Scythe çıldırtıcı bir sırıtma yaptı.

Ona yaklaşan muhafızlar durakladı, teslim olma isteğinden dolayı kafaları karışmıştı.

"Dur," dedim, ayağa kalkıp Rorn'a ters ters bakarak. "O bir suçlu değil."

"Kraliçe haklı." Muhafızlar onu zincirlediğinde Scythe dişlerini gösterdi. "Ben sadece hakkı olan şey için gelen, piç doğmuş bir varisim." Kapılara doğru sürüklenirken bana baktı, misafirler ayrılıyor ve nefes nefese kalıyorlardı. "Kraliçem."

Rorn kürsünün basamaklarından aşağı atladı ve Theenon'a bir şeyler fısıldadı, o da başını salladı ve herkesi sakinleştirmek için işe koyuldu.

Ve sonra Rorn gitti.

Misafirlerimiz de birer birer aynı şeyi yapmaya başladı ve çıkışlara, kendilerini bekleyen araçlara ya da kulelerdeki misafir odalarına yöneldi. Birçoğu oyalandı ve gözlerinin meraklı baskısını üzerimde hissettiğimde, beni hareketsiz tutan şoktan kurtuldum.

Balo salonundan aceleyle çıktım ve Rorn'un geçtiğini gördüğüm koridordan aşağı indim, koridorun sonunda gözden kaybolmadan önce altın kabartmalı zümrüt paltosuna bir göz attığımda arkasından seslendim.

"Rorn, bekle."

Beni görmezden
geldi. "Rorn,
lütfen."

Durdu ve Scythe'a zindana kadar eşlik eden maiyeti takip eden muhafızlara bir şeyler mırıldandı.

Yalnız kaldığımızda "Yapma bunu," diye yalvardım. "Bırak gitsin, ben gittiğinden emin olacağım."

Rorn'un gülümsemesi zevkten değil, acıdan kaynaklanıyordu. "Bloom." Titreyen elini ağzının üzerine sildi. "Korkarım şu anda seni görmeye bile tahammül edemiyorum, bu yüzden biz bu talihsiz karmaşayı düzeltirken sen de salonuna dönsen iyi olur."

"Düzeltmek mi?" İnanamayarak sordum. "Eğer Scythe söylediği gibiyse, Wistensia ile hiçbir ilgisi olmasını istemiyor demektir."

Rorn şaşırmış ve şok olmuş bir halde güldü. "Bilmiyordun, değil mi? Ve hâlâ hiçbir fikrin yok."

"Sanırım bana söyleyecek kadar onun için hiçbir zaman önemli olmadı." Bunun bir yalan olduğunu biliyordum ve tam tersiydi.

Bu onun için bir başkasına fısıldamaya cesaret edemeyeceği kadar önemliydi.

"Astrantia." Rorn'un bakışları alevlendi, gözleri çılgınca dans ediyordu. "Sen onun kim olduğunu bilmiyordun, o da senin kim olduğunu bilmiyordu. Anlıyor muyum

Bu doğru mu?"

Yutkundum ve isteksizce başımı salladım, sonra çenemi tuttuğunda duvara doğru geri adım attım. Ses tonu bir bıçak gibi keskinleşerek beni takip etti. "Beni ve sana yaptıklarımı daha iyi unutmak için canavarın seni yedi kat gökten sikmesine izin verdin, öyle mi?"

Bunu neredeyse yalanlayacaktım ama tam olarak yapamayacağımı fark ettim. "İlk başta, evet. Tam olarak öyle oldu. Onunla bir tavernada tanıştım."

Rorn ofladı, sonra yüzüme tiksinti ve nostaljiye benzer bir şeyle baktı. "Sadece bendim. İçine girmesine izin verdiğin tek erkek bendim. Sadece ben. Neden bunu mahvetmek zorundaydın?" diye sordu, kelimeleri sanki söylemek istememiş gibi fısıldadı. "Ve onunla, tüm yaratıklarla."

"Çünkü önce sen mahvettin, hem de öyle bir mahvettin ki sana geri dönmenin bir yolunu bulamadım."

Beni duvara doğru itti, alnı neredeyse benimkine değiyordu. "Yapamadın mı?" diye alay etti. "Yoksa sadece istemediğin için mi?" Parmakları yanağımı okşadı ve öfkesinin sıcaklığı, saklayamadığı korkunun asidik kokusuyla karıştı. "Şimdi başımıza ne getirdiğinin farkında mısın?" diye sordu ve o kadar nazikti ki bakışlarını tutmakta zorlandım. "Başıma ne getirdiğinin?"

"Scythe Helvectus'un oğlu, değil mi?" Göğsümde bir sancı ile sordum. "O bir kurt ve kayıp gözü-"

"Hayır." Rorn'un parmakları düştü. "Kardeşimin oğlu yoktu," diye homurdandı.

"Bizimle paylaşacağı bir şey yok, Rorn." Bileğini kavradım ve "Bunu bir düşün" diye ısrar ettim.

"Bunu düşündün mü?" Dokunuşumu elinin tersiyle itti. "Bitmek bilmeyen günler boyunca onunla seni düşünmekten başka bir şey yapmadım. Bunun için kalan gözünden daha fazlasını kaybedecek Astrantia ve buraya gelip halkımda şüphe uyandırmaya cüret ettiği için."

"Oh, şimdi de *senin* halkın mı oldular?" Aptalca alay ettim. "O zaman tam düşündüğüm gibi. Beni sadece teşhir etmek ve orada onunla birlikte olmadığımın emin olmak için geri getirdiniz."

Öfkesi hafıfledi. "Bu doğru değil ve..." Hırlayarak başımın yanındaki taş duvara vurdu ve geriye doğru savruldu. "Eğer bu krallığa olan sadakatini kanıtlamak ve seni affetme şansım olmasını istiyorsan, dediğimi yap ve lanet salonuna geri dön."

Her ne kadar hâlâ önemsiyor olsam da, affedilmesini isteyecek ya da buna ihtiyaç duyacak kadar önemsemiyordum.

"Beni affetmeni istemiyorum, Rorn. O benim dostum," diye ağzımdan kaçırdım, çünkü elimde başka bir şey yoktu. Yardımcı olabilecek hiçbir şey. "İşte bu yüzden yaptığım şeyi yapmayı bu kadar kolay buldum. Bu yüzden sana istediğini veremem," diye itiraf ettim usulca. "Seni affedebilsem bile."

Rorn her saniye biraz daha solgunlaşarak, "Yeter," diye homurdandı.

"Hayır, o benim eşim ve eğer ona zarar verirsiniz, onu öldürürseniz..." Kalın kalın yutkundum. "Beni de öldürebileceğini çok iyi biliyorsun."

Rorn sendeleyerek geri döndü. Koridorda ilerlemeden önce gözleri üzerimde gezindi.

THIRTY

Tırpan

Zindan hatırladığım kadar küçük ve sefil bir yerdi.

Kilitli kaldığım hücrenin karşısındaki hücreye baktım, orada durup gözyaşı dolu gözlerle bana bakışını unutamıyordum. Bana öyle bir pişmanlıkla bakıyordu ki, o zamandan beri rüyalarım giriyordu.

Fazla bir şey istememiştik. Ben hiçbir şey istememiştim. Ama o kendi başımıza başaramayacağımızdan korkuyordu. Bu yüzden yardım istemişti - hiçbir zaman açıkça sahiplenmesine izin verilmeyen eşinin yasını tutarken bizi idare edecek kadar.

İsteğinin rüşvet olduğunu söylediler. Varlığımızın bir tehdit olduğunu. Ve hiçbir risk alınamayacağını.

"Adı Giselle'di," dedim bana göz kulak olmakla görevlendirilmiş zavallı herife. Beni kabul etmedi ama kapıya dayanmış uyurken uyanmış gibiydi. "Annem. Onu hatırlayabilirsin. Kısa siyah saçları ve kederli ama güzel bir yüzü vardı. Onu en son gördüğümde" -parmaklarımı alnımdan kaldırıp dümdüz ileriye işaret ettim- "tam da bu hücredeydi."

Kurt kaskatı kesilmişti ve bir gözünü açarak bana dikti. "Hikâyelerin hiç umurunda değil. O yüzden nazıkçe kapa çeneni."

Sırıttım ve devam ettim, "Korkağın biri onu o hücreden aldı ve sürüklenerek ölüme götürülürken bana ne söyledi biliyor musun?" O daha tek kelime edemeden ona "Her şey yoluna girecek" dedim.

Kurt hiçbir şey söylemedi.

"Yine de her şey yolunda değildi, değil mi?" Acı dolu bir iç çekiş numarası yaptım, ancak göğsüm yanıyordu.

yine annem. "Ormana götürüldü ve katledildi. Bir daha asla görülmedi." Omuz silktim. "Ya da ben öyle duydum."

Sonra kurt konuştu. "Şansın yaver giderse muhtemelen sen de aynı kaderi paylaşacaksın."

"Belki," diye düşündüm, çünkü öldürmeyi arzuladığım bu kralı karısını teslim etmeye ikna etmek dışında bir planım yoktu.

Ölmüş olmalıydı. Bu arzumu gerçekleştirmek için elime iki kez bolca fırsat geçmişti. Ama geceleri daha rahat uyumamı sağlayacak olsa da, onun tacını istemiyordum. Bu sefil krallığın bir parçası olmak istemiyordum.

Ben sadece kraliçelerini istedim. Onu elde tutmanın bir yolunu bulmak intikam için yeterli olurdu.

"Ya da belki senin için omurgasız kralından kurtulurum," diye ekledim, tehditten çok bir öneriydi bu. "Sen ne dersin?"

"Bence sen delisin ve çok sinir bozucusun."

"Biraz... dengesiz olduğum bilinir." Bir homurtu. "Baban da öyleydi."

Ve işte oradaydı.

Bir çatlak. "Onu tanıyordun o zaman," diye sorarak çatlağı genişlettim. Bunu bir sessizlik izledi. Sırıttım. "Bütün bunlardan ne çıkarırdı hiç merak ettin mi?"

"Ölülerin fikirleri yoktur."

Hatırladığım erkek nazik ve sessiz olduğu kadar sert ve çabuk öfkelenen biriydi. Annemin beni beklediğini öğrendikten sonra onun için satın aldığı küçük çiftliğe kaçınılmaz dönüşünü beklerken uyanık kaldığım birçok gece olmuştu.

Saklanmış olabilirdik ama sevilmiştik, bu yüzden tartışmaları hiç uzun sürmemişti. Burası hakkında konuşurken.

Şimdi görebiliyordum. Hissedebiliyordum. Koridorları serin bir okşayışla saran çürümüşlüğü. Zamansız ve haksız yere ölenlerin hayaletlerini barındıran ruhsuz taş.

Babam her zaman bir lanet olduğunu iddia etmişti, bizim maruz kalmamızı asla istemediği bir lanet. Annem ise her zaman kralın bizden utandığına dair bir korku beslemişti. Zamanla, daha fazla insan sonunu buldukça ve yanan kasaba ve köylerin haberleri meltemin getirdiği uyarılarla geldikçe, annem kralın niyetinin onurlu olduğunu öğrenmeye başladı.

Neye inanacağımı hiç bilemedim.

Ta ki Nodoya'nın sahil şeridindeki kumların üzerinde yüzüme bir bıçak saplanana kadar.

O gece bir gözümü kaybetmiştim ama o zamandan beri daha net görmemiştim.

"Diyelim ki fikirleri var, Doral," dedim kayıtsızca. "O zaman babamınkinin sadece inançla büyüyeceğini düşünürdüm. Burası zehir saçan lanetli bir çorak araziden başka bir şey değil."

Savaşçı sustu. "Beni hatırlıyorsun."

"Her şeyi hatırlıyorum," dedim ve ayağa kalkıp hücredeki kapıyı tekmeleyerek açtım.

Doral bir kalp atışı kadar kısa bir sürede ilerledi ve benim yumruklarımın ceketinin yakasında buluştu.

"Yani..." Dişlerimin arasından, "Ya beni durdurmaya çalışır ve bu kokuşmuş bok çukurunda hapsolmuş hayaletlere katılırsın ya da gidip işersin ve senin mükemmel gözlem becerilerini nasıl atlattığımı anlayamazsın," derken elimi daha da sıktım.

Parlak mavi gözleri yarıklara kadar kısıldı, vücudu değişme ihtiyacıyla titreyordu. "Rorn'un sana ve annene ne yapacağını bilmiyordum. Helvectus benim arkadaşımды."

"Başarısızlığa uğrattığın bir arkadaş. O kendini beğenmiş kral müsveddesinin eşini senin güzel gözlerinin önünde bu zindandan sürüklemesine izin verdin ve *hiçbir şey* yapmadın."

Dişleri gıcırıyor, gözleri hem öfke hem de pişmanlıkla parlıyordu. "Onu öldürteceğini düşünmemiştim."

İkimiz de bilseydi bile bunu durduramayacağını biliyorduk - bu yüzden denemezdi bile. "Git çişini yap," diye yineledim usulca. "Kimse gittiğimi anlamadan geri döneceğim."

"Kraliçe hariç," dedi kaşları kalkarak. "Öyle değil mi?"

Onu serbest bıraktım ve ceketinin deri yakalarını okşadım. "Yerinde olsam kendi işime bakardım Doral."

Şezlongda bir o yana bir bu yana dönüp durması olmasaydı, orada durup gökyüzü şafakla aydınlanana kadar uyumasını izleyebilirdim.

Aster'in alnını nemli bir parlaklık kapladı. Dudakları açılıp kapandı ve sanki rüyasında nereye gittiyse orası da aynı derecede stresliymiş gibi kıvrıldı

kısa süreliğine geride bıraktığı dünya gibi.

Ailem benden alındıktan sonraki yıllar hariç, kaderimde bulduğum bu kraliçe için duyduğum acıyı hiçbir zaman bir başkası için duymamıştım. Balo salonunda paytak paytak yürüyen o bebeği gördüğümde onun acısını hissettiğim kadar bir başkasının acısını hiç bu kadar şiddetli hissetmemiştim.

İlk bakışta onun Aster'in oğlu olmadığını anlamıştım ama yine de paniğe kapılmıştım. Babamın adını cüretkâr bir şekilde alan bu gencin kokusunu daha iyi aldığımda, bunun suçluluğu beni deriden yüzmüştü.

Arkadaşımın başından geçenler.

Bu çürümüş topraklar uğruna katlanmak zorunda kaldığı onca şeye rağmen, ben öfkemi başkalarının üzerine salmaktan başka bir şey yapmazken, onun sadece berbat kocasını bana tercih ettiğine inanıyordum...

Hiç bu kadar basit olmamıştı.

Bunu şimdi görebiliyordum ve neden her şeyi açıklamaktan korktuğunu da anlayabiliyordum. Başka bir erkek olsaydım, bir kralın karısını almak ölüm cezası olurdu ve bu yüzden söz konusu bile olamazdı.

Neyse ki ikimiz için de yıldızlar benimle kalmasına karar vermişti.

Tablolar şövalelerin üzerinde duruyordu, hepsi uzun pencere sırasının yanında ve çeşitli bakımsızlık durumlarında duruyordu. Beni hâlâ hayrete düşürüyorlardı. Ay, parşömen üzerinde yüzüyor, her fırça darbesini yakalıyor ve gözü derinleşen her bir tonu takip etmeye ikna ediyordu.

Uzaktaki duvar boyunca, yarısı dolu uzun rafların önünde yüzlerce resim vardı. Üst üste dizilmişlerdi ve taş duvara yaslanmış tuvaler üzerinde dimdik duruyorlardı. Özellikle birkaç tanesi gözüme ve burnuma çarptı ve onları bulana kadar parşömenleri kaldırdım.

Benim resimlerim.

Onları dikkatlice indirirken parmaklarım titredi ve bir dizi hafif horlamadan sonra Aster hırıltılı bir nefesle kıpırdandı.

Sessizce odayı geçtim ve elimi ağzına götürmek için şezlongun yanına diz çöktüm. "Bumblebee."

Gözleri kocaman açıldı. Karanlığın içinden beni gördüğünde aceleyle verdiği nefes avucumu ısıttı. Güneş yakında doğacaktı ama onu görmeliydim. Her ne olmuş olursa olsun, beni kandırdığım için benden nefret etmediğini bilmeliydim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, burnumu boynuna sokmak için eğildim. "Acımasızdım. Bencil, kibirli bir pisliktim. Sadece onu seçtiğini sanıyordum. I

bilmiyordum..." Küfrettim ve dudaklarımı çenesinin üzerinde gezdirdim. "Beni affedeceğini söyle."

Elimi ağzından çekerek öptü ve yanağına götürdü. "Bilmemeliydin çünkü sana söyleyemeyecek kadar korkaktım." Yumuşak, mide rahatlatıcı bir gülümsemeyle karşılaştım. "Görünüşe göre ikimiz de sır saklıyormuşuz kurt."

Onun dokunuşuyla rahatladığını görmek göğsüm gibi benim de sikimi ağrıttı.

Kirpikleri dalgalandı. "Seni görmeye çalıştım ama göremedim..." Durdu ve dikleşti, burnu benimkinden bir santim ötedeydi. "Burada olmamalısın." Omzumun üzerinden kapıya doğru baktı ve gömleğimi kavradı. "Hemen zindana geri dönmelisin. Oh, yıldızlar, sadece eve dönmelisin." Gözleri irileşti. "Kimseyi öldürmedin, değil mi?"

Bir kıkırdamayı ısırdım ama sıırttım. "Sana bakmaya ihtiyacım vardı." Dudaklarımı yaladım ve onu nazıkçe aşağı ittim. "Zindana geri döneceğim." Şezlongun ucuna doğru ilerledim. "Uyumana yardım ettikten hemen sonra."

Bornozunu açtım ve bacaklarını omuzlarıma çektim.

"Scythe, şimdi zamanı değil-" diye inledi, ağzım klitorisiyle buluştuğunda ve onu öptüğümde.

"Endişelenmene izin veremem," dedim onu aşağıdan yukarıya doğru yavaşça yalayarak. "Ve kesinlikle benim için üzölmene izin veremem."

"Üzgün değilim ama her şeyi seksle düzeltemezsiniz."

Dilimi onun içinde gezdirdim ve o da ağzımı doldurdu. "Senin büyüü amcığın bunun yalan olduğunu söylüyor."

Onun özü dilimi ıslattı ve beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı bir şekilde besledi. Ona işkence ettim ve tadını çıkardım, asla ayrılmak istemedim, ama çok geçmeden sessiz bir çığlıkıla serbest kaldı. Kalçaları başımı sıktı ve sırtı şezlongdan aşağıya doğru eğildi.

"Her zaman çok lezzetli, kır çiçeğı." Vücudunu üretmeye zorladığım zevkin her damlasını yalayıp yuttum ve daha sonra tadını çıkarmak için burnumu onun şişmiş ipeğine sürttüm. "Sana sahip olmaya çalıştı mı?" Aster'e güveniyordum ama annemi öldüren ve eşime kendi kızımıymış gibi bakan erkeğıe güvenmediğimden emindim.

"Hayır, kurt." Dirseklerine kadar ittiğinde isteksizce kabul ettim. "Ve bu salon uzun zamandır benim uyku odam."

Dudaklarımdaki lezzetini yaladım. "Ne kadar süreceğ?" Elimde değildi, bilmek zorundaydım.

Güzel gözlerini devirdi ama dudakları kıvrıldı. "Seninle tanıştığım dan beri." Rahatladığımı belli etmiş olmalıyım ki ifadesi yumuşadı, parmak uçları yanağım da gezindi. "Geri dönmen gerek. Evine git. Eğer gerçek varis sensen..." Bunu söylemesine gerek yoktu ve ben bacaklarını dikkatlice indirip bornozunu düzeltirken yutkund u. "Yapabileceklerinden korkuyorum Scythe."

"Sensiz gitmeyeceğimi biliyorsun."

"Ama öylece gidemeyiz. Sebep olacağımız sorun..."

"Henüz gitmiyorum." Kimsenin buraya girip onun herhangi bir parçasını görmediğinden emin olmak için kurdele bağlarını sıkılaştırdım. "Asla geri dönmek zorunda kalmayacağından emin olana kadar olmaz."

Elimi tuttu. "Gözüne ne olduğunu anlat bana."

O zaman ona baktım ve sadece gülümsedim. "Uyu. Yarın konuşuruz." "Yarın."

Onu alnından öptüm. "O zaman birkaç saat içinde."

"Scythe," dedi kafası karışmış bir halde. "Ne olacağını, Rorn'un ne yapabileceğini bilmiyorsun..."

"Yakında öğreneceğiz." Burnunu öptüm. "O yüzden biraz dinlen." Stars, onu bağrına basmaya yemin etmiş bir erkekten -onun yerine bir başkasını hamile bırakan aptal bir puştan- çektiği onca şeyden sonra ömür boyu dinlenmeyi hak ettiğini biliyordu.

"Helvectus senin babandı." "Bana gerçek adını söyle." diye fısıldadı.

Üzerine süründüm ve dudaklarına "Sen bana seninkini söylediğinde" dedim.

"Bunu zaten biliyorsun." Biliyordum ama istediğim bilgiyi verene kadar onu öptüm. "Babam bana Aster derdi."

Kimseyle paylaşmadığım sırrım beni beklenmedik bir rahatlıkla terk etti. "Benim adım Helvectus Jade," diye mırıldandım dudaklarına, "ve kocanın seni alıkoymasına izin vermeden önce bu yıldızların terk ettiği ada yanacak."

Kolları omuzlarıma dolandığında ve parmakları başımı kavradığında sertçe ve inleyerek ağzını tekrar talep ettim. Sonra bana uzandığında kendimi onu bırakmaya zorladım, dudakları şişmiş, gri gözleri korku ve arzuyla bulanıklaşmıştı.

Döndüğümde Doral kapının yanında bir bıçağı bileyliyordu. Kendimi tekrar hücreye kapatırken bana bakmadı bile. "Ne oyunu oynuyorsun, Helvectus?"

Alçak sesle güldüm ve birkaç dakika uyumak için duvara yaslandım. "Hiçbir fikrim yok Doral, ama kazanmaya niyetliyim."

THIRTY-ONE

Aster

Theenon kapıyı çalmadan, "Rorn sizi görmek istiyor," dedi.

Tırnaklarımı kemirmeyi bıraktım ve salonun kapısında durduğu yere doğru ilerledim. "Nerede o?"

Scythe gittikten sonra uyumak için mücadele ettim. Bunun yerine, Rorn'u bulup onunla tekrar konuşmaya çalıştım ama başaramadım. Kimse bana nerede olduğunu söylemedi.

"Kral mı?" Theenon kaşlarını kaldırdı. "Yoksa mahkûm mu?" Kollarımı kavuşturarak ters ters baktım ve o da iç çekti. "İkisi de yemek salonunda. Rorn kahvaltısını bitirmek üzere."

Başka bir şey sormadım ve aceleyle merdivenlerden aşağı indim, bornozum açılmakla tehdit ediyordu ve kemiklerime bir ürperti yayılıyordu.

Doral daha genç bir kurtla birlikte kapıların yanında nöbet tutuyordu ve ikisi de bana açık bir ilgiyle bakıyordu. Onları görmezden geldim ve kapıları kendim iterek açtım. Ben donup içeride beni neyin beklediğini görürken kapılar arkamdan gümbürdeyerek kapandı.

Scythe uzun masanın bir ucunda oturuyordu. Elleri sandalyenin ahşap kolçaklarına demirle bağlanmıştı. Beni izliyordu, gözlerinde iyi olduğuna beni ikna etmeye çalışan bir parıltı vardı.

Rorn diğer uca oturmuş, çenesine bir peçete atıyordu. "En azından giyinebilirdin, karıcığım." Elindeki bezi yere bıraktı ve sandalyesini geriye doğru iterek hafifçe yaslandı. "Ne de olsa bir misafirimiz var."

Kelimeler nefes nefese bıraktı beni. "Ne yapıyorsun, Rorn?"

Yanındaki yer sofrasını işaret etti. "Karımın bana katılmasını bekliyorum, böylece evimize giren tehdit konusunda ortak bir anlaşma yapabiliriz."

"O bir tehdit değil."

Rorn çenemi kavradı ve gözlerimi kendisine çevirmeye zorladı. " p beni."

"Ne?" Neredeyse bağıracaktım, çünkü beni kullanarak Scythe'a işkence etmek istemiş olamazdı. "Burada neyi başarmayı umuyorsun, Rorn?" Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Eğildi ve çeneme ulaşmadan önce yaladı.

Scythe hırladı.

Yer değiştirmeye başladığında enerjisi etrafımızda kıvrıldı, ancak demir zincirler ve çiviler onu durdurdu. Sandalyeye geri düştü, nefes nefese, çivileri elinden kurtarmaya çalışırken dumanlı dallar ondan yayılıyordu.

"Kendisine ait olmayan bir şeyi çaldı ve şimdi ölmeden önce göreceği son şey, karımın kendisini gerçekten ait olduğu erkeğe geri vermesi olacak. O yüzden  p beni Bloom, tıpkı senin zevk aldığın gibi güzel ve yumuşak."

Dehşete kapıldım ve ciğerlerimde nefes kalmayınca boğuldum.

"Yapamam..."

eki yükseldi. Başka bir çivi hazır bekliyordu. Bu sefer Scythe'ın elinin üstünde.

"Bir zamanlar dudaklarımın seninkilerden ayrılmasına neredeyse hiç izin vermezdin." Rorn başımı tekrar ona çevirdi ve yanağıma fısıldadı, "Her geçen gün kalbimi daha çok kırıyorsun. Düzelt şunu Astrantia. Bizi d zeltmeme yardım et ve beni  p."

Zincirler şangırdadı. "Sakın buna cüret etme," diye öfkelendi Scythe. "Diğer gözümü almasını tercih ederim-" Sözleri alçak bir iniltiye dönüştü.

Midem bulanarak Rorn'un ilerleyen ağzından uzaklaştım.

Scythe gülümsüyordu. Muhafız kaşlarını atıp geri çekilirken benim kurdum da gülümsüyordu. "Kıyaslandığında ocuk oyuncağı, kır ieği."

Ama bu şekilde devam edemezdi. Eninde sonunda elleri yok olacaktı. Belki de iyileşme noktasını geçecekti.

Ve sonra ölecekti.

Gözlerimi kapattım, neredeyse hiç d ş nemezken bu çılgınlıktan bir çıkış yolu bulmaya çalıştım.

Onları açıp Rorn'a baktım. "Onu  ld rmeyeceğine söz ver." Göğsüm kabardı ve Rorn'un gözleri, bornozumun açılması sayesinde neredeyse açıkta kalan göğüslerime kaydı. "Bana söz ver, ne istersen yapacağım."

Rorn dizlerimi açıp aralarına girdi ve sadece birkaç saat önce, şafak sökmeden önce boya salonunda olanların kokusunu aldı. Burun delikleri ve gözleri alevlendi, kalçalarımı kavrayışı morarmaya başladı. Ama yüzünü kavradım ve kendime yaklaştırdım.

Scythe homurdandı, "Aster."

Rorn'un öfkesi azaldı ama hâlâ devam ediyordu. Bakışlarını kendi bakışlarımla hapsettim. Başparmaklarım keskin yanaklarını okşadı, ilk sevişmemizden sonra dudaklarımla okşadığımı hatırladığımda gülümsemem gerçek oldu.

Onun bir rüya olduğunu düşünmüştüm.

Bir kâbustan başka bir şey olmayacağına asla inanamayacağım bir kâbus.

Nefesi kesildi. Dudaklarımı dudaklarının her bir köşesine bastırdığımda gözleri kapandı. Scythe'ın öfkesiyle masa şiddetle sallandığında irkilmemek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Rorn inleyerek beni kalçamdan ve başımın arkasından sıkıca kavradı, ağzının yumuşak harabesini kendi ağzıyla buluşturdu ve onu ciddiyetle öptüm.

Sonra dizim sert kasıklarına değdiğinde haykırdı.

Suçluluk duygusu beni esir aldı ve öfkeli sözlerimi yumuşattı. "Oyuncağı çalınmış bir çocuk gibi davranmayı bırak." Rorn tökezleyip yere düştü, bacakları kenetlenmişti ve acısı yüzünü kızartıyordu; ben de Scythe'ı kurtarmak için acele ettim.

Kendini çoktan serbest bırakmıştı.

Muhafız gözlerini kralından ayırdı ve çok geç fark etti.

Scythe çekici kaptı. Çekiç kafasına isabet etti ve muhafız iç parçalayıcı bir gümbürtüyle yere düştü.

Scythe'ın elini kan kapladı ve aktı. Masaya baktım.

Sadece deri, tırnak ve daha fazla kan kalmıştı.

Elim ağzıma gitti. "Scythe, lanet olası yıldızlarım." Elini çivilerden kurtarmıştı.

"Şimdi," dedi Scythe ürkütücü bir sakinlikle, sanki az önce ağır bir yara almamış gibi. Bileklerindeki zincirleri çözdü ve birini kapıları mühürlemek için kullandı, ardından Rorn'a doğru yürüdü. "İşte böyle olacak..."

Scythe, Rorn'u ensesinde bağlı olan saçlarından yakalarken ben sadece sarsılmış, parçalanmış ve inanmaz bir halde orada durabiliyordum. Kralı sürükledi ve diğer zincirle şöminenin üzerindeki ızgaraya bağladı.

Sonra, yüz hatlarında ateşli bir vahşilikle, kurdum benim için geldi.

Emir falan yoktu. Beni kaldırdı ve masanın üzerine koydu, yaralı eli yanağımı kavrarken ağzıma baktı ve "Birinin lanet kalbimi delmek üzere olması umurunda değil, Aster. Seni bir başkasıyla öpüşürken görmek her türlü ölümden daha fazla öldürür."

"Bunu yapmak zorundaydım-" Dudakları ve yarasız eli kalçamdan karnıma doğru ilerleyip ipekli kumaşı açarken bornozumun yükselmesiyle sustum.

Kanı yanağımı kapladı. Dili ağzımın içine daldı, aldı, sahiplendi ve nerede olduğumuzu hatırlamamı engelledi.

"Tırpan," diye nefes aldım, geri geldiğinde geri çekildim. "Bana elini göster."

Burun delikleri hoşnutsuzluğuyla genişledi, kara kaşları aşağı indi. Sonra göz kamaştırıcı ve güzel bir şekilde sırttı ve başparmağını ağzıma doğru kaydırıldı.

Açıldım, bakır tadı beni istila etti ve tehlikeli yüksekliklere kadar ısıttı. Parmaklarıyla dişlerimi okşadığında ve pantolonunun sertliği göbeğimi zorladığında emdim ve daha fazlasını aradım. "Benim için her zaman çok iyi davrandın."

Ne yaptığımı bir kez daha anladığımda gözlerim kapandı.

Scythe küfretti, alçak sesi hem sert hem de yumuşaktı. "Duracağız." Ona doğru yığıldım, onu istiyordum ama minnettardım, çünkü onu bu şekilde istemiyordum. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek beni göğsüne bastırdı ve başımın tepesine doğru mırıldandı. "Bornozunu kapat, kır çiçeği."

Aramıza uzanıp onu geri çektim, sonra çenemi göğsüne doğru kaldırdım.

Bana bakarken yüzündeki acı ifadesi keskinleşti ama yine de alnıma yemin etti: "Her şey yoluna girecek."

İkimiz de bunun nasıl tutacağını bilmediği bir yemin olduğunu biliyorduk.

Kapılar çarparak açıldığında ve ağzını şakağıma bastırdığında gözlerim yaşlarla kapandı.

Scythe yakalanıp zindana geri götürülürken hiçbir itirazda bulunmadı.

Kalın kalın yutkunarak Rorn'a baktım. Hâlâ yerde yatıyordu, Bilekleri ızgaraya zincirlenmişti ve güneşi yakmaya yetecek bir küçümsemeyle beni izliyordu. "Lütfen," dedim ve onu kurtarmak için odayı geçtim. Çömelerek kanlı zincirleri çözdüm ve "Eğer beni sevdiysen buna bir son ver" diye yalvardım.

Dişlerinin arasından, "Seni sevdiğim için yapamıyorum," diye homurdandı.

Birkaç dakika boyunca ona baktım. O da bana baktı, öfkesi hiç azalmadı.

İç çekerek, dengesiz bacaklarımın üzerinde doğruldum ve masaya oturdum, kocamın doğrulup bir elini saçlarında gezdirmesini izledim. Saçları, Scythe'ın saçlarını kesmeden önce yaptığı gibi omuzlarına dökülüyordu.

El değmemiş yiyeceklerin arasından bir kase doğranmış kavun kaptım ve bağlı olduğum kralın bir sonraki adımında ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını görmek için çatalımı bir parçaya saptırdım.

Ama o sadece pencerenin altında yığılıp kaldı, kapılara bakarken gözleri görmüyordu.

Kavunu yavaşça çiğnedim ve sonunda şimdiye kadar öğrenmekten korktuğum şeyi sordum: "Scythe'ın gözünü kim aldı Rorn?"

Sanki hâlâ burada olduğumu unutmuş gibi gerildi. Sonra da alay etti. "Konuyla alakasız, sence de öyle değil mi Astantia?"

"Ama değil." Meyveye doğru gülümsedim. "Hiç de alakasız değil çünkü maviydi, değil mi?" Sordum ama zaten biliyordum. "Sen onu almadan önce bir gözü maviydi."

Bekledim ama hiçbir tepki gelmedi. Rorn ayağa kalktı ve masaya doğru ilerledi.

Ne yapacağından emin olamayınca çatalı kavradım ve ayağa kalktım.

Önce ona, sonra bana baktı ve sırtı. "O piçin varlığından bile haberdar olmadan önce olan bir şey için beni sakatlamak mı istiyorsun?"

İçimde öfke yükseldi, zar zor uzak tuttuğum bir fırtına. "Seni bundan çok daha fazlası için sakatlayabilirim."

"Tehditlerin beni heyecanlandırmaktan başka bir işe yaramıyor," diye fısıldadı ve aramızdaki boşluğu kapattı. Çatalları boğazına saptırdığımda durdu. "Bunu yapamazsın Bloom."

Çatal derinin ilk birkaç katmanını deldi, kan fokurdadı ve gümüş kırmızısını kapladı.

Rorn'un gözleri büyüdü ve güldü. "En azından ön sevişmeyi geçmeden önce sikimi çıkarmama izin ver."

Kaşlarımı çattım. "Tahrik olmuşsun."

"Yaptığın her şey beni tahrik ediyor, ama bu kadar vahşi olmayı sevdiğini bilseydim, seni odalarımıza demirle zincirler ve uzun zaman önce benden başka hiçbir şey istemeden becerirdim."

Beni caydırma çabası işe yaramadı. "Neden?" Dişlerimin arasından sordum. "Neden onun gözünü aldın?"

Bu işin peşini bırakmayacağımı kabul ederek iç çekti. "Sence neden Astantia?" Bir üzüm tanesine uzandı ve çatalların derisine daha derin batmasına neden oldu. "Ya bu olacaktı ya da onu öldürecektim."

Kapıdan eğlenen bir ses duyuldu. "Çünkü daha yeni kral olmuştu ve böyle bir şeyi bu kadar çabuk piç yeğenine teslim etmek

yapmazdı."

THIRTY-TWO

Aster

Scythe kapının pervazına yaslanmıştı, demir kelepçeleri bir bileğinden sarkıyordu ve diğer elinde bir elma vardı.

Rorn masanın etrafında döndü. "Seni kim serbest bıraktı, it?"

"Senin sahip olmadığın ama benim sahip olduğum güç tabii ki." Scythe alçalan elimdeki kanlı çatala baktı ve sırıttı. "Bana gel, kır çiçeği."

"Hareket edersen ölür Astrantia."

Ama Rorn öfkesini ve kıskançlığını o kadar ileri götürmeyecekti. Çünkü artık beni kaybetmenin bundan daha kesin bir yolu olmadığını anlamıştı.

Çok fazla şans verdiğim bir erkekle aynı havayı solumaktan bıkmış bir halde odayı geçip Scythe'ın yanına gittim. Elmayı omzunun üzerinden attı ve elimi tuttu. "Çabuk düşün *kral*," diye uyardı Rorn'u. "İhtiyacım olanı elde etmek için istemediğim bir tacı almam gerekirse, alırım ve günlerimin geri kalanında bok yiyen bir gülümsemeyle takarım."

Scythe sonra bizi kulelerden uzaklaştırdı.

Yıkılmış evlerden oluşan bir tarlada yeniden var olduk, sallanan kır çiçekleri çıplak ayak bileklerimi gıdıklıyordu. "Bana söyleyecek miydin?" Çatalla cübbemin ucunu yırtarak sordum. "Seni sakatlayanın ve sürgüne gönderenin Rorn olduğunu?"

Scythe bir pençesini açarak beni izledi. "Eninde sonunda."

Çatalı bıraktım ve cübbeyi kaldırarak köşesini kolaylıkla kesmesini sağladım, ardından yaralanmamış elini tuttum ve onu tarlanın kenarındaki dereye götürdüm. Ben elindeki kanı yıkarken ve delikleri dikkatlice temizlerken hiç irkilmedi.

Dikkatle baktı. "Bunu daha önce de yapmıştın."

"Seninle geçirdiğim o ilk haftadan döndüğümde, her şeyin kurbanı oldum. Yavaş yavaş yok olmak için çok fazla zaman harcadım." Elini kucağıma kaldırdım ve bornozumun ipek şeridiyle nazikçe sardım. "Birkaç ay sonra, kalan küçük akıl sağlığımı da kaybetmemek için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden revire yardım etmek için elimden geleni yapmaya başladım."

"On sekiz ay on gün," dedi.

Gülümsedim. İpeği avucunun altına sıkıştırarak elini ağzıma götürdüm. "On sekiz ay on gün."

Başparmağı dudaklarıma değdi. Onu öptüm, sonra beni kucağına almak için kaldırdığında çığlık attım ve omzuna vurdum. "Elin."

"Aklımdan geçen en uzak şey." Uzun boyu pantolonunun içinden göbeğime saplandı. Bacaklarım ona dolandı ama o sadece beni tuttu. Hızla atan kalbim yavaşladı ve parmaklarının sırtımda bıraktığı her izde gerginliğim azaldı.

"Buradan nereye gideceğiz?" Nefesimi toparlamak için çok ihtiyaç duyduğum birkaç dakikadan sonra sormadan edemedim. Belirsizlik, kaçamayacağımız başka bir savaş gibi geliyordu.

"Bir yol buluruz ya da zorlarız."

"Rorn'un ölmesini içermeyen bir yol mu?" Scythe gerildi ve ben de başımı boynundan kaldırdım. "Duymak isteyebileceğin bir şey olmadığını biliyorum ama onu sevdim ve bir parçam sana yaptıkları için onu ellerimle öldürmeyi arzulasa da..." Başımı salladım, tüm bunları kavrayamıyordum. "Onun ölümü bunların hiçbirini düzeltmez ya da silmez."

Scythe çenemi eğdi ve gözlerimi süzerken kaşları çatıldı. "Onu öldürmeye niyetim yok."

Dudaklarım kıpırdadı. "Ama istiyorsun ve seni suçlamıyorum."

Gözleri ağzıma kaydı, kendi gözleri de kıvrıldı. "Bunu yapmayı tahmin edemeyeceğin kadar çok hayal ettim." Gülümsemesi düştü, dikkati hâlâ dudaklarımdaydı. "Eğer kendimi o sandalyeden daha hızlı kurtarabilseydim, sanırım kurtarırdım." Yüz hatları buruştu ve gözleri kapandı. "Bir daha asla onu ya da onun gibi birini yatıştırma."

"Onun maskaralıklarını sona erdirmek için bir şansa ihtiyacım vardı," dedim, iki erkeğin de böyle bir durumda olmasından nefret ederek. "İşe yaradı."

"Umurumda değil," diye gürlledi Scythe. Saçlarımı omuzlarımdan üzerinden kaydırarak kollarımı ovdu ve iç çekti. "Her ne kadar sikimi pantolonumdan çıkarıp bacaklarının arasına sokmak istesem de, sana kalbimi asla

Bir daha böyle durursak, işleri daha da kötüleştirmeden hemen geri dönmeliyiz."

Az önce olanları düşününce bu fikir çok hoşuma gittiği için ürperdim. "Daha kötüye gidemezler," dedim hüzünle gülümseyerek.

"İnan bana, her zaman yapabilirler." Açığa çıkan arzusun kokusunu aldı ve küfretti. "Muhtemelen seninle ilgilenmeliyim." Dişleri kulağımı ısırdı. "Ne olur ne olmaz."

"İşler daha da kötüye giderse diye mi?" "Aynen öyle."

Nabzımı yaladığında güldüm ve yanaklarını avuçladım. Başparmaklarımla okşayarak onu bana bakmaya zorladım ve yaralı gözünün köşesine yaklaştım. "Bunu sana o yaptı."

"Onun yerine beni öldürebileceğini söylerken haklıydı. On üç yaşındaydım ve aldığım tek eğitim babamın görevlerinden kaçıp iki günde bir eve gelebildiği zamanlardı."

Öne doğru eğilip dudaklarımı sonsuza dek kapanmış göz kapağının üzerine yerleştirdim. Scythe durdu, ama sadece bir saniyeliğine. Yumuşak bir nefesle kol ve bacakları gevşedi, hatta beni tutuşu daha da sıkılaştı.

O bir kenara atılmış ve başka bir kıtada ölüme terk edilmişken, ben onun hayatının mahvolmasından sorumlu yeni kralla evleniyordum.

Scythe tam olarak ne düşündüğümü, göğüs boşluğumda gezinen utanç ve hastalığı hissetmiş gibi çenemi öptü. "Kader affetmez, kır çiçeği, ama aynı zamanda garip bir şekilde merhametlidir. Beni sevdiğim her şeyden mahrum etmemiş olsaydı bile bu lanetli toprakların hiçbirini istemezdim. Burası artık benim evim değil. Asla da olmayacak."

Gözyaşlarımı kırıştırdım. "Ev." Helvectus'un başka bir evi olması üzerine düşündüm ve bunun beni şaşırtmadığını fark ettim. Hatırlayabildiğim kadarıyla kulelerde çok az zaman geçirmişti. "Peki ya annen?" Scythe'ın cevap vermemesi kalbimi hem sertleştirdi hem de kesti. "Hayır," diye fısıldadım. "Bana yapmadığını söyle."

Rorn'un gaddarlıklarının, affedilemez eylemlerinin listesi büyümeye devam etti. Yakında, tüm bunların ötesinde bir zamanlar tanıdığım erkeği görüp göremeyeceğimi merak ediyordum.

Scythe benden öteye ağaçlara baktı ve dişlerini yaladı. "O olduğundan emin değilim ama emri onun vereceğini biliyorum. O da oradaydı. Ve o sahilde gözüme girmesini asla unutmayacağım, çünkü uşakları buna cesaret edemedi."

Midem bulandı ama devam etti: "Babam öldükten birkaç ay sonra annem yardım istemeye geldiğinde ikimizi de zindana kapattı." Nefes nefese kaldı. "Kaybedecek daha fazla zaman olmadığına karar vermeden önce orada sadece bir gece kaldık."

Zihnim o parlak zamana, Helvectus'un ölümünden sonra Rorn'un yanında taşıdığı karanlığa geri döndü. "Bu onu yavaş yavaş değiştirdi. İltihaplandı," diye mırıldandım, çoğunlukla kendi kendime, çünkü bunu duymak istemeyeceğini biliyordum. "Bunun kardeşinin ölümünden kaynaklandığını düşünmüştüm ama şimdi kendi hatalarından kaynaklandığını görüyorum."

Omuzlarından yardım alarak ayağa kalktım ve birkaç saatten daha uzun süre dinmek istemeyen gözyaşlarımdan kurtulmak için elimden geleni yaptım.

Bir canavar.

Bunca zamandır bir canavarla evliymişim de haberim yokmuş.

"Çok fazla korku ve kalp kırıklığı..." Alçak sesle güldüm. "Sırf tahtta kalabilirsin diye."

"Daha yeni almıştı," dedi Scythe. "İstifa etmenin ve onu hakkında hiçbir şey bilmediği bir gence devretmenin utancı, onu elinde tutmak için yaptıklarından daha fazla yıkardı."

"Hayır." Scythe beni arkamdan yakaladığında volta atmayı bıraktım, geniş kolları beni sardı. "Hayır, bu yanına kalmayacak."

"Az önce onun ölmesini istemediğinizi söylediniz."

"Bu onun yanına kâr kalacağı anlamına gelmiyor," diye homurdandım ve kucağında dönerek ona dik dik baktım. "Lanet olası gözünü kesti ve anneni öldürdü. Tüm hayatını çaldı ve seni yeni bir hayat kurmaya zorladı, o kadar korkmuş ve acı içinde olurdun ki..." Soluk soluğa bir nefes aldım, gözlerimi dolduran ıslaklık yüzünden göremiyordum. "Ölebilirdin. Sen-" "Nefes al, kır çiçeği. Fark etmediysen, ben çoktan kazandım."

Yüzümü çerçeveledi ve başını eğdi, başparmaklarıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi. "Nefes al."

Denedim, derin nefes aldım. Nefes verişim yakalandı, şiddetli bir hıçkırığa dönüştü ve canavar kıkırdadı. Bu manzara beni anında sakinleştirdi ve bunu fark ederek fısıldadı, "Sana olan aşkıma daha da derinleştirmeyi bırak." Yanaklarımı ovuşturdu, yüz ifadesi acıya yakındı. "Zaten çok uzağa düştüm."

Gözlerimin kocaman açılmış olmasını ve nefesimi yeniden çalmış olmasını umursamıyor gibiydi, benim de karşılık vermememi.

Kurdum beni kaldırıp göğsüne bastırdı ve burnum boynuna yapıştı.

"Berk beni buldu," dedi, sanki hâlâ kollarında sarsılmıyormuşum gibi. "Gerçekten kötü durumdaydı. Beni uçurumun dibinde gördüğünde yarası daha da kötüleşmek üzereydi, gelgit yüzünden neredeyse yutuluyordum."

Bir kez daha şok olmuş bir şekilde başımı kaldırdım. "Atlayacak mıydı?"

Scythe saçlarımı kulağımın arkasına kıvrarak başını salladı. "Aşağıdaki kayalar o kadar keskin ki muhtemelen işe yarardı."

"Onun hayatını kurtardın."

"Ve o da benimkini kurtardı." Scythe'ın bakışları ıslandı ve boğazını temizledi. "Acıdan dolayı akşam yürüyüşüne çıktığını söylemeyi seviyor ama ben biliyordum ve o da benim farkında olduğumu biliyor."

"Peki ya Mariana?"

"İçten içe biliyor. Bu onun kalbini kırıyor. Adam onun kalbini kırıyor. Ama yürütüyorlar."

Birbirimize bakarken ağır bir an geçti ve bunu kabul etmek zorunda kaldım. "Az önce beni sevdiğini söylediğine inanıyorum."

"Şaşırdın mı?" Kaşları kalktı. "Benim gibi bir vahşinin aciz olduğunu mu düşündün, kır çiçeği?"

Onu nazıkçe ve sadece bir kez öptüm, her ne kadar yüzünü hayranlıkla ıslatmak istesem de.

"Ama Aster..." Uzaklaştı ve mırıldandı, "Sana bu tür bir hayat veremem." Neyi kastettiğini bildiğim halde kaşlarımı çattım. "Çok param var, ama yine de sana alıştığın gibi bir şey veremem. Onu almaya çalışabilirim ve bu benim hakkım, ama istemiyorum. Aslında buraya bir daha adım atmamayı umuyorum. Size şatolar, personel ve süslü salonlar veremem-"

"Dur." Parmağımı dudaklarına bastırdım ve sırtarak kaşlarını kaldırdı. "Ben de istemiyorum. Hiçbirini istemiyorum ve gerçekten isteyip istemediğimi merak ediyorum." Yüz hatları kafa karışıklığıyla buruştu. Gülümsedim. "Onunla birlikte geleceğine inandığım sihri istedim. Bana vaat edilen şeyi istedim."

"Söz mü?"

Kollarından inerek başımı salladım. "Seni bir yere götürebilir miyim?"

Kaşlarını çattı, bir kez başını salladı.

Elini tuttum. Parmakları anında benimkilerin arasına girdi ve ona eğilmesini işaret ettim. Ayak parmaklarımın ucuna kadar yükselip yanağını öptüğümde nadir bir gülümsemeyle karşılaştım, sonra diğer elini sıktım ve tarlalardan ayrılırken keşfedebileceğim şeylere hazırlanmak için elimden geleni yaptım.

"Gözlerin hâlâ kapalı," dedi Scythe saç çizgime doğru, sesinde mizah vardı.

Her birini öptü, gülümsememe ve her bir göz kapağının kalkmasına neden oldu. Vardığımız küçük tepeciğin üzerine döndü, babam ve ben tarafından yapılan birçok çarpık yolculuktan dolayı hala yıpranmıştı. "Burası senin evin miydi?"

Ayaklarım çıplak, dikkatlice enkaza yaklaştım.

Enkazı, açıkta kalan yatak odasını görünce gözyaşları sel oldu. "Geri dönmedim. Yıkıldığını duyduğumdan beri." Kulelerin bulunduğu dağların eteklerinde yer alan kulübe ve onu çevreleyen ormanın bir kısmı yanmıştı.

Yeni bir hayat ortaya çıkmıştı. Ağaçların kararmış gövdeleri üzerinde ve içinde büyüdüğüm evin kalan taşları arasında sürünüyordu.

"Babam bir kurttu," dedim. "Kralın ordusunda general olmasını sağlayacak kadar güçlü biriydi. Annem beni doğurduktan kısa bir süre sonra öldü, bu yüzden her zaman sadece biz vardık. Sık sık eve kralla yaptığı maceraların hikâyeleriyle dönerdi. Burada yaşarken, her gece eve gelebileceği ve gerektiğinde yine de gönderilebileceği kadar kulelere yakındık, ancak onlardan ve bu ormanın ötesindeki köyden huzurlu olacak kadar uzaktaydık."

"Öyle," dedi Scythe, kulübenin üzerindeki ağaçların gölgesine ve birkaç metre gerisindeki küçük hayvan barınağının kalıntılarına bakarak. "Huzurlu."

"Özledim." Espirili olmayan bir of çektim. "Günlerimi ormanda ve derelerde dolaşarak geçirirdim, bir prenses gibi davranırken cılız atımızı da yanımda sürüklerdim."

Kurdum büyük bir kayanın üzerine eğilmiş beni izlerken, kararmış taş ve parlayan çalılıklardan oluşan bir yığının etrafında döndüm. "Tavuklara eşlik etmesi için bir ata ihtiyacımız olacak mı?"

Durdum, omzumun üzerinden ona baktım.

"Unutacağımı mı sandın?"

Ayaklarıma doğru gülümsedim ve sessizce "Tavuklar da olur" dedim.

Bir zamanlar evim dediğim topraklarda dolaşırken beni izlemeye devam etti, aynı anda hem bu kadar sevinç hem de bu kadar umutsuzluk hissetmenin nasıl mümkün olabileceğinden emin değildi.

"İlk mücevher baloma katıldığımda on altı yaşındaydım - Rorn'u ilk gördüğümde. Orada, üzerinde yılanlar olan yakut saçlı bir büyücü

Omuzları çökmüş, gözleri kan çanağına dönmüş bir halde beni kalabalık balo salonunun bir köşesinde tek başıma dururken buldu."

"Gümüş," dedi Scythe ve hiç tereddüt etmeden.

Durakladım. "Onu tanıyor musun?"

Başını salladı, parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Sinshell'de yaşıyor ve çalışıyor. Berk beni bulduktan sonra gözümü iyileştirmek için yardım istemek üzere ona götürdü."

"O zaman onu kurtaramadı."

"Bunun mümkün olup olmayacağından emin değildi ama Berk bir şekilde onsuz yaşamının en iyisi olduğunu fark etti. Bu yüzden kapalı kalmasını sağladılar."

"Berk senin kim olduğunu biliyor mu?"

"Bilmiyormuş gibi davranıyor ve hiç sormadı ama sanırım bunu uzun zaman önce anladı." Başını eğdi. "Bana Silver'a ne olduğunu anlat."

Aynı büyücüyü tanıdığına ve onun Nodoya'dan geldiğine hala hayret ederken, ne söylediğimi hatırlamam bir anımı aldı. Bunu yaparken biraz gülmekten kendimi alamadım. "Bana çok sıkılmış görüldüğümü ama fazla rahat olmamamı, çünkü bir gün bir kralda gerçek aşkı bulacağımı söyledi."

Kristal avizenin içinde titreyen alevleri, yapraklı zümrüt çelenkleri ve beyaz güllerin dokunduğu çelenkleri hâlâ hatırlayabiliyordum. "O kaybolduktan kısa bir süre sonra, işte oradaydı, balo salonunun karşısından bana kaşlarını çatarak bakan bir prens."

Scythe'ı işaret ettim. "Tıpkı senin şu anda olduğun gibi." Yüz hatlarını yumuşatmadan önce kaşları daha da çatıldı ve ben de açıklamak üzere olduğum şeyi tekrar düşündüm, sesim amaçladığımdan daha alçaktı. "Muhtemelen gerisini duymak istemezsin."

Dizlerinin arasındaki ellerine bakarak bunu düşündü. "Gerçekten istemiyorum, ama ben..." Kabaca nefes verdi. "Ben de öyle." Şaşkınlığımı hissederek kirpiklerinin altından bana baktı. Güneş ağaçların tepesinden süzülürken, kalan gözünün mücevherli küresini tutuşturuyordu. "Seni istiyorum. Her şeyini istiyorum. Seni sen yapan ve sen haline getiren her şeyi."

Yanan nefesim boğazımda sıkıştı.

Omuz silktili. "Her ne kadar nefret etsem de, o pislik bunun büyük bir parçası." Çenesini oynattı, dudakları bir parça eğildi. "Söyle bakalım, kır çiçeği. Gerisini anlat."

Başımı salladım, duygularımı yatıştırmaya çalışırken kulübeye dönüp baktım. "O akşam Rorn'a yaklaşacak cesareti kendimde bulamadım. Ve bir sonraki

Baloda on yedi yaşındaydım ve hala onu izlemekten başka bir şey yapacak cesaretim yoktu. Ama gece bitmeden beni dansa kaldırdı. Güneş doğmadan önce, beni öpüp öpmeyeceğini sordum. Hayır dediğinde kalbimin bacaklarıma nasıl çarptığını hâlâ hissedebiliyorum. Onun önünde ağlayacağımdan korktum." Güldüm ve burnumu çektim. "Ta ki sırtıp onu öpeceğimi söyleyene kadar."

Scythe alay etti.

Devam ettim. "Babamın izin verdiği ölçüde kulelere gitmeye özen gösterdiğim için aylarca süren bir oyun başladı. Rorn'un diğer kadınlarla alay etmesi beni öfkeliyor ve büyücünün benimle oynayıp oynamadığını merak ediyordum. Ama sonra savaşçı arkadaşlarımdan birini yanımda orman panayırına götürerek ona karşılık vermeye karar verdim. İnsanlar beklediğimizden daha büyük bir tehdit haline gelmeden önce son kez."

"Yıldızların aydınlattığı dans pistine ulaşır ulaşmaz Rorn içeri girdi ve beni beklediğini iddia etti. Ona eğer durum böyleyse sonsuza kadar bekleyeceğini söyledim, ama konuşmamı bitirmeden beni öptü." Beni öptüğü, öptüğü ve öptüğü o sonsuz dakikaları hatırlayınca durdum. "Ondan sonra bildiğim her şey değişti. On sekiz yaşına bastığım an evlendik."

Scythe dayanılmaz derecede sessiz ve hareketsiz kalmıştı.

"Tüm büyü, dünyanın ayaklarımızın altında beklediğine dair inançlarımız, savaş şiddetlendiğinde babam öldüğünde çözülmeye başladı ve birkaç ay sonra kendi babam öldüğünde Rorn kral olarak taç giydi. Artık nedenini biliyorum." Öfke ve keder savaştı ve göğsümün içinde daireler çizerek yüzdü. "Ve şimdi hatırlıyorum."

Scythe'a doğru yürüdüm, dizlerimi onunkilerin arasına indirdim ve ellerimi uyluklarının üzerine koydum. "Bu büyücü kadın, Silver, bana gerçek aşkımın bir kral olacağını söyledi." Onun ne demek istediğini şimdi daha iyi anladığım için küçük bir kahkaha attım.

Scythe bana ters ters baktı, nazikçe ama dişlerinin arasından konuştu. "Bana o kısmı anlatmıştın, kır çiçeği." Gözlerini üzerimden ailemin harabeye dönmüş evine dikti.

"Ama o bunu söylediğinde hemen Rorn'a baktım ve o gözden kaybolurken..." Çenesini kavradım ve aşağı doğru eğerek gözlerini yakaladığımdan emin oldum. "Bunu alaycı bir kahkaha atarak yaptı."

Scythe'ın kaşları ağır bir şekilde düştü, çenesi dokunuşumun altında sertleşti.

"Görmüyor musun?" diye sordum ve çenesini okşadığımda çenesi gevşedi. "O zaman anlamamıştım elbette, ama şimdi anlıyorum." Ayağa kalktım ve burnumu onun kine bastırarak fısıldadım: "Sendin. Başından beri, hep sendin."

Nefes verirken titredi ve dudaklarımı ısıttı.

Gülümsemem çiçek açarken ve ben gözyaşlarımın gözlerimde toplanmasına izin verirken beni inceledi. "Seni sevmem gerekiyordu ve seviyorum," dedim, çünkü uzun zaman önce kalbime girdiğini inkâr edemezdim. "Seni gerçekten seviyorum."

Onunla geçirdiğim her anla suladığı ve beslediği bir tohum ekmek için içine girmişti. Bilerek yaptığı her dokunuş, ruhumu iyileştiren her eylem ve dürüstçe söylediği her sözle, bana başka hiçbir şeye benzemeyen bir güvenlik ve inanma yetimi kaybettiğimde inanma arzusu bahşetti.

Karşılığında sadece beni sevmek isteyen bir aşk hediye edilmişti bana. Scythe beni tutup kucağına çektiğinde güldüm.

Beni ağzıyla susturdu, inkar edilemez bir rahatlama dan bahseden bir acımasızlıkla beni öperken yanağını kavradı. Sanki gerçek olduğumu ve sonunda istediği her şekilde bana sahip olduğunu kontrol ediyormuş gibi, bana bakacak kadar uzun süre uzaklaştı.

Gülümseyerek yanağını okşadım ve dudaklarımızı bir kez daha birleştirmeden önce benimkinden bir damla gözyaşını öptü.

Dakikalar sonra, "Sana bir şey gösterme sırası bende," diye mırıldandı. İri eli cüppemin altından kırım avuçlayarak sıktı.

Onu içimde, her yerimde istiyordum ama ikimiz de bunu burada yapmanın akıllıca olmadığını biliyorduk. Yalnız olsak da uzun süre yalnız kalmayacaktık. Rorn beni arayabileceği çoğu yeri biliyordu.

Birlikte yükseldik ve iç kesimlere doğru ilerledik.

Sazlıklar ve nilüferlerle beneklenmiş büyük bir barajın yanında cisimlendik. Barajın ötesinde, bacasından dumanlar yükselen ahşap ve taştan cömert bir yapı duruyordu. Bakımlı ve güllerle dolu çitler evi çevreliyordu. Her iki yanında kilometrelerce uzanan ahşap çitler hayvanları çevreliyordu.

Küçük bir çiftlik.

Scythe'a baktım. "Senin mi?"

Ona bakıyordu, ifadesi duygulardan arınmıştı. Hâlâ görüyordum, yüz hatlarına takıntılı bir şekilde baktıktan sonra anlattıklarını fark etmeye başlamıştım, hem şahsen hem de parşömen üzerine boyayla. Çenesi hafifçe sallanıyordu. Gözleri kısılmıştı - hissettiklerini göstermemek için çaba sarf ettiğini anlamaya yetecek kadar.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim elini sıkarak. "Benimleyken olmaz."

Elimi ağzına götürerek, "Titremek zor," dedi. Bakışları eski evine sabitlenmişti. "En son burada yaşarken her hareketime dikkat etmem gerekmiyordu."

Bunca yılı kendini korumak için ördüğü duvarların içinde geçirdiğini düşününce kalbim parçalandı. Berk ve Mariana, bulduğu ailesi, muhtemelen bu yılların çoğunu onların ötesini görmeye çalışarak geçirmişti ve onları dünyanın geri kalanından daha fazla içeri almasına rağmen, onları bile hala uzak tutuyordu.

"Hâlâ ayakta olmasına şaşırdım," diye itiraf etmekten kendimi alamadım. "Bu kadar içerideki evlerin çoğu, geçen insan filolarının ekinleri ve silahları çalması nedeniyle uzun zaman önce terk edilmişti." Vadinin yamaçlarına baktım. "Teslim olsak bile çoğumuzu öldüreceklerdi."

Scythe'ın teni nemlenmişti, parmakları benimkileri sıkıyordu. "Ben de aynısını yapmışken bir fikre katlanamam."

"Sanırım öyle," dedim dikkatlice, çünkü onun ve kralının yaptığı her şey doğruymuş gibi davranmanın bir faydası yoktu. "Ama belki de biraz daha az canı oldunuz."

Bu onun kıkırdamasına yol açtı. "Katil mi?" Ona gülümsedim. "Yanılıyor muyum?"

Beni çenemin altından kavradı ve başını benimkine doğru eğdi. "Son birkaç gündür kendimi hiç bu kadar canı hissetmemiştim." Ben cevap veremeden beni öptü, hızlıca ve dikkatimi çevremizden tamamen uzaklaştırarak.

"Belki de artık burada yaşayanlar Fae değildir." Doğruldu ve uzun zaman önce bir zamanlar evi olan yere baktı. "Ve bu nedenle, gitmeliyiz."

Ama biz öğle güneşinin aydınlatığı yakındaki kasabaya giden toprak yolu seçtik ve kulelere kaçınılmaz dönüşümüzü uzattık.

"Nasıl biriydi?" Ben sordum. "Helvectus."

"Onunla tanıştığınızı sanıyordum?"

"Evet, ama onu iyi tanıımıyordum. Senin tanıdığın gibi değil." Ellerimizi salladık ve dudakları kıpırdayınca sıırttım. "Kulelerde görmek isteyebileceğinizi düşündüğüm bir portresi var."

"İhtiyacım yok." Bir dakika sessiz kaldı, sonra dedi ki, "Ne olursa olsun yatmadan önce iki saat kitap okurdu. Ona nedenini sorduğumda her zaman neden olmasın derdi." Kasabanın bulanıklığı azaldıkça yavaşladı,

Terk edilmiş bir tarlanın yanından geçerken sesi alçaktı. "Bu beni çok kızdırırdı."

"Sen kendini okumaya başlayana kadar," diye tahmin ettim.

Cevap olarak yere gülümsedi. "Ölmeden önceki aylarda çok fazla içmeye başladı. O zaman anlamamıştım ama şimdi anlıyorum ki olan bitenden endişe duyuyor ve bunu kontrol edemiyordu."

Kulelerde onu ne kadar az gördüğümüzü ve gördüğümüzde ne kadar sessizleştiğini hatırladım. "Büyükbabanla hiç tanıştın mı?"

"Hayır, ama benim varlığımdan haberdardı. Babamın gizli hayatını kabul etmiyordu -ki o böyle adlandırıyor- ama anlamasa da kimseye söyleyerek oğluna asla ihanet etmedi. Rorn'a bile."

"Çatışmalar kimsenin savaş olarak adlandırmak istemediği bir hal aldığında her şey değişti. O zaman babam bana ciddi bir şekilde nasıl savaşacağımı öğretmeye başladı. Ona bir şey olursa ne yapmam gerektiğini bana sıkı sıkıya tembihledi." Başını salladı ve midem bulandı. "Bir şekilde biliyordu. İliklerine kadar biliyordu. Ve sonunda, onu durdurmak için yeterince çaba göstermedim. Sözümü tutmadım."

"Annenizin yardım için Rorn'a gitmesini engellemeye mi çalıştınız?"

"Evet ve bu başarısız olunca, çok geç olmadan ona ulaşmaya çalıştım. Onu bulduğumda zaten kulelere giriş yapmak istiyordu. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım," dedi. "Ona eşlik ettim ve babamın alfa statüsü ve yetenekleri nedeniyle kendisine kızan kardeşine olan sevgisinin bizi hayal kırıklığına uğratmayacağını umdum. İşlerin iyi gitmeyeceğini biliyordum ama bir kez bile..."

"Asla sahip olamayacağını düşündüğü şeyi elde ettikten sonra seni bir tehdit olarak göreceğini hiç düşünmedin," diye onun yerine ben bitirdim.

Rorn kral olmayı hiç istememişti. En azından ben öyle olduğunu fark etmemiştim. Ama beklenmedik bir güce bu kadar çabuk yükselmişti ve hiçbir şeyden vazgeçecek bir tip değildi.

Scythe başını salladı. "Babam eve daha fazla para getirmeye başladı. Theenon'un zaten olduğundan daha fazla şüphelenmesinden korktuğu için asla çok fazla alamazdı. Kumar sorunu varmış gibi davrandı ama bir önemi yoktu. Yeterli değildi. Artık çok geçti ve elimizdekiler de umduğumuz kadar uzun ömürlü olmadı."

"Annen onu kaç kez durdurursan durdur Rorn'a gidecekti."

Scythe'in çenesi döndü ve içini çekti. "Ama bizi uyardı. Bize ne olursa olsun onlardan uzak yaşamamız gerektiğini söyledi. Kulelerdeki hiç kimseden bir şey istemeyecektik." Boğazını temizledi. "Sadece bir yavru olduğumu biliyorum ama o zamandan beri bununla yaşıyorum."

Scythe beni yoldaki küçük ama keskin bir kayanın etrafından dolaştırırken gülümseyerek "Alkol mü?" diye sordum.

"Babamın buna güvendiğini gördüm ve içmeye başladığımda bunun aslında yardımcı olmayacağını anlayamayacak kadar küçüktüm. Çok fazla acı çekiyordum. Her türlü acı. Köreldiğinde bile gözümün rahatsızlığı, o zamanlar uyum sağlamam beklenen hayat..."

Başımı salladım, kolunu tuttum ve sıkıca kavradım. Scythe aniden durdu.

Ona baktım, ne yaptığından emin değildim. Sonra ben de hissettim. Gittiğimiz yolun her iki tarafındaki ormanlık alanı ve tarlaları kaplayan doğal olmayan sessizliği.

Duman şimdi ilerideki kasabanın hemen ötesinden yükseliyor.

"Şey," dedi Scythe sessizce. "Eğer zaten burada değillerse, şimdi kesinlikle buradalar."

Çılgınlıklar duyuluyordu, zayıf ve azdı ama yine de kalp duruyordu. "Onlara yardım etmeliyiz."

"Çok fazla," dedi Scythe havayı koklayarak ve dumanı izleyerek. "Ayrıca ayakkabın ve giysilerin de yok."

"Bu..."

Solundaki ormanın içinden toynak sesleri geliyordu ve Scythe bize doğru koşan düşmanı selamlamadan önce beni hemen yanına çekti.

Kulelere geri döndük. Sadece birkaç saat önce terk ettiğimiz yemek salonuna. Yerde ve masada artık kan yoktu. Kahvaltı tabakları temizlenmiş ve öğle yemeği ziyafetiyle değiştirilmişti.

Vordane kralı pencereden dönüp ikimize de giderek büyüyen bir sırtıyla bakarken Scythe gerildi. "Sonunda bize katılmanız ne kadar hoş."

THIRTY-THREE

Tırpan

"Burada ne yapıyorsun?"

"Kaba," dedi Dade, kibirli burnunu seğirterek kaşlarını çatarak.

Opal, onun yanında, altın ve kıızıl renkte dökümlü bir elbise giymiş, ayak sesleri arkamızdaki kapıya yaklaştığında konuşmaya hazırlanıyordu.

Kapılar ardına kadar açılmadan önce Aster'i kenara çektim.

Rorn peşinde utanç verici sayıda kurtla içeri girdi. Theenon hayalet görmüş gibi bana bakarken onlar duvarlar boyunca sıralanmışlardı. Kâhya başını hafifçe sallayarak kralını selamladı ve ayrılırken kapıları kapattı.

"Görünüşe göre tutsağınız geri dönmüş," dedi Dade, mizah tonunu kalınlaştırarak.

"Gerçekten de öyle," dedi Rorn. "Şimdi bu ziyaretin sebebine gelelim kralım, böylece onu öldürmekten başka çarem kalmadan önce bu haydut itinizi kulübesine geri götürüp karımdan uzaklaştırabilirsiniz."

Dade hiçbir şey söylemedi ama Opal gülmek istercesine dudaklarını ısırdı.

Bakışları buz gibi bir vaatle dolu olan Aster'e bakan Rorn, "Sabrım sarsılmaz bir sona ulaştı," diye kestirip attı.

Sinirlerim gerildi ve bir adım öne çıktım.

Aster elimi tutarak beni durdurdu. "Başka bir saldırı daha oldu," dedi ve bornozunu sıkmak için beni bıraktı.

Eğer o pisliğin onun vücudunu bir daha görmeyeceğinden emin olmasını istemeseydim itiraz ederdim.

Onu bekletti ve eğlenen bakışları hepimizin arasında gidip gelirken Dade kaşlarını kaldırdı. Masanın üzerindeki tabaktan bir avuç kuruyemiş seçmeyi bitiren Rorn umursamaz bir tavırla, "Nerede?" diye sordu.

"Curmin kasabası," diye kabaca cevap verdim.

Rorn sustu.

Yavaşça döndü, gözlerinde bilmiş bir parıltı, çiğnerken çok zor çalışan çenesiyle onları üzerimde sürükledi. Kurtlarından birine baktı. "Jyll'e bir başkasının daha olduğunu haber ver."

"Bir başkası mı?" Aster sanki bu ona yeni bir şeymiş gibi sordu.

"Yanlış bir şeyle meşgul olmasaydınız bu tür meseleleri bilirdiniz" -Rorn pis ağzına biraz daha fındık attı, sonra sıırttı- "şey".

Dade boğazını gereğinden çok daha yüksek sesle temizledi. "Güzel, konumuza döndük o zaman," dedi ve Rorn hak etmediği bakışlarını isteksizce dostumdan ayırdı. "Korkarım komutanımı geri istiyorum ve bunu başarabilmem için karını ona teslim etmen gerekecek."

"Dikkatli ol kral." Rorn, Dade'e sitem dolu bir bakış fırlattı. "Bu konuşmayı çoktan bitirdiğimi düşünüyorum."

Dade en ufak bir tedirginlik duymadan omzunu kaldırdı. "Karşılığında size sunacak ilgi çekici bir şeyim olmasaydı burada durup yemek yemenizi izliyor olmazdım."

İnançsızlığım omurgamı dikleştirdi ve dikkatimi bir anlığına kraldan ve kurtlarından çaldı. "Ne?"

Aster tekrar elimi tuttu. Çekiştirdi ve bana çenemi kapatmamı söylediğini anladım.

Dade fark etti ve Opal'a başını salladı.

Vordane Kraliçesi masaya yaklaşırken Rorn'un kaşları kalktı. "Güzel diyarınıza olanlar korkunç olsa da," dedi yumuşak ama güçlü bir sesle, "bunun durdurulamayacağı da açık."

Rorn, Dade'in sertleşmesine neden olacak şekilde kraliçeye gülümsedi. "Bu konuşma artık sona ermiştir." Kurtlara baktı ve onlar da Aster ve bana doğru ilerlediler. "İçeceklerin tadını çıkarın, sonra da dışarı çıkın."

Dade homurdandı ve kurtlar durdu.

Opal bu fırsatı değerlendirerek hemen şöyle dedi: "Koruma sağlayabilecek bir büyücü tanıyorum. Başka bir saldırıya karşı daha iyi korunmak için yakın zamanda kıyı şeridimiz boyunca yerleştirdiğimiz korumalar."

Zümrüt Kral'ın dikkati resmen yeniden toplanmıştı.

Yine de savaşçılara görev yerlerine dönmeleri için el sallarken çok fazla ilgi göstermemeye çalıştı ve onay için Dade'e baktı.

İfadesiz ama giderek artan bir nefretle gergin olan Dade başını sallayarak karısının söylediklerinin doğru olduğunu belirtti. Hatta bunu onaylamak zorunda kalmıştı.

Her ikimizin de derisine o kadar çok şey battı, canavarlarımız kıızıştı ve yüzeyin altında bekledi.

"İlginç," dedi Rorn, Aster'e bakarak. "Peki bu büyücüye böyle bir şeyi yaptırmak için nasıl bir yol izlenebilir?"

"Onların bedelini ödemelisin," diye kestirip attı Dade. "Hem de pahalıya, çünkü sonsuza dek ona bağlı kalacaklar."

Rorn'un çenesi sıkıştı.

Aster, üzerinde hâlâ cübbesi olmasına rağmen, bir kraliçe gibi omuzları dik, çenesi yukarıda durdu ve kendinden emin bir şekilde, "Korkarım kasamız bunu karşılayamayacak kadar boşaldı," dedi.

Dade, bakışlarını Wistensia'nın kralına dikerek, "Senin için ona tazminat ödeyeceğiz," dedi.

Rorn çenesini ovuşturarak elinin altından kısık bir kahkaha attı. "Elbette ve karşılığında ne istediğinizi sormaya cesaret edebilir miyim?"

"Karın ve yeğeninin özgürlüğü," dedi Dade, dudakları bükülerek. "Elbette."

Rorn onun sırtışına karşılık verdi. "Elbette." Sonra karısına baktı ve dostum da ona baktı. "Hayır," dedi.

Kurtları çizmelerinin içinde kıpırdandı. Koğuşların onlara vereceği yardımı dilediklerinden hiç şüphem yoktu.

Aster'in dizleri titredi ve elini tutuşum sıkılaştı.

"Hayır mı?" Dade çok yumuşak bir sesle sorguladı. "Varsaydığım için beni bağışlayın, ama bunu yapmakta yanıldığımı sanmıyorum..." Soğuk bakışlarını Rorn'un üzerinde sertleştirerek, "Bu savaşı kaybedeceksiniz. Elde edebileceğin her türlü avantajı, haşarat denizin ötesine geçip kendi halkıma terör estirirken harekete geçmemeyi seçtiğinde kaybettin."

"Ne yaptıklarından emin olmamız gerekiyordu," dedi Rorn, sert bir ses tonuyla. Sonra elinin küçümseyici bir hareketiyle bana baktı. "Marvis'in canavarı aradığını bilseydim, onu kendim bulur ve teslim ederdim."

"Yine de duyduğuma göre adamlarına onun nerede olduğunu ihbar eden sizmişsiniz." Aster'in nefesi kesildi, parmakları benimkilerden ayrıldı.

Opal eşine ters ters bakmadan önce yüzünü buruşturdu.

Dade omuz silkti. "Öğrenmeyeceğimizi mi sandınız? Altın vaadi ve türümüze duyulan nefret yeterli olsa da, başka türlü işgal edilmiş bir taburu Gece Denizi'ni geçmeye teşvik edecek daha fazla şey olması gerektiğini biliyorduk."

Dade'e bakmaktan kendimi alamadım. Dikkatini tekrar Rorn'a vermeden önce sadece bana doğru baktı.

Ona söylemeliydim.

Her zaman biliyordu, ama eğer kim olduğumu tam olarak hiç bilmeseydi, o zaman hiçbir zaman gerçek bir sorun olmayacağını düşünmüştüm.

Suçluluk duygusu göğsümü kemirdi.

Tüm o hayatlar kayboldu ve değişti. Benim hatam değildi, bunu biliyordum. Çünkü Rorn'un kendisi dışında kimsenin benim için gelmesini beklemezdim. Eğer bir ordu bekliyor olsaydım, o zaman konuşurdum.

Vordane'a saldırımalarının tek sebebi ben olmayabilirdim ama Errin Krallığı, Dade ve lejyonlarımızı yenmek için komşu kıtalara yardım çağrısında bulunduğu belirleyici faktör bendim.

"Ama bu insanların aradığı sadece gerçek varis değil." Opal yapmacık sessizliği dikkatle bozdu. "Ailenin her bir üyesi. Ailenin krallığı. Tüm bu ada. Faerilerin kendilerine ait olduğunu düşündükleri bir topraktan yok olmaları. Daha fazla yardım almadan onlarla savaşmaya devam etmeyi umamazsınız ve bu size yardımcı olacaktır. Bu koşullar size kendinizi daha iyi hazırlama ve dolayısıyla halkınızı koruma fırsatı sunacak."

Aster hâlâ Rorn'a bakıyordu, parmakları avuçlarının içinde kıvrılmıştı ve çenesi titriyordu.

Rorn bakışlarını ondan ayırdı ve sert bir nefes vererek Opal'a çevirdi. "İhtiyacımız olan şey Marvis'in kellesinin mızrağa geçirilmesi."

"Peki siz de denediniz mi?" Dade, bu kralın denemediğini çok iyi bildiği için böyle dedi.

Rorn, "Bir ya da iki kez, ama sadece yolculukları sırasında korkağın nadiren görüldüğü zamanlarda," dedi. "Hızlı bir suikast için inşa ettiği kalenin içine girmeye çalışmak, eğer başarılı olursak, kana susamış halkını daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramaz."

Dade yumuşak bir sesle, "Ve onun doğurduğu varisler de, ve sonra iktidara yükselecek bir sonraki kişi sen ve kendi varislerin için gelecek," dedi. "Bu hiç bitmeyecek. Ta ki sen onları başarılı olamayacaklarına inandıracak kadar güçlenene kadar."

Rorn, "Onu biz hallettik," diye tersledi ve pencereye doğru döndü. Ellerini pervazın üzerine yayarken sırtı eğikti. "En azından ben öyle sanıyordum. Sonra kaçmaya başladılar ve biz de düşündük ki..."

Sessizlik, kendisine itiraf edemediği her şeyi haykıırıyordu - bunu asla kontrol altına alamamışlardı.

Asla yapmazlar.

Dade, Rorn'un aklını başına getirmek istercesine sert bir sesle, "Elinizde kalan safları yeniden oluşturun ve bu gücü eski haline getirin," dedi.

Onu sinmiş olduğu pencereden aşağı atmak isterdim. Bunun yerine Aster'i ve zümrüt kurtları izlemeye devam ettim. şimdi yere bakıyordu, Rorn'un bir ihanetini daha öğrenmiş olmanın etkisiyle asil duruşu bozulmuştu.

Ona bunun önemli olmadığını söylemek istedim. Ama bu benimle ilgili değildi. Mesele o ve onun bitmek bilmeyen aldatmacasıyken benim güvencelerim işe yaramayacaktı.

Dişlerim gıcırdadı. Belki de onu pencereden aşağı atacaktım.

Aşağıdaki yolda, çekilmez başının etrafında birbirine dolanmış kırık uzuvlarını, bahçeyi kaplayan kanını ve hak etmediği bir şans için bir şıfacı beklerken gökyüzüne bakan gözlerini düşünmekten kendimi kaybetmişken, Dade konuştuğunda neredeyse geriye doğru sallanıyordum.

"Yeniden inşa edin ve önemli olana yeniden odaklanın. Tehlikede olan çok şey var. Gardınızı alın ve artık elinizin altında olmayan şeyleri bırakın."

Rorn sessiz kaldı. O kadar sessizdi ki başka bir reddin bize doğru geldiğini hissettim.

Dade de bunu hissetti ve iç çekti. "Biliyorlar mı, Rorn?"

Rorn sanki varlığımızdan bıkmış ve sadece çıkışımızı bekliyormuş gibi küfretti. "Daha fazla dinlemeyeceğim kralım."

"Halkın biliyor mu?" Dade her kelimeyi ölümcül bir sessizlikle telaffuz etti. "Gururunun onları koruma arzundan daha büyük olduğunu biliyorlar mı?" Opal'ın elini tutarak mırıldandı. "Belki de kin ve kıskançlık yüzünden karını mutluluktan uzak tutacağını ve böylece onların sonunu getireceğini bilmeleri gerekir."

"Eğer o kuğunu seviyorsan, benden istediğin şeyin imkânsız olduğunu da biliyorsundur."

Bu Dade'in duraksamasına neden oldu ama o vahşet ve kanla büyüümüş bir kraldı ve sorunlu gerçeklerden kaçmak ona göre değildi. "Onu seviyor olabilirsin ama bu evliliğin uzun zaman önce bittiği herkesin malumu." Sonra Opal'ı kapılara doğru götürdü ve kristal keskinliğinde bir sonla şöyle dedi: "O halde Astrantia'yı eşine ver ve bu aşkı kendi eşine ver."

"Dostum?" Aster daha da solgunlaşarak sordu.

Sikeyim.

Yani Rorn'un oğlunun annesi onun eşıydı.

Saf zehir omurgamdan aşığı aktı ve her uzvuma doğru ilerlerken onu kilitledi. Eğer ben öfkeliysem, Aster'in neler hissetmiş olabileceğini hayal bile edemezdım.

Yıldızlar, bundan nasıl da nefret ettim.

Aldığım her nefes bir öncekinden daha yakıcıydı. Aster'in tepkisi karşısında kendimi kıskançlığa kaptırmayı reddediyordum ama ne yapacağımı da bilmiyordum. Yapabileceğim bir şey olup olmadığını da bilmiyordum.

Ama ona dokunmam gerektiğini biliyordum. Ona burada olduğumu hatırlatmam gerekiyordu, ben de elini çaldım.

Aster hiçbir şey söylemedi ama titreyen parmakları sanki gerçek bir şeye bağlanmak istermiş gibi benimkilere kenetlenirken, bunu ondan saklayan kocası -hem bir eş hem de bir eş olarak kalmaya çalışan kocası- ona bakmayı bile reddetti.

Dade, ifşa ettiği şeyin sonuçlarının artık farkındaymış gibi kapılarda durmuştu. Daha fazla bir şey söylemek için ağzını açtığında Opal onu susturdu.

Olduğu yerde kalsa da Rorn başını omuzlarının arasına aldı ve sonunda konuştu. "Ölmeleri gerekecek." Bunun üzerine herkes sustu, üç kurdu bile. "İkisi de artık var olamaz, yoksa Marvis eninde sonunda onun için gelebilir."

Dişlerim gıcırdadı.

Bunun önemli olmadığını, gerekirse bizi asla bulamayacaklarından emin olmak için kıtadan kıtaya koşacağımı söyleyemeden, Dade'in botları ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırırken gıcırdadı.

Geri çekilmek için bir işaret.

"Bunu ayarlayabiliriz," dedi Dade, kralı hem merakla hem de endişeyle izleyerek, çünkü benim hissettiğim şeyi o da hissetmişti -Rorn kopmak üzereydi.

Kazandığımız zemini kaybetmeden önce buna bir son vermemiz gerekiyordu.

"Bu büyücü hafta sonundan önce gelsin ve bu iş bitsin," diye buyurdu Rorn, sesi zorlukla dizginlenen bir öfkeyle kalınlaşmıştı. Sonra pencereden uzaklaştı ve Aster'e doğru yürüdü.

Hazırlandım, kanım ve kemiklerim uğulduyordu, yer değiştirmeye ve hamle yapmaya hazırdım- Rorn ona bakmadan yanından geçip doğruca kapılara doğru yürüdü.

Opal, Aster'i kucaklamak için kendine çekti.

Onu serbest bırakıp kendim rahatlatmak istedim ama kuğu kraliçe sırtını okşayıp kulağa "Yıldızlar, bundan sonra ömür boyu huzuru hak ediyorsunuz" gibi gelen bir şey fısıldayınca geri çekildim ve dışarıda duvara yaslanıp bekledim.

Aster birkaç dakika sonra ortaya çıktı. Gözleri hâlâ nemli olsa da, bana yaklaştığında parıltının altındaki hayranlık açlığını olgunlaştırdı. "Dade Opal'ı eve götürdü ama geri döneceğini söyledi."

Başımı salladım ve bekledim.

Sonunda ne istediğimi hissetti ve kollarını belime dolamak için aramızdaki küçük mesafeyi sildi. Onu kendime yakın tutup ağzımı ve burnumu başının üzerine koyarak içime çektiğimde kaslarımdaki ağrı eridi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı göğsüme.

Böyle bir şey söyleme ihtiyacı hissetmesinden nefret ediyordum. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok."

Bana bakacak kadar uzaklaştığında kalbim hüznü bir gülümsemeyle doldu. "Onu görmem gerek," dedi ve hayır, kesinlikle buna ihtiyacı yok demeye hazırlanırken gerildim, "Uzun sürmez ama Scythe..." diye mırıldandı. Kalçalarını okşayarak, "Bu yapmam gereken bir şey," diye fısıldadı.

Hemen oradan ayrılma, bir daha ona bakmasına izin vermeme arzusu ile bir daha arkasına bakmadan ilerleyebilmesi için gereken kapanışı sağlama arzusu arasında kaldığımda kendimi konuşamaz halde buldum.

Aster geri adım atarak avucunu yanağımın üzerine koydu, parmakları yaralı gözümün köşesine değerken ağzı sıkıştı. Boğazım sıkıldı, yutkundüğümde acıyla titredi ve elini hızla atan kalbimin üzerinde düzleştirdi.

"Uzun sürmeyecek," diye tekrarladı Aster ve elimi tuttu. Avucuma bir öpücük kondurmak için kaldırdı. Uzaklaşmak için beni bıraktığında ısınan tenim soğudu.

Aster merdivenlere yaklaştığında onu belinden yakalamadan önce sağa döndü.

Onu tekrar kollarıma çektiğimde gülümsedi. Dudaklarım onun dudaklarını kavradı ve dudaklarımın okşayışları altında anında yumuşadı. Elleri göğsümün üzerinde yayıldı, parmakları gömleğimin içine kıvrıldı, sahip olmam gereken her tada teslim oldu.

Nefes nefese, güzel bir şaşkınlıkla bana göz kırptı ve ben onu kabaca uyarmak için ayrıldım, "Her lanet saniyeyi sayıyor olacağım." Sonra başparmağımla onun nemli, tatlı ağzının izini sürdüm. "Ama ne kadar istersen o kadar beklerim."

Gri gözleri doldu ve dudakları titredi.

Fikrimi değiştirmeden önce onu serbest bıraktım ve kendimi yemek salonuna doğru yürümeye zorladım. Derime baskı yapan canavar ihtiyacımız olanı yapmak için çaresizlikle kıvrılırken kendimi omzumun üzerinden bakmamaya zorladım. Kurdum onu alıp buradan defolup gitmemiz için sızlanırken.

Saatler gibi gelen dakikalar sonra, hava onun yaklaşan gelişiyle ısındı.

Koridorun sonundaki pencerenin yanında volta atmayı bıraktım.

Dade yemek salonundan çıktı ve beni görünce durdu. "Eee?" dedi, etrafına gereksiz bir göz atma gösterisi yaparak. "Hiç muhafız görmüyorum." Sonra kaşlarını çatı. "Eşin nerede?"

"Vedalaşıyor."

Dade alçak bir ısıklıkla bunu düşündü. Ellerini ceketinin ceplerine sokarak yanımdaki duvara yaslandı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım birkaç saniyelik gergin sessizlik geçtikten sonra.

Dade kaskatı kesildi. "Tam olarak anlayamadım. Tekrar edebilir misin?" Ona ters ters baktım ve kıkırdamadan önce gözleri parladı.

Ama gerçekten minnettardım ve umarım bunu biliyordur. Kesinlikle bu tür meselelere karışmak zorunda değildi. Aksine, bundan kaçınması gerekirdi. Beni cezalandırmak ve benden kurtulmak için elinden geleni yapmalıydı.

Bunun yerine, arkadaşşıma ve bana yardım etmeye karar verdi.

"Sanırım sana bir borcum var," dedim, başka ne diyeceğimi bilemez halde, kollarımı ve bileklerimi kavuşturarak.

"Ömür boyu sürececek bir hizmetkârlık yeterli olacaktır," diye söylendi, gerçi ikimiz de kaderimde bu kadarının olduğunu biliyorduk. Bir omzunu kaldırarak önündeki merdiven boşluğuna baktı ve çenesindeki büyümeyi kaşıdı. "A

küçük kuş bana bunun sadece arkadaşların yapması gereken bir şey olduğunu söylemiş olabilir."

Göğsümün ısınmasıyla hafifçe telaşlanan dişlerim buluştu. "Sana sarılmıyorum" diye mırıldanmak için onları serbest bıraktım.

Bir kez daha güldü.

"Peki bu konuda ne yapacağız?" Sessizlik sakinleştğinde, bu kez önceki gerginlik olmadan sordum.

Kaşlarını kaldırdı ve ben de parmaklarımın bir hareketiyle aramızda ileri geri hareket ederek Vordane'in iki alfadan oluşması konusunu işaret ettim. Dade o soğuk mavi gözleriyle bana baktı, kurdu da benimkine.

Ama ortada bir meydan okuma yoktu. Bu sadece, insanların görmesine izin verdiğim kişinin yüzeyinin altında her zaman kaynadığını hissettiği şeyin bir değerlendirmesiydi.

Bakmasına izin verdim ve sinmedim. Hiç de korkmadım. Görünüşe göre Dade artık bunu saklamayı tercih etsem de ve etmeye devam edecek olsam da, olduğum her şeyin onun için değiştirebileceğim bir şey olmadığını anlamıştı.

Sözde arkadaşım sırtarak göz kırptı. "Korkarım neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Yine dosdoğru önüne baktı. "Sadece bu kralın sözünü tuttuğundan emin ol. Senin yokluğunda lejyonun tam anlamıyla vahşileşti."

Dudaklarım kıpırdadı ama kendimi tutamadım. Ben de güldüm.

THIRTY-FOUR

Aster

Rahatlama, kısa süre sonra hâlâ hissedebilmeyi beklemediğim bir keder saldırısıyla karşılaştı.

Odamızda oturmuş, dizlerinin arasında tuttuğu taca bakan kral için değil. Benim tacım.

Artık benim değil.

"Benden nefret ettiğini biliyorum," dedi Rorn. "Ama içimden özür dilemek gelmiyor, çünkü onun resmini yaptığınız portreleri keşfettiğimde, bunu yapmak zorundaydım."

"Biliyor muydun?" Sormak zorunda hissettim kendimi. "Onun ve bu ailedeki her bir ruhun ölmesini isteyenlere nerede olduğunu söylemeden önce Scythe'ın benim eşim olduğunu biliyor muydun?"

Rorn'un omuzları uzun nefes alışıyla birlikte yükseldi. "Şüphelerim vardı ama Astrantia..." Yavaşça nefes verdi. "Bu beni durdurmazdı."

Kalbim göğsümün içinde titrerken gözlerim kapandı. Gözlerimi açtım ve onunla paylaştığım yatak odasının içindekilere çok yakından bakmamak için elimden geleni yaptım. Farklı bir hayat gibi görünüyordu ve şimdi yenileri bizi ayırmıştı.

Kader araya girmişti.

"Neden bana söylemedin?" diye sordum. "Carelda'nın senin eşin olduğunu." "Çünkü öyle olmasını istemedim," dedi taca. "Çünkü ben onun Seni ilk gördüğüm gecedan beri senden başka kimseyi istemedim." Öfkelendi. "Ama onu o yıkılmış köy kasabasında, annesinden meyve almaya cüret ettiği için savaşçılarımızdan biriyle lanet bir sopadan başka bir şeyle dövüşmeye hazır gördüğüm an, ne istediğimin önemli olmadığını anladım. Bunu hissettim. Bir bağlantı

oldu. Bu konuda hiçbir şey yapmamaya niyetliydim. Sadece onu görmezden gelmek ve reddetmek."

Carelda'yı bu kulelerden istenmeyen eşya gibi nasıl attığını hatırladım.

Onu sadece benim iyiliğim için, ölmekte olan evliliğimizin iyiliği için uzaklaştırmaya çalışmıyordu. Bildiği, seçtiği yaşamı daha iyi sürdürebilmek için kendisini ayartan şeylerden kurtulmaya çalışıyordu. Oğlunun zararına olsa bile.

Rorn'un kıvrak parmakları tacın zümrüt yapraklarından birinin üzerinde gezindi. Mücevherler ve yapıştıkları gümüş ve altın, öğleden sonrasının ışıltısında parlıyordu.

Sonunda beni bırakmayı kabul ettiğine inanamıyordum ve onu bir daha asla göremeyeceğimi bilmenin ani ağırlığı, birkaç dakika önce kalbimi saran sıcaklığı silmekle tehdit eden buz sarkıtları oluşturdu. Yaptığı her şeye rağmen, bir parçam onu her zaman önemseyecekti. Bunu hak etmiyor olabilirdi ve sevgimi uzun zaman önce kaybetmiş olabilirdi ama uzun yıllar boyunca hayatımın en büyük parçası olmuştu. O benim kim olduğumun dokusuna dokunmuştu. Hayatıma devam edebilirdim ama böyle bir şeyi unutmam gerektiğini biliyordum,

onu unutmak sadece imkansız olurdu.

"Ama sen kaldın, Rorn." Ellerimi sıktım. "Onu görmezden gelmedin. Belli ki sonunda onunla kaldın." Bunun bir önemi olmamalıydı. Artık bir önemi yoktu. Ama bana doğruyu söyleseydi, onu affetmek için daha çok çabalar mıydım diye düşünmeden edemiyordum. Bu aşkı, bir başkasına karşı giderek büyüyen bir özlemin müdahalesiyle solmadan önce biraz daha uzun süre koruyabilir miydim?

Pek çok yaratık, kaderindeki eş ortaya çıktığında aşkını kaybetmişti. Birçoğu da bununla savaşmaya, bir başkasına doğru acı verici çekimi görmezden gelmeye ve hayatlarını onsuz - onlarsız - yaşamaya karar verdi. Kimin ne seçtiğine bakılmaksızın, genellikle herkes için kayıplar olmuştur.

"Yapmadım," dedi Rorn. "İlk başta değil. Ayrıldık ama kasaba o kadar harap, insanlar o kadar perişan haldeydi ki, kulelere dönmeden önce onlara yeni bir sığınak bulmaları için eşlik etmemiz gerekti."

Başımı salladım ama o görmedi, gerisini bilmesine gerek yoktu. "Sen hâlâ bağı kabul etmedin." Muhtemelen bu yüzden onunla aramda pek bir fark görememiştim; evlilikte olduğu gibi bu şekilde de kendisiyle konuşulduğunu biliyordum.

Sessizliği yeterli bir cevaptı.

"Lütfen seni sevdiğimi bil," dedim, zar zor fısıldayarak. "Belki de benim için iyi olandan çok daha fazlasını."

"Bir eşe sahip olmanın da en az onun kadar yorucu olduğunu göreceksin Astrantia," diye karşı çıktı ve saklamayı tercih ettiğini düşündüğüm mırıltılı itirafıyla sesi alçaldı. "Daha fazla değilse bile."

Gerçekten de farklı olacağını söylemekten kaçındım.

Tüm varlığımı bir daha tek bir kişinin etrafında şekillendirmeyeceğimi bilmesine gerek yoktu. Hayatımı kendim için yaşamayı planladığımı ve eşimin bunu paylaşmak için yanımda olmasına minnettar olduğumu.

"Beni sevdiğini biliyorum," dedi Rorn sessizlik çok gürültülü bir hal aldığında. "Biliyorum çünkü hiçbir şey kalmayana kadar aylarca senden kan akmasını izledim ve bunu durduramadım. Durduramadım..." Tacı sıktı. "Bu aşkın kalmasını sağlayamadım."

Yanaklarım ani bir gözyaşı seliyle ıslandı. Gitmem gerekiyordu.

Gitmem gerekiyordu ama nasıl veda edeceğimi bilmiyordum. Hayatımdan çıkacağını hiç düşünmediğim birine nasıl veda edeceğimi bilmiyordum.

Her saniye soğudukça, güneş alçaldıkça, belki de yapmamamın en iyisi olduğunu düşündüm ve bunun yerine sadece fısıldadım, "Savaşığından emin ol, Rorn. İstedığın her şey için. Carelda ve Helvectus için. Halkın ve hayatın için."

Sonunda gitmek için döndüm.

Beni yakaladı ve göğsüne doğru çevirdi.

Beni o kadar sıkı tuttu ki, bırakacağından emin değildim. Onu sarsan sessiz ıstırabı hissettiğimde teslim oldum ve onu geri çektim. "Bloom, bunu yapamam. Nasıl yapacağım..." Boğuk sözleri bir iniltiyle son buldu, yanaklarımı tutup ıslak dudaklarını alnıma bastırırken elleri titriyordu.

Saniyeler boyunca beni içine çekti, sonra tacı ellerime tutuşturdu ve uzaklaşmak için kendini zorladı. "Git," diye emretti ve bana sırtını döndü. "Onlara siktirip gitmelerini söylemeden önce git çünkü ben seni seçtim."

Ayaklarımın üzerinde sallandım, gözyaşlarımdan önümü göremiyordum.

"Çünkü sen benim seçimimsin, Astrantia." diye gürlerken kapıdaki tahtayı kavradım.

Konuşmayı becerebilseydim bile ne diyeceğimi bilemezdim, bu yüzden kendimi gitmeye zorladım. Kulemizin merdivenlerinden inerken söyledikleri içime işlediği için kendimi yürümeye zorladım.

Titreyen ellerimi boya salonunun dışındaki taşa dayayarak nefes almaya çalıştım, bunu benim için seçtiğini söylerken ciddi olduğunu biliyordum. Kendi çarpık ve acımasız yöntemiyle, yaptığı neredeyse her şey gerçekten de benim içindi.

Taç elime çok ağır geldi. Kalbim göğsümde taşıyamayacağım kadar ağırdı.

Bende kalmasını istemişti. Ama yapamadım. Eğer bunu gerçekten yapıyorsam, bu hayatın hiçbir parçasını yanımda götüremezdim. Hızlıca yanaklarımı sildim ama gözyaşlarım durmak bilmeyince pes ettim. Sırtımı taşa yaslayarak aşağı kaydım ve yaptığım şey içimde sarsıntı yaratırken ses çıkarmamak için parmaklarımı ısırdım.

Doğruydu ama bu kolay olduğu anlamına gelmiyordu.

Birkaç dakika sonra merdivenlerden Carelda'nın odasına indim.

Kapıyı bir kez çaldıktan sonra içeri girmem için seslendi. Beni görünce gözleri büyüdü ve yataktan kalktı. "Bağışlayın beni kraliçem. Dikkatim dağılmıştı. Siz olduğunuzu fark etmedim."

Yerdeki bir kaseğin altında üzüm ezmekte olan Helvectus'a gülümsedim.

Sonra burnumu çektim ve oturmasını işaret ettim. "Ben artık böyle biri değilim." Helvectus'un merdivenlerden kaçmaması için kapıyı arkamdan kapattım. "İşte bu yüzden buradayım," dedim ve arkamdaki tacı gösterdim. "Bu sana ait."

"Ağlıyorsun," diye nefes aldı, gözlerini taçtan bana doğru kaldırdı. İnançsızlık yüz hatlarını buruşturdu. "Gerçekten gidiyor musun?"

Odayı geçip yatağının kenarında oturduğu yere gittim. "Bunu yapmamın zamanının çoktan geçtiğini hepimiz biliyoruz, ama eninde sonunda" - tacı başının üzerine yerleştirdim - "senin affını hak edecek."

Yukarı uzandı. "Astrantia, yapamam-"

Ellerini tuttum ve kendi ellerimle kavradım. "Kim olduğunu ve teslim olduğunda yapabileceklerini unutma."

Rüzgâr, üzerinde beklediğimiz uçurumun kenarındaki kadar canlı hissettirmemişti hiç. Saçlarımı omuzlarımın üzerinde uçuşmaya zorladı ve

Hem selamlamak hem de uyarmak için yanaklarıma vurdu.

"Hazır mısın?" Scythe sordu ve umarım gerçekleştirmek üzere olduğumuz ölümcül gösteriden daha fazlasını kastettiğini biliyordum.

Onu kuledeki merdivenlerin altında bıraktığım yerde bekliyordu ve iyi olduğumdan emin olana kadar bana sarıldıktan sonra bir an bile beklemedik.

Şimdi, dağ geçidinden aşağıya doğru ilerleyen arabanın daha iyi görünmesini bekliyorduk. Şoförün ve belki de içindekilerin bizi göreceğinden emin olmak için.

Uzaktaki kulelere dönüp bakmadım.

Göğsümdeki çatlağın kurbanı olmayı reddettim. Bu topraklar ve onun hükümdarı bana çok fazla şey vermişti. Bir daha dönmek üzere çekip gitmek ne kadar acı verirse versin, artık yoluma devam etmenin zamanı gelmişti.

Yeniden başlamanın zamanı gelmişti.

Beklenti ve endişeyle gerilmiş bir halde, aşağıdaki keskin kayalara çarpan azgın nehri görünce yutkundum. Bize bir şey olmazdı. Bunu işe yarayacak kadar çok yapmıştım. Ve eğer başarısız olursam, yanımda duran güçlü erkeğin başarısız olmayacağını biliyordum.

Başımı salladım. "Hazır."

Araba yaklaştı, kulelere doğru ilerliyordu. Onlara yanlarında götürmeleri için haberler verecektik.

Ölüm haberimiz.

Scythe geri çekildi, sonra da tüm dikkatlerinin üzerimizde olduğundan emin olmak için kükredi. Ses gökyüzünü salladığında kalbim karnıma düştü ve bir hücum gösterisi yaparak benim çıkıntıdan düşmeme neden oldu.

Çılgılık atmalıydım.

Bunun yerine, ölüm yaklaşırken ve soğuk, sıcak elleriyle bana uzanırken sadece gülümseyebildim. Beni korkutmadı. Daha önce onun kucağını hissettiğimde korkutamazdı.

Ve ben hayatta kaldım.

Nehre düşmeden hemen önce Scythe'ın eli benimkini yakaladı. Gölge bizi sarıp sarmalayıp bu lanetli adadan çaldı ve ben de kurdumu eve götürdüm.

EPILOGUE

Tırpan

Üç yıl sonra.

Büyücü kadın gecenin köründe geldi.

Aster'den ayrılarak yataktan kalktım ve pençelerimi çoktan açmıştım. Odamızın kapısında duran Silver'ı görünce yavaşça geri çekildiler.

Aster bir solukla irkilerek uyandı. "Silver?" Karmakarışık saçlarını yüzünden çekerek doğruldu ve yatağın ucundan bornozunu kaptığı gibi üzerine geçirdi. "Yıldızlar, ne oldu size?"

Ama büyücü kadın bana bakıyordu.

Omuzları ve kolları yılanlardan arınmıştı. Alnındaki derin yaradan kan akıyordu. Duman ve ölüm kokusu bir esinti gibi bedeninden yayılıyordu.

Yarasını incelemek için yüzüne uzanan Aster'in elini Silver nazikçe kavradı ve indirdi. "Ben iyiyim." Daha o söylemeden anlamıştım, kıpkırmızı bakışları benden ayrılmıyordu. "Kuleler yıkıldı."

Aster tökezleyerek geri çekildi, eli ağzından çıkan acı dolu sesin üzerine kapandı. Gri gözleri benimkilerle buluştu, kalp kırıklığının dehşetiyle doluydu.

Tüm içgüdülerim onu kollarımın arasına alıp yatıştırmak için çılgık atıyordu. Ama Silver'ın bana gelmesinin bir sebebi vardı.

Silver'ın ikimizi de çıplak görmesini umursamadan, katlanmış ve çekmecelerin üzerinde sabah için bekleyen deri pantolonumu giydim. Böyle bir haberle burada olmasının hiçbir önemi yoktu. Aptalca bir şekilde bana asla verilmeyeceğini düşündüğüm bir haber.

Üç yıldır Wistensia'dan tek kelime duymamıştık ve duymak da istemiyorduk.

"Seni soruyor."

Aster odanın köşesinde kıpırdamadan duruyordu. Seslendirmemeyi seçse de korkusu ve ıstırabı bastırılmıştı.

Neyse ki Silver kalbimden bahsetmiyordu. Bahsettiği şey Ben.

Üzerime bir tunik geçirdim ve hançerimi aldım. büyücü kadın kılıçlarımı getirecek.

Önümde belirdi ve bir elini koluma koydu. Kırmızı gözleri aciliyetle parlıyordu. "Onlara ihtiyacın olmayacak ama acele etmelisin."

"Hayır," diye seslendi Aster, peşinden. "Silver, o geri dönemez..." Burnumdan bir nefes çektim ve Silver'a başımı salladım.

Sonra hançerimi kolumdaki kılıfa yerleştirdim ve eşimle buluşmak için geri döndüm. Yüzünü çerçeveledim ve onu öptüm. "Seni terk etmeyeceğim ve terk etmek zorunda kaldığımda da bu onlar için olmayacak," diye yemin ettim dudaklarına.

Aster yutkundu, gözleri kapandı.

Dudaklarımı alnına bastırıp onu içime çekerken gözyaşlarım hâlâ akıyordu.

Onu bıraktığımda Silver Aster'in koluna girdi ve onu koltuğa doğru yönlendirdi. Büyücüden gelen gizli bir baş hareketiyle eşimin kulübeden ayrılmasına izin vermeyeceğini söyledi. Onu takip edemeyeceğinden emin olacak güce sahipti.

Adaya bir daha dönmeyeceğime söz vermiştim, asla dönmek zorunda kalmayacağımı düşünmüştüm.

Ama adını koyamadığım çekimi bastırmak mümkün değildi ve bu yüzden beni son bir kez daha geri sürüklemesine izin verdim.

Yangın, vardığım dağ yamacını boğdu.

Kalan tek kulenin en yüksek pencerelerinden karanlık gökyüzüne doğru yükseldi. Diğer kuleler, dağları kaplayan ve onları duman bulutlarına boğan enkazlardan başka bir şey değildi.

Birkaç yıl önce Vordane'in ovalarında sürünürken gördüğüm gümüş zırhlı askerler, yanan taş ve harç patlamasına doğru koşuyorlardı. Her iki taraftan da pek çok ölü yatıyordu, zırhlı kalıntıları ayın altında her iki yönde de kilometrelerce uzanan toprakta parıldayan çiçeklere benziyordu.

Zafer açıkça kazanılmış olmasına rağmen, savaş sesleri hâlâ devam ediyordu üzerinde.

Aradıkları zafer değildi. İntikamdı. Çok az şey vardı Wistensia'nın yaşayan son kraliyet ailesi yok olana ve tüm ada fae'lerden arınana kadar kutlama yaptı.

Bu yüzden Silver acele etmelerini söylemişti. Bir şekilde hala yaşıyorlardı. Zindan boştu ve taş ve tozla doluydu. Yaralanmış ve hapsedikleri bir salondan kaçmaya çalışan iki şanssız pisliğin boğazına hançerimi saplamak zorunda kaldıktan sonra başka kimse tarafından görülmemeyi umarak araştırmama devam ettim.

Kral taht odasında idi ve yere düşmüş bir cesedin üzerine çömelmişti. Bir sütunun altına sıkışmış bir kadın cesedi. Gözleri kapalıydı. Kan, kıpkırmızı bir yatak gibi altında birikmiş, onu taşın üzerinde yastıklıyordu.

Carelda.

Sütunu kaldırmak için ona ulaşmadan Rorn ayağa kalktı ve beni durdurdu. "O çoktan gitti."

Kulenin dışından kemik titreten bir gümbürtü duyulurken lanet okudum ve odanın tahrip olmuş her açısını daha iyi görebilmek için döndüm. "Buradan çıkman gerek." Doğruyu söylemek gerekirse, Rorn'un yaşaması ya da ölmesi umurumda değildi. Tüm korkunç çabalarına rağmen, hiç bilmediğim bir savaşı kazandığımı öğrendiğim anda ona karşı nefret beslemeyi bırakmıştım.

Ama bir oğlu vardı. Kontrolünün kendisinde kalmasını sağlamak için büyük çaba sarf ettiği bu topraklara karşı bir görevi vardı.

Rorn kımıldamadı. Oğlunu yakınında tuttu ve korku içinde ciyakladığında onu susturdu. Koyu renk saçlarını içine çekerek, içinde bulunduğu koşullara göre fazlasıyla sakin bir sesle sordu: "O iyi mi?"

Şimdi bir şeyleri yüzüme vurmanın zamanı değildi, bu yüzden sadece başımı salladım.

Kralın gülümsemesi titrek ama samimiydi, yutkundu ve karşılığında başını salladı.

Oğlunun başını öptü, gözleri bir an için kapandı ve ardından, "Senden bir şey istememeliyim, biliyorum ama oğlum..." dedi. Bir elini başının üzerinde gezdirdi. "O senin kanın ve Astrantia onu seviyor." Onu göğsüme doğru itti ve minik yavru bana daha iyi bakabilmek için şaha kalktı.

Sersemlemiş bir halde, düşmeden önce onu yakaladım ve sıkıca tuttum.

"Senden aynı şeyi beklemiyorum Helvectus, ama eşinin onu sevmeyi hak ettiği gibi seveceğini biliyorum."

"Rorn," diye başladım, kaya üstümüzde parçalanırken yana kaydım ve genç erkeğin başını kapattım.

"O yaşamayı hak ediyor." Rorn dişlerini sıktı, oğlundan ve benden uzaklaşırken acı çektiği belliydi. "Sadece yaşadığından emin ol ve

asla geri dönmeye çalışmaz." Kılıcını çekip, hançerimi kolumdan çıkarmaya çalışırken arkamızdan gelen bağırişlar üzerine başını salladı. "Baban..." Rorn yutkundu ve tavandan taş düşerken eğildi. "Kardeşim haklıydı. Bu ada lanetli. Geri dönecek hiçbir şey yok."

Koridordan savaş çığlıkları yükseliyor, hemen ardından acı dolu çığlıklar geliyordu.

Rorn yalvardı, "Onu koru. Onun masumiyeti için değilse bile, baban için." Oğluna son kez sulu bir bakış attı. "Tıpkı onun gibi."

Sonra Wistensia Kralı, ıstırap ve kan kırmızısı bir öfkeyle yoğrulmuş bir kükremeye, silahını kuleleri kuşatmış olan insan askerlerine doğrultarak salona daldı.

Yapılacak bir şey yoktu. Hiçbir şey.

Hâlâ orada durmuş, taht odasının ötesindeki koridora kan sıçramasını ve Rorn askerlere hayatlarının savaşını veriyormuş gibi görünürken metalin metale çarpmasını izliyordum.

Ama uzun sürmedi.

Helvectus sızlandı ve yüzünü boynuma sakladı, küçük elleri tuniğimi yumrukladı. Bedenimi titremeyi bırakmaya ve odaklanmaya zorlarken ona daha sıkı sarıldım

-Neyin kontrolüm altında olup olmadığını hatırlamak için kendimi zorlarken

-Ve hayatta kalan askerler taht odasını kontrol etmeden hemen önce oradan ayrıldık.

Aster kulübenin içinde volta atıyordu.

Bizi hisseder hissetmez dondu kaldı. Eli saçlarından düştü ve minik erkek kollarını boynumdan çözdüğünde dizlerinin üzerine çöktü.

Ve ağladı.

Gümüş, genç çocuğa bakarak bir kez başını salladı ve gözden kayboldu. "Asher?" Helvectus kıpırdandı.

Onu yere bıraktım, kollarımda bana bir amaç verecek ağırlığı olmadan ne yapacağımdan aniden emin olamadım.

Aster'in başı kucağından kalktı.

Helvectus sersemlemiş ve dehşete düşmüş bir halde ona doğru tökezlerken hızla yanaklarını temizledi. Kadın kollarını uzattı ve Helvectus, ailesinin onun kim olduğunu unutmasına izin vermediğini gösteren bir rahatlıkla kollarına atıldı. Bu rahatlık bana bugünün gelmesinden korktuklarını söylüyordu.

Ve kaderle savaşmayı bırakmayı seçmişlerdi.

Tırpan

Sekiz yıl sonra.

Güneş ufukla buluştuğunda Aster hâlâ ortalığı toparlıyordu.

Helvectus bir zamanlar benim dairem olan yerin kapısından içeri sıçradı ve eğitim teçhizatını duvarın yanına bıraktı. Elinde ıslak boya fırçaları olan Aster, beni sonsuza dek şaşırtacak bir gülümsemeyle bize doğru döndü.

Hel onu kucağına aldı ve etrafında döndürdü. "Sonunda özgürüm."

"Sadece iki haftalığına," diye hatırlattım ona eğitim alanından ayrıldığımızdan beri onuncu kez.

Acemi eğitimini tamamlamıştı, hem de beklenenden bir yıl önce. Çoğu kişi bunun sebebinin Hel'in on iki yaşından birkaç yaş büyük olan Ryon'a ayak uydurmak istemesi olduğunu düşünüyordu ve Hel onları düzeltme zahmetine hiç girmede.

Şüphelenebilirlerdi ama tek mavi ve yeşil gözlü genç kurdun göz önünde saklanan bir alfa olduğunu kimse bilemezdi. Hel bunu yıllar önce, bir gün Vordane'in kraliyet lejyonlarına katılmak için eğitime başladığında anlamış olsa da, her şeyin bu şekilde olmasından memnundu.

Ayrıca hak iddia edebileceği bir krallığın kalmadığının da farkındaydı. Wistensia'dan hayatta kalanlar -eğer kulenin yıkılmasından önceki yıllarda hayatta kalmamışlarsa- o zamandan beri hem Sinshell'e hem de Vordane'e dağılmışlardı. Muhtemelen kendisine ait olduğunu iddia edecek kadar kalmamıştı.

Ve yaşadıkları onca şey göz önüne alındığında, iyi bir hükümdarın halkını zor kazanılmış bir barışın tadını çıkarmaları için rahat bırakacağını açıkça belirtmiştim.

Aster güldü ve Hel'i yere bıraktığında onun uzun saçlarıyla oynadı. Kıpırdamadan durdu ve siyah bukleleri genişleyen omuzlarının üzerinde düzeltmesine izin verdi. Şimdiden ondan yarım baş daha uzun olan Hel'in benden de uzun olmasını bekliyordum.

"Yıkanman gerek," dedi Aster, burnu kırışarak.

"Biliyorum." Yanağına bir öpücük kondurup eşyalarını topladı ve hızla daireden çıktı. "Seninle orada buluşuruz."

"Zamanında geldiğinden emin ol," diye uyardım. "Her zaman öyleyim," diye karşılık verdi.

Alay ettim.

Aster, Helvectus'un arkasından kapattığı kapıya baktı, dudağı dişlerinin arasındaydı. "Sence gerçekten katılmak istiyor mu?"

Günümüzde, Vordane'nin kurtlarına Dade'in savaşçı lejyonlarına katılma seçeneği sunuluyordu. Hizmet etmek ve korumak içimize işlemiş olduğundan ve bu arzuyu görmezden gelmek zor olduğundan çoğu hâlâ bunu yapıyordu. Aster endişeliydi çünkü Hel'in birkaç hafta içinde gireceği bir sonraki eğitim aşaması, onun bir Vordane savaşçısı olarak geleceğe imza atması anlamına geliyordu. Bunun için çok genç olduğundan korkuyordu.

O bir kurt değildi ve bu yüzden anlamasını sağlayamazdım. Sadece onu rahatlatabilirdim.

Boya fırçalarını elinden alıp en yakındaki masanın üzerine bıraktım, sonra da belinden tuttum. "Öyle."

"Emin misin?" Kollarımı tutarak bana göz kırptı, yanağında kocaman mavi bir boya lekesi olduğundan tamamen habersizdi ya da belki de umursamıyordu.

Sırıtarak başımı salladım, başparmağımı yaladım ve hafifçe tenini ovdum. Kaşlarını çattı. "Bu olduğunda bana haber vermelerini söyledim."

"Ve bir avuç gencin gerçekten böyle bir şey yapmasını mı bekliyorsun?" Gözlerini devirdiğinde dudaklarını dudaklarıma yapıştırabilmek için çenesini eğdim.

Wistensia'dan ayrıldıktan sonraki aylar boyunca Aster kendisiyle ne yapacağını bilememişti. Bir süre için bu gerekliydi. Alışmak ve yas tutmaktan başka bir şey yapmamak onun için en iyisiydi. Hiçbir zaman mutsuz görünmese de, kalbinin ve ruhunun dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Ona daireyi teklif etmiştim. Hatta biraz daha kıyafet diktirip sabun ve yiyecek de göndermiştim. Ama Aster güldü ve bir yıldan fazla bir süreyi hayatta kalmaya çalışarak geçirdiğini, bu sürenin çoğunu tek başına geçirdiğini, bu yüzden istediği son şeyin çok fazla yalnızlık olduğunu söyledi.

O kadar rahatlamışım ki, onun için aldığım eşyaları hemen kulübeye götürmüştüm.

Birkaç ay sonra daireyi isteyecekti ama sadece kendisi için değil. Dezavantajlı ve yerinden edilmiş gençlere haftada birkaç gün resim ve okuma dersleri vermek için. Diğer günleri Mariana ile birlikte yetimhaneyi ziyaret ederek geçiriyor ve orada da aynı şeyleri yapıyordu.

Aster tuniğimi pantolonumdan çekiştirerek çıkardı, dişleri dudağımı ağzına götürdü.

"Akşam yemeği," diye aptalca hatırlattım ona ama geç kalırsak Mariana'nın azarlamayı seeeği kişi ben olurdum. Asla Aster değil, Helvectus da değil.

"Beklemek ister misin?" dedi ağzıma, sesinin içinde bir glmsemi vardı. İstemediğimi çok iyi biliyordu.

Cevap olarak onu kaldırdım ve masasının üzerine yatırdım, eteklerini topladım ve yolumdan çektim. Parşömen ve mreккеp hokkaları bir kenara savruldu, Aster'in kakhahası bir gümbürtüyle sona erdi. Sırıtarak, "Temizleyeeğim," diye söz verdim ve sonra i çamaşırlarını kenara çekerek hoşnutsuzluğunu sildim.

Parmaklarım yumuşak, ıslak etle karşılaştı. Başparmağımla onu ayırdığımda müzikal bir nefes beni çözme tehdidinde bulundu. Dirseklerini masaya dayayarak ayağa kalkan Aster, ağzını benimkinin köşesine değdirdi. "Seni zledim."

Hep aynıydı.

Sadece birkaç saat ayrı kalmış olsak bile, bana aynı yürek parçalayıcı sözcükler armağan edilmişti. "Biliyorum," diye takıldım, parmağımın ucunu onun sıcak bedenine daldırdım. Uzun kirpikleri dalgalandı, elleri kollarımda gezinerek yüzümü kavradı.

Pantolonumu kıçımın üzerinden aşağı ittim ve kalçaları davetkar bir şekilde daha da açıldı. İkimiz de inledik ve başını omzuma yaslayarak, sikimi onun tatlı amcığının içine sokuşumu izledik.

Yakıcı bir sıcaklık içimi dalgalandıran bir ürpertiyle sararken kalçalarını kavradım. Bu dişime asla doymayacaktım. Onu arzulamadığım tek bir gün, tek bir an bile olmamıştı.

Alçak sesle inleyerek sonuna kadar içeri ittim. Beni açgözlü, sıkıcı bir gerginlikle ve güzel bir nefes nefese karşıladı.

"Bana bak," dedim ve bana o fırtınalı gözlerini çevirdi. "Anlat bana."

enemde, onu kızdırdığım zamanlarda bile duymadan bir gün bile geirmediğim o cümleyi dudaklarına doladı. "Seni seviyorum."

Göğsüm sikimle birlikte kabardı.

İtmeye başladığımda ağzını kendi ağzımla yakaladım. Parmaklarım kalçalarına saplandı ve dudaklarıma karşı onayını inledi. Daha derine indim ve hedef aldım, vücudu hem yumuşadı hem de gerildi.

Aster hırıltılı bir çığlık atarak kaçmaya çalıştı. Ona izin vermeyi reddettim. Gözlerim açık kaldı, onunkinin alevlenmesini ve sonra içinden kopmaya başlayan hazzın saldırısıyla sarkmasını izledim.

Her nefes alışında kalbinin daha hızlı dans edişinin sesi beni başka hiçbir şeyin tatmin edemeyeceği kadar tatmin ediyordu.

Elimden geldiğince sık yaptığım gibi saatlerce içinde kalabilirdim, ama kendimi takip etmeme izin verdim. Küfrümü yuttu, eli tuniğimin altından sırtımda dolanarak bedenimi sıkıca kavradı.

"Korkarım geç kalmamız gerekecek. Dün geceden beri memelerini görmedim," diye yakındım.

Aster biraz nefessiz kalarak güldü. Hızlı bir öpücükten sonra banyo odasında temizlenmek üzere yanımdan ayrıldı. "Hel'in kapıyı kilitlemediğini görmek iyi bir şey."

Küçük pislik, diye düşündüm sırtımda. Lavabonun başında kollarımı Aster'e arkadan doladım ve burnumu boynuna sokarak inledim. Parmaklarını yanağımda gezdirmek için geri uzandı. "Sonra," diye mırıldandı. "Geç kalacağız."

Haklıydı, bu yüzden yaptığımız dağınıklığı topladım ve Berk ve Mariana'nın konağına gitmeden önce kendimizi olabildiğince düzgün hale getirdik.

Kapıda Aster çınlayan bir kahkahayla beni durdurdu ve tuniğimi pantolonumun içine geri soktu.

Bu şekilde bırakmış olabilirdim -sırf üzerime titresin diye birçok yerimi darmadağınık bırakmış olabilirdim. Eğer bunu anladıysa, o zaman aldırıyor gibi görünüyordu. Ayak parmaklarının ucuna kalkarak kapıyı çalarken çenemi öptü.

Fang ve Olivianna zaten oradaydı elbette ama Fang'in annesini memnun eden doğası, babasının iğneleyici laflar etmesini asla engellemedi.

"Konuşmayı öğrenmeye karar vermiş bir balık gibi ağzından dökülen o mırıldanma seslerini çıkarmak yerine ona düzgünce söyleseydin, belki o zaman seni gerçekten dinlerdi."

Aster'i sandalyesine oturttum. Olivianna kadehini doldurmak için elinde şarap sürahisiyle yaklaştı.

Fang iç geçirdi, ben arkadaşımın yanına otururken sandalyemi tekmeledi.

Onu yakaladım ve kaval kemiğine tekme attım. Küfretti ve yüzünü buruşturarak "On yıl oldu, sevgili babacığım, bırak artık şunu" dedi.

Berk elindeki viski bardağını oğluna doğru uzattı. "On yıl boyunca muhtemelen ölümümüzü planladılar."

"Rapor edecek yeni bir şey yok," dedim ve Berk kaşlarını çatdığı için bunu çok sık söyledim. "Dade sonunda Errin ile yeni bir anlaşma yapmayı bile kabul etti." Bir zamanlar çoğunlukla sadece insanları barındıran krallık, savaştan sadece birkaç ay sonra her türden fae'yi kabul etmek için sınırlarını açmıştı.

Aptal değildik. İnsan kraliyet ailesinin Dade'in boktan listesinde bir numara olduğu kimsenin dikkatinden kaçmamıştı. Yine de Opal'ın ısrarıyla onları kendi hallerine bırakmaya ve yaptıkları için mazeretlerini dinlemeye karar vermişti.

Ama korkularını dikkatli bir şekilde kullanmadan değil.

Artık Errin'de ve tüm kıyı şeridinde kalıcı bir savaşçı gücümüz vardı. Wistensia'nın kontrolünü ele geçiren insan kral Marvis, bizimle tekrar uğraşmaya karar verirse, başarılı olamayacaktı.

Görünüşe göre bunun farkındaydı, çünkü gözünü bize diktiğine dair hiçbir işaret yoktu.

Bildiği kadarıyla ben ölmüştüm. Ve eğer buna inanmadıysa, o zaman belki de ölü taklidi yapma isteğimden memnun olmuştur. Ya da beni varoluşumdan kurtarmak için hiçbir şansı olmadığını biliyordu. Sonuçları olmadan olmaz.

Ve şimdi Sinshell ve Vordane bir kez daha geçmişte olduğu gibi birleştiğine göre, sonuçları göze alabileceğinden çok daha fazla olacaktı.

Her şeye rağmen Berk'in endişesini anlayabiliyordum. Artık bir ailem olduğu için -bana hediye edileceğini asla hayal edemeyeceğim bir hayat- ben de hâlâ sağlıklı bir miktar endişe besliyordum.

Ama yine başımıza bir bela gelirse, hazırlıklı olurduk. Uğruna savaşacak çok şeyimiz vardı. Kaybedecek çok şeyimiz. Bu yüzden her zaman hazırlıklıydık.

Mariana ot aromalı tavuk dağını masaya yerleştirirken Berk bir dakika daha söylediklerimi düşündü, gözleri üzerimdeydi ve çenesi gergindi.

Mariana yanağını sıktı. "Yavrum nerede?"

O da benimkini öpmek için eğildiğinde ben de onunkini öptüm. "Onu uyarmıştım."

Gözlerini kısmıştı. "Yeterince iyi değil ve saçının taranması gerekiyor."

Gerçekten de, tekrar uzun giymeye başlamıştım.

Fang, saçımı uzatmam için geçen aylar boyunca beni bu konuda yalnız bırakmamıştı çünkü bunu neden yaptığımı biliyordu. Bu sefer omuzlarıma kadar kesmedim. Bir şekilde Hel ile kimin saçının kıkına daha önce ulaşacağını görmek için bir yarışa girmiştım.

Bana sorarsanız adil değil, çünkü yavru hala kaslarını geliştiriyordu ve bende çok fazla vardı, bu da beni hafif bir dezavantaja sokuyordu.

Söz konusu yavru her zamanki gibi geç gelmişti ve yanında Ryon da vardı. Her ikisi de Mariana'nın kapıda durduğunu ve elindeki bulaşık havlusunu kalçasına sıkıştırdığını görünce konuşmayı kesti. "İkinizle ve geç kalışınızla ne yapacağım ben?"

"Bizi sevin," dedi Hel, dişiyle boynundan kucaklayarak. "Çünkü biz de seni ve sihirli yemeklerini çok seviyoruz."

Ryon, Mariana'nın yanağını öptü. "O ne dediyse."

Havluyla onları uzaklaştırdı. "Oh, otur ve ye."

Aster'in diğer tarafındaki yerine oturduğunda Hel'e, "Çürümüş yalaka," diye mırıldandım.

"En iyilerden öğrendim," dedi ve beni kastetmiyordu. Fang ters ters bakınca Aster ve ben güldük. "Bu kadar alay yeter."

"Onlara sebep vermeyi bırak," dedi Olivianna ve oğlu ona katılırken yanındaki koltuğa geri çekildi.

Fang kaşlarını çatarak ona baktı. Kulağına bir şey fısıldadığında kaşları eridi ve Fang'ın gözleri ve dişleri mide bulandırıcı bir memnuniyetle parladı.

İkisi de belirli çıkarları olan bir arkadaşlığın ötesine geçmek istemese de, terzi ve komutan bunu sürdürmüş ve yavaş yavaş kalıcı bir şeye dönüşmüştü.

Olivianna'nın eşi ne yazık ki hâlâ ortalıkta dolaşıyordu. Dade'in lejyonunda görev yapıyordu. Aralarında, kralın terzisi ve arkadaşından bahsedilmemesi konusunda sözlü olmayan bir anlaşma varmış gibi görünüyordu.

Ryon'a hiç yüz vermemiş olan erkek, bunu yaptıklarını onayladığı şeklinde algılamaması gerektiğinin farkındaydı ama Olivianna oğlunun babasıyla bir ilişki kurma umudunu uzun zaman önce yitirmişti. O evliydi ve öyle kalmak istiyordu. Yıllar geçtikçe Olivianna'nın da bunu istediği anlaşıyordu.

Buna saygı duyabilirim. Asla saygı duyamayacağım şey, kurdun oğlunun hayatındaki yokluğuydu.

Ama Ryon'un umurundaysa ve bir gün kendisini terk eden babasının yanında krala hizmet edebileceğini umursuyorsa, o zaman buna dair hiçbir belirti göstermedi. Babadan çok arkadaş olan ama kuşkusuz hepimizden çok daha iyi bir rol model olan Fang vardı.

"Antlaşma," diye tükürdü Berk, gömleğinin yakasına bir peçete sıkıştırırken. "Zaman kaybı, bekle de gör."

"Yıldızlar, Berk." Mariana bir tabak kızarmış sebzeyi masaya bıraktı. "Günlerinin geri kalanını muhtemelen hiç gerçekleşmeyecek şeyler için endişelenerek geçirmekte ısrar etmek zorunda mısın?"

"Birilerinin bunu yapması gerekiyor. İnsan domuzları kafeslerinde daha iyi tutulmazlarsa hepimizi çamur içinde yüzdürecekler."

Hepimiz güldük ve Berk her birimize ters ters baktı. Mariana, "Yemeğini ye Berk," diye nazikçe azarladı.

Ters ters baktı ama çatalını aldı ve "Şimdi kiminle dalga geçiliyor?" diye homurdanırken hepimiz daha çok güldük.

Nehir boyunca eve doğru yürürken, birkaç yıldır beklediğim soru nihayet geldi, ama beklediğim gibi değil.

Hel önündeki sopayı sanki bir bıçakmış gibi salladı. "Ryon, Fang'e babası der."

"Öyle," dedim ve buna neyin yol açtığını bilmesem de, Ryon uzun zamandır Fang'i bu şekilde düşünüyordu. Belki de hep öyleydi.

Helvectus yavaşladı, gözleri parmaklarıyla tuttuğu sopanın üzerindeydi. Gergindi. "Bazen," diye başladı. "Eğitim alanında, yani, diğer kurtlar sana babam diyor, diğerleri de..." Yanağını kaşıdı. "Bana öyle olup olmadığını soruyorlar."

Aster elimi sıktı, sonra ben yavaşlayınca yoluna devam etti.

"Anlıyorum." Göğsüm sıkışmaya başladı. "Onlara ne söyleyeceksin?"

Hel hiç tereddüt etmedi, sadece hafifçe omuz silkerek, "Öylesin," dedi.

İkimiz de bir dakika konuşmadık.

Bakışlarım Aster'e takıldı, soluk sarı elbisesinin yünleri karamel saçlarıyla birlikte arkasında dalgalanıyordu. Bize biraz mahremiyet sağlamasına rağmen, yine de konuşulan her kelimeyi duyduğunu biliyordum.

Ve aradan geçen onca yıla, beni ve yarattığımız bu hayatı sevmesine rağmen, bunun onu hâlâ rahatsız ettiğini biliyordum. Pişmanlık değil, ama bir üzüntü

Tanıdığı ve şimdi kayıp olan ruhlar için. Helvectus'un zar zor tanıdığı ve kaybettiği herkes için.

Evimizin bulunduğu ormana doğru kıvrılan patika ileride görüldüğünde Helvectus durdu. Ben de durdum, çünkü dikkatle sordu, "Bu iyi mi?"

Konuşacak gibi değildim ve o da sessizliğimi yanlış anlayarak, "Öyle olmadığını biliyorum," dedi. "Bunu biliyorum ama yine de öyleymişsin gibi geliyor." Yutkundu. "Bu mantıklı mı?"

Lanet olası yıldızlar.

Gözlerimi kırıştırdım ama sonra halimi görmesinin önemli olmadığına karar verdim. Onu yanıma çektim ve ter kokan saçlarını öptüm. "Çok mantıklı, yavrum." Kolumun ağırlığıyla omuzları gevşedi.

Sonra baba konuşmasından önce beklediğim soruyu sordu. "Bunu gözüne o mu yaptı? Rorn mu?"

Nadir bakışları, yavru için benden çok daha iyi bir ebeveyn olmasına rağmen hâlâ Asher dediği Aster'in üzerindeydi. Onun gerçekte kim olduğunu, her zaman annesi olacağını biliyordu.

"Hayır, başka bir pislik," dedim sonunda ve Aster'in kulübeye girerken bocalamasını izledim. "Git annene bir çay yap ve doğru düzgün temizlen. Saçların hâlâ leş gibi kokuyor."

Hel şok olmuş bir halde bana kocaman gözlerle baktı. "Sence ikinizi de arayabilir miyim-"

"Evet," diye homurdandım. "Şimdi beni bir bebek gibi ağlatmadan defol git." Gülerek, hiç beklemediğim bir şekilde sevdiğim yavru sanki hiç benim olmamış gibi önden koşarken, ben de titreyerek kulübenin etrafından dolandım Kalp.

Baltayı çimenlerin üzerine bırakarak kütüğün üzerine eğildim ve Helvectus'un panikle Aster'e ağlamamasını emretmesini dinledim. "Kes şunu, lütfen. Hemen şimdi."

Kahkahamı elimle bastırdım. Sonra inledim ve başımı eğerek gözümden akan ıslaklığı sildim.

Uzun tartışmalardan sonra Aster ve ben bebek olmadan da mutlu olabileceğimize karar verdik. Bir bebek sahibi olmaya tamamen karşı değildik, ancak Aster için mümkün olsa bile, ailesinin doğum nedeniyle ölüm geçmişi göz önüne alındığında, bu hayatı sadece üçümüzle yaşamaktan daha rahattım.

Stars, Hel'in ikimiz için de yeterli olduğunu biliyordu. Başka bir yavru büyütmenin sevinciyle kendimizi tekrar strese sokmak istersek, o zaman muhtemelen

Ebeveynleri ya da bakıcıları olmayanlara bakın.

Çalıların arasında bir hışırtı duyuldu. Kim olduğunu biliyordum ve o ortaya çıkmadan önce hızla yüzümü temizledim. "Neden böyle karakterinin dışında davranıyorsun, canavar?"

"Bu saatte burada ne işin var?" Uzun gecelik şapkasını görünce homurtumu tutarak karşılık verdim. Ucunda bir ponpon, geceliğiyle uyumlu parlak gümüş şapka, uyumlu terliklerin yanında çimlere düştü.

Kloon dikkatle, "Ruth kaçtı," dedi. "Yine."

O lanet tavuk bir tavuk değildi. Kanatlı, gıdaklayan ve bizim için hiçbir şey üretemeyen bir yiyecek israfıydı. Yaptığında, önce elflerin ulaşabileceği bir yere yattığından emin olacaktı.

Kloon, "Merak etme, onu ortadan kaldırmak için geceyi göze aldım," dedi ve zıplayarak karşımdaki küçük bir kayanın üzerine oturdu. "Bir şey değil."

"Sana ödeme yapmıyorum."

Kırıntı halindeki burnunu kaşıdı. "Aster'in var."

"Para olarak değil."

"Haklısın," dedi elf, sırtışı ve kirpiklerinin dalgalanması beni olacaklar konusunda uyarıyordu. "Onun sevgisi ve zamanıyla. Senden de aynısını bekleyebilir miyim?"

Ayağa kalkıp ellerimin tozunu aldım ve kulübeye doğru yola koyuldum. "Yatağına git, Kloon."

"Ama çok zekice yaptığın tekne bize harikalar yarattı, gerçekten. Muhteşem bir işçilik, canavar. Böyle bir beceri boşa harcanmamalı. En azından, uygun bir iskele fikrini göz önünde bulundurmalısınız, o zaman-"

Kapıyı arkamdan kapattım ve kulübenin geri kalanının kilitli olduğundan emin oldum. Bu şekilde telaşlanmaya gerek yoktu ama eski alışkanlıklardan kurtulmak zordu. Koruma içgüdüsünü bastırmak imkânsızdı.

Hel yıkandı ve kendini zindandan bozma odasına kapattı.

Aster çoktan bornozunu giymiş, geçen haftayı okuyarak geçirdiğimiz dev kitapla yatağımızın üzerinde bekliyordu.

Romanı karnının üzerine koydu ve beni titrek bir gülümsemeyle selamladı. Böylesine beklenmedik duyguları filtreleme ve depolama konusunda becerikli olmadığımı bildiğinden, neyse ki genç kurdun yarattığı karmaşaya değinmedi.

"Endişelenenin sadece Berk olmadığını biliyorum." Parmağını kitabın sırtında gezdirdi. "Senin de endişelendiğini biliyorum."

Botlarımı tekmeledim ve kapının yanına ittim. "Bilmiyor musun?" Bir kez daha gülümsedi.

İçimi çektim ve hançerimi yatağın arkasındaki pencere pervazında her gece durduğu yere koydum, sonra da kıyafetlerimden sıyrıldım. "Düşmanın her yerde olduğuna ve her şeyin bir anda elinizden alınabileceğine inanmak üzere eğitildiğiniz onca yıldan sonra bunu yapmamak çok zor."

"Berk de bu yüzden mi bu kadar endişeleniyor? O da bunun için eğitildi."

"Bizden sonra gelenler kadar kapsamlı ve acımasızca değil."

Dade'in ailesinin ölümü, ama evet. Bu"-onun üzerine atladım, kitabı kaptım ve yüzüstü yanımıza koydum-"ve onun yaşamaktan başka yapacak çok az şeyi var."

Helvectus'un gelişinden ve kulelerin düşüşünden sonra Aster ve ben Berk, Mariana ve Fang'i oturtup onlara her şeyi anlattık. Hiçbiri şok olmamıştı. Beni zaten biliyorlardı ve Berk ile Mariana Aster hakkında doğru varsayımlarda bulunmuşlardı.

Ve hepimiz Helvectus gerektirmediği sürece bu konuda bir daha konuşmamanın en güvenli yol olduğu konusunda hemfikir olduk.

Endişe Aster'in kaşlarını aşağıya indirdi. "Yapabileceği başka bir şey yok mu?" Bu Aster'in kendini Berk'in iyiliği için endişelenirken bulduğu ne ilk ne de üçüncü seferdi. Dünyada Berk'in içindeki somurtkanlığı silip atacak bir görev olmadığını bilse de, yine de odaklanacak daha fazla şey olmasının ona iyi geleceğini düşünüyordu. İkimiz de öyle düşündük.

"Dade ve ben gazilere, birçoğunun hala üstesinden gelebileceği askeri roller vermek hakkında konuşuyorduk. O da bunu ciddi olarak düşünüyor gibi görünüyor."

"Yani Opal'la bu konuyu konuştuktan sonra kaçınılmaz olarak kabul edecek," diye fısıldadı boğazıma ve sonra yaladı. Gerçekten de, Aster ve Opal bu kadar yakın arkadaş olduklarına göre, Dade'in bu tür değişiklikleri uygulaması muhtemelen uzun sürmeyecekti.

"Kaçınılmaz olarak," diye onayladım, göğsünde ziyafet çekmek için bornozunu çözdüm.

Aster yosun yeşili ipeği attı ve başımı kavradı. Parmaklarımı yumuşak karnının üzerinde gezdirip tümseğinin üzerinde alaycı bir şekilde dans ettirdiğimde bir miyavlama sesi duyuldu, sırtı yatağa doğru kıvrıldı.

Hel gürültülü bir şekilde ormana doğru yola çıktı, eşyalar mutfak tezgahının üzerine kondu ve kapı çarpıldı.

Hel büyüdükçe daha fazla odaya ihtiyacımız olduğunu söylediğimde Aster taşınmayı reddetmişti. Kuleler yıkıldıktan sonraki birkaç yıl boyunca Helvectus kâbus görmeye meyilliydi, bu yüzden bizimle uyumasına izin vermiştik. Bu da her gün biraz zaman ayırıp eşimin bedeninin içinde vakit geçirmemizi zorlaştırıyordu ama kesinlikle imkansız değildi.

Sonunda, kendine ait bir oda istedi.

Ben de taşınmak istemiyordum, bu yüzden kulübenin ön yarısına bir eklenti yaparak daha fazla alan yarattım. Yeni odalardan biri Helvectus içindi. Diğer ise Aster'in resim yapması içindi. Ama onun hâlâ uyanık olduğu ve benim de beklemek istemediğim şu an gibi zamanlarda keşke daha büyük bir ek bina yapsaydım diyordum.

Yıldızlar, lanet ormanın içinde onun için bir oda.

Aster kahkaha attı ve ben de meme ucunu dişlerimle yakalayarak kahkahanın tıslayarak nefes almaya dönüşmesine neden oldum. Parmakları saçlarıma ve kafa derime battı, pürüzsüz bacakları sırtıma tırmandı. Diğer memesine de aynı muameleyi yaptım ve parmaklarımı tümseğinin üzerinden geçirdim, ikisi baş döndürücü bir kolaylıkla amina kayd.

Onları ağzıma sokmak için geri çektiğimde inledi. Uzanmadan önce onları emerek temizledim ve "Tırman" diye emrettim.

Aster parmaklarını göğsümün üzerinde gezdirerek acı dolu dakikalar geçirdi. Sikime ulaştığında, parmakları aşağı doğru inerken gözlerini bana dikti. "Ağzın mı yoksa sikin mi?"

Siktir. "Ömrümün sonuna kadar senin sık demeni dinleyebilirim." Kaşlarını kaldırıncı sırttım. "Sen karar ver."

Bir saniye bile geçmeden üstüme çıkmıştı. Yavaşça dizlerinin üzerine yükselirken ellerim kalçalarının bağımlılık yaratan kıvrımlarını kucaklamak için uyluklarında gezindi.

Sonra soluk soluğa bir inilti ve çırpınan göz kapaklarıyla tüm vücudumu vücuduna işledi.

Uzun yıllar boyunca, hiçbir planım ya da umudum olmadan günlerin birbirine karışmasına izin verdim. Sadece var oldum. Gerçek anlamda yaşamadan hayatta kalmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım. Hayatta kalmak için ne kadar uğraştığımı bile bilmiyordum ama amaçsızlığımı görmezden gelmek akılsız rutinin bir parçası haline gelmişti.

Tüm bunlar, bir akşam kaçış arayan birini aramak için bir tavernaya girdiğim gece değişti ve kendimi sefil bir peri kraliçesi olarak buldum.

Onu hiç beklemiyordum ve onun bana hissettirdiklerini bir başkası için hissetmeyi kesinlikle beklemiyordum. Aşk hiçbir zaman ihtiyaç duyacağımı düşündüğüm bir şey olmamıştı. Şimdi ise onsuz yaşayamayacağım her şeydi.

Ben de onunkini hayatım pahasına korurum.

Aster kalçalarını olabildiğince içime girene kadar salladı ve ancak o zaman ayağa kalkıp bacaklarını arkamdan sardım.

Onu yakaladığımda sırtı elimin altında yükseldi ve boğazını öptüm. "Kır çiçeği," diye fısıldadım, çenesinin altını öperek. "Nefes al." Göğsü titreyen bir nefesle gevşedi ve nefes alıp bana karşı rahatlarlarken omurgasının girintisini okşadım. "Tamam mı?"

"Mükemmel," diye cevap verdi kalın bir sesle.

Sessizce kıkırdadım ve hızla atan nabzını yaladım. "Gerçekten. Seni seviyorum."

Tırnakları omuzlarımdaki çıkıntıları hafifçe sıyırdı. Onu o kadar yakınım ittim ki göğüsleri göğsümde ezildi. Sonra kokusuna, tenine daha iyi erişebilmek için saçlarını kenara çektim, dudaklarım köprücük kemiğindeki hafif ter parıltısının üzerinde parlıyordu.

Son on yıldır neredeyse her iki ayda bir sordum ama cevabı hep aynı oldu. Reddetmesi beni incitmedi. Bunun bana olan inançsızlığından değil, bir zamanlar bildiği her şeyi beklenmedik bir şekilde elinden alan bir birlikteliğe olan inançsızlığından kaynaklandığını biliyordum.

Bu da beni caydırmadı.

Bir gün teslim olacaktı. Beni memnun etmek için değil, yoksa çoktan kabul etmiş olurdu, ama hazır olduğu için. Ben de sormaya devam edecektim ve beklemeye devam edecektim.

"Evlen benimle, kır çiçeği." Çenesini aşağı doğru eğerek dudaklarına fısıldadım, "Seni karım yapmak istiyorum." Cevabını beklemedim. Her zaman yaptığım şeyi yaptım ve bana o alaycı gülümsemesini veremedi ve bana hayır derken gülemeden onu öptüm.

Ama Aster gülmedi. Gülümsemedi.

Karşımdaki de öpücüğüme karşılık verdi, hem de o kadar yumuşak bir şekilde ki dudaklarım hâlâ onunkilerin üzerindeydi.

Burnumun ucunu öpmek için yüzümü kavradığında kalbim ritmini kaybetti ve gözlerim yandı. "O zaman lütfen yap."

Dade ve Opal'in hikayesini , [Vahşi ve Kuğu](#)'yu indirmek için buraya tıklayınokumadıysanız

Hiçbir sürümü ve özel [içeriği haber bültenine 'yı](#) kaçırmayın -

katılın Daha fazla güncelleme ve ekstralar için Ella[Instagram](#)'da
takip edin

ALSO BY ELLA FIELDS

FANTASTİK ROMANTİZM:

Kötülerin Krallığının
Çok Soğuk Bir
KralNektarı
Basıboş Vahşi ve
KuğuPrens

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM:

Yazı Çalan Huysuz Kalp
Kırıklığına Serenat Kaçlı
Güzellik Yıpranmış İpek
Siyanür
Kötücül
Aşk
Aşındırdı
Ansızın Yasak Acı
Tatlı Her Zaman
Güzel Venom
Öpüşmek Ayrılmak
ve Sonsuza Kadar
ve Asla Kalpler ve
Dikenler

HIÇBİR ŞEYİ KAÇIRMAYIN!

[Instagram](#)'da takip
edin [Çay Odası](#)
[Facebook sayfasına](#)
katılın

Web sitesi

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

